

BÁLINT BÉLA

FELHŐKÓD

BÁLINT BÉLA

FELHŐKÓD

Regény

All Rights Reserved
Bálint Béla © 2018

Írta: Bálint Béla

© Bálint Béla, 2018.

ISBN 978-615-81524-1-9

Kiadás helye: Kecskemét, Hungary

*„A történet mindenki életében
az elmúlt időt alakítja újra.
Ezt megfigyelve megjósolhatod
Körülbelül a dolgok fő irányát,
Mely még nincs is, de már csíráiban
És gyöngye kezdetében zárva él.
Ilyesmitől lesz az idő gyümölcse.”*

Shakespeare

Ester szerette nézni a tó felett kitárulkozó panorámát. Harmadik emeleti lakásának erkélyéről hatalmas tér nyílt meg előtte. A tópart mindössze 60 yardra volt az épülettől. Nyaranta csupán néhány lépés és már úszhatott is a türkiz színű, kristálytisztá vízben.

A túlsó parton, a reggeli párában lassan kezdett kibontakozni az 500–600 méter magas heglánc fenséges, kékes-szürke látványa. Ez a táj szinte minden alkalommal rabul ejtette a gondolatait és a fantáziáját is. A víz felszíne felett hangos szárnycsapásokkal szálló hattyúpár taposta a vizet új táplálkozó helyet keresve a mai napra... Népes vadkacsa családok reggelizgettek a partmenti kövekre tapadt algákból. Csend volt. Ilyenkor hajnalban mindig nagy csend van... csak néha egy-egy kisebb csobbanás hangja töri meg ezt a végtelen, mély csendet.

A hajnalok hangulata volt az, amit Ester különösen kedvelt. Sűrűn, mélyeket szippantott a hús, júniusi, kora reggeli levegőből. Talán hajnali 4 óra múlhatott néhány perccel. Az ég színei szinte percről percre változtak a hajnali pirkadatban. Ester kint ült a teraszon, fürdőköpenyben, kedvenc foteljében. Lábát feltette a kis teaasztalon gondosan elhelyezett párnára, két tenyerében szorongatva forró kávésbögréjét... A vöröslő-kékes színekkel átítatott csendben szemei mohón itták a tágas tér elképesztően gyönyörű látványát. Csupán huszonkét mérföldre volt az Atlanti-óceán, az Államok keleti partvonala. Kedvező szélirány esetén még olykor érezni lehetett a foszlányokba érkező sós, párás fuvallatokat is.

Itt, Észak-Karolinában töltötte el gyermekkorának nagy részét. Mindig szeretettel gondolt vissza ezekre a gondtalan időkre.

Lassan hátra hajtotta fejét, megtámasztva foteljének magas hátamláján, és becsukta szemeit. Láta magát kislánként, ahogyan mezítláb szalad a tópart füvén. Akkoriban még jó „íze” volt a Napnak. Volt, amikor hanyatt feküdt, csak úgy a fűben, fűszálakat rágcsgálva, hunyorogva nézte az életet adó, sugárzó óriást. Ilyenkor mindig nagy csend vette körül. Csak a rovarok zümmögése, dongása hallatszott a szikrázó levegőben. Gyermekkorában sokszor belegázolt a napsütötte, bokáig érő forró homokba. Jól esett visszaemlékezni ezekre a felejthetetlen évekre.

Elgondolkodott csendben elmerengve, hiszen bőven volt még ideje. Általában kilenc órakor kezdett a közeli gimnáziumban, ahol matematikát és angol irodalmat tanított. Magániskola volt. Mindössze 127 tanulóval. Csendes, nyugodt intézmény, afféle felső középosztálybeli családok gyermekei számára.

Apja eltűnése óta azonban minden megváltozott. Másfél évvel ezelőtt kereste meg Corey különleges ügynök az FBI-tól. Megkérte, hogy fáradjon be a charlotte-i irodájukba. Nagyon udvariasak és együttérzők voltak az irodán.

Ester tudta, hogy apja a kormánynak dolgozott. Hidrogeológusként kapott megbízásokat Washingtonból. Két alkalommal járt Indiában is, illetve Tibetben a Gangesz forrásvidékét kutatta. Édesapja Ázsia „víztornyának” nevezte a Himalája végtelen hosszú vonulatait. Hónapokat töltött el a Kumaron-Himalájában, a Gangatri-gleccsernél kellett méréseket végeznie, és a Gangesz felső folyásánál Bhagirathi térségében. Egy alkalommal a Pakisztán és India között húzódó Indus folyó árterületén töltött el néhány hetet, amikor India gátakat és csatornákat kezdett el építeni az Indusra, ezáltal elzárva Pakisztánt az édesvíz nyelés lehetőségétől. Indiába egy másik alkalommal is visszaküldte a kormány. Egyszer az egész nyarat a Bengáli-öbölben töltötte, a Brahma Putra deltájában. A Gangesz folyó vízhozamát vizsgálta. A Colorado-beli nyaralásuk maradt el apja hivatalos útja miatt. Talán 10-11 éves lehe-

tett akkoriban... Ester nagyon szomorú volt miatta, gyermekként nem nagyon értette a valódi okokat.

Tavalyelőtt pedig, a legutóbbi küldetésekor a Tigris és az Eufrátesz forrásvidékén végzett nagyon fontos méréseket. Ezen küldetésekor dolgozott Irakban is, a Shatt al Arab deltában, de innen válami miatt vissza ment Iránba. Ekkor veszett nyoma.

Az FBI irodán nagyon szűkszavúak voltak akkor, de segítőkészek. Ester pedig pontosan tudta, hogy meddig mehet el kérdéseivel, és hol van az a határ, amelyen túl már nem számíthatna őszinte válaszokra. Ennek azonban már másfél esztendeje.

Ezért is lepte meg három nappal ezelőtt, amikor délután, az iskolai tanórák végeztével csengett a telefonja, és legnagyobb meglepetésére Corey ügynök mutatkozott be nagyon udvariasan. Ester másfél év eltelte óta nem beszélt, sőt nem is találkozott Corey ügynökkel. Az ügynök azt mondta, hogy nagy szükségük lenne a személyes segítségére, és időpontot szeretne egyeztetni Esterrel. Washingtonban várnák egy igen fontos megbeszélésre, és a közeli Seymour Johnson légibázisra küldenének érte egy helikoptert, amely Washingtonba vinné. Corey nyomatékosan kérte, hogy sürgős lenne számukra, s ha lehetséges, akkor mielőbbi időpontot szeretett volna kapni Estertől.

Ester elrendezte dolgait az iskolában, és a mai nap délután három órát beszéltek meg. Autót küldenek érte, amely a támaszpont-ra vinné, és onnan már egy rövid óra alatt Washingtonban lesznek, helikopterrel.

Talán ezért is ébredt ma különösen korán. Nyugtalanul aludt. Bár ez a kora hajnali időpont az elmúlt egy esztendőben már rutinszerű volt számára. Most is ott volt vele a teraszon kis füzeté és tolla. Ugyanis több, mint egy évvel ezelőtt talált ki egy játékot magának. Ekkortájt figyelt fel a felhők által megformált különös alakzatokra. Először csak játéknak indult. Teraszán üldögélve a nyári égbolton úszó, fantasztikusan szép felhőpamacsokat nézegette. Képes volt órákat ezzel eltölteni. Mindenféle alakzatokat vélt felismerni a fehér, habos, olykor feltornyosuló felhőkben. Ezeket

csak „citromfagyinak” nevezte. Olykor állatfejeket, emberi arcképeket, különféle eszközök alakjait ismerte fel a felhők sziluettjeiben. Néhány hét így telt el, egészen a tavalyi nyárig, amikor elhatározta, hogy feljegyezi az általa látott alakzatokat egy füzetbe. Dátumszerűen, folyamatosan le is jegyezte az általa látottakat. Nagyon élvezte és olykor jókat is nevetett a mókás figurákon. Jól szórakozott és határozottan kikapcsolta, pihentette és megnyugtatta ez a tevékenység.

Az első meglepetés akkor érte, amikor gyermekkori barátnője, Susan meglátogatta júniusban. Néhány napot itt töltött Ester lakásában. Ester beszélt kedvenc és játékos időtöltéséről, de Susan az ég megadta világon semmit nem érzékelt azokból az alakzatokból, amelyekről Ester beszélt neki. Többször is kint ültek a teraszon és Ester közvetítette, hogy egy-egy felhőcsoportban milyen formákat vél felfedezni. Susan ezekből szinte semmit nem látott. Először csak kinevette Susan-t, hogy milyen fantáziátlan, de a végén Ester már-már dühös is lett barátnőjére, és egyre inkább kezdte nyugtalanítani ez az ellentmondás. Rossz érzése támadt, és néhány hét múlva meghívta délutáni teázásra néhány kolléganőjét az iskolából és velük is kipróbálta ezt a különös játéknak induló, de egyre komolyabbá váló elfoglaltságát. Ester teljesen tanácsstalanná vált, amikor kiderült számára, hogy szinte minden alkalommal csak és kizárólag ő érzékelté úgy egy-egy felhőtömről, felhő alakzatról, foszlányról, hogy az bizony egy karakterisztikus alakzatot, személyt vagy tárgyat formáz. Kolléganői, kollégái ezeket soha nem ismerték fel, és ők is csodálkozni kezdtek Ester „látomásain”.

Ezek után abba is hagyta a kollégákkal, ismerősökkel, barátokkal való kísérletezést. Egészen egyszerűen nem akarta, hogy örüljenek nézzék. Viszont ő ettől kezdődően még nagyobb érdeklődéssel vetette bele magát ebbe a számára egyre izgalmasabbnak bizonyuló kísérletbe.

Gondosan vezette füzetét, pontos dátumokkal. S, a napok mellé feljegyezte az általa felismerni vélt legváltozatosabb alakzatokat. Repülő, kalapács, egy hármas vagy bármilyen más szám, felkiáltó-

jel... autó, virág, kutya... és megannyi elképesztő forma, kép, alakzat. Megfigyelte, hogy ilyenkor hajnaltájt a legélesebbek a kontúrok. Az utóbbi hónapokban már kifejlesztette azt a képességét is, hogy nem csupán a formákat ismerte és jegyezte fel, hanem rájött, hogy amikor ilyen karakterisztikus ábrák nem jelennek meg számára az égbolton felhők formájában, akkor furcsa hármas sorokba rendezhető kicsinyke felhő-pamacsok úsznak át az általa látható horizonton. Ester matematikatanár volt, ezért nem került különösebb erőfeszítésébe, hogy füzetét hármas vonal-sorokra ossza be, hasonlóan, mint ahogyan a kották ötvonalas struktúráját alkalmazzák a zenei világban. A tó felett átsuhanó felhő-pamacsokat pontosan bejelölte a hármas vonalrendszeren. Nem tudott ésszerű magyarázatot adni arra, hogy miért teszi ezt, de akárhányszor leült az erkélyre és várta a hármas – általa elképzelt vonalakon – érkező felhő szakaszokat, mindig kellemes, bizsergető izgalmat érzett. Napokig töprengett ezen „jeleknek” a jelentőségén. Szentül hitte, hogy valami kóddal áll szemben. Tulajdonképpen viccesnek tartotta. Később jó mulatságnak. Már-már hobbijává vált ezen kvantumokban érkező felhőknek a feljegyzése. Előbb csak egy, aztán kettő, három... négy füzetecske is megtelt a jegyzeteivel. Teljesen beborult és verőfényes napokon természetesen pihenőt tartott. Valamiféle furcsa szünetként értelmezte ezeket a napokat, és alig várta, hogy ismét kódolható jelekként jegyezhesse fel a suhanó felhők mátrixát. Megpróbálta betűkkel, számokkal helyettesíteni a tó feletti égen átsuhanó felhők szabályos időközönként megjelenő és kirajzolódó kvantumjait. Sikertelenül.

Egy szép napon ragyogó ötlete támadt. Édesanyjától örökölt és a nappali szobában lévő zongora segítségével megpróbálta hangjegyekként értelmezni a három vonalra felfűzött, különböző méretű – pontokat. Olykor nagyon zavaros hang kavalkád, máskor pedig furcsa dallam kerekedett ki ebből a saját magának kreált „kódfejtési” kísérletből.

– Miért is ne!? – gondolta. Mások bélyegeket gyűjtenek, vannak, akik egy teniszütő nevű eszközzel egy kis labdát ütögetnek

órákon át, és megint mások füvet nyírnak, gereblyéznek és rózsabokrot metszenek szabadidejükben... esetleg a kutyájukat sétáltatják. Úgy volt vele, hogy az ő időtöltése sem rosszabb ezeknél a konvencionális formáknál. Legfeljebb újszerű és ezáltal egy kissé szokatlan. Kinek mi a kedvenc időtöltése. Miért is ne lehetne ez az övé. Igazán egy matematikushoz illő, kellemes és kreatív feladat. Eredeti és egyedül álló, az biztos.

Feladatot kreál magának és megkísérel megoldani. De hisz' ez remek! Az egyik legmagasabb szintű intellektuális játék, mint egy vetélkedő... egy kvízzjáték... Az a zavaró benne, hogy immár másfél esztendeje vezeti kis füzeteiben az általa jelnek értelmezett felhő mátrixokat, és az ég megadta világon semmi értelmes megoldást vagy megfejtést ezidáig nem talált.

Két dolog lehetséges, gondolta: vagy ostobaság az egész és semmi értelme, hülyeség, káosz, logikátlan katyvasz. Csupán ő gondolja egyedül, hogy ez valamiféle logikát követő kód lehet. Valamiféle nagyon mély, benső érzés hajtotta és sarkalta minduntalan... szinte hitt benne.

A másik eset pedig, hogy valóban meghúzódhat az általa felfedezett „játék” mögött egyfajta logika, talán a természet zsenialitása vagy éppenséggel egészen más... csak ő az, aki nem képes ennek a logikájára rájönni. Nem képes felismerni benne a rendszert. Ez igazán szép kihívás egy matematikus számára. Volt azonban ebben az egészben egy rendkívül gyanús és zavaró momentum... nevezetesen, hogy mások egyáltalán nem érzékelték az „ábrákat”. Miért csak ő véli úgy, hogy ezt vagy azt az alakzatot látja meg egy-egy felhő csomóban?! A többiek miért nem észlelik?! Hogyan lehetséges ez?! És amikor ő sem érzékel tudatosan semmiféle formát, akkor pedig mik lehetnek ezek a hármas szinten érkező felhőpamacs mátrixok, három vonalra felfűzött „pontok” sorozatai?!

Ezen a csodálatos szépségű, lelket gyönyörködtető reggelen is ez foglalkoztatta. Kávészcészéje már rég kiürült. Letette az asztalára, hátradőlt, nagyot sóhajtott. Gondolatok cikáztak agyában. Délután háromra el kell készülnie, hiszen jönnek érte. Elviszik

Washingtonba... Vajon mit akarnak tőle?! Gyermekkorából származó képek kergetőztek agyában behunyt szemei mögött. Édesapja arca bukkant fel egyetlen pillanatra. Mosolygott és apjának az unásig ismételtetett mondását hallotta tudatában.

– „Vakok közt a gyengén látó is zseni lehet...” – hallotta édesapja hangján.

Ester kinyitotta szemét. Nagyon nem szerette ezt a mondást. Unalmas volt számára már kisgyerek korába, hogy apja olyan sokszor mondogatta. Főleg kamasz korában, lázadó tinédzserként nem szerette, már-már irritálta... és ez mélyen belé ivódott.

Bámulta a tó feletti kristálykéek eget. Egyetlen felhő sem látszott rajta...

– „Vakok között a gyengén látó is zse...” – ismételte magában. Felhúzta szemöldökét és a fejét csóválta. Ám ekkor mintha áramütés érte volna. Furcsán megborzongott. Izgatott lett. Felpattant és besietett a szobába. A teraszajtó előtt lévő függöny lágyan meglebbent a hajnali, alig észrevehető szellőtől, amikor Ester elhaladt mellette. Odalépett a könyvespolchoz és nyugtalanul keresni kezdett egy könyvet.

– Anyáé volt az a könyv! Tudom... emlékszem, amikor arra a tanfolyamra járt. Talán hét vagy nyolc éves lehettem... Senki nem használta azóta azt a könyvet... Itt kell lennie valahol lent, az alsó polcon. Nem! Ő könyvet soha nem dobott ki. Leguggolt és egyenként vizsgálta át a könyveket.

– Igen! Ez az! Megvan! – kiáltott fel egyszer csak megkönynyebbült örömmel. S máris sietett vissza a reggeli fényben fürdőző teraszra. Visszaült a fotelba. Ölébe vette a fekete borítású könyvet. Térdére helyezte kis füzetét és elmélyülten olvasni kezdett a könyvből. Olykor összehasonlítgatta saját füzetének jegyzeteivel. Teljesen belemerült ebbe a munkába. Nem vette észre, hogy több óra telt el. Olykor izgatottan felállt, tett néhány lépést, majd visszaült és folytatta. Már tizenegy óra is elmúlt, amikor fáradtan hátradőlt foteljében. Mélyet sóhajtott az időközben felmelegedett levegőből. Fejét megtámasztotta a teraszfotel háttámláján – ahogyan

szokta – és mereven nézte az égbolt végtelen, gyönyörűséges kék-jét. Hosszú percek teltek így el. Mozdulatlanul ült. Ekkor mindkét szemének sarkából egyszerre kövér könnycseppek kezdtek csorogálni. Végig folytak arcán... aztán újabb és újabb hullámokban, szinte patakokban mosták le arcának egy bizonyos vonalát.

Hagyta... hadd csorogjon... Mozdulatlanul ült. Szemeit a szikrázóan kék égboltra szegezte. Talán messze... valahol az égbolt kék-jén túli világot nézte... talán!

Néhány perc múlva előrehajolt megfogta az előbb megtalált fekete borítójú könyvet és a saját füzetét. Két karjával szorosan magához ölelte mindkettőt. Ölében szorosan tartva, teljes felső testével ráhajolt. Ütemesen remegő hátán látszott, hogy zokog... hangtalanul zokogott. Tíz perc vagy negyedóra is eltelhetett így a könyvre és füzetére görnyedve, majd felállt. Mélyeket sóhajtott. Tenyerével megtörölte szemeit. Felnézett a kéklő, végtelen messzeségre.

– De hát hogyan lehet ez...?! Ó, Istenem...! Hogyan lehetséges ez...?? – motyogta csendesén, alig hallhatóan maga elé. – Apa! Te vagy az...?!? – suttogta és félve körülnézett.

Irán 2016. augusztus
A 16-os számú autópálya
Törökország felé vezető szakasza

*„A nyíl, amit kilöttek,
Még úton van, és a legokosabb
Félreállni előle.”*

Shakespeare

Egy grafitszürke Mercedes SUV száguld nagy sietve a kihalt autópályán. Két férfi ül benne.

– Milyen messze van még? – kérdezte a jobb első ülésen ülő, jó ötvenes férfi.

– 46 mérföldre vagyunk Serow Borden Crossing-től, de mi előtt lekanyarodunk Darreh felé, ott kisebb a határátkelő. Hat fős sze-

mélyzettel... Abból négyen mindig pihennek... Serow-nál legalább 25 fő teljesít szolgálatot egy műszakban. Esélytelenek lennénk. Ráadásul nemzetközi bonyodalmat okoznánk.

– Nem lehetne törvényesen... úgy értem lelassítva, szabályosan átgurulnunk a határon? – kérdezte naiv bizonytalansággal a hangjában az idősebb férfi.

– Nincsenek papírjai, professzor úr, illetve amik vannak, azzal azonnal letartóztatnák, Mc Kingley névvel... ugyan már! Ön a világ egyik legelismertebb hidrogeológusa, ráadásul az amerikai kormány megbízásából dolgozott itt. Érti...?! Ez errefelé bűn! Hiszen Önt ebben az országban körözik, professzor... Elfelejtette!? Soha nem jutna ki innen élve!

– De hát semmit nem követtem el... Semmit! Nem vagyok sem gyilkos, sem rabló... nem vettem részt pénzmosásban, és nem fogalmazok kábító szert sem.

– Visszont Ön gondolkodik, és sokat tud a vízkészleteikről... nagyon sokat! – mondta az autót vezető férfi.

Néhány percnyi csend. A kocsí halkán siklott az autópályán az esteledő pusztaságban.

– Ez az első ilyen feladata? – kérdezte a professzor.

– A hetedik bevetésem ezen a terepen...

– Úgy érti, a hetedik útja?

– Igen... és remélem ez lesz az utolsó ilyen jellegű munkám. Már tudnak rólam és ez több, mint veszélyes. Ki kell, hogy vonjanak innen. Mielőbb...

– És sikeresek voltak az előző útjai?

– Öt esetben siker. Két esetben; negatív!

– Az önöknél mit jelent?

Scotty mélyen a professzor szemébe nézett, majd lassan végigmérte.

– Azt jelenti, professzor úr, hogy meghaltak az utasaim. Halálos lövéseket kaptak. Nekem pedig bal váll és jobb comb. Egy repesz és három lött seb.

– Bocsásson meg! Tudom, hogy ön az életét kockáztatja azért, hogy kivigyen engem... ebből az országból. De hiszen még a nevét sem tudom...?!

– A mi szakmánkban nem szoktunk bemutatkozni...

– Az Ön „szakmájában”...?

– Ugyan! Ne legyen naiv, professzor! Amikor találkoztunk Tebrizben a szállodában, ön nagyon gyorsan megértette, hogy kik küldtek engem – önért! Ki kell vinnem önt innen, amilyen gyorsan csak tudom. Aztán ha átjutunk a határon Törökországba, a Batman NATO légitámaszpontot kell elérnünk. Ott már várnak bennünket. Egyébként, Dave Scotty a nevem. Tudja mit!/? Valóban jó, ha tud egyet s mást. Ha engem rádióznak le a határnál, és Ön megúszná, akkor mielőbb el kell jutnia a légitámaszpontra. Ott semmit ne tegyen, csak mondja azt az ügyeletes tisztnek, hogy: Man no War 137, Irán...

– Beazonosítanak...?

– Pontosan!

– Man no War 137, Irán – ismételte a professzor. – És utána?

– Fogalmam sincs. Az én feladatam a „csomagot” épségben eljuttatni... a Batman-re.

– Ha jól értem, én vagyok a csomag!/?

– Úgy van! Bocsásson meg a szakzsargonért...

– A csomagnak jó, ha van két füle. Könnyebb vinni... – próbált meg viccelni a professzor, hogy oldja a feszültséget. Tudta, hogy sok múlik az „emberén”... Scotty-n, nem kevesebb, mint az élete.

– A fenébe is, sokkal jobb lenne, ha gurulós bőrönd lenne... – nevetett hangosan Dave. – Nem kellene ennyit cipekednem! – kacagott.

– De hiszen fülem is van, és lám gurulunk is... nem is lassan – nevetett Mc Kingley professzor. – A CIA-nél van alkalmazásban?

Dave hallgatott egy kis ideig... Feszülten figyelte az utat.

– Történész diplomám van. A XX. század geopolitikájából doktoráltam – mondta halkan Dave.

– Ez hihetetlen... – döbönt meg Mc Kingley.

– Miért lenne az!? Legfeljebb meglepő. Két évet tanítottam az egyetemen, de untam... pontosabban izgatott néhány kulcskérdése a huszadik századnak. Az egyetemen nem kaptam választ rájuk. Gondoltam, megnézem testközelből... a titkosszolgálatoknál talán választ találok rájuk. Jelentkeztem... Felvettek... Ennyi!

– Mikor kezdte?

– 9 éve... DIA Washington DC, a Potomac folyó partján... ezen belül a DCS-nél másfél felejthetetlen év... majd valóban a CIA következett, de ott csak egy feladatomból volt... fél évig tartott. Majd a Holloman légibázis, utána Balling légitámaszpont... Elemzői munkák! Végül a támaszpontok sorában Mojave sivatag, Edwards támaszpont.

– És a légitámaszpontokat követően?

– NSA... Bethesda, Maryland.

– Most onnan küldték erre a feladatra?

– Igen. Ha velem valami történne... akkor jobb, ha tudja, ott az NSA irodák valamelyikében lévő íróasztalfiókban bizonyára van önről egy jó kis dosszié. Különben miért is lennék én itt?!!

– Köszönöm, amit értem tesz.

– A munkámat végzem! Ne sajnáljon... Én választottam.

– És kapott választ a kérdéseire?

– Túl sokat is!

– Értem – mondta John Mc Kingley professzor. – Talán majd egyszer beszélgethetünk róla! Legalább is nagyon remélem...

Az ablak felé fordult és a leszálló alkonyatban nézte a vigasztalanul sivár, köves, poros tájat... a végtelennek tűnő síkságot. Egy percre lehunyta szemeit. A lányát látta, a Richmond-tó parti lakásában, amint kacagva mesél tanítványairól és azok turpisságairól, a gimnáziumban napközben szerzett élményeiről. Fiatalt, kezdő tanárként sokszor próbára tették türelmét...

– Most! Most kanyarodunk le az autópályáról – mondta Dave. – Kösse be magát, John! Innentől kezdve lesz izgalmas. Ez egy sokkal rosszabb minőségű út... murvás, köves. Ez vezet egyenesen Darreh felé. Itt már nem lesznek települések, csak por és köves

hegyvidék... lakatlan. Két őrtorony mellett fogunk elhaladni. Hátárőrök. Minden mozgást figyelnek. Egészen bizonyos, hogy észlelni fognak bennünket. Ekkora porfelhőt nem lehet nem észrevenni. Jelenteni fogják, hogy egy autót látnak, amely a török határ felé halad. A legközelebbi ütképes egységük Serrow-ban van. 27 perc előnyünk lesz...

– És Darreh?

– Serrow fogja riasztani őket. De ha minden jól megy, akkorra mi már ott leszünk. Lekapcsolom a világításunkat. Ne lássanak bennünket. A szürkület lassan sötétségbe fordul át. Csak a port észlelhették volna, amit az autó kelt, de ezért időzítettem sötétedés utánra az itteni útszakaszunkat. Így nem olyan feltűnő. Még szerencsénk is lehet, ha szunyókál az őr a toronyban. Késleltetve vehet csak észre bennünket. Talán egy-két percet nyerhetünk így. Minden perc számítani fog.

Rázkódva haladtak a kövekkel sűrűn borított, poros úton. Mindketten mereven figyelték maguk előtt az utat.

– Figyeljen, Dave! – kiáltott fel hirtelen a professzor. – Látja azt a sötét foltot... ott az út közepén? Uram, Isten... úgy tűnik, mozog! – támaszkodott a kesztyűtartónak tenyerével John és megfeszítette lábait.

– Látom. A fenébe is... nem tudom kikerülni, túl meredek az út mindkét oldala. Az egyik lefelé, a másik felfelé...

– Ne hajtsen rá! – kiáltotta kétségbeesetten John. – Lassítson! Hiszen ez egy ember! Meg van kötözve... de úgy látom, a fejét és a lábát némileg tudja mozgatni.

– Még csak ez hiányzott! Maradjon az autóban! Csapda is lehet.

– Csapda?!!

– Bűnözők módszere. Errefelé így is szokás pénzt keresni...

– Hogy érti ezt?

– Ártatlan civileket rabolnak el... megkötözik őket. Kiteszik az elhagyatott utak közepére. Persze olyan helyen, ahol lehetetlen kikerülni őket. Le kell, hogy lassíts... ekkor támadnak meg vagy rabolnak ki. Maradjon az autóban, John... bármi történjék is! –

mondta Dave, és a nadrágja jobb szárán lévő zsebből pisztolyt vett elő. Csőre töltötte, majd lassan kinyitotta az autó ajtaját. A motort nem állította le. A helyzetjelző világítást bekapcsolta. Ekkor vált láthatóvá a földön ülő alak. Kezei hátra voltak kötözve. A lába szabad volt. Felső teste egy sziklatömbhöz volt kikötözve.

– Jézusom! Ez egy nő... – suttogta csak úgy maga elé John. A földön ülő személy arcát nem látta pontosan. Hunyorogva figyelt.

Eközben Dave lassan, nagyon lassan kilépett az autóból. Előbb a bal lábát tette le a talajra és kiegyenesedett. Jobb lábát még bent tartotta a pedálok közelében. Jobb kezében le ereszteve tartotta a pisztolyt, takarásban.

Tudta jól, hogy bármilyen hirtelen mozdulat halálos lehet számára. Szemeivel kutatta a környező sziklákat. Sehol egy bokor, sehol egy növény. Minden a helyén. – Ügyes! – gondolta magában. Majd a földön fekvő személyre tekintett. Egy kendővel betekert hajú nő rémült tekintetét látta. A szája be volt kötözve. Edwards légítámaszpont. Lloyd őrmester, kiképző tisztjének ordítása villant át Dave gondolataiban. „Keresse a szemkontaktust! Érti, Katona! Keresse a szemkontaktust!”

Dave a földön ülő nő szemébe nézett. Szerencsére még nem sötétedett be teljesen. A félhomályban és az autó helyzetjelző lámpáinak fényében látta, amint az asszony szemeiből könny folyik. Valószínű a rémülettől. Erősen mozgatta szemeit és egy bizonyos irányba próbált velük mutatni. Majd szorosan összecuska őket egy pillanatra és kinyitva ismét ugyan abba az irányba tekintett. Mint ha jelezni szeretné Dave számára azt a bizonyos kötömböt, amelyre minduntalan nézett.

Dave nagyon lassan kivette a másik lábát is az autóból. De még mindig az ajtó fedezékében állt. A földön ülő asszonyról – lassan – a nő által jelzett szikla felé nézett. Óvatosan kilépett az autó ajtajának biztonságot nyújtó fedezékéből, és tekintetét le nem véve a nő által mutatott szikláról lassan elindult a földön ülő alak felé. Ekkor a tőle mintegy 20-25 méterre levő sziklatömb tetejénél egy emberi

alak feje emelkedett ki és egy fegyver csövének sziluettje... Ettől kezdve felgyorsultak az események.

A szikla felől egy rövid sorozatot adtak le. A lövedékek vijjogva, füttyülve pattogtak a földön fekvő alak és Dave között. Ezerszer begyakorolt algoritmusú mozdulatokkal Dave a földön ülő nő irányába vetődött, miközben jobb nadrágszárából elővett fegyverével három lövést adott le még a levegőben való zuhanása közben a szikla mögött meghúzódó alak, illetve a vele azonos pozíciójú torcolattűz irányába.

Dave nem mozdult, a földön feküdt a megkötözött nő lábainál, lent a porban. Tudta, ha megmozdul és nem találta el az árnyalakat, vagy esetleg ha azok többen vannak, akkor agyonlövik. Mégsem volt más választása. Bal kezében szorongatott késével, előre nyújtott karral megpróbálta elvágni a nő kezeit fogva tartó kötelet. Szerencséje volt. Csend volt. A nő kiszabadult remegő kezeivel azonnal letépte szájáról a kendőt. Izgatottan, halk remegő hanggal, de tiszta angolsággal mondta:

– Köszönöm, uram! Ne aggódjon, csak egyedül volt...

– Üljön be az autóba... gyorsan! – lihegte Dave, és fejével az autó felé intett.

– Igen. Köszönöm... – suttogta a nő, és feltápászkodva rohanni kezdett az autó felé.

Mc Kingley professzor azonnal kinyitotta a jobb hátsó ajtót. A nő bevetődött rajta a hátsó ülésre. Közben Dave is felállt és fegyverét a szikla irányába tartva visszahátrált az autóhoz. Beült és az ajtót becsapva teljes gázzal elindult.

– Most már egészen biztosan Bagdadban is hallottak rólunk... odáig hallatszott a mi kis lövöldözésünk. Ennyit a csendes lopakodásról. Csak az idő maradt számunkra... nem mondom, komoly ellenfél... de talán segítőnk lesz... Nem sokára ki fog derülni. Mindenképpen Darreh-be kell érnünk, mielőtt Serrow-ból megérkezik a különítmény – sziszegte fogai között Dave.

– Uram, Isten! – kiáltott fel a hátsó ülésen közben elhelyezkedett nő. – Mc Kingley professzor...?! Személyesen...?!!

– Cala Afitah...!? Asztrofizika...? A Teheráni Egyetemről...? – lepődött meg a professzor is. És egymás kezét kezdték el szorongatni. – Hogyan került Ön ide? Ebbe a méltatlan helyzetbe?! – kérdezte a professzor. – Terroristák...?

– Nem... nem, szerencsére nem – válaszolta az asszony. – Egyszerű bűnözők! Pénzt akartak...

– Volna... szólt közbe Scotty, mikor már látta, hogy a professzor és a megmentett asszony ismerik egymást.

– Igen! Önnek köszönhetően...

– Dave Scotty.

– Igen, Ön uram nagyon bátran viselkedett. Örökké hálás leszek ezért önnek. És köszönöm!

– Ez a foglalkozása – mondta a professzor. – Jelenleg éppen NSA alkalmazásban. Egyébként hasonzorú tudós ember, mint mi, Cala... Történész diplomája van. De szerette volna egy kissé közelebbről is megismerni a világot... itt, a terepen.

– Túl jól sikerült – suttofta fogai között Scotty.

– Értem. Akkor is ön mentette meg az életemet. Amiért én nagyon hálás vagyok – mondta a nő, majd folytatta. – A délelőtti előadásaimat fejeztem be éppen, amikor a tanársegédemmel a szemléltető eszközöket pakoltuk el. Négyen berontottak az előadóterembe, fegyvereket nyomtak a derekunkhoz és arra kényszerítettek bennünket, hogy az előadó teremből kilépve üljünk be egy mikrobuszba. Az egész nem tartott 3 percig sem. Mire felocsúdunk, már száguldottak is velünk Teherán utcáin. Majd később a tanársegédemet átvonszolták egy másik autóba. Nem tudom, mi lehet vele...?! Időközben megkötöztek, és én magamra maradtam ezzel az egy fegyveressel.

– Ismert módszer! – mondta Scotty. – Váltáságdíj... pénz! Gyakran rabolnak el különböző személyeket és egyszerűen felhasználják őket útonálláshoz vagy váltáságdíjért cserébe... Pénzről szól a dolog! Hál' Isten semmi köze a politikához.

– Értem – mondta a professzor –, de most akkor...

– Nincs időnk vissza vinni a hölgyet, professzor úr! Ne is kérjen ilyet tőlem! Ez lehetetlen! – vágott a professzor szavába Scotty, mintha érezte volna, mit szeretne a professzor mondani.

– Hová mennek? – kérdezte Cala.

– Bonyolult történet, Cala – próbálta magyarázni a professzor. – Engem Scotty visz ki az országból. Ez a feladata. A Tigris és az Eufrátesz vízgyűjtő területeit tanulmányoztam, amikor az itteni hatóságok szerint bizalmas adatokhoz, vagy még inkább ismeretekhez jutottam. Ezért elfogató parancsot adtak ki ellenem. Scotty hozott el a szállodámból, Tebriz-ből és visz át Törökországba. Megpróbál eljutni velem az első NATO légitámaszpontra, Törökországban. A Batman támaszpont tűnik legközelebbinek a határhoz.

– Értem! – mondta Cala. – Ezek szerint én sem Iránban fogom befejezni ezt a tanéveimet. Pedig kedvenc témámnál tartottam a csoportommal.

– Az Alapháttérben terjedő gravitációs hullámok... – mondta Mc Kingley professzor.

– Megtisztelő, hogy ismeri a kedvenc kutatási területemet. De honnan tudja? – kérdezte Cala.

– A Science Monitor-ból. Olvastam a cikkeit. Nagyon izgalmasnak tartom őket... főleg, amit a Tér mikroszerkezeti állandójáról írt! Elképesztően új összefüggéseket boncolgat, Cala.

– Köszönöm, professzor úr!

– Szólítson csak John-nak, kedves Cala.

– Köszönöm, John. Hiszen valóban... két tanévet tanítottunk ugyanazon az egyetemen... az University of Teheran-on. Ön hidrológiát, én pedig asztrofizikát.

– A mindenit! Két ilyen neves, világhírű professzort kell biztonságban átmentenem a határon. Remélem, dupla tiszteletdíjat számolhatok majd el... az NSA-nél, esetleg egy elnöki kitüntetés sem mutatna rosszul otthon, a vitrinben – mondta tréfálkozva Scotty, és a professzorra kacsintott.

– Mindenképpen megérdemelné, Scotty... de az... illetve azok a fények ott... – és a távolban pislákoló néhány elektromos lámpa felé mutatott a professzor.

– Igen! Megérkeztünk. Az már Darreh. Javaslom, hajoljanak le, amennyire csak tudnak. A legjobb, ha megpróbálnak leülni az ülés elé. Kulcsolják át a kezüket a fejükön és ne mozduljanak! Biztos vagyok benne, hogy lövéseket fogunk kapni. Az autó hátulja némileg meg van erősítve, preparált követségi autó, egy kis plusz acéllemez. Professzor úr, ha velem valami történne...

– Igen! Tudom... megjegyeztem „Man no War 137 Irán”

– Remek! Reménykedjünk...

– 137...!?? Ez sorsszerű... Tényleg valami miatt itt kell lennem... – suttogta Cala a hátsó ülések irányából. Hihetetlen! Ez a mikro szerkezeti állandó...

– Most ne dolgozzon, Cala! Imádkozzon... – mondta Mc Kingley professzor és ezzel elhallgatott.

Scotty felkapcsolta az autó reflektorát. Lelassított. Körülbelül 30 mérföldes sebességre. Nem akart gyanút kelteni a határőrökben. Mindig figyelnek arra, aki túl nagy sebességgel közelít feléjük. Így gurult a már csupán néhány száz méterre lévő határállomás felé. Kinyomta a kuplungot, s közben jobb lábával a gázpedált nyomva magas fordulaton tartotta a motort. Az autó lassult, a fordulatszám nőtt... Amikor 15-20 mérföldes sebességre lassulva gurult be a határátkelő kivilágított részére, az ott szolgálatot teljesítő, egy fő határőr integetni kezdett a jobb kezével, hogy kapcsolja le a reflektort. Valószínű elvakította. Géppisztoly volt nála, de a hátán.

– Remek! – suttogta Scotty. – Mint a nagykönyvben... A sebességváltót négyesbe tette, és hirtelen rádobta a kuplungot, jobb lábával pedig padlóig nyomta be a gázpedált. Az autó motorja felbőgött és hatalmas lendülettel nekirohant a sorompónak, amely apró darabokra tört szét. Scotty előrehajolt a kormányra, csak hogy éppen kilásson az előtte kanyarodó útra. Sötét volt a „senki földjén”, ahogyan a két határállomás közti területet szokták nevezni, de a távolban erős kivilágításban már látszottak a török határállomás

fényei. Scotty kiszámolta, ha a két határállomás közti terület feléig eljut, akkor már nem lőhetnek rá. Hiszen ebben az esetben átlőnének a másik ország területére, amiből nemzetközi konfliktus keletkezhet. Addig azonban célzott lövéseket leadhatnak az iráni határőrök. Előző útjainak tapasztalatai alapján tudta, hogy nincs több ideje, mint néhány másodperc. A katonának le kell vennie a géppisztolyát a hátáról, kibiztosít, céloz... talán 4-5 másodperce van addig. Ez idő alatt 80-100 méterre képes eltávolodni tőle... Két izzadt tenyerével szorosan fogta a kormányt, és elkezdte jobbra-balra rángatni, hogy megnehezítse a célzó katona dolgát...

Körülbelül 6-7 másodperc múlva a lövedékek elkezdtek kopogni az autó karosszériájának hátulján. Scotty teljes erejéből nyomta a gázt.

– Kicsit lassú volt, de... piszok jól lő! – sziszegte, miközben lehajtotta fejét egészen a kormányig. A lövedékek sűrűn kopogtak... mint a jégeső. Füttyültek és szikráztak. Majd egyszerre csak egy hatalmas durranás. A kocsi megrándult. Scotty kezéből majdnem kicsavarodott a kormány, de erősen tartotta.

– Elment egy kerék... – nyögte. A kocsi erősen rázkódni kezdett. Majd ismét egy hatalmas durranás. Scotty kezéből kipörgött a kormánykerék.

– A francba, ez a bal első... Utánkapott a kormánykeréknek és erősen megmarkolta.

A kocsi táncolni kezdett. Annak ellenére, hogy padlógázzal bömbölt a motor, az autó lassult, de még mindig 50 mérföldet mutatott a sebességmérő.

Scotty felpillantott. Már sokkal közelebbinek tűnt a török határátkelő. Láta, amint reflektorok gyulladnak odaát a török oldalon és bevilágítják a két határátkelő épület közti határsávot. Az épület körül 20-30 fegyveres katona rohángált, és vadul integettek. – Tetszik a show, skacok...?! – sziszegte csak úgy a fogai között, magát is biztatva és szuggerálva. A reflektorfényben látta, amint füst csap fel a motorháztető alól.

– Cathy, Cathy... Cathy... – sziszegte.

Ekkor egy fülsiketítő durranást hallott, a kormány iszonyú erővel kiszakadt a kezei közül. Az autó még néhány tíz métert robogott, majd teljes erővel nekirontott egy beton gyámnak. Megpördült és az oldalán csúszott tovább. Scotty egy hatalmas ütest érzett a homlokán, majd minden elsötétült előtte...

Batman Légibázis
Dél-Kelet Anatólia
Törökország

– Megrezdült a szemhéja! Nézd csak... kinyitotta a szemét. Megyek, szólok az ügyeletes orvosnak – mondta Cala, és otthagya a professzort Scotty ágya mellett.

– Hello Dave! Hall engem? Csak emelje a kezét, ha igen...

– Hol vagyok? – kérdezte Scotty.

– Hála az Égnek! – sóhajtott fel a professzor. – Jó helyen! Barátok közt. Itt vagyunk a légibázis kórházában... Megismer engem?

– Professzor úr!? Műveleti terület... Irán...

– Remek! Erről van szó, katona... – mosolyodott el Mc Kingley.

– Kórházban? Mi történt? – nézett körül óvatosan Scotty.

– Sikerült, Scotty! Azt hiszem, nőttek az esélyei az elnöki elismerésre... – próbált viccelni a professzor.

– Ez azt jelenti, hogy átjutottunk a határon...?

– Pontosan azt! Negyven méterrel voltunk beljebb... már a török oldalon. Oda már nem tudtak átlőni... A török határőrök futottak be értünk. Mire odaértek, én és Cala már kimásztunk az autóból, és kihúztunk téged is, Dave. Elveszítetted az eszméletedet. A törökök sokat segítettek. A határőr épületből fel tudtam hívni a Batman bázis ügyeletes tisztjét... Jól megtanultam a „leckét”, és felmondtam neki... – mosolygott a professzor. Egy órán belül ott voltak értünk... helikopterrel. Addig téged elsősegélyben részesített egy török orvos. Hál’ Istennek semmi komoly... Eszméletvesztéses agyrázkódás... Jól beütötte azt az okos fejed.

– Semmi lövésnyom...? – kérdezte Scotty.

– Hát, most azt kell, hogy mondjam ezt megúsza, Scotty! – mondta Mc Kingley professzor.

– Akkor ugrott az elnöki kitüntetés... – tette vissza a fejét Dave a párnára, miközben nagyot sóhajtott.

– Itt vagyunk! – mosolygott Cala is.

– Nyissa ki a szemét! Nézzen rám, kérem! – mondta és bevilágított Dave szemébe a doktor. – Pupilla reflexek teljesen rendben. A röntgenképe nem mutat semmi tartós elváltozást. A kötés csak azért van a fején, hogy ne fertőződjön el, mert felszíni hámsérülése van a halántékán... Dave, ön egészséges. Mielőtt elengedem, azonban kap egy injekciót.

– Mennyi időt veszítettünk? – kérdezte Scotty.

– Szinte semmit! – mondta Cala. – Két és fél órája vagyunk itt a bázison. Mi megtisztázkodtunk és kaptunk tiszta ruhát a katonáktól. Remekül áll... nem?! – és bájosan körbefordult.

– Rendfokozat nélküli amerikai katonai egyenruha. A réginél jobb! Az szétszakadt... ott a határon – vette át a szót a professzor.

– A repülőgép pedig várja önöket – hallatszott egy érces hang. – Conway őrnagy vagyok. Az ügyeletes tiszt. Azt a parancsot kaptam, hogy amikor Scotty magához tér, azonnal jelezzem ezt önöknek. Negyvenöt perce érkezett. Azóta a „zéró” kifutón várakoztatjuk.

– Repülőgép...? – kérdezte csodálkozva Scotty, és közben ő is öltözködni kezdett.

– Még pedig nem is akármilyen! – mondta az ügyeletes tiszt. – RAF001Q lajstromjelű szuperszonikus, 19 üléses utasszállító.

– Egy pillanat! Várjunk csak! Az én feladatom itt véget ért! – mondta Scotty. Az én parancsom úgy szólt, hogy a „csomagot” minden körülmények között hozzam ki Iránból és juttassam el a Batman támaszpontra. Amennyiben ez a hely az... akkor ez megtörtént! Sőt... ha jól emlékszem azt túl is teljesítettem – mondta Scotty és Cala-ra nézett. – Egy fő helyett... kettő...

– Egy szerencsés véletlennek köszönhetően – mondta Mc Kingley professzor. – Hálával tartozunk önnek, Dave.

– Jöjjön velem, Mr. Scotty! – kérte határozott hangon az ügyeletes tiszt, és a szobaajtó felé intett.

Scotty már befejezte az öltözködést és Conway őrnagy után sietett.

Egy rövid folyosó vezetett ki a gyengélkedő barakkból.

– Üljön be, uram! – mondta az ügyeletes tiszt és egy HMMWV-re mutatott. Scotty beült az ügyeletes őrnagy mellé a jobb első ülésre.

Még sötét volt, de a keleti égbolton már egy nagyon halvány, lila színű, vékony sáv kezdett megerősödni. Talán öt percet autózhattak. Az őrnagy ez idő alatt egy szót sem szólt. Scotty ebből tudta, hogy komoly lehet a dolog. A szószátyárság az egyenruhásoknál egyébként sem szokás... főleg nem egy légibázis ügyeletes tisztjének szintjén. Scotty tisztában volt vele, hogy fölösleges bármit is kérdeznie.

– Kérem, kövessen! – mondta Conway őrnagy, és leállította az autót. Kiugrott.

Scotty követte. Egy toronyszerű épületbe léptek be. Talán a bázis légiirányító tornya lehetett. Lift. Harmadik emeleten szálltak ki.

Conway őrnagy határozott léptekkel egy tömör ajtó elé lépett. Bal felső zsebéből egy plasztikkártyát vett elő. Végig húzta a terminálon, az ajtó kinyílt.

Scotty látta az ajtón a feliratot: Officer on Duty. Beléptek. Conway odavezette Scotty-t egy PC elé. A klaviatúra fölé hajolt. Beütött néhány számot és betűt.

– Üzenete van, uram! – mondta határozottan. – Csak ön tudja elolvasni, a beléptető kódjával – azzal sarkon fordult és a néhány méterrel távolabb ülő légiirányító katonához lépett, magára hagyva Scotty-t.

Dave leült a számítógép elé. Nagyot sóhajtott. Körülnézett. Ajkait szorosan összeszorította és belépett a rendszerbe. Talán öt percet tölthetett a monitor előtt. Olvasott, majd írt is valamit. Egy nagyon rövid szöveget nyomtatott ki, végül felállt.

– Köszönöm, őrnagy! – mondta Conway-nak. – Én végeztem. – És átadta a kinyomtatott néhány szót az ügyeletesnek.

– Fekete kód... – mondta.

– Értem, uram! Kikísérem, uram!

– Kérem, vezessen a RAF 001Q-hoz, és intézkedjen, hogy a barátaim is jöhessenek.

– Rendben – válaszolt az ügyeletes tiszt.

– Brian vagyok, Brian Willis, a RAF001Q első tisztje – mondta erős angol akcentussal a repülőgép ajtajában egy elegánsan felöltözött pilóta. – Üdvözlöm önöket öfelsége repülőgépén. Fáradjanak be!

– Köszönöm, Mr. Willis! Dave Scotty vagyok, az NSA tisztje, Egyesült Államok. És az utasaim – mutatott a professzorra illetve Cala-ra. – Engedje meg, hogy bemutassam Önnek: Mr. John Mc Kingley, hidrogeológus professzor és Cala Afitah, asztrofizikai kutatólaboratórium vezetője...

– Pennsylvanai Egyetem... – egészítette ki Cala mosolyogva.

– Bár egy kicsit most kiruccant Iránba – tette hozzá Dave. – Egy tanévre szóló szerződése volt a teheráni egyetemmel.

– Sajnos úgy érzem, hogy a jövő heti óráim elmaradnak... a megérzéseimben pedig nem szoktam csalódni... – mondta Cala, nem kevés humorérzéssel. – Bár őszintén megvallva fogalmam sincs, hogy mibe keveredtem...

– Hölgyem! Uraim... – hajolt meg kissé a pilóta. – Üdvözlöm önöket a fedélzetén. Úticélunk Brassó nemzetközi repülőtere lesz. Európa keleti részén, a Kárpátok hegyvonulatának lábánál. A mai Románia területén található.

– Elégge furán hangzik – mondta a professzor. – És mi célból visznek minket oda, ha szabad megkérdezni.

– Nem időzünk sokat. Csak leszállunk, egy utast veszünk fel és üzemanyagot. És repülünk tovább valódi úticélunk felé, New Jersey-be, az Egyesült Államokba. Egészen pontosan Philadelphiába, sőt, még pontosabban, a Princeton-i Egyetemen várják majd önö-

ket. Az én feladatomban addig tart – mondta a pilóta határozottan, de udvariasan.

– Még mindig nem értem, hogy miért kell leszállnunk Kelet-Európában... abban a Brassó nevű városban!?

– Mint mondtam, kedves professzor úr egy utast veszünk fel, aki tovább folytatja útját önökkel egészen Princeton-ig. Az angol királyi család tudományos tanácsadója, Lord Cassady fogja elkísérni önöket Princeton-ba, az egyetemre.

– Értem. Köszönöm. De nem lenne egyszerűbb Lord Cassady-t Londonban felvennünk?

– De igen! – mondta kimért nyugalommal a pilóta. – Amennyiben Lord Cassady Londonban tartózkodna. Ám ő egy közeli kis falucskában szállt meg Wales hercegének egyik kedvenc birtokán, Zalánpatakon. Mindössze néhány mérföldre található a repülőtértől. Valószínű, hogy fontos megbeszélést folytathattak, nyugodt körülmények között. Talán éppen az önökkel való találkozás indokolta ezt. Nem tudhatjuk. Ám erről én további felvilágosítást nem tudok adni. Köszönöm a megértését.

Viszont javaslom, pihenjenek egy keveset. Nehéz napokon lehetnek túl. Menetidőnk 1 óra 54 perc lesz. Talán elég egy kisebb pihenőre. Amennyiben nincs további kérdésük, a magam részéről jó utat kívánok önöknek – ezzel Brian Willis kapitány bement a pilótafülkébe, és kisvártatva a gép felszállt.

Dave hátra hajtotta a kényelmes ülést. Az előre, minden ülésbe odakészített kispárnát a feje alá gyűrte, a takaróval pedig betakarózott.

A többiek követték példáját.

Egyedül Cala szólalt meg suttogva.

– Bocsásson meg, Scotty, szeretnék kérdezni valamit.

– Igen! – válaszolt készségesen Scotty.

– Az akció során, amikor már nagy veszélyben voltunk, ön egy női nevet emlegetett... Cathy... Cathy... ha jól emlékszem... Ha nem akar, ne válaszoljon... Tudja, afféle buta, női kíváncsiság...

Scotty meg sem várta, hogy Cala befejezhesse a mondatot, már is válaszolt.

– Igen. Ő a feleségem. Nem tudom, talán valamiféle babonából... talán... de amikor úgy érzem, hogy már nem csupán az én döntésemén múlik a sorsom, akkor az ő nevét szoktam mondogatni... Tudja, kedves Cala, ha már meg kell halni, akkor szeretném, hogy az ő neve legyen az utolsó szavam.

– Ez nagyon szép gondolat. Köszönöm, Dave az őszinte válaszat! Köszönök mindent, amit értem tett! Úgy tűnik, most a sorsunk kegyes volt hozzánk. Sikerral jártunk... legalább is életben hagyott minket.

– Talán valamit akar még tőlünk. S, megkérte az égieket, hogy segítsenek nekünk... – mosolygott Scotty, és álomba szenderült.

A brassói átstartolást követően, Lord Cassady-vel kiegészülve folytatták útjukat New Jersey felé. Az Atlanti-óceán fölött haladva Amerika partjai felé közeledtek. Mindannyian felébredtek, amikor Lord Cassady felszállt a gépre. Ő tapintatosan hagyta a kis csapatot tovább aludni. Csak 3-3,5 óra elteltét követően kezdtek ébredni. Ekkor rendbe hozták magukat és a kölcsönös bemutatkozással követően együtt kávéztak.

– Bocsásson meg, uram – szólalt meg John Mc Kingley professzor, miközben lábát egymáson keresztül vetve, kényelmes foteljában ülve, két keze között szorongatta forró kávésbögréjét – megkérhetném, hogy némi magyarázattal szolgáljon számunkra úticélunkat illetően... Ha már az égieknek és Dave-nek köszönhetően az élők sorában maradhattunk – fordult Lord Cassady-hez.

Erre a kérdésére a többiek is felkapták tekintetüket és Lord Cassady arcát kezdték fürkészni.

– Nos, természetesen a rendelkezésemre álló információk egy részét szívesen megosztom önökkel, hiszen jogukban áll tudni... elvégre önök szabad emberek, nem rabok!

– Ez indulásnak nem rossz... – hörpintett egy nagyot Dave a forró kávéból.

– Az igazság az, hogy nagy a baj, és szükségünk van az önök segítségére, mégpedig sürgősen és nagyon nyomatékosan – folytatta Lord Cassady.

– Mármost kiknek van szüksége a segítségünkre? – kérdezte csendesen Cala.

– Hát ez az! Higgyék el, nem azért, mert szándékomban állna eltitkolni, de egészen egyszerűen nem tudom elmondani önöknek. Olyan előképzettséget igényelne az egzakt válasz, amellyel – nem vagyok biztos, hogy jelen pillanatban rendelkeznek. Nem... nem a műveltségükre gondolok, hanem egészen egyszerűen, ez nem lehet ismert a jelen kor emberei előtt. Túl bonyolult ahhoz, no meg – be kell vallanom – nagyrészt tudatosan eltitkolták önök elől, a valódi történelmi összefüggéseket. Hogy úgy mondjam, nem a valóságot tanították történelemből az iskolákban.

– Pedig én kifejezetten jó magániskolákba jártam – mondta Mc Kingley mosolyogva.

– Kérje vissza a pénzt, John! – nevetett Dave.

– Nem! Nem így függ össze. Higgyék el, nagyon nehéz nekem erről beszélni annál is inkább, mert nem zavarhatom össze önöket – mondta ismét Lord Cassady. – Túl nagy a tét. Nagyon sok fog múlni az önök döntésén.

– A mi döntésünkön...?! – csodálkozott Scotty, és nagyot szíptantott a gép hűs, kondicionált levegőjéből.

– Igen, Dave – folytatta Lord Cassady. – Egyáltalán nem a véletlen műve, hogy önök most itt és éppen ebben az összetételben vannak jelen. Higgye el, nem kellett túl nagy szervezés ahhoz, hogy Cala-t, professzor asszonyt elrabolják és... valójában nagyon kevés csúszópénz ellenében... az iráni hatóság bizonyos emberei kiadták John Mc Kingley professzor ellen is az elfogató parancsot. Innentől már igazán gyerekjáték volt megbízni az NSA egyik legígéretesebb tehetségét, hogy menekítse ki a professzor urat...

– Azt akarja mondani, hogy ez az egész csak megrendezett színjáték volt...?! – horkant fel Dave.

– Biztonsági okok miatt teljesen élethűre kellett rendeznünk az eseményeket. Ha hiszik, ha nem, önöket már régebb óta figyeljük. Olyan zseniális tudású professzor, mint Mc Kingley nincs a látókörünkben. Ön az, aki pontosan tisztában van hidrogeológusként azzal, hogy mit fog jelenteni bolygónknak az akkut vízhiány néhány röpké év múlva. Miként rendezi át majd a természet ezáltal jelenlegi emberi civilizációnk struktúráját. A nem elégséges vízellátás miatt jelenleg egzisztáló nagyhatalmak süllyednek majd el a történelemben és országok szűnnek meg. Egészen új közösségek alakulhatnak majd ki a forrásvidékek közelében. És nagyon sok... túl sok lehet majd az áldozat. Igen... igen... ott voltam a londoni előadásán. Ott figyeltünk fel Önre. Ön perspektívájában látja és érti az édesvíz geopolitikai átrendező szerepét, és nem csupán természetföldrajzi következményeit ismeri. Úgy tűnik, túl mélyen avatkoztunk be a Föld-bolygó precízen kimért, összefüggő működési rendszereibe. S, amennyiben az ember nem hagy fel ezen önző, a bolygót kizsákmányoló tevékenységével, akkor a bolygó meg fogja védeni önmagát! A Föld-bolygó ugyanis sokkal szervezettebben működő rendszer – azaz alacsonyabb entrópiájú –, mint a rajta élő emberi hordák sokaságából kifejlődött, jelenlegi emberi társadalom. A Föld-bolygónkat működtető rendszer – a benső, vas-nikkel, forró magtól kezdődően egészen a felső, hűvös légkörökig, amit az ember egyetlen szóval Természetnek nevez – úgy néz ki, hogy magasabb intelligencia tartalommal bír, mint a rajta lévő „szervezett”-nek mondott emberi társadalom. Az intelligensebb rendszerek pedig képesek akaratukat rákényszeríteni a náluk kevésbé intelligens struktúrákra, azaz a Természet az emberi társadalomra!

– Vagyázatok emberek...! Figyelmeztetően kiáltják az erdők, kiáltják a tengerek, kiáltják a tavak és folyók, kiáltja a légkör... Olvastam nem is olyan régen valahol... – mondta Cala.

– Köszönöm, de... – szeretett volna még valamit mondani Mc Kingley professzor az angol lordnak, de Lord Cassady máris Calához fordult.

– És Ön, kedves Cala, ha megengedi, hogy így szólítsam... Ön olyan remek ismeretekkel rendelkezik az asztrofizika területén, amelyről megint csak azt kell mondjam, messze meghaladja a jelenlegi kor értelmi színvonalát. Nem véletlen, hogy egyetemi oktató társai olykor kiközösítették, merő irigységből! Megkockáztatom, ők nem is értik azt, amiről ön beszél előadásában, és így könnyebbnek találják önt kigúnyolni mintsem bevallani, hogy fogalmuk sincs arról, amit Ön fejteget. Nagyon eredeti és kreatív gondolkodónak kell lenni ahhoz, hogy valaki ennyire eligazodjon az asztrofizika területén. Remek volt a Pennsylvanai Egyetemen tartott előadás-sorozata a részecskék kvantum non lokalitásáról, különösen a retrokauzalitással összefüggésben. Igazán élveztem és én végig is ültem... az utolsó percig.

– Az utolsó előadásomon, ha jól emlékszem kilencen voltak... – mondta ironikusan Cala.

– Látja, pontosan ez az! A tudatlanság és a közöny... az érdektelenség. Nem voltunk képesek motiválni őket – nagy profitéhségünkben – arra, hogy érdeklődést tanúsítsanak legalább az iránt, hogy honnan kerültek ide, és főként, miért is vannak „itt és most” a fizikai jelenben. És hová vezethet az útjuk a halál bekövetkezte után. Mert nem az a valódi kérdés, hogy miért halunk meg!?? Hiszen mindenki meg fog halni egyszer... A valódi kérdés, hogy miért élünk!?! Az erre a kérdésre adandó válasz már sokkal izgalmasabb és előre mutatóbb lehetne!

– Persze, hogy nem érdekli őket, hiszen semmit sem tudnak mindarról a csodáról, amit a kvantumfizika már feltárt – mondta Cala. – Bruno, Galilei, Kopernikusz, Kepler és Newton óta megtanulták – igaz, hogy bő 500 év alatt – a nagy tárgyak fizikáját. Már nem megy „csoda számba”, ha valaki képes kiszámolni egy bolygó pályáját, ha a katonák a bombázáshoz képesek kiszámolni a ferde hajtás fizikai összefüggése alapján a cél és a bomba kioldási helyének viszonyát, ma már ismerik a makro-világban ható erők természetét és az ellenerőket is. Newton ezt jól elmagyarázta nekik. Tudják, hogy milyen erők lépnek fel, ha kidobnak egy szekrényt a

tizedik emeletről. Ismerik a gravitáció természetét. A makro-világ tárgyainak mozgásával kapcsolatosan mindent tudnak már!

100 évvel ezelőtt azonban, az 1900-as évek kezdete óta megkíséreltük óvatosan feltenni nekik a kérdést; tudják-e vajon, hogy miből épülnek fel a tárgyak, ezek a nagy anyagi objektumok, amelyek fizikai rendszereiben az előbb elmondottak alapján már kíválsón képesek eligazodni?!

A válasz általában az, hogy: atomokból!

És ezután se kép, se hang...! Niels Bohr, a Koppenhágai Iskola, Planck, Boltzmann, Heisenberg, Schrödinger, Einstein, Feynman... általában semmit nem jelent a kor átlagembere számára. Uram bocsá' Hugh Everett vagy Ettore Majorana... hallani sem hallottak róluk.

Pedig több, mint száz éve már róluk szól a fizika! Ők mondták el nekünk – nem kevés szellemi munkával, energiával –, hogy miből is állnak a makro-világ tárgyai. És hogy a mikro szinteken, a kvantumok szintjén dől el minden – ami a makro-világban „létező” – sorsa!

S ebben a parányok – szubatomi részecskék – világában már semmi nem igaz abból, amit a makro tárgyak fizikai világában megtanított számunkra a klasszikus fizika.

Miképpen hozhatnának felelős döntéseket a túlélésük érdekében, ha még létezésük alapkérdéseivel sincsenek tisztában?! Bevallhatjuk nyugodtan, hogy értelmi és mentális szinten is csecsemők még, akik felnőttek képzelik magukat – fejezte be Cala.

– Pedig megtanulhatnák, olvashatnának róla... – mondta John.

– Nagy részük lusta hozzá. Másik csoportjuk pedig túl korán feladja! Valljuk be, nem is beszél róla nekik senki igazán! Mintha a világunk irányítói maguknak akarnák fenntartani ezeket az új ismereteket... önző módon! – mondta ismét Cala. – Van azonban itt egy másik, nagyon elgondolkodtató felvetés. Nem olyan régen olvastam valahol, hogy az élőlények bármelyik fájára a környezete, az életmódja, az életvitele nagy mértékben képes visszahatni. Az életútja során ezek az őt ért hatások beépülnek az örökítő-

anyagába, a DNS-be. És valóban, az etnográfusok egyértelműen állítják és bizonyított tényként kezelik, hogy az állatvilágban az állatot ért, és élete során őt végigkísérő hatások nagymértékben alakítják viselkedését, szokásait, alkalmazkodó képességét. Életmódja és életvitele visszahat rá, nem is csekély mértékben.

– Mi ezzel a probléma? – kérdezte Dave.

– Nem! Nincs vele probléma. Csupán elgondolkodtatott engem, hogy miért is lenne ez másként az embereknél. Hiszen az ember sem lehet kivétel ez alól a megfigyelés alól. Miránk, emberekre is éppúgy visszahatnak a környezeti ingereink. Meghatározó lehet egy ember intellektuális és mentális fejlődésére az egyedi élete során rá visszahatni képes környezete. Életmódja, életvitele tartósan – egész életén keresztül – visszahat jellemére, szellemi és fiziológiai tulajdonságaira.

– Még mindig nem értelek, Cala?!

– Pedig egyszerű! Ugyanis az emberek nem azonos körülmények között élnek. Vannak nyomorgók és léteznek dúsgazdagok. Itt nem a tárgyról van csupán szó, amelyeket birtokol egy-egy ember, vagy éppen szenved az életét megkönnyíteni képes alapvető tárgyak hiányától is, mély nyomorában.

Egy-egy ember számára rendelkezésére álló pénz mennyisége határozza meg – egyértelműen – életvitelét, életstílusát. A pénz hiánya vagy „korlátlan” mennyiségben történő rendelkezésére állása meghatározza azt, hogy milyen színvonalú életet élhet! Érted, Dave!? S, végső soron az egyén rendelkezésére álló pénz meghatározza az ő életmódját, életszínvonalát, életvitelét! Egy egész életen át! Ez pedig vissza fog hatni magára, a személyiségére. Végső soron örökítőanyagára is, azaz a DNS-re. Tehát évszázadok, évezredek során az emberi fajon belül pusztán pénzügyi lehetőségei – főként, ha több generáción át ugyanazok a feltételek – képesek visszahatni a személyiségére. Lehetnek olyan családok, amelyek már tíz generáció óta – hogy úgy mondjam – nagyon gazdagok. És lehetnek olyan családok, amelyek környezeti lehetőségei ezzel éppen ellentétesek, azaz tíz generáció óta nélkülöznek, nyomorog-

nak, szóval szegények, mint a templom egerei. Nem nehéz belátni, hogy életkörülményeik befolyásolják magát a személyiségüket is. Így az emberek egészen biztosan nem egyformák. Ezt csak azért tartom fontosnak hangsúlyozni, mert vannak olyan ideológiák, amelyek ezt a helytelen megállapítást képviselik. Természetesen külsőségeiben, testi felépítéseiben az emberek lényegében egyformák, de én most benső, lelki, értelmi, érzelmi képességeikre gondolok. Amennyiben generációról generációra öröklődik akár egyik, akár másik környezeti sajátosság, nos, azon kialakult tulajdonságokkal – a fajon belül – kisebb-nagyobb csoportok jöhetnek létre, amelyek tulajdonságai a csoporton belül azonosak vagy nagyon hasonlóak, és ezáltal nagymértékben eltérnek a – generációnkon át – más életkörülmények között élőkétől. A dolog jellegéből adódóan ez evidensnek tűnik!

– Hú-ha! Azt hiszem, értem mire gondolsz – mondta most már Dave. – Ha csak a tudást, a szellemi képességet nézzük – azaz az adott egyén intellektuális színvonalát –, akkor bizony hatalmas a diverzifikáció, és azt mondjuk rá, hogy ez így is van rendjén. Hiszen nem vagyunk egyformák, éppen ez a sokszínűség a szép benne! Viszont – ahogy mondtam az imént – a tudásmennyiség, a szellemi képességek tekintetében, az absztrakt vagy kreatív gondolkodás tekintetében kialakulhat az emberi populáción belül egy csoport – hangsúlyozom, hogy most kizárólag a tudás, ismeretanyag tekintetében gondolkodom –, amely el fog szakadni a nagy tömegektől, amelyek nincsenek birtokában azoknak az ismereteknek, amelyekkel a „csoport” már rendelkezik! Nagy kérdés, hogy a tömegek, az átlagemberek aktuális szellemi színvonalát – esetleg messze – meghaladó csoport intellektuális színvonala hogyan kerül „felhasználásra”? Vajon ez a tudós csoport, amely olyan ismeretek birtokában van, amely ismeretekkel a többiek nem rendelkeznek... nos, mire fogja felhasználni az általa birtokolt tudást?! Ez bizony egy nagyon fontos másik tulajdonságuk – erkölcsi fejlettségük – színvonalának a függvénye lesz immár. Történetesen, vajon az igen magas szinten lévő intellektuális ismereteik mellett

erkölcsi kapacitásuk is olyan magas szintre jutott-e, mint tárgyi tudásuk? Mert ha nem... akkor bizony nagy baj is lehet belőle – fejezte be Dave.

– Lehetséges – vette vissza a szót Lord Cassady. – Térjünk vissza az eredeti gondolati fonalunkhoz! Hiszen most azonban „eltört” valami... Kedvenc és hasznos „játékunk”, az ÉLETÜNK itt, ezen a „színpadon” nagyon elromlott. Elrontottuk... és így „meghibásodott” és ha nem javítjuk... javíttatjuk ki gyorsan, akkor már maga a Természet... igen így, nagybetűvel, a Természet fog maradandóan megsérülni. Ugyanis megváltoztattuk! Sejtéseink szerint olyan mértékig avatkoztunk be a Természet precíz rendjébe, hogy most már határozott „jelzéseket ad”. Illetve óvatosan, tapintatosan adott... De mi figyelmetlenek és nagyon felületesek voltunk. Nem vettük ezt kellő komolysággal figyelembe. És most visszavág... olyan mértékű természeti történésekkel, hogy reagálnunk kell rá! Hiszen az életünkről, a létünkről van szó! Az Édenkertet tettük olyan mértékben tönkre, hogy kezd élehetlenné válni. Márpedig innen nincs hová menni... nincs még egy ilyen hely, ahová „átköltözhetnénk”, miután ezt a „fészket” teljesen leromboltuk.

– Ez rosszul hangzik... – kortyolt egy nagyot Dave a kávésbögréjéből. – Mindig mondtam én... Az emberi agy egy, a világegyetemből letöltött applikáció. Készen és tökéletes működőképességgel kaptuk. A többség mégsem használja!

– Mi a konkrét probléma? – kérdezte lényegre törően Mc Kingley.

– Ó, kedves barátom, ha én ezt el tudnám önnek most itt néhány percben mondani, akkor nem kellene a Princeton-ba kísérenem önöket. Higgyék el, nálam sokkal szakavatottabb személyek fogják önökkel megismertetni a „lényeget”. És akkor még mindig önöké lesz a döntés joga, hogy hajlandóak lesznek-e segítségünkre lenni...

– Az embereknek? – kérdezte Cala.

– Nem csupán! – tette le kávéscsészéjét Lord Cassady, mélyen előre hajolva a kis asztalkára.

– A bolygónak? – kérdezte immár Mc Kingley professzor. – Az Életnek, magának...?!

Lord Cassady csóválta a fejét.

– Uram, Atyám... mi lehet ennél hatalmasabb?!? – emelte fel hangját kíváncsian Mc Kingley professzor.

– A Teremtés, kedves John! Maga, a Teremtés! – nézett Lord Cassady mélyen a professzor szemébe, és eltökélten fürkészte Mc Kingley arcának vonásait.

A professzor bal kezét a homlokához emelte, elgondolkodva simogatni kezdte ujjával homlokának ráncait. Egy szót sem szólt. Úgy tűnt, mélyen elgondolkozott. Fejét csóválta csak némán és szótlánul.

– Úgy értsem, hogy az egész világegyetemünkkel kapcsolatos új felismerésről van szó? – törte meg a csendet Cala. – Zavar a Teremtésben... amit mi magunk... emberek okoztunk?!?

Lord Cassady nem bánta a csendet. Hagyta, hogy feldolgozzák a hallottakat. Csendben fürkészte az arcokat. Próbálta megfejteni a gondolataikat, reakcióikat. Nem akart egyetlen félreérthető fogalmat sem belekeverni a beszélgetésükbe. Tudta, hogy nem az ő feladata a részletek, az összefüggések elmagyarázása... legalábbis egyelőre. De aztán megkegyelmezett a kíváncsi kis csapatnak és folytatta.

– Talán még azon „túlra” is kiterjedhet... – válaszolta talányosan.

– Hmm...! Nem rossz! Szeretem a kemény feladatokat – mondta Cala.

– No, látja kedves Cala, éppen ez az, amiért önt választottuk. Az ön eredeti gondolatai, tudása és a professzor úr mély intellektusa remekül kiegészítik egymást – mondta Lord Cassady. – Én nem is nagyon vagyok felhatalmazva arra, hogy ennél sokkal többet mondjak. Princeton-ban mindent meg fognak részletesen ismerni.

– Ez remek! Én pedig haza mehetek, ugye? – kérdezte Scotty. – Hiszen az én munkám ezzel itt és most véget ér... ha jól értettem, amit eddig mondott – tette hozzá, és a mondat utolsó szavainál kissé elgondolkodva, fürkészően nézett Lord Cassady-re.

– Nem, Dave! Szeretnénk, ha velünk maradna. Higgye el, hogy ön pontosan olyan nélkülözhetetlen ennél a feladatnál, mint bármelyikünk – válaszolta Cassady.

– Ettől félttem! Ez az „óriási nagy” tehetségem mindig bajt hoz rám! – mosolygott cinikus humorral a hangjában. – Én miképpen lehetnék hasznára ilyen nagy tudású embereknek?!? Ki vagyok én...? És... és ott van Cathy. Megígértem neki, hogy ezen bevetésem után vele maradok. Szüksége van rám. Talán nem tudják, de... de... babát várunk. Cathy áldott állapotban van és... és már az ötödik hónapban!

– Pontosan tudjuk, kedves Dave. De ne feledje, hogy ön egy remekül kiképzett és mondhatom, igen bátor ember. S ami a legfontosabb, történész diplomával rendelkezik. Ez nagyon fontos lehet a későbbiek során. Cala és Mc Kingley professzor nem lehet meg az ön gyakorlatiassága nélkül.

– Nem! Ne haragudjon, Lord Cassady, igazán tisztelem Önt és azt, amit képvisel, de... Cathy...

– Nyugodjon meg, kedves barátom, Cathy már ott várja önt Princeton-ban. Előbb láthatja őt, mintsem azt remélné! – mosolygott Lord Cassady. – No, és persze az NSA parancsa is ott lesz akkorra, amikor leszállunk.

– Cathy-t is belekeverték?!

– Nem! Nem „belekevertük”... hanem szerettük volna, ha önök együtt tudnak lenni. Tisztában vagyunk az ön érzéseivel. Ön kitaróan és őszintén szereti a feleségét és megértjük, hogy leendő apaként aggódik gyermeke egészségéért. Higgye el, jobb lesz ez így... mindenkinek! – mosolygott Lord Cassady, és mélyen Dave szeméibe nézett. Az utolsó szavakat szinte nyomatékosítva hangsúlyozta ki.

– Nem tudom... – csóválta a fejét Scotty. – Lehet, hogy kreatív és rátermett vagyok, de mit sem tudok mindarról, amiről önök itt az előbb beszélgettek. Hidrogeológia... asztrofizika... kvantumelmélet... Lehet, hogy jó történész vagyok, de... – és tovább csóválta a fejét. Majd kis szünetet tartva folytatta:

– Tudják, nekem volt egy remek fizikatanárom még a középiskolában, aki szerint az emberi test, a testünk olyan atomok halmaza, amelyek mindegyike 650 millió évig létezik, miután „megszületett” valamelyik csillag magjában. Ráadásul szerinte szumma részecske-függvénnyel le is írható... mármint az emberi test. A testünk. Értik ezt!?

– Tiszta matematika! Íme, egy újabb jellemvonásunk. Mármint emberi jellegzetességünk. A „szumma részecske-függvénnyel” leírható ember! – tette tenyerébe állát Cala, és közben sűrűn, helyeslően bólogatott, mert hogy ez így is van!

– Ez engem, akkor, gimnazista fiúként nagyon elgondolkodtatótt. Nem értettem és ma sem értem, hogy a 650 millió éven át létező részecskéket, atomokat vajon mi készíteti arra, hogy az ő élettartamaikhoz viszonyítva röpké 60-80 éven át, „tréfás” kedvükben gondolnak egy nagy bátrát, és éppen engem alkotnak?!?

Úgy képzeltem el akkoriban az atomokat, mint egy doboz Lego-t. Ömlesztve benne vannak egy nagy dobozban. Aztán jön egy értelmes kisgyermek, és összerakja őket valamiféle figurává... azaz értelmes „renddéz”(!).

– Még hogy nem ért a fizikához! Az egyik leglényegesebb kérdésre tapintott rá, kedves Dave – mondta Cala.

– És volt nekem egy kémiatanárom is, aki szerint ezek a „tréfás kedvű”, létező atomok csoportokba, különféle osztályokba, „baráti társaságokba” szerveződnek. Csak ezeket a csoportokat, „társaságokat”, nagy, szerves molekuláknak nevezi a tudomány és ilyen módon él jelenleg is az emberi tudatban. Molekulák... szerves molekulák... pedig ezek is mind egytől egyik atomok. Ráadásul ezek a „baráti társaságok”, molekulák nagymértékben átjárhatók, változtathatók, sőt kapcsolatot is képesek teremteni egymással.

Lehetséges, hogy pusztán önszerveződésük révén?!? – mondta erős kérdő hangsúllyal Dave.

– Elektromágneses vonzalmaik vannak egymás iránt vagy pedig egymást taszító mechanizmusaik, amely folyamatok az elektronjaik révén fejeződnek ki! Az elektromágnesesség az az „eszköz”, amely eldönti, hogy összekapcsolódnak-e vagy taszítják majd egymást a mi kis „legóink” – szólta Cala elgondolkodva.

– De ezek valójában egyfajta intellektuális erőnek, erőternek engedelmeskedő... a csillagok magjaiban született atomok milliárdjai. Vajon honnan tudják, honnan ismerik azt a mérnöki pontosságú – magas intellektuális tartalmú – „mérnöki rajzot”, amely alapján éppen egy kutyává, vagy éppen egy macskává, vagy éppen egy zsiráffá, vagy tudom is én... éppen egy emberi agyvelővé kell „összeállniuk”, azzal a mikron pontosságú precizitással, amelyet jól ismerünk a természetből. Mintha itt az elektromágneses tulajdonságaik tennék lehetővé, hogy „valamit” felépíthessenek. Akár egy embert is... hiszen atomokból vagyunk! Mindannyian! Csupán az emberi tudat ezt a magasabb – bár lényegét tekintve továbbra is atomok által felépített – szerveződési szintjüket már *m o l e k u l a - n a k* nevezte el.

– Persze ez a lényegen semmit sem változtat. Ők valójában továbbra is „csak” atomok – helyeselt ismét Cala. – Talán az „intellektualitás”, amely a világűrben létező és lebegő atomok kaotikus halmazát *t u d a t o s* formává rendezi – mondjuk emberi testté – itt, az elektromágnesesség „függőnye” mögött keresendő – bólogatott helyeslően a professzorasszony. – Mintha egy „elektron-ceruza” rajzolná ki azt a térrészt, amelyet egy emberi forma, alak elfoglalhat, vagy egy víziló, vagy egy elefánt, vagy egy hangya... Hiszen mindegyik lényt atomok építik fel nagyon sokféle formagazdagságban, bár fantasztikus nagy precízséggel. Az ember egy egyszerű hétvégi házat nem képes felépíteni „tervrajz” nélkül! Pedig csupán néhány fal, néhány ablak és ajtó... egy-két víz- és elektromos vezeték... és kész! Hol van ez egy emberi látóideg precizitásához képest... Na, neee! Azért kell egy bizonyos mértékű intellektuális és

mentális beszűkültség ahhoz, hogy valaki úgy gondolja, hogy ezek az atomok csak úgy... maguktól... mindenféle intellektuális háttér-„irányítás” vagy legalább is valamiféle intellektuális „háttér”-tartalom nélkül pontosan tudják azt, hogy éppen hol a helyük a világegyetemben! Ugyan már...!

– Azután volt nekem egy biológiatanárom is – folytatta Dave – aki szerint a csontjaink, izmaink és belső szerveink valójában ezen „baráti csoportokba” szerveződött atomok alkotta „klubok”-ból állnak. Szerves molekulákból... Az angolnyelv tanárom szerint az emberi testünk pedig nem egyéb, mint „ige-generátor”, azaz „ige-gyártó”. Eszik, iszik, alszik, fut, figyel, olvas, sír és nevet...

Tehát ebből a szempontból az „IGE” az, amely kifejeződik, megvalósul... általa, mármint az „ige-generátort” – azaz az emberi testet, magát – felépítő atomok által!

– Íme, átléptünk a mély filozófia mezejére...! – mosolyogva bólogatott Lord Cassady, aki figyelmesen hallgatta Dave és Cala beszélgetését.

– Sőt, Cathy szerint a női test rendelkezik egy extra tulajdonsággal is – mondta csillogó szemekkel Dave. – Van benne egy beépített, valóságos „3D-s nyomtató” is... Bár az emberi tudat jelenleg anya-méhként ismeri...

– Bevallom, ezt így képtelen lettem volna levezetni... – nevetett fel Cala. – De tagadhatatlanul eredeti megfogalmazás. Sőt! Nagyon is elgondolkodtató! Hiszen a 3D-s nyomtatóhoz is kell egy szoftver háttér, azaz intellektuális tartalom. Anélkül csak egy élet-telen gép, egy darab műanyag, nem egyéb...

– Szoftver!?? Igaza van, Cala. Akkor az meg legyen... mondjuk a DNS! – mondta lazán, mosolyogva Dave.

– És még Ön mondja, kedves barátom, hogy nem közénk való... hogy alacsony a tudása egy hidrogeológuséhoz vagy egy asztrofizikuséhoz képest?! – mondta Mc Kingley professzor. – Hiszen amiről Ön az előbb beszélt, az maga a csoda!

Egy remek és nagyon is elgondolkodtató filozófiai levezetése az atomfizika egyik alapvető kérdésének.

Az ateisták szerint, ezek a világűrben milliárd számra lebegő atomok egyszer csak gondolnak egyet, és „önszántukból” fogják magukat, és összeállnak zsiráfá vagy krokodillá... esetleg pálmafává... persze fogalmuk nincs róla, hogy miért!?? Hiszen ezen párányi kis „energia-gombócoknak”, azaz az atomoknak sem intellektusok, sem érzelmeik, sem öntudatuk nincsen.

Csak úgy, éppen ráérték... igen értelmetlen feltételezés.

Ez pont olyan lenne, mint a vödör Lego egyszer csak gondol egyet, és magától felépít egy várat vagy kisautót... mindenféle intelligens beavatkozás nélkül. Ha mondjuk a játék Lego kockákat atomoknak feltételezzük. Azt hiszem, ezt állítani szűklátókörűség lenne, sőt tovább megyek... ez már egészen egyszerűen beszűkült tudatállapotra vallana.

Igenis, a tudománynak és a hitnek nagyon szoros a kapcsolata. Minden valódi gondolkodó inkább ezen két alapvető gondolkodási stílusnak a szinkretizmusára törekszik és nem a kibékíthetetlen – a történelem során, olykor a gyűlölködésig aljasuló – ellentétének a szítására. Csak a hit egy lépéssel tovább merészkedik. Ez nem kétséges! Gratulálok, fiatal barátom! – mosolygott Mc Kingley professzor is Dave-re.

– Látja, Dave. Ez a tulajdonsága az, amiért Ön ment Iránba Mc Kingley professzorért és nem más! – vette vissza a szót Lord Cassady. – Remek választás volt az Ön személye!

A jelen kor emberének elképesztő mennyiségű tévedése van a világ dolgainak megítélésében. Tévedésektől hemzsező ismeretei miatt helytelen következtetéseket von le az emberek többsége. Hibás ismereteik alapján nem is lehetséges korrekt következtetések levonása. Hibás „építőkockákból” nem lehetséges korrekt, új felismeréseket építeni.

– Ismereteik nem helyes, nem valós voltáról azonban nem mindig az emberek tehetnek. Az iskolarendszereink alacsony minősége... vagy még inkább az oda, mármint az iskolarendszereinkbe – tudatosan, vagy véletlenül – bejuttatott nem korrekt információk öröklődnek tovább az emberek tömegének tudatában. Generációk-

ról generációkra! – simogatta meg őszes szakállát Mc Kingley professzor. – Több milliárd főt számláló tömeg egyáltalán nincs tudatában a világ, a természet valós összefüggéseinek...

– Lusták voltak megtanulni! – vágott közbe Lord Cassidy.

– Nem feltétlenül... – védekezett Mc Kingley.

– Persze, tudom... sokan egyfajta tudatos, központi félrevezettség áldozatai. Nem tagadom, de ne felejtjük el, hogy van egy nagyon fontos előnye; így, ezzel a tudásszintjükkel sokkal könnyebben vezethetők politikai vezetőik által – érvelt Lord Cassidy.

– Én még abban sem vagyok bizonyos, hogy politikai vezetőik vezetik félre őket. Kétségtelen, hogy valakik velük – a politikusokkal – játszatják el ezt az egyáltalán nem hálás szerepet – mondta John Mc Kingley.

Lord Cassidy szemét lesütve, állát jobb kezével alátámasztva hallgatott.

– Lényegében két szellemi csapdában tartja az emberek tömegét a „hatalom” – folytatta Mc Kingley professzor. – Nem tanítja meg ugyanis többre őket az iskolarendszer, mint „önszervízre” és az általuk elvégzendő munka elemeire. Azaz napi algoritmusok rabjaivá teszi őket. Reggel felkelnek, megtanították őket még az óvodában tisztálkodni. Megmosakodnak, fogat mosnak... felöltöznek, reggeliznek, megfésülködnek, kávéat isznak... mind-mind csupa egyszerű, betanított algoritmus, amely nem igényli a magasabb agyterületek igénybevételét, megdolgoztatását. Beülnek az autóikba és a kezelési utasításnak megfelelően beindítják, üzemeltetik... algoritmus, nem egyéb! A munkahelyeiken, a többség számára ez folytatódik. A gyárak szalagjai mentén, a szolgáltatóipar recepciós pultjai mellett... mindenhol ugyanaz a beléjük „programozott” algoritmus. Talán, ha száz darabos szókinccsel látják el feladataikat. Évtizedeken át... Magasabb agyi tevékenység nem figyelhető meg náluk. Merthogy a napi munkájuk befejeztével jön a focimeccs nézése, sör a haverokkal, jó esetben kertészkedés, esetleg gyerekjátszótér... Pedig meggyőződésem, hogy lennének közöttük olyanok, akik vágnának ennél kicsit többre is...

De a „rendszer” nem igényli tőlük.

S, ma már, amikor hazaérnek, bekapcsolják a TV-t, a számítógépeiket, amelyeken keresztül öntik rájuk a sztereotípiák irdatlan halmazát. A szokásos: megölték, kirabolták, összeütközött, megtámadták... miniszterek találkoztak, öltönyös emberek aláírtak... valamit... valakik nevében vagy megbízásából.

Ezek napi ismétlődő sztereotípiák!

Az embereknek fogalmuk sincs, hogy valójában mi történik körülöttük. Néhányan megkísérlik kitalálni... a „jelekből”... olykor több-kevesebb sikerrel. Bár nagy az esélye, hogy valódi információforrások hiányában – sőt, tovább megyek, tudatosan nem valódi információkat rájuk zúdítva – rossz következtetéseket vonnak majd le. Persze lehet, hogy ez is a cél!?? Nem tudom, csupán sejttem. A tömegek irányíthatóságának lehet ez a módszer az egyik feltétele... – folytatta John. – Ezzel csak az a baj, hogy a Földbolygót benépesítő emberek ezáltal alapvetően két csoportra szakadnak.

Az első csoport a nagy és tudatlan tömeg, amely valódi információkkal nem rendelkezik sem emberi közösségére, a társadalomra, sem pedig az aktuális, már rendelkezésre álló tudományos eredmények által kínált új lehetőségekre vonatkozóan. Így ezeket a merőben új ismereteket egy-egy csoport megkísérli kisajátítani magának. Egyrészt, hogy uralkodhasson a többiek fölött, másrészt a tudományos eredmények tekintetében is, minden áron fölé szeretnének kerülni egy másik csoportnak... hogy miért?! Költői a kérdés, természetesen. Az emberek valódi információktól elzárt nagy közössége megpróbál ebből a tudatlanságából olykor kitörni. Ezt főleg akkor teszi, amikor fizikai, emberi léte kerül veszélybe, életminősége sérül. Tudatosul bennük, hogy „beszélő szerszámként” élnek sokkal többre érdemes életüket. Jövedelmük éppen csak annyi, hogy öngondoskodásuk révén másnap fel tudják venni ismét a munkát. Azaz azt a részfeladatot, amelyre éppen betanították őket, és majdhogynem egy életen át végeztetik velük. Amikor a teljes agymosás ellenére mégis tudatosul bennük saját helyzetük,

nos, ekkor alakulnak ki a zavargások, lázadások, a forradalmak... tüntetések. De ebbe a csoportba tartoznak a jómódú hedonisták is, akiknek mindenük megvan. Az életvitelükhöz szükséges pénz rendelkezésükre áll, intellektuálisan azonban mégis igénytelenek, igényük sincs rá, hogy mélyebben megismerjék, megértsék világukat. Nekik elég a tunya hedonizmus... Azt hiszem Mark Twain mondta egy helyen, hogy az az ember, aki nem olvas könyvet, semmiben sem különbözik attól az embertől, aki nem tud olvasni.

A másik csoport az, amely tudásanyagában, ismereteiben, gondolkodási stílusában már messze jár – több helyes és korrekt információ birtokában van. Ők a köznyelv szerinti valódi tudósok. Azért hangsúlyozom, hogy valódi tudós, mert nagyon sok botcsinálta „tudós” oktat és tevékenykedik különféle intézményekben a világon. Ők azok, akik kapcsolati tőkéjüknek, családi származásuknak köszönhetik pozícióikat szerte a világban és nem „valódi” tudásuknak.

Ám az igazi, elkötelezett gondolkodók azok, akik egyre újabb és újabb eredeti felismerés birtokába kerülnek. A II. világháborúban, ha 1942-43-ban azt mondtam volna valakinek – amikor még a Fölon élő emberek milliárdjainak fogalma sem volt arról, hogy a fizika tudományát valóban művelő fizikusok ismeretei már mennyire előre járnak az ő „átlagember” tudásukhoz viszonyítva – nos, azt mondtam volna, hogy létezik egy eszköz, aminek atombomba a neve, és ebből az eszközből egyetlenegy felrobbantásával több-százezer lakosú város pusztítható el... Ehhez elméletileg minden a rendelkezésre áll, csak össze kell szerelni és... bumm! Nagy valószínűséggel elmebetegnek tekintettek volna. Hiszen az „ő” katonáik ezrei, becsapott emberek tízezrei, húsz-harminc töltényt tartalmazó – géppisztolynak nevezett – ostoba vascsövekkel lövöldöztek agyon egymást... apró, kis fémmagokat, lőszeret juttatva ki ebből a „csőből”. Hogy ezek a fémforgácsok nagy sebességgel belefűrődva egy másik ember testébe kiolthassák annak az életét! Ők még ennek a „vascsőnek” a használatát próbálták meg megtanulni, egy ostoba, kiképzésnek elnevezett folyamat során.

Elképzelni sem tudták volna egy atombomba hatását. Pedig csupán 1-2 évre voltak a bevetésének, gyakorlati alkalmazásának dátumától. Ezzel azt akarom csak mondani, hogy voltak néhányan tudósok, fizikusok, akik már pontosan ismerték ezen eszköz hatásmechanizmusát. Sőt, ismerték annak elkészítési technológiáját is. Ha beleképzeljük magunkat abba a korba... Létezik egy hatalmas tömeg, amely engem örültnek tartana, ha erről az atombombáról beszéltem volna nekik. És létezik egy maroknyi ember; fizikusok, tudósok, akiknek az agyában, a tudatában már ott voltak... léteztek ezek a pontos ismeretek. Micsoda óriási ismeret és tudásbeli szakadék ez a két csoport között, ugye ?! Holott kortársakként éltek az életüket – elmélkedett Cala tovább.

– Időben azonos „turnusra” szólt az élet-nevű beutalójuk ide, a Föld-bolygóra. És mégis, mintha nem is azonos fajhoz tartoznának, akkora tudásbeli szakadék tátongott közöttük – mondta Dave.

– Nem hiszem, hogy másként lenne ez a tudomány más területein is! – folytatta Mc Kingley. – Nagy... túl nagy a tudásbeli szakadék ember és ember között... sőt embercsoportok és embercsoportok között is.

– De hiszen így volt ez Giordano Bruno-val vagy Galileivel is – vette át a szót a professzortól Cala. – A saját korukban, a középkor átlagemberének fogalma sem volt a naprendszerünk heliocentrikusságáról, az égitestek pontos mozgásáról, ám ugyanabban a korban éltek már emberek, akik ezt pontosan ismerték. Tudatában voltak a helyes ismereteknek, miközben a széles, félrevezetett vagy éppen szellemileg rest tömeg még álmodni sem álmodott azokkal az ismeretekkel, amelyekkel már a kor tudósai nap, mint nap dolgoztak. Ha értik, hogy mire gondolok...?

– Azt hiszem, tudom, hogy mire szeretnél kilyukadni! – válaszolt Mc Kingley professzor. – A példaként említett korokban mennyiségét tekintve még nem volt túl jelentős a „tudós” emberek létszáma. Létszámukat tekintve az össz-társadalomhoz képest szinte mondhatjuk, hogy elenyésző volt. Csupán néhány száz vagy néhány ezer fő. Igaz, hogy az akkori emberi társadalmat is sokkal

kisebb létszámú emberi egyed alkotta, néhány tíz- vagy néhány százmillió. De mint az ismeretes, a XX. és még inkább a XXI. századra már az ember társadalmi fejlődése – hála Istennek – elérte azt a szintet, amelyben – s így napjainkban is – már egész kutatólaboratóriumok, egyetemi kampuszok szellemi műhelyek, laboratóriumok rendszerei szövik át bolygónk felszínét. Ráadásul a számítertechnika szárnyaló fejlődésének köszönhetően, ezek a kutatóközpontok napi kapcsolatban állnak egymással.

Az én problémám az, hogy a magasabb szinten gondolkodni képes emberi egyedek egyre nagyobb mértékben elszakadni látszanak ismereteikben, tudásukban a széles – több milliárd főt számláló – tömegektől... napjainkban is! Olyan ismeretek birtokába kerülhettek, amelyekről a középszerűen képzett embertömegek – nem beszélve a még ennél is alacsonyabb szintű ismeretekkel rendelkező, még nagyobb létszámú emberáradatról – egyáltalán nem hallottak. Fogalmuk sincs arról, hogy ezek az ismeretek már néhány embertársuk biztos tudásává váltak. Esetleg olyan új eszközök készülhettek már el – ennek az új ismeretnek az alapján –, amelyekről az átlagember nem is hallott.

Csakúgy, mint az előző példában a II. világháború atombombájára gondolva, a társadalom nagy részét alkotó embereknek fogalmuk sem volt az atombomba létezéséről, miközben komoly kutatócsoport ennek az ismeretnek már a birtokában volt.

Kész volt legyártani és alkalmazni is! Miközben a tömegek azt sem tudták, hogy mi ez!?

Az óriási kérdés, hogy ezen – az adott társadalom szellemi szintjét messze megelőző – kutató, tudós embercsoport mikor ismeri fel azt a hatalmas ismereti előnyt, amivel rendelkezik.

Vajon mikor kísérti meg őket az ördög, hogy ezen ismereteiket ne osszák meg a társadalmat alkotó többséggel... hiszen azok úgylusták, nem érdekli őket a tudomány, még olvasni is restek... és ezen új ismereteiket a többség feletti uralkodásra használják majd fel!

Csak azt ne mondja nekem senki, hogy ez nem fordult még meg a fejükben!

Lehetséges, hogy léteznek már új fejlesztésű eszközök, esetleg eszközrendszerek, amelyekről az emberek többsége azt feltételezi, hogy extrateritoriális, holott esetleg egy kisebb létszámú, ám nagy tudású embertársaik találmánya, amelyet megépítettek, elkészítettek és alkalmaznak is!?! Ki tudja... Ebben az esetben már a nagyobb tudású, ám kisebb létszámú embercsoport játszi könnyedséggel uralkodhat a többiek fölött. És itt ne csupán mérnöki, technikai eszközökre gondoljunk, hanem minden egyébre... gyógyszerészeti kutatások eredményeként felismert új lehetőségekre vagy újabb, eddig még nem is álmodott, fizika tudományához tartozó új ismeretekre vagy amelyek – történetesen – ezt segíthetik, például elméleti matematikai ismeretekre... Amelyek olyan lehetőségeket rejtenek magukban, amelyről a társadalom széles rétegeinek fogalma sincs!

Lord Cassady bal tenyerében pihentette arcát foteljében könyökölve. Nagyot sóhajtva megszólalt.

– Sok mindenre választ fognak kapni! Azt hiszem fontos, hogy ezek a kérdések izgatják önöket. Ezek valóságban létező tudomány-etikai problémák. Sajnos nem vagyok benne bizonyos, hogy az ember erkölce van olyan erős, esetleg elért már olyan magas szintet, mint a mérnöki ismeretei. Főleg mai korunkban, amikor egy-egy zseniális ötlet, kutatási eredmény megvalósításához komoly pénzüsszegeket kell rendelni. S ezen pénzek tulajdonosai nem biztos, hogy erkölcsileg fel vannak készülve az adott tudományos eredmény, eszköz helyes alkalmazására, illetve alkalmazásának a következményeire.

– Nagyon nehéz kérdés ez! – kapcsolódott be David is. – Főként a mai korban, amikor Földünk országait át- meg átszövi számtalan titkosszolgálatnak nevezett vagy legalábbis annak tartott hálózat. Nem publikus, nem nyilvános szervezetek hálózatairól nem is beszélve.

Adott a képlet: a pénz náluk van... a tudás pedig a „szent megszállott” tudós gondolkodóknál. Nem nehéz elképzelni, hogy létezhetnek olyan esetek, amikor ez a kettő egymásra talál. Valóban, a probléma az, hogy a kutatást finanszírozó áll-e vajon olyan magas erkölcsi szinten, hogy a „szent örült” kutató által megálmodott és a befektető pénze által megvalósított eszközt magas erkölcsi igényességgel képes legyen alkalmazni. Vagy ismét a régi, mentális „betegség” üti fel a fejét, és azonnal le akar majd győzni vele valakit vagy valakiket. Ne adj’ Isten meg akar semmisíteni vele bárkit is... uralma alá akar vonni vele esetleg széles embertömegeket... mert láttunk már erre példákat az emberi történelem során... Sajnos!

– Főként manapság, de talán mondhatjuk, hogy a napóleoni háborúktól kezdődően, a speciálisan katonai hírszerző szervek nagy előszeretettel vetődnek rá olyan ismeretekre, információkra, újszerű eszközökre, amelyeket egy mit sem sejtő, „szent örült”, gondolkodó – tudós vagy tudós csoport – alkot meg akár elméletben, akár gyakorlatban – fűzte hozzá a professzor.

– S nem kétséges, hogy ezen szolgálatok jellegéből adódóan nem a békét, az emberi magasabb szintű erkölcsöt kívánják vele szolgálni... hanem sokkal valószínűbb, hogy a másokon való diadalmas győzedelmeskedés eszközeként használnák fel. Soha be nem következő diadalban reménykedve. Hiszen ezen mai korunkat meghaladó, ma még meg sem álmodott újszerű eszközök bevetésénél, alkalmazásánál már nem maradnának győztesek... Remélhetőleg ezzel mindenki tisztába van ma már! – fejezte be Dave.

– Hölgyem! Uraim! – hallatszott a hangszóróból Willis kapitány hangja. – Kérem, helyezkedjenek el kényelmesen! Megkezdjük a leszállást. Philadelphia kellemes napsütéssel várja önöket. A hőmérséklet 24 Celsius. A repülőtéren a VIP áteresztő pontnál várnak majd önökre. Örülök, hogy szolgálatukra lehettem. További szép napot kívánok. Isten óvja önöket... és a királynőt!

Princeton
New Jersey
Egyetemi kampusz

*„Az idők méhében sok minden vajúdik,
ami várja, hogy világra szüljék.”*

Shakespeare

2014 májusának egyik délutánján éppen olyan kellemes volt a nap-sütés, mint bármikor máskor. Itt New Jersey-ben ez már a nyár közeledtét jelezte. Az élet ugyanúgy haladt, mint szokásos hétköznapokon bármikor máskor. Diákok siettek vagy éppen nem siettek az egyik épületből a másikba. Kis társaságokban feküdtek a park elképesztően zöld fűvén, és mindenféle égi s földi dolgokról beszélgettek. Maguk fontosságával pontosan tisztában lévő komoly arcok siettek, hónuk alatt könyv- vagy füzetcsomagokkal, esetleg elegáns notebook-tartó táskák lógtak a vállukon. Többen ingben és nyakkendőben, ahogyan illik egy princetoni tanárnak.

A világ még csak nem is sejtette, hogy mi készül a falak mögött... No, de hát vajon mikor is sejtette vagy esetleg tudhatta a történelem során előre... ne adj' Isten, jó előre a valódi történések okait, összefüggéseit!?

Cathy nagyon boldog volt, hogy ismét láthatta Dave-et, Cala pedig Mc Kingley professzorral reggelizett. Lord Cassady elkísérte őket szálláshelyeikre. Egy napot kaptak a pihenésre itt, a kampuszon. Több, mint 9 ezer diákot próbálnak meg itt „kiképezni” a világ dolgainak mélyebb megismerésére. Évi 26 milliárd dollárnyi adományból... Remekül berendezett laborokban és előadó termekben folyik itt a munka már évtizedek óta.

A négy fős csapatnak 9.00-kor kellett jelentkeznie az „E” épület földszintjén található 137-es szobában. Öltönyös úriemberek mentek értük a szállásukra, és kísérték őket végig a parkokon át. Néhány percnyi sétára volt csupán az „E” épület szálláshelyüktől.

Lord Cassady a lelükre kötötte, hogy egyetlen percet sem kés-
hetnek. Dave-nek – valószínű szakmai ártalomként – feltűnt, hogy
sehova sem mehettek diszkrét „kíséret” nélkül. Bár ők örültek
Cathy-vel, hogy együtt lehetnek ismét. Szinte egész nap el sem
hagyták szálláshelyüket, csak amíg ebédelni mentek az egyetem
tanárai számára fenntartott egyik étterembe.

Beléptek a 137-esbe, mind a négyen. Közepes méretű kis irodai
szobának tűnt ovális asztallal a közepén. Kényelmes tárgyaló fote-
lek vették körül az asztalt. Ezen kívül csak egy kis teázó sarok volt
még kialakítva, ahol kávéfőző, teafőző és ezekhez az italokhoz
szükséges kellékek voltak. Mellette egy nagyméretű smart kivetítő
állt. A helyiségen egyáltalán nem volt ablak, és a teaasztal melletti
falat teljes mértékben sötétített füstüveg borította.

Mc Kingley professzor, Dave és a hölgyek épp csak leültek.
Tekintetüket körbejáratták, amikor máris nyílt az ajtó. Egy magas
termetű, 40-50 év körüli öltönyös férfi lépett be. Egyetlen apró bőr
mappa volt a kezében, amit letett az asztalra. Kihúzott egy fotelt,
de nem ült rá. Megigazította nyakkendőjét. Tekintetét lassan körül-
járatta a kis társaságon, majd mosolyogva üdvözölte őket.

– Hölgyeim – bólintott Cathy és Cala felé. – Uraim...! Engedjék
meg, hogy bemutatkozzam, Rob Lloyd ügynök vagyok... hogy
honnan?! Az teljesen mindegy. Ugyanis ez csupán az egyik foglal-
kozásom. Valójában 9 éve tanítok a Harvardon... elemző matema-
tikát.

– Cambridge, Massachusetts... – szólt közbe Cala. – Én a fizika
tanszéken kezdtem – mondta udvarias mosollyal.

– Pontosan, Mrs. Afifah! Természetesen tudjuk Önről. Sőt azt
is, hogy az asztrofizikában voltak olyan kreatív kezdeményezései,
amit a tanszék nem támogatott...

– Pozícióba helyezett középszerű emberek. Nagyobb a kapcsola-
ti tőkéjük, mint a tudásuk... Értetlen banda! – változott meg Cala
hangja.

– Hát igen! Előrébb tartanánk, ha nem ilyenek ülnének magas
pozíciókban. Ám szerencsére ott dolgozik – természetesen – a mi

egyik emberünk is. Így pontosan értesültünk a tanszékkal folytatott küzdelemről, kedves Cala.

– Hugh Everett számításaiban találtam meg egy nagyon fontos összefüggést! Higgye el, Nobel-díjat érdemelne... de ezek! Everett interpretációja tökéletes összhangban volt John Bell kísérleteivel... és ösztönösen is érthetővé tette őket. A Koppenhágaiak pedig semmibe sem nézték... Szerencsétlen találkozás volt Niels Bohrral. Eh... Nem értették, hogy mi csupán az univerzumot tudjuk megfigyelni, azaz csak a mi általunk lakott világnak a szuperpozícióhoz való konzisztens állapotát...

– Pedig már az 1200-as évek közepén imígyen sóhajtott föl egy többre érdemes fiatalember; „Sok világ létezik-é, avagy csak egyetlen? Ez ám az egyik legnemesebb kérdés, amit feltehetünk a Természetnek.”... Albertus Magnus-nak hívták a fiatalembert, ugye Cala?! – sóhajtott nagyot Mc Kingley és Cala-ra mosolygott.

– Bizony, John! Hugh Everett-re is felfigyeltek az „illetékesek”. 1956 szeptemberében meghívást kapott a Pentagon Fegyverrendszerek Fejlesztési Csoportjába, a Weapons Systems Evaluation Group-ba. Az akkori Nukleáris Fegyver rendszerekről tartott tanfolyamon vett részt Albuquerque-ben, New Mexico-ban. Aztán vissza a Pentagonhoz. Kutatási témái voltak, mégpedig sikeresek lehettek, mert jónéhányat még akkor titkosítottak. Az univerzális hullámfüggvény elméletéről egy könyv jelent meg 1973-ban. Erről a munkájáról egy sci-fi magazin számolt be... Értik!?! Egy sci-fi magazin... Idióták! Nem értették meg, hogy a halál is csak egy bináris esemény! Mindegy... – legyintett, Cala.

– Bárányvakság... – mondta Mc Kingley. – Mintha erről beszélünk volna néhány perce. Van egy kis létszámú, már nagyon elől járó csoport, és van egy tőlük ismereteikben messze leszakadt tömeg, amely pontosan még azt sem tudja, hogy mi az, amit nem tud! Sajnos...

– S tényleg nagy kérdés, hogy mit fog csinálni ez a „kis” csoport a tömeggel!?? – simogatta kezével borostás arcát Dave.

– De kezdjük az elején, ha nem haragszik! – mondta Lloyd Cala felé mosolyogva. – Nagyon kevés az időnk. Önök az átlagnál sokkal műveltebb és képzetesebb emberek. Nem véletlenül esett önökre a választásunk, és csoportjuk összetétele sem véletlen. Mc Kingley professzor munkáját évek óta figyelemmel kísérjük, és észleltük miként keltette fel az Ön munkája a török és iraki hatóságok figyelmét.

Cala több alkalommal utalt – csak úgy mellékesen – a Hugh Everett összefüggésre a teheráni egyetemi előadásai alkalmával – innentől már könnyű dolgunk volt. Igen! Emberrablásnak tűntettük fel kedves Cala... mert tudtuk, hogy az egyik legjobb ügynökünket küldtük el Mc Kingley professzorért, hogy hozza ki őt az arab övezetből. Innentől csupán időszinkronitás kérdése volt az egész...

Scotty-ról pedig pontosan tudjuk, mit érez Cathy iránt, és így már egyben van a „nagy csapat”, amelynél jobb és hatékonyabb összetételűt jelenleg nem nagyon találhatnánk az általunk „ismert” világban.

– Szóval, megrendezett volt az egész...

– Nem, nem az egész, Dave. Önnek valóban ki kellett hoznia a professzort, hiszen a hidrogeológiai kutatásai során már olyan összefüggésrendszer feltárásánál tartott, amely nem csupán az irakiak, hanem az iráni hírszerzés figyelmét is felkeltette. Ami megrendezett volt, az a Cala-val való találkozásuk!

– Én pedig már kezdtem elhinni, mekkora hős vagyok...

– Nyugodjon meg, Dave! Ön az egyik legjobb ebben a műfajban... Az ügy, amiért itt vannak, kiemelt fontosságú. Sőt, még annál is sokkal fontosabb!

– Vörös kód...? – kérdezte Dave.

– Fölötte! Nincs minősítési fokozata!

– De hiszen annál magasabb minősítésű fokozat nem létezik! – dőlt előre székében kíváncsian Dave.

– Rengeteg érzékeny adatot tartalmaz... és meghatározókat.

– Mit határoz meg? – kérdezte Mc Kingley.

Rob Lloyd mereven nézte a professzort. Mélyen, áthatóan a szemébe. Ajkait szorosan összezárta, és apró mozdulatokkal bólogott... csak úgy magában. Majd néhány másodperc múlva úgy tűnt, hogy szemei kiüresedtek... messze, a végtelen távolba révedtek. Látszott rajta, hogy gondolatai valahol a felfoghatatlan messzeségben járhatnak.

A néhány másodpercnyi szünet után folytatta.

– Nagyon nagy léptekben kell haladnunk. Négy témát fogok ismertetni Önökkel. Kérem, ne szakítsanak félbe, csak ha mindenképpen szükséges. A témák ismertetését követően felkérjük Önöket az együttműködésre. Hangsúlyozom, nem lesz kötelező az Önök számára semmi! Mondhatnak nemet is... Szabad döntésük lesz. Sőt, egymásról sem fogják megtudni azt, hogy miképpen dönt majd a másik. Semmiféle bántódás vagy hátrány nem fogja Önöket érni a döntésük miatt. Mi természetesen arra számítunk, hogy nem fognak cserben hagyni bennünket, és pozitív válaszokat fogunk Önöktől kapni. Gondolom, nem volt túl nehéz kitalálniuk az ügy fontosságát és valahol ott lappanghat mélyen a tudatukban, akár bevallják maguknak, akár nem. Emlékezzenek csak! Hiszen Önök a Brit Királyi Repülőgéppel érkeztek... Ez volt a folyamatban az egyedüli érzékeny pont. De nem volt más választásunk. Szükségünk volt a gyorsaságra. Több országnyi légteret pedig ennél gyorsabban átrepülni nem voltunk képesek. Az Önök gépét minden légterben előnyben részesítették. És most, hála Istennek itt vannak!

– Mi az a négy téma, Mr. Lloyd? – kérdezte Cathy.

– Ismertetni fogom Önökkel világunk VALÓDI történelmét. Sajnos csak címszavakban. Nincs többre időnk, de a megértés tisztaságának kedvéért ezt a témát nem kerülhetjük meg. Másodsorban elmondom Önöknek bolygónk természeti környezetének változási stádiumát. Harmadsorban ismertetni fogom ennek VALÓDI okait. És végül közlöm majd a megoldási javaslatunkat.

– Ekkor jövünk majd mi – szólta Dave.

– Egészen pontosan! Még egyszer, nyomatékosan kérem Önöket a konstruktivitásra, mivel az időnk nagyon véges. Sürgősen

lépnünk kell. A téma azonban annyira szokatlan lehet, átlagember nem hiszem, hogy képes lenne rövid idő alatt feldolgozni. No, de hát mi Önökkel akarunk együttműködni... és önök nem átlagosak, ha megengedik... Mehetünk? – kérdezte nyomatékosan professzor Lloyd, tekintetét körbejárva a csapat minden egyes tagján.

– Igen! – mondta Cala.

– Kíváncsian várom az ismertetőjét – mosolygott Mc Kingley.

Cathy és Dave elgondolkodva, némán bólogattak.

– Nos, az első témánkkal kapcsolatban felejtsek el majd-hogynem mindent, amit eddig tudtak róla. Világunk, az emberi civilizáció valódi története messzemenőig eltér attól, amit évtizedeken át tanítunk az iskolákban. Mint az köztudott, egy teljesen normális fizikai adottságokkal rendelkező, Tejútrendszernek nevezett csillaggalaxisban elhelyezkedő, szabványos, semmi különleges jellemzővel nem rendelkező naprendszer egy teljesen közönséges bolygóján él fajunk, az emberi faj. Tejútrendszerünkhöz hasonló csillagrendszer 100 milliónyi létezik még. Tejútrendszerünkön belül pedig megint csak 100 milliónyi hasonló Nap-csillag ontja fényét, energiáját szerteszét a térben. Bolygónk se nem kicsi, se nem nagy... Néhány évtizeddel ezelőtt még csupán 2-3 milliárd ember népesítette be. A második világháborút követően azonban robbanásszerű változás következett be a népesség alakulásában. Ekkora létszámú populációt természetesen döresség lenne azt hinni, hogy különösebb irányítás nélkül lehetne hagyni. Igenis, nagy szükség van egy ekkora létszámú populáció minél tervezettebb és hatékonyabb irányítására. Hiszen e nélkül nem is lenne nevezhető civilizáltnak az ember által benépesített bolygó. Irányítás nélkül, valószínű horda szinten barangoló és erkölcs és különösebb értelem nélküli csoportok lézengének a Föld felszínén. Ezt nem nehéz belátni. Ha magukra hagynánk őket, 3-4 hónap alatt egymásra támadnának, és akár a kannibalizmusig is képesek lennének lesülylyedni. Az irányítás magasabb szervezettséget eredményez az emberi faj önszerveződése során.

Éppen ezért, a gyorsabb megértés kedvéért képzeljék el ezt a bolygót egy „űrhajónak” vagy tetszésük szerint bármilyen más járműnek, amelyen jelen pillanatban több, mint 7 milliárd utas „utazik”. Az „űrhajón” különböző „kabinok” találhatók... amelyeknek történetesen ország a jelenlegi elnevezése. 187 „kabinban” él több, mint 7 milliárd ember. Gondoljanak bele; nem kis feladat minden nap ezeknek a kedves „utasainknak” reggelit, ebédet és vacsorát biztosítani... Mégis ez a „felosztás” az, amely eddig a leghatékonyabb irányítási lehetőséget biztosította egész bolygónkra vonatkoztatva. Hangsúlyozom, eddig...!

Sőt, ha tovább megyek, képzeljék csak el azt, hogy minden egyes „utasunknak”, ha csupán 2-3 pohár tiszta, emberi fogyasztásra alkalmas vizet akarunk biztosítani... az naponta 21-22 milliárd pohár kifogástalan minőségű ivóvizet kell, hogy jelentsen. Hogyan menne ez szervezett irányítás nélkül?!

Nyilvánvaló, hogy ez óriási globális szervezettséget igényel.

Nekik, „utasainknak” ez már teljesen természetes. El sem tudják képzelni, hogy ez akár az egyik napról a másikra meg is változhat. Hiszen ők csak odalépnek lakásuk valamely pontján elhelyezett csaphoz és megnyitják... Hipp-hopp és varázslat, máris ott folyik korlátlanul a felhasználható ivóvíz tisztaságú, az életükhöz teljesen nélkülözhetetlen folyadék. Arról pedig nem is beszélek, hogy természetesen meg kell oldani ennek a nem kis mennyiségű folyadéknak az elvezetését is... alóluk illetve tőlük. Ez ma már annyira természetes számukra, hogy csupán az tűnne fel nekik, ha ebben fennakadások lennének. Minden nap megnyitják a csapot és isznak. Testük 72%-a víz! Értik!? Amikor egy 90 kg-os emberrel beszélgetnek, akkor 65 liter vízhez beszélnek...! Ám az embereknek fogalmuk sincs, hogy miként keletkezhetett ennyi víz a Földbolygón... pedig ők maguk is lényegében abból épülnek fel...! Vagy miképpen került ide, éppen a mi bolygónkra ez a temérdek víz. No, és persze nem elég a víz elegendő mennyiségben történő biztosításának megszervezése. Egyéb élelmiszerekre is szükségük van ahhoz, hogy egyáltalán életben maradhassanak. Lehet, hogy

nem tudják, de évente 66 milliárd csirkét vágnak le és másfél milliárd sertést. Csakhogy éhségérzetüket csillapítani tudják. A 300 millió szarvasmarháról nem is beszélve. Higgyék el, ezen mennyiség biztosítása évről évre nem kis szervezési és irányítástechnikai feladattal jár.

Az úgy kellő komolysága pedig ott jelentkezik, hogy abban az esetben, ha az irányítás mechanizmusa egyik napról a másikra – valami oknál fogva – megszűnne, milliók halála is bekövetkezhetne.

Sajnos így sincs megoldva minden egyes „kabinunkban” ennek, az emberi élet fenntartása érdekében tett elemi folyamatnak a biztosítása.

– Ezek szerint vannak, akik a „fedélközben” utaznak... – mondta Dave.

– Úgy van! És ez még csak az olyannyira alapvető ivóvíz és egyéb alapvető élelmiszer biztosítása „Föld-úrhajónk” kedves utasai számára. Az úgy azonban ennél sokkal bonyolultabb, mint azt Önök is nagyon jól tudják. Ezek a „kabinok” az eddigi történelmük során igen gyakran összevesztek egymással különböző dolgokon. Terület, természeti kincs... életszínvonalbeli problémákon.

Természetükből adódóan képesek egymás és egymás családjainak a lemészárolására is. Tehát, e tekintetben is kordában kell tartanunk őket. Civilizációs ellátás nélkül és alapvető, törvényekben foglalt együttélési szabályok nélkül ezek egymásnak esnének és pillanatok alatt tombolni kezdene az erőszak a Föld nevű, kicsinyke kis „úrhajónkon”.

– Az emberi történelmet ismerve – szólt Dave – alkalmanként azért a „Föld-úrhajónk” irányításáért felelős „parancsnoki híd” az irányított erőszak eszközét alkalmazza céljának elérése érdekében!? Amit a közember háborúként ismer...

– Valóban nevezhetjük „irányított erőszaknak” a háború intézményét. Vajon ki merné tagadni ezen történelmi események időről időre történő felbukkanását.

– Ez az az esemény, amikor néhányan eldöntik, hogy sok millió ember nem maradhat velünk tovább ezen a „Föld-úrhajón”!? –

éreződött a nem kevés gúny Cala hangjában. – Ezek azok a „bizonyos” történelmi szituációk, amikor emberek kis csoportja – politikusok, pénzmágnások, tábornokok – luxus-szállodák és egyéb elegáns klubok termeiben eldöntik emberek ezreiről vagy millióiról, hogy ők nem „utazhatnak” tovább velünk a „Föld-úrhajónkon”... Kész, vége... nekik „le kell szállniuk”... végállomás!?? Az ő életidejük itt és most véget ért!? Kik azok, akik merik venni a bátorságot egy ilyen horderejű döntéshez?!

– Nézd meg a történelmünket. Mindig akadnak ilyenek... – motyogta az orra alatt Dave.

– A háború – csűrhetjük, csavarhatjuk – akkor is igazságtalan és undorító sok-sok egyszerű kisemberrel szemben – folytatta Cala. – Még abban az esetben is, amennyiben ez „magasabb érdekeket” szolgál. Tudom... tudom... ezen háborúk eredményeként nyílt meg mindig egy új korszak, egy, az előzőnél sokkal fejlettebb rendszer felépítésének lehetősége. De nem akarom elhinni, hogy ez csak így történhet...

– A csapdába esett róka... – mondta Mc Kingley – hogy szabaduljon és tovább élhessen, képes még a saját lábát is lerágni. Persze nagy kérdés, hogy becsapnak-e bennünket azok, akik időről időre a háborúk elkerülhetetlenségét hazudják és sulykolják az egyszerű, tudatlan tömegbe!? Valójában pedig a haszonelvűség mozgatja propagandájukat! A tömeg valójában nem képes ezen döntések kontrolálására. Legfeljebb ellenáll... egy darabig.

– A szervezettség az, amely ettől képes megmenteni bennünket. Hiszen láthatjuk, hogy az alacsonyabb vagy nagyon alacsony szervezettségű „kabinjainkban”... országokban milyen alacsony, sőt, az emberi életre egyes esetekben egyenesen veszélyes is a létezés, az élet feltételrendszere. Ezekből a „kabinokból” a kicsit is okosabb egyedek, emberek és családjaik, ha megtehetik, igyekeznek elmenni, elmenekülni, magasabb vagy szerencsés esetben sokkal magasabb szervezeti szinten működő „kabinok” felé.

– Migráció... – mondta Mc Kingley.

Lloyd ügynök sűrűn bólogatott, majd folytatta.

– Ezért a mi törekvésünk a minél hatékonyabban történő irányítása ezen kabinrendszerekből, országokból álló „űrhajónak”.

– A jó öreg „Bucky”... – sóhajtott nagyot Mc Kingley. – Richard Buckminster Fuller használta először a „Föld-űrhajó” elnevezést. Az érdekelte, hogy van-e esélye az emberiségnek, hogy hosszú ideig és sikeresen fennmaradjon a Földön. Emlékszel, Cala?

– Hogyne! „Ami te vagy, annak 99%-a láthatatlan és érinthetetlen” – az ő mondása volt. Nagyon bölcs volt. Sok mindent megértett és ezért jó előre látott. Mégpedig lényegi dolgokat! Akárhányszor ülök a tóparton és a vizet nézem, mindig eszembe jutnak a gondolatai. Az egyik legfontosabbat még ma sem értem teljesen. De, hogy nagyon is köze van a kvantummechanikához, abban biztos vagyok. „A hullámok nem azonosak a vízzel. A víz csupán arról beszél nekünk, hogy a hullámok általa mozognak” – mondta az utolsó szavakat szinte már alig hallhatóan Cala.

– Nem nehéz kitalálni, hogy az „űrhajót” irányítók felelőssége óriási! – folytatta Mr. Lloyd.

Munkájuk annál könnyebb, minél kevesebb aprócska „kabin”-ban élők életét kell összehangolniuk, elviselhetővé vagy kellemsen élhetővé tenniük. A hatásfok nagyban növelhető, ha nagyobb, „fedélközi egységek” kerülnek kialakításra... azaz kevesebb, ám nagyobb méretű és sokkal jobban szervezett kabin van, a sok kicsinyke szétszórt, tagozódott kabin helyett. Főleg, ha ezeknek a kicsinyke kabinoknak a „szobaparancsnokai” korruptok, és hatalmuk megőrzése érdekében kíméletlenül elnyomják a kabinban lakókat. Minden igyekezetünk ellenére, némelyik kabin sokkal inkább hasonlít valamiféle „munkatáborra”, amelynek felügyelői a politikusok maguk.

A magántőke kizsákmányoló tevékenysége sem gusztusos, de az állami kizsákmányolás már egyenesen bűn akkor, ha a vezető politikusok gazdagodnak meg belőle!

Amennyiben nagyobb területi egységekben lehetne a „Föld-űrhajó” felelősségteljes irányítását megoldani, akkor egységesíteni lehetne a törvényeket, az alkotmányt... a szabályokat, amelyek

betartásával lehet elérni a nagyobb területű kabinokban a magasabb színvonalú életminőséget, a fejlettebb infrastruktúrát. A sok, egymással széthúzó, elaprózódott „kabin”, ahol ráadásul sokan még a szomszéd „kabinokkal” fegyveres összetűzéseikig is elmergesedhető viszonyban vannak... nos, ott igen nehéz a magasabb életszínvonal kialakítására való erőfeszítéseink hatékony megszervezése.

– Egyesült Államok, Oroszország, Kína...!? – motyogta ismét Mc Kingley.

– Úgy van! Törekednünk kell az egységesítésre, hogy „Föld-úrhajónk”, amely irdatlan sebességgel száguld keresztül a világűrön, minél élhetőbb körülményeket biztosíthasson utasai számára.

– Globalizáció... – suttopta Cala.

– Sajnos még nagyon a kezdetén vagyunk. És nem is jól fogtunk hozzá... Központi „birodalmi”, parancsuralmi rendszerrel nem lehet a kisebb „kabinokat” irányítani. Nagyon önérzetesek... Ám a folyamatot nem adhatjuk fel, mert az irány jó... sőt mi több, szükséges. A kis nemzetállamok „kabinjainak” egy része azonban makacsul ellenáll ennek a folyamatnak. Talán az ismereteik nem kielégítőek e tekintetben és a történelmük során beléjük ivódott reflexeik révén valamiféle rosszul értelmezett „szabadságharcot” akarnak vívni fennmaradásuk érdekében. Pedig globális problémákra csakis globális válaszokkal lehetséges a hatékony védelem.

A felaprózott, kicsinyke államok rendszere a megváltozott természeti körülmények kihívásainak nem lesznek képesek megfelelni egyedül, elszigetelten. Talán sokkal könnyebb lesz „úrhajónk” utasainak szervezettebb, nagyobb egységekben tömörülő populációinak túlélni a természet által ránk rótt kihívásokat. Mert globális kihívás van bőven...!

– Mindenképpen a türelem, a tanítás és a problémák őszinte feltárása segíthetne ezen kisebb államokon. A „nagyok” részéről azonban ez a magatartás nem tapasztalható, sokkal inkább, mintha valamiféle ravasz, néma, lassú helyezkedés lenne megfigyelhető – mondta Dave.

– Az első lépésben a forrásvidékeket fogják az intelligensebb népek... jaj, mit is mondok, „kabinok” lakói megszállni... – mondta Mc Kingley professzor.

– Milyen érdekes, amikor gyönyörűbbnél gyönyörűbb fotókat látok, amelyeket a Föld körül keringő műholdak készítettek, akkor onnan, fentről soha nem látok országhatárokat... jaj, mit is mondok; „kabin-határokat”... A Természet, úgy tűnik nem alkotott, nem alakított ki ilyeneket. Valahogy nem tartotta szükségesnek. Márpedig a Természet intelligens rendszer! Még az is lehet, hogy intelligensebb az emberi civilizációnál. Ezt a „Föld-űrhajó” parancsnoki irányítása ötlötte ki, mint hallhattuk, a könnyebb irányítás érdekében! – jegyezte meg ismét Cala nem kevés gúnnyal a szavaiban, majd folytatta. – De ne szaladjunk ennyire előre, engem kifejezetten érdekel, hogy ki vagy kik azok, akik ezt az óriási felelősséget a maguk elhatározásából, esetleg önjelöltségből (?), vagy valamiféle kényszertől sarkallva magukra vették vagy veszik... nevezetesen a „Föld-űrhajó” irányítását... a rajta élő több, mint 7 milliárd ember biztonsága érdekében!? Ez elképzelhetetlenül nagy felelősség. Még akkor is, ha elfogadom, hogy szervezettség nélkül valóban nem létezhet emberi civilizáció. Akár az élelmiszerek vagy a vízkészletek megtermelésének, igazságos elosztásának, vagy éppen felhasználásának a nemes és érthető célját szolgálják...

– No, meg persze sok egyéb irányítási, igazgatási feladatát is – mondta Mc Kingley. – Természetesen érthető, sőt nagyon is logikusan hangzik, hogy az ember már elért egy olyan fejlettségi színvonalat, amelyben a minél magasabb szinten megszervezett és igazságos rendszer irányítása egészen egyszerűen létszükségletévé válik. Hiszen nem haladhatunk a tér-időn át csak úgy barbár hordaként „űrjárművünk” felszínén.

A baj szerintem ott van, hogy sokan törekednének a parancsnoki híd közelébe... emberi önzésből, irigységből... Természetesen mindenki az irányító szerepét szeretné betölteni és nem lent a „hajógépészek” nehéz és fárasztó munkáját szeretné élni!

Bizonyos, hogy „Föld-úrhajónkon” a történelmünk során megfigyelhető sok belső társadalmi mozgás. A háborúk igazi gyökerei valahol itt keresendők. Persze ezt csak az igazán műveltek képesek megérteni. A többinek különböző okokat találnak ki, amelyeket azután a médiákon keresztül rájuk zúdítanak, hogy átmossák velük az agyukat.

A háborúhoz ok kell! Különben nem mozdul rá a nép. S én, a „nagy” hadvezér hiába ordítózom, hogy „Előre!”... Amikor hátra nézek, senki nem fog mögöttem állni. És ez felettébb kínos... nagy hatalomvágyamban. Sőt, hovatovább egyenesen nevetséges.

Természetesen a valódi okot egyik érdekcsoport sem szokta bevallani. Nevezetesen, hogy ÉN akarok a parancsnoki hídon élni... és ezért el akarom onnan söpörni azokat, akik éppen most ott vannak... Erre az indokra az értelmes tömegek nem ragadnának fegyvert és soha nem masíroznának öngyilkos háborúba. Természetesen nekik ostoba jelszavakkal tömik teli a fejüket... nekünk még kellenek azok a hegyek... nekünk még kell az a tengerpart... sziget vagy félsziget... elvették tőlünk! Az a miénk... adják vissza... a mellettem lévőnek sokkal több van... én is akarok... területet, hegyeket... vagy éppen csak átvonulnék a mellettem lévő kabinba és jól lerabolnám, kifosztanám! A mi zászlónk... persze intelligens emberek tisztában vannak azzal, hogy a zászló nem érhet fel egyetlen emberérettel sem! A konfliktusokat oldják meg azok, akik bevezették saját „kabinjuk” lakosainak ezreit, millióit! S, ne az emberek élete árán. Hiszen a legnagyobb tömeggyilkosok mindig azok a tábornokok, akik halálba küldik az emberek millióit! A zsákmány pedig nagyon jó lenne nekem... nekem... nekem... harsogják. Szóval, adják vissza a „babaruhát”... Önzés és hatalomvágy!

Racionalitás??!

No, az igen kevés van benne. Irányítani akar és uralkodni... De vajon képes-e rá?!? Mármint az új önjelölt... Hiszen a történelem időről-időre szállítja ezeket az önjelölteket... mondhatjuk... rendszeresen!

– Úgy érted, Cala az előbbi kérdésed – váltott hirtelen stílust Mc Kingley és Cala felé fordult – hogy stílszerű legyek és maradjak professzor Lloyd igen szemléletes szóhasználatánál... hogy ki vagy kikből áll „Föld-űrhajónk” HÍDJA...?! Ki a „kapitány” rajta, illetve ki vagy kik az „első tisztek”?

– Pontosan erre vonatkozik a kérdésem.

– Nem szeretnék ezzel az oldaltörténettel túl sokat foglalkozni, de mindenképpen szeretném, ha elképzelésük lenne erről. Sőt, nélkülözhetetlen is majdani feladatuk végrehajtásához ennek pontos ismerete. Tudatuk nem lehet olyan félrevezetett, mint a tömegeké. Ehhez azonban el kell mondanom önöknek egy történetet. Ráadásul ezt csak rövidre fogva tehetem, habár napokat lehetne beszélgetni csupán erről az egyetlen eleméről a mai beszélgetésünknek...

Nos, kezdjük a legelején. Az emberi civilizáció, hölgyeim és uraim, nem ezen a bolygón született. Az igazi ős-hazánk, az maga a Mars bolygó volt...

Dave szemei kikerekedtek, az előre az asztalra kikészített golyóstollat hangos csattanással letette az asztalra és hátradőlt.

– Az ottani civilizáció magasan szervezett volt, és a mai földi technikai, technológiai szintünket meghaladta. Őseink remek ismeretekkel rendelkeztek.

– A „Marslakók” tehát mi magunk lennénk? Pontosabban az őseink...? – kérdezte Cala.

– Igen!

– Ez egyre izgalmasabbnak tűnik – mosolygott biztatóan Cala Mr. Lloyd-ra. – kíváncsian hallgatom.

– Földünk akkor már rendelkezett a maival teljesen megegyező légkörrel. A Mars bolygó éppen kifelé haladt a Napunk körüli életzónából, a Föld bolygó pedig már néhány millió éve benne tartózkodott. Ez szinte hihetetlen szerencse volt. Ugyanis minden csillag körül található egy lakhatósági zóna, lakhatósági övezet. Ebben az övben képes az általunk ismert élet kialakulni. Itt adottak a feltételek hozzá. A mi Naprendszerünk esetén ez a tartomány 0,97-1,37 CsE, azaz Csillagászati Egység. A CsE régi definíciója szerint: egy

CsE a Nap és a Föld átlagos távolságával egyenlő. Jelenleg Naprendszerünkben már csak a Föld található ebben az övezetben. Akkoriban azonban a Mars már készült kilépni a Föld pedig már régóta benne tartózkodott. Szerencsénk volt... vagy a Gondviselés!?? Ki tudja ezt ma már. Ennek a lényege nem egyéb, mint hogy a lakható övezetben tartózkodó bolygó felszínén a víz állandóan folyékony állapotban képes maradni, ami elengedhetetlen feltétele az élet kialakulásának illetve fennmaradásának. A fiatal csillagok körül például nem található lakható övezet, mivel az erős sugárzás miatt a fiatal csillagokat egyfajta „halálzóna” veszi körül. Ebből érthető, hogy a Gondviselés hatalmas segítséget nyújtott az emberi tovább-létezés számára. Például, ha egy csillag fényessége a Nap fényességéhez viszonyítva 25%, ebben az esetben a lakhatósági övezete 0,5 CsE. Amennyiben egy csillag fényessége a Napunknál kétszer fényesebb, akkor a lakhatósági övezete 1,4 CsE-nél van. A lakható övezetet a bolygó légkörének megléte és összetétele is befolyásolja.

– Fantasztikus, hogy mennyi paraméter együttállása szükséges az élet meglétéhez. Igencsak „finomhangolt” rendszer a miénk! Komoly „mérnöki tudást” feltételez! – mondta Cala.

– Pontosan így van, Cala. Csak érdekességképpen említeném meg, hogy Földünkön eszerint a Nap-csillag távolságunk szerint -17°C *átlaghőmérséklet* lenne. Tehát, a mi zseniális „mérnökünknek” még finomabb hangolást kellett kialakítania ahhoz, hogy mi most itt beszélgethessünk. Ezt a „Föld-úrhajó” légkörének kialakításával érte el. Ugyanis Földünk légkörének üvegházhatása ezt $+15^{\circ}\text{C}$ -ra emeli!

– Mennyi „véletlen” egybeesés... Zseniális ez a mi „mérnökünk”! – mosolygott Cala.

– És ez az a bizonyos üvegházhatás, amit mi „Föld-úrhajó”-lakók most barbár viselkedésünkkel elkezdtünk felfűteni, zseniális „mérnökünk” precíz és fontos munkájának figyelmen kívül hagyásával.

– Elrontjuk a „légkondit”! – mondta Dave. – Pedig a „Mester” milyen pontosan beállította...

– Barbár, ostoba tömeg! Úgy tűnik, ki kellene dobni néhány „főokost” az „úrhajónkból”, hogy a régi rend visszaállhasson... – mondta Cala.

– Néhány vezér-ürüre gondolsz... – kérdezte iróniával a hangjában Dave – akik hatalmuknál fogva sorban hozzák és ránk is erőltetik rossz döntéseiket!?

– Szemmel láthatóan így van! Ha ostobákkal vezetettjük magunkat, akkor ostobán fogunk elpusztulni! – helyeselte Mc Kingley.

– Folytatom! – szakította félbe Mr. Lloyd hangja embereink elmélkedését. – Az akkori, marsi civilizációnk két funkcióra használta a Földet. A Marson élő társadalom – mivel emberek alkották – bizony akár milyen magas technológiai színvonalon is volt, de nem volt büntelen. Az akkori és ottani törvényeket megsértő embereket hasonló módon elítélték, mint a jelenlegi bíróságaink...

– Úgy érti, mint a jelenlegi tolvajokat, rablókat, gyilkosokat...? – kérdezte meglepetten Cala.

– Sőt! Nem csupán azokat, hanem akár, mint a jelenlegi politikai foglyokat. Akik ott, éppen akkor veszélyesek lehettek a korabeli hatalomra. Ismereteink szerint rendszeres járatokban szállították ezen elítélteket át a Föld-bolygóra és féltve őrzött, fennmaradt dokumentációk szerint, a jelenlegi Ázsia – mint a legnagyobb területű kontinens – volt a legmegfelelőbb ezen „szállítmányok” landolási helyének. Itt, ugyanis a természeti körülmények, óriási távolságok nem tették lehetővé a „bárhová” történő szökés lehetőségét. A jelenlegi zord szibériai térségben, illetve a jelenlegi délkelet-ázsiai térségben tették őket ki. Bizonyítékaink vannak rá, hogy semmilyen életszükségletet biztosító feltételt nem biztosítottak az akkori kor elítéltjeinek számára. Jogrendjük szerint nem „öltek” meg senkit... büntetésből. Viszont sorsára hagyták mindenféle felszerelés nélkül.

– Ami majdnem ugyanaz. Elképesztő! – sóhajtott fel Cala tágra nyílt szemekkel. – Hiszen az angolok is ezt csinálták a gyarmatosításaik kezdetén. Ausztrália, mint „börtön sziget” működött évtizedeken át. „Mi” sem voltunk különbek... hiszen „mi” is „ők”, azaz... – ezek szerint – marsi elődeink leszármazottjai vagyunk... Valahol olvastam, hogy egy szerencsétlen John Hill nevűt egy hat pennyt érő vászonsebkendő ellopásáért ítélték el, és hét évre Ausztráliába deportálták.

– Illetve egy Elizabeth Bason nevű hölgyet hat és fél méter pamutvászon ellopásában mondtak ki vétkesnek. Először kötél általi halálra ítélték érte, de később hét évi száműzésre módosították. Bocsánat... történész vagyok... – mosolygott Dave.

– És mi történt ezekkel a szerencsétlenekkel vagy bűnözőkkel... nem is tudom, hogyan nevezzem őket?! – kérdezte Mr. Lloyd felé fordulva Cala.

– Elpusztulhattak. Nagyrészüket bizonyosan, de akadhattak közöttük olyanok is, akik képesek voltak a zord körülményekhez alkalmazkodni. Belőlük egész törzsek fejlődhetnek ki. Majd talán népek és nemzetek is.

– Kőkorszaki szintre sülyedhettek... – mondta halkan Dave.

– Nagy eséllyel. De legalább éltek... – válaszolt Lloyd professzor.

– Két funkciót említett. Mi volt a másik? – kérdezte McKingley a professzortól.

– Bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, hogy a jelenlegi Atlanti-óceán Amerika keleti partjaihoz közelebbi térségében, és inkább az egyenlítői vidékéhez közelebb elhelyezkedő, nagykiterjedésű szigetre – ma úgy mondanánk – „nyaralni”, pihenni jöttek. Illetve az ázsiai részekre száműzött populációt olykor innen ellenőrizték is. Ezen a szigeten nagyon magas színvonalú körülmények között, az anyabolygóval, a Marssal megegyező, magas műszaki és társadalom berendezkedési színvonalon éltek. Feltételezéseink szerint, itteni őseink technológiai tudása meghaladta a jelenlegi, földi technológiai szintünket.

Talán úgy mondhatnánk, hogy a mai luxus színvonalon üzemeltették ezt a szigetet. Közben innen, különféle repülő eszközökkel, vagy talán a mai műholdjainknak megfelelő eszközökkel szemmel is tartották elítélteik mozgását a tőlük földrajzilag is rendkívül távol eső, mai ázsiai térségben.

– Bocsásson meg! – szólalt meg Cala. – Megkockáztathatok egy feltételezést?! Atlantisz...?

– Úgy bizony! Direkt nem mondtam ki. Vártam, hogy Önök jöjjenek rá. A híres vagy hírhedt Atlantisz, amelyről Platón is sokat mesélt már.

Ekkor Dave még egyszer lecsapta az üveg borítású asztal lapjára a tollat. Kirúgta maga alól a guruló fotelt. Hirtelen mozdulattal felállt.

– Na, ebből elég! Nem bírom tovább ezt a hülyeséget... Ugyan már...! Ön azt mondta, hogy rendkívül fontos dolgokra akar itt felkészíteni bennünket. Hagyjon már békén...! Erre ön egy silány sci-fi sztorit akar most ránk sózni... Ember! Ennyire hülyének néz bennünket...? Ne haragudjon, én ennél komolyabb feladatokhoz szoktam – mondta indulatot sem nélkülöző hangon. Idegesen bele-túrt mélyen a hajába és elsétált az asztaltól. Odalépett a helyiség egyik oldalát teljesen beborító üvegfalhoz. Rátette tenyerét.

– Ilyen olcsó trükkökkel próbálkoznak?! – mutatott a sötét üvegfalra. – Inkább arról meséljen, hogy kik ülnek a tükörfal mögött!? Higgyc el, én már sokat láttam ilyet...

– Dave! Kérlek, gyere... ülj vissza! – Cathy nyújtotta a kezét és kérlelte Dave-et.

Dave zavartan Cathy-re pillantott.

– Igazán nem akarom megbántani, fiatalember, hiszen Ön sokat tett értem, még ha színjáték is volt, de ezt Ön akkor és ott nem tudhatta. Úgy gondolom, most nincs igaza! Túl sok energiát fektettek abba, hogy minket, így együtt, idehozzanak... Nem hiszem, hogy ez a fáradozás egy olcsó mozifilm silány színvonala miatt történt volna... A történet igenis érdekes – mondta Cala. – Nézze, én el tudom képzelni azt a helyzetet... Sőt, ha belegondolok napja-

ink geopolitikai helyzetébe is, nagymértékben elképzelhető ennek a logikának a folytatása... mármint bizonyos népcsoportok közti – évszázadok, sőt, talán évezredek óta – kibékíthetetlen ellentétek akár gyökerezhetnek ezekben a régmúlt időkben is. Egyébként is ezek az ellentétek a mai józan eszünkkel nem nagyon magyarázhatók meg. Legalább is, mai ismereteink nagyon kevésnek bizonyulnak ezek megértéséhez.

– Én is azt gondolom, üljön vissza, Dave – mondta Mc Kingley is. – Kérem...! – tette hozzá nyomatékosan. – Gondoljon bele! Az az érzésem, hogy sok mindent meg fog érteni akár még napjaink történeteiből is, ha ezen a „szemüvegen” át nézi a jelenlegi politikai eseményeket is... Én már kezdek eléggé belejönni, s gondolataim – párhuzamosan Mr. Lloyd előadásával – már szinte napjaink eseményeire transzformálják át ezen eredeti összefüggéseket. Ennek tükrében egyre több dolog kezd kitisztulni előttem.

Dave zavartan visszaült a helyére. Durcás arccal hátradőlt és kinyújtotta a lábát mélyen az asztal alá.

– O.K... O.K... – és széttárta tenyerét Lloyd ügynökre tekintve. – Elnézést kérek!

– Ha kéri, tarthatunk szünetet – mondta Lloyd. – Dave barátunk viselkedése teljesen elfogadható pszichikai reakció. Hiszen valóban, az emberek egészen mást ismernek a világról, mint ami valójában történik. Beismerem, hogy ez félrevezettségük okán van így. Az emberek a „Hírekből” rakják össze világképüket. A híreket pedig mi szerkesztjük! Ha az emberek tudnák azt, amit mi, akkor valószínű sokan összeomlanának...

– Tudatmanipuláció! Talán igazságosabb lenne, ha rájuk bízánk, hogy mitől „omoljanak össze”... – morogta Dave.

– Ez a vezetési módszer miatt van így. Gondoljuk csak meg! Egész életük során – számukra gyermek- és ifjúkorukban megtanított – algoritmusokat futtatnak le önmaguk számára. Reggel felkel, tisztálkodik, fogat mos, megfésülködik, felöltözik... Reggelizik... Elmegy a munkahelyére... Mindig ugyanazon az úton, s mindig

ugyanúgy, ugyanannál a rendőrlámpánál kap pirosat... Ugyanazzal a metróval, villamossal, busszal vagy éppen azzal az autóval utazik.

A munkahelyén aztán tényleg algoritmusokat futtat le egész nap... évek hosszú során át. Ugyanazok az arcok... Ugyanaz a szókincs, szóhasználat... Ugyanazok a mozdulatok! Talán, ha kétszáz szavas szókincset használ a munkahelyén, akkor sokat mondok... ráadásul éveken át.

Amikor a munkanap végeztével hazatér... várják a sztereotípiák! Este egy ital ugyanabban a pub-ban a barátokkal.

Ígazi vagy hamis kapcsolatok... Képmutatás!? Megfelelési kötelezettség... Színjáték... önmaguknak is. Vagy otthon TV, amiben ugyanazok az arcok ugyanazokat a sztereotípiákat ömlesztik rájuk. Napról napra... hétről hétre... évről évre. Persze a tömeg így sokkal könnyebben vezethető, irányítható. Tulajdonképpen egy láthatatlan szellemi „karám”... amiben élnek.

Így a tömegember abszolút érzéketlenné válik az eredendően új és kreatív gondolatokra.

– Vagy még inkább ki van rá szomjazva... – motyogta Dave.

– Egyszerű napi algoritmusai között éli életét – folytatta Lloyd.

– Valószínű... nincs is másra igénye. Pontosabban fogalmazva... fogalma sincs arról, hogy mire is lehetne még igénye! Ettől válik szűklátókörűvé és primitívvé a gondolkodásában.

S amikor hall egy számára teljeséggel szokatlan hírt, információt, ami esetleg merőben eltér az eddig megszokottaktól... nos, akkor ki kell lépnie az évek... sőt, évtizedek során belé programozott komfortzónájából... Ez persze mehökkenti és nem mindig képes azonnal feldolgozni annak tartalmát. Miért is lenne furcsa Dave kirohanása. Hogy úgy mondjam, ez a természetes! – mondta megértően Lloyd, majd folytatta. – Az Önök viselkedése a csodálatos... mert Önök tudós emberek. S a tudós, ha valami eredendően újat hall, akkor inkább a kíváncsiság erősödik fel benne és az új iránti érdeklődés csillapíthatatlan vágya. Az átlagember, főképpen, ha olyat hall, ami gyökeresen ellenkezik addigi tapasztalataival, pontosan ezt a reakciót „játssza le”, amit Dave is.

Visszatérve a „Föld-űrhajó” teljes lakosságára, akik átlaginformációval vagy talán még inkább átlag alatti információval rendelkeznek... nos, az ő sorsuk – már évszázadok óta –, hogy az irányíthatóságuk érdekében minimális programmal „futtatjuk” ezen emberek tömegeinek hétköznapijait. Ugyanaz a divat, ugyanaz a futballcsapat... ugyanaz a „nagy” filmrendező vagy ugyanaz a „sztár”, celeb, akit, akiket kreáltunk nekik. Ezeket bámulva vagy hallgatva azt hiszik, hogy most éppen szórakoznak vagy kikapcsolódnak.

– Mekkora aljasság...! – sziszegte fogai között Dave.

– Igen! Ülnek most is a füstüveg mögött, kedves Dave! Önnek teljesen igaza van. Egyáltalán nem áll szándékomban megkerülni ezt a kérdést. Hiszen amennyiben képesek végighallgatni türelemmel az általam elmondani szándékozott ismereteket, akkor Önöknek majd dönteniük kell egy nagyon-nagyon fontos ügyben... de nem lesznek, nem maradnak egyedül. Lesznek majd, akik megpróbálnak segíteni Önöknek. Megkísérelnek – majd ők is – a legjobb tudásuk szerint hozzájárulni az Önök sikeréhez... persze, csak ha elvállalják az Önökre váró feladatot.

Amennyiben átléphetünk ezen a kis intermezzón, szeretném megkérdezni, hogy folytathatom-e!?

– Kérem, folytassa! – mondta szinte egyszerre a két egyetemi tanár, Mc Kingley és Cala.

– Engem is nagyon érdekelne a folytatás... már csak a pszichológiai háttere miatt is. A többi információ pedig csak cseresznye a tortán... jutalom, és úgy érzem, hogy érdekfeszítő és nem is mindennapi történet – mondta udvariasan Cathy, miközben simogatta Dave kezefejét.

– Ne haragudjanak, kérem! Azt hiszem elkapkodtam... valamit. Elnézést kérek... Ostobán viselkedtem... tényleg... – suttogta Dave. Tőle ez itt és most majdnem őszintén hangzott.

– Köszönöm! – folytatta Lloyd ügynök. – Ha jól emlékszem Cala kérdésére, a „híd” iránt érdeklődött. Hiszen a dolog jellegéből adódóan ennek a kérdésnek tisztázása következik a logikai sorban. Ha elfogadjuk azt, hogy egy ekkora bolygón 7 milliárd ember na-

pi, havi vagy éppen éves tevékenysége nem történhet meg a teljes és totális szabadság jegyében, hanem minél szervezettebben igyekeznünk megoldani ennek az embertömegnek egyáltalán a napi létezésének feltételeit – ami, higgyék el, nem kis kihívás... a távlati stratégiai célokról nem is beszélve –, akkor ki kell építeni egy szervezeti rendszert. Ennek keretein belül hatékonyabban végezhethetjük el, ha nem is többet, de a 7 milliárd emberről történő gondoskodást. Illetve világunk szervezeti keretei közt a napi öngondoskodásukat segíthetjük elő.

Ehhez alakítottuk ki Földünk felszínének felosztása szerinti „kabin” rendszereinket. A kezdetek kezdetén ugyanis már ez is hatalmas dolog volt... Hiszen így minden „kabinban” „szobaparancsnokokat” lehetett kinevezni, azaz az adott „kabin”-ország királyát vagy napjainkban kormányát, amely megszervezi majd a „kabinokon” belüli igazgatást.

Lényegében az ottani közösség önfenntartási lehetőségeit... ha már ennyire magányosan vagyunk kénytelenek száguldani ezzel a Föld nevű „űrjárművel” a végtelen világűrön át. Hiszen a „Föld-űrhajónk” 30 km-t tesz meg minden egyes másodpercben központi csillaga, a Nap körül. Napunk pedig 250 km-t tesz meg ugyanebben a másodpercben galaxisunk, a Tejútrendszer központja körül... S ez a csillaghalmaz, ez a Tejútrendszer nevű galaxisunk 600 km-t száguldott – a Nappal, a bolygókkal és az összes többi csillagával együtt – ugyanebben a másodpercben a világűr egy még nagyobb klaszterében!

– Van ám sürgés-forgás... – mondta Dave. Mintegy próbált beleilleszkedni a társaság érdeklődési vonalába, habár egy kissé erőltetettnek tűnt. Körül is nézett zavartan megjegyzését követően. De senki nem reagált rá. Így szégyellős kisfiúként kénytelen volt Mr. Lloyd szavait tovább figyelemmel kísérni.

– A kabinok tevékenységének összehangolása pedig, igenis, nagyon fontos feladat. E nélkül ismételten csak azt tudom mondani, hogy kaotikus káoszba, anarchiába sülyedhetne az egész „űrjárművünk” személyzete és utasai is! Tehát „hídra”, igenis nagy

szüksége van a rendszernek... a „Föld-jármű” struktúrájának, amelyet mindig az aktuális politikai felépítés tükröz, mint a legjobbnak, leghatékonyabbnak tartott irányítási rendszer. De ez már az emberi társadalom történelmi fejlődésének rendszere. Amikor a feudális királyságok voltak erre a legalkalmasabbak, akkor abban a társadalmi struktúrában működhetett a bolygó „utasainak” irányítása illetve létfeltételeinek megszervezése. Amikor hatékonyabb irányítási struktúrára volt szükség, akkor a kapitalizmusnak nevezett társadalmi berendezkedésen keresztül történt a „Föld-jármű” belső struktúrájának, szerkezetének, azaz „kabinjainak” irányítása. Érdekes kísérlet... azaz globális társadalmi mentési kísérlet volt a két világháborút követő, úgynevezett „szocialista társadalmi minta”, amelyen keresztül a mély feudalizmusból kellett felgyorsítva kiemelni néhány „kabin” az akkori elvárható színvonalra.

De ne ugorjunk ennyire előre, hiszen a kettős funkciót ellátó történelmi kornál tartottunk, amikor a Marson létezett központi civilizáció kezdte használni a Földet is, az előbb általam már elmondott célokra. Cala – ha szólíthatom így – remekül beetalált a valamikori Atlantisz szigetének magasan fejlett kultúrájába. Hiszen az ott található eszközök, technológiák teljesen megegyezők voltak az akkori anya-bolygón, a Marson fellelhető és használt eszközökkel, technológiai rendszerekkel. Ezzel kapcsolatban az alexandriai könyvtár leégésekor nagyon sok értékes információ semmisült meg. Szerencsére néhány akkori főpapunk – ma úgy mondanánk; egyetemi oktató – emlékezett még a főbb összefüggésekre. Így ha hiányosan is, de ismét fel tudtuk jegyezni az ő visszaemlékezéseik alapján az atlantiszi kor emlékeit.

– Érdekes kettősség lehetett Földünkön akkoriban: a mindent kielégítő, fejlett civilizáció által benépesített sziget, Atlantisz – éppen sziget jellegéből adódóan remekül védhető stratégiai jelentőségű hely... és a tőle talán évszázadokkal lemaradt, ám ugyan ezen civilizáció büntető területként felhasznált, jelenlegi Ázsia területei... Ahol szinte élet-halál harcot vívhattak emberek százai, ezrei egyáltalán a puszta létezésükért is... minden civilizációs esz-

közüktől megfosztva... sőt, talán elállatiasodva. Átaluk elkövetett bűneik miatt kiközösítve a kor társadalmából – elmélkedett Mc Kingley professzor. – Hátborzongató elképzelni is. Aki egyáltalán túlélte közülük a büntetését, az valóban kő- vagy vaskori kultúrában találhatta magát... hirtelen.

– Igen ám, de a történet természetesen nem ér itt véget. Bár külön el tudnánk itt is időzni és hatalmas irodalma keletkezhetne ennek a kornak, mind társadalmi, mind művészeti, mind pedig technikai-tudományos területeit illetően.

Mint ahogy gondolhatják, létezik is ilyen tanulmányrendszer, ám ez gondosan eltitkolásra került a mai társadalom emberei előtt. Szinte már hallom is a kérdést, hogy: miért?!

Ennek megválaszolásához folytassuk történetünket, hiszen ahogyan az imént megállapítottuk, a történet folytatódott... Pontosan nem ismert, hogy mennyi időn át működött ez a „berendezkedése” őseinknek.

Ugyanis bekövetkezett az a katasztrófa, amely az emberi faj teljes történelmét minduntalan végigkíséri – feltételezhetően – a hatalomért illetve a hatalom birtoklása által megszerezhető előnyökért folytatott harc miatt.

Valami, ma már nem pontosan ismert kataklizma következhetett be az akkori anyabolygón, a Marson. Nem tudjuk – és ez ma már nem is lényeges a dolog kimenetele szempontjából –, de vagy természeti, vagy társadalmi, háborús, vagy pedig ennek kombinációjaként kialakult totális katasztrófa elpusztította az akkori, Marson található, központi társadalmi rendszert.

Az események következtében a bolygó evakuálása – természetesen pánikszerűen – megkezdődött. Szerencsére rendelkezésre állt a célállomás; mai bolygónk, a Föld. Hiszen itt egy nagyon komoly, „kihelyezett” civilizációval rendelkező bázis virágzott, Atlantisz.

A dolog jellegéből adódóan valószínű, hogy ehhez a bolygóközi evakuáláshoz azonban nem állt rendelkezésre elegendő olyan jármű, űr-eszköz, amellyel a Földre át tudtak volna hozni mindenkit. Belegondolni is rettenetes, hogy mi folyhatott akkor és ott...! Az

atlantiszi „helyőrségnek” köszönhetően a civilizáció megmenekült. Ez volt akkor a legfontosabb cél.

A Mars pedig a mai állapotában hátramaradt, elszökött jól meg-
ritkult légkörrel, megcsappant és rejtve található – nagyrészt fel-
szín alatti – víztartalékaival...

Talán néhány évszázad elteltével azonban a sors tovább kegyet-
lenkedett civilizációnkkal. A sziget, Atlantisz természeti katasztró-
fának köszönhetően megsemmisült. Ebből a korból mai társadal-
munkban is találhatóak feltételezések, kiszivárogtatások, platóni
gondolatok, feljegyzések.

Bizonyos kutatások szerint a szigetet sújtó katasztrófa előtt há-
rom fő irányba tudtak elmenekülni Atlantisz akkori lakói, hátra-
hagyva civilizációs vívmányaik oroszlánrészét. Egy csoportjuk
elindult a szigettől keleti irányba, a mai Atlanti-óceánon Európa
kontinense felé, és a Gibraltári-szoroson át a Nílus deltatorolatáig
jutva felépítette az ókori egyiptomi kultúrát... a maga piramisaival,
Nílus menti fejlett mezőgazdaságával, csillagászati ismereteivel,
két dimenziós falirajz művészeteikkel.

A második csoport dél-dél-nyugat felé próbált meg menekülni
és a mai közép-amerikai térség területén vetette meg a lábát. Belő-
lük fejlődött ki a korabeli azték és maja civilizáció, illetve ezek
ősei.

A harmadik csoport szintén keleti irányba menekült el a szigetet
elsüllyesztő természeti katasztrófa előtt. Ám ők észak-kelet felé
sodródhattak és a jelenkori Brit-szigetek északi és középső partvo-
nalainál érhatték el a szárazföldet. A mai Írország, illetve a mai
Anglia, Skócia és Írország között található belső tengeröblökben
találtak megnyugvást. Talán éppen a mai Isle of Anglesey környé-
kén. Ők alapozhatták meg a valamikori kelta kultúrát.

– Elképesztő... – suttogetta csak úgy maga elé Mc Kingley pro-
fesszor. – Mennyire bizonyos ez, Mr. Lloyd? – kérdezte.

– Professzor úr, ezt teljes bizonyossággal elfogadhatja. Függet-
lenül attól, hogy ma mit tud minderről a közvélemény, ez volt a
realitás! Hangsúlyozom, ez nem kutatás tárgya, csupán elzárt,

érzékeny információ volt és még ma is az. Az előzőekben általam már említett társadalomirányítási okok miatt, természetesen ezek nem publikus ismeretek.

– Értem! Tehát adva van ez a három csoport, mint túlélők...

– Nem! Sokkal inkább beszélhetünk négy csoportról. Atlantisz szigetén, a bolygó egyéb részeitől a sziget jellegéből adódóan tökéletesen elzárt, fejlett civilizáció marsi maradványa él. Ne feledjük, hogy a maguk űrutazás szintű technológiai ismereteikkel, matematikai, fizikai ismereteikkel. Feltételezhetően még mély nyomokat hagyva élhettek bennük anyabolygójuk, a Mars elhagyásának körülményei. Akár természeti, akár társadalmi vagy még szörnyűbb esetben ezek kombinációja miatt kialakult vagy általuk kialakított önvészélyes helyzet, szituáció. Most pedig itt a Földön is... szigetük, az akkori civilizáció egyetlen helyszíne – megsemmisült.

Az előbb ismertetett három irányba tudtak menekülni. Valószínű, hogy fennmaradásuk esélyeinek növelése céljából indultak el három különböző irányba a bolygón. De nem feledkezhetünk el a negyedik, egyes vélemények szerint ekkorra már nem kis létszámú csoportról sem. Ez pedig a mai ázsiai térségben fennmaradt rabok, akkori törvényeik által elítéltek populációja volt. Természetesen ez a negyedik csoport szellemi, intellektuális, erkölcsi – egy szóval fejlettségi – színvonalában nagy mértékben elmaradhatott az előző három csoport kulturális szintjétől. Hiszen ők az addig eltelt évszázadok alatt pusztán fennmaradásukért küzdhettek. Ne felejtjük, hogy büntetésből ott hagyták őket minden eszköz és szerszám nélkül az akkori ázsiai kontinens valamelyik szegletében. Elképzelhető a halálozási arányuk is.

Valószínű, hogy az ő életben maradt közösségeiket kőkorszaki, meglehetősen elvadult, retardált ősközösségi szinten kell elképzelnünk. Az előző három csoport egyik tagjának sem állhatott érdekében ezen negyedik csoporttal való közvetlen találkozás.

– Igen! Az emberek nagy többsége a nagy szegénységben, kilátástalan nyomorban hajlamos az elállatiasodásra is...

– Érthető módon... – mondta immár halkán Dave, aki most már megnyugodva... mélyen elgondolkodva csóválta a fejét, és csendesen fogta Cathy kezét.

– Innentől kezdődően nagyjából már ismerős a történelem fő haladási iránya, állomásai. Valami oknál fogva ezen előzmények a mai társadalom által benépesített korra elsikkadtak. Vagy csak egészen egyszerűen nem tartották ezeket fontosnak ahhoz, hogy az emberek többségével megismertessék...

– Kik nem tartották fontosnak...? – kérdezte ismét Cala.

Lloyd ügynök, arcán széles mosoly jelent meg. Barátságosan Cala-ra nézett és huncut szemei sarkából figyelve a többieket válaszolt.

– Hát, a „Híd” dönthetett így.

Most Cala mosolyodott el ezen a válaszon és szemöldökét felemelve, kérdőn továbbra is Lloyd-ra nézett.

Lloyd hatalmasat sóhajtott és megadóan beszélni kezdett.

– Nézze! Nem könnyű erről beszélni és nem is egyszerű. Bár több napos – ráadásul rendkívül érdekes – konferenciát lehetne rendezni róla, de erre nekünk nem lesz most időnk. Ehhez meg kell érteni a társadalom-irányítás egyik alapvető eszközének a természetét...

– A pénz... – mondta halkán Cathy.

Mindenki ránézett. Tág szemekkel figyelték az ifjú hölgy csinos arcát, amelyen most egy maga elé révedt mosoly játszott. Majd hirtelen ismét Lloyd-ra figyeltek, mintegy reakcióját várva.

– Igen! Lényegében igen. Ezt a hétmilliárd főre duzzadt ember-tömeget ma sem vagyunk képesek mással irányítani – mondta Mr. Lloyd – kordában tartani és a társadalom mozgásformáit mederbe terelni, mint pénzzel és propagandával, azaz tömegkommunikációval, médiával! Nem is maga a pénz a mérvadó, hanem ennek előállítási jogáért folytatott évezredes harc az, amely alapjaiban meghatározza történelmi korról történelmi korra az emberi társadalom mozgásának – fejlődésének – lehetőségeit. A pénznyomtatás joga

és a médiák feletti irányítás együttesen, két kitűnő eszköz néhány milliárd ember feletti kontroll tökéletes megvalósításához.

Egyiptomban nem volt még kerék sem, nem volt elterjedt a három dimenziós művészet, nem volt filozófia, de volt sokisten hit. Az egyisten hitre tett kísérletet a korabeli egyiptomi papság nagyon hamar elpusztította, nem riadva vissza a fáraó megölésétől sem...

– Az Amarna-reform... – mondta ismét Cathy.

– Úgy van. Valószínűnek tartjuk, hogy ők találkoztak első alkalommal az időközben fejlődésnek indult belső-ázsiai civilizációval a három csoport közül. Ezek az ázsiai törzsek egyre gyakrabban betörték Egyiptom területére – immár törzsi szintre fejlődve –, ahol végső soron békés mezőgazdasági termelés folyt évszázadokon át. A vad, külső rombolás áldozataivá vált birodalmuk, de a szellem, a civilizációs kultúra átmentésében már óriási gyakorlatra szert tett vezetőik – még az Alexandriai Könyvtár leégése ellenére is – képesek voltak ismereteik nagy részét átmenteni, sőt továbbfejleszteni a görög városállamok civilizációjában. Jellemző, hogy főpapjaik, akik komolyabb csillagászati ismeretekkel rendelkeztek, már pontosan ismerték a Nap gömb alakját, a nép egyszerűbb tagjaival azonban a Nap-KORONGOT imádtatták továbbra is.

A görögöknél már kialakul a három dimenziós szobrászat, a merev egyiptomi szobrok fejlettebb változataiként... És ami nagyon fontos, megjelenik a filozófia... és a matematika is ragyogó fejlődési pályára kerül. Részben önálló fejlődéseként, részben pedig az arab és indiai ismeretek továbbítóiként töltöttek be pozitív szerepet Európa felé.

Továbbá nagyon fontos, hogy itt történt meg az az első társadalmirányítási kísérlet, amely a „demokrácia” nevet kapta...

– S mivé silányult mára! – mondta, Dave. – Demokrácia...?! Ugyan már! Háttér érdekcsoportok hoznak létre egymással LÁT-SZÓLAG rivalizáló pártokat, és elhítetik a néppel, hogy valódi választási lehetőségük van. Eközben ők nem csupán létrehozták a háttérből ezeket a pártokat, hanem kézben is tartják őket. Nekik

aztán teljességgel mindegy, hogy melyik győz a választási cirkusz során. Mind a kettőt vagy hármat... ők irányítják! Ez a lényeg! Egy párt pénzügyi támogatás nélkül nem tud működni. Márpedig mindkettő vagy mindhárom pártcsoporthoz szükséges az az összeg, azaz ugyanaz a háttér érdekcsoport adja a pénzt, természetesen megvonva az egyiktől vagy a másiktól érdekeiknek megfelelően. A választás napja előtt ők már pontosan tudják, hogy melyik általuk támogatott pártot szeretnék győztesként látni, hogy a választás „megnyerését” követően az kiszolgálja majd az ő pénzügyi érdekeit. Ja... hogy mi marad a népnek mai korunkban?! A választás illúziója. Valójában megválaszthatják a választópolgárok, hogy melyik párt szedje majd be tőlük az adót! A pénz pedig úgyis ugyanoda, a háttér pénzügyi érdekcsoporthoz fog kerülni... mindegy, hogy melyik párt nyert. Mégis, Egyiptom ókori fáraókultuszához képest a nép kapott egy illúziót... ami persze egyidejűleg egy végzetes csapda is a számára. A látszat-demokrácia csapdája.

– A görög városállamokban virágzó kézművesipar már nem lehetett meg a pénz nevű eszköz nélkül – folytatta Lloyd. – A korabeli Földközi-tenger medencéjében ennek, az egyébként fantasztikus lehetőséget jelentő eszköznek a mesterei a föníciaiak voltak. Mint azonban ismeretes, a görög kultúra is ismét az Ázsia felől érkező, betörő, harcias csapatok, törzsek, birodalmak áldozatául esett. Barbár támadások szinte minden esetben – ebben a korszakban – Ázsia felől érkeztek. Valószínű a már említett okok miatt.

Nem volt mit tenni, a civilizációt nem csak fejleszteni kell, hanem olykor meg is kell menteni... A kelet felől betörő csoportoktól – adva volt az irány – nyugat felé kellett húzódní, menekülni a korabeli civilizációknak. Matematikának, csillagászatnak, filozófiának, művészeteknek...

– Következett hát Róma... – sóhajtott nagyot és bólintott Cathy.

– Úgy van! Rómában már nem fáraó uralkodott, nem is a városállamok „szabad” demokráciája volt a domináns... bár kipróbálták a Római Birodalomban a királyságot, a nép „hatalmát” és végül a

császárság intézményét is. A művészetek és a filozófiai gondolkodás tovább virágzott és fejlődött. Ráadásul sikerült létrehozni egy újabb intézményt;

Az igen fejlett jogrendszer intézményét, amellyel próbálták kordában tartani a létszámában igencsak megszorodott emberek sokaságát. Viszont Egyiptomtól kezdődően, a görög városállamokon át, a belső-ázsiai birodalmaknál éppúgy... Indiában, Mezopotámiában, Babilonban ott van az az egyetlen – térfogatát tekintve – kicsinyke eszköz, amely nagy mértékben képes visszahatni magára az emberre, meghatározva életkörülményeit, az egyéni élet lehetőségeit, életminőségét...

– A pénz... – suttogetta ismét Cathy.

– Igen! Végigkísér minden korból. Róma összeomlását követően a római arisztokrácia látva saját maga által elkövetett hatalmas bűneit... Minden erkölcsöt mellőző hedonizmus, elembertelenítő gazdagság... Emberi lények ezrei roppant szórakoztatónak tartották és ünnepi mulatságként, izgulva végignézték, hogy miként öl le egy ember egy másik embert... gladiátorként.

Beteg hajlam...!

Elmebetegek juthattak császári címhez... a saját lovát nevezte ki helytartónak... a másik „hatalmas” császár pedig felgyújtotta az évszázadokon át épített várost, Rómát. Beteg, elferdült mentalitású emberek diktáltak hatalmi pozíciókból... egy nagyon beteg társadalomban – összegezte Mc Kingley.

– Úgy van, zavarodott értelmű császárok saját lovukat nevezték ki főkonzulnak, sőt évszázadokon át épített birodalmi központjukat saját maguk gyújtották fel... – ismételte el Mr. Lloyd Mc Kingley szavait. – Miközben híres útjaik mentén emberek százait, olykor ezreit feszítették keresztre... hatalmas kínokat okozva nekik. Hatalmuk megőrzése érdekében nekik nem számított az emberi élet. Ez az elferdült erkölcsű világ nem maradhatott tovább... és nem is maradt! Hiszen gyarmatosításból, azaz rablásból tartotta fenn önmagát...

– Óvakodj, ha Róma ajándékot hoz neked, mert valami sokkal értékesebbet akar elvenni tőled... – szólt közbe Cala.

– Róma megölte saját lelkiismeretét. Aki megöli saját lelkiismeretét, az gonosszá válik, hiszen többé nincs már, ami visszatartsa! Róma nem maradhatott. Nem is maradt...! – folytatta Lloyd professzor. – Birodalmak emelkedtek fel és omlottak össze, de egyvalami mindig ott volt az emberek társadalmában és ez nem egyéb, mint a pénz. Julius Caesar is fellázadt a pénz urai ellen és saját aranypénzt kezdett el nyomtatni...

– Meg is lett a jutalma... jól hátba szúrta Brutus... – mondta Cathy.

– Butácska fiú volt, akit a pénznyomtatás valódi urai fordítottak Caesar ellen – bólogatott egyetértően Cala.

– Róma összeomlását követően a római arisztokráciának még maradt annyi lélekjelenléte az előbb említett iszonyatos bűneik ellenére, hogy Catholica városából elindítsák az eredendően új filozófiát (!), amely mellesleg már ott lappangott régóta a társadalomban, de az igazi világterjesztését nekik kellett elősegíteni.

Remek érzékkel felismerve benne az óriási népirányítási lehetőséget, a szeretet filozófiája – a kereszténység – immáron a pénzemberek által is felemelésre került.

Részben lelkiismeret furdalásuk volt egy nehezen felépített, olyan remek birodalom, mint Róma elpusztítása miatt – önzés, hatalomvágy, hedonizmus, a munka elkerülése és lustaság miatt, hiszen egy-egy társadalom minőségét a társadalmat alkotó ember-tömeg és vezetőinek minősége determinálja. Jó volt nekik a szeretetet hirdetni, ez kissé megnyugtatta lelkiismeretüket a hatalmas pusztítás korszakát követően. Sok-sok római milium-hosszan emberek százai, ezrei nyögtek keresztre feszítve... végtelen kínokat kiállva.

Illetve ez által az új filozófia által kiterjeszthették befolyásukat egész Európára még jobban, mint azt korábban tették a légioik révén, katonai erőszakot alkalmazva. Rájöttek, hogy ideológiával sokkal többre mennek, mint nyers katonai erővel.

Létrehozták az önkéntes behódolás kultúráját, azaz a középkor királyi rendszerét! A lényege az volt, hogy az Európában akkoriban elterjedő, általuk barbár törzseknek nevezett népek csoportjait – úgymint a frankokét, gótokét, szlávokét... – arra vezették rá, hogy ne törzsi viszonyok között éljenek, hanem alkossanak államokat, királyságokat. Mivel ezen barbár népeknek akkoriban fogalmuk sem volt arról, hogy mi is az az állam, ezért elmagyarázták nekik, hogy törzseik vezéreit nevezzék majd királyoknak. De ezek a vezérek, akiket lényegében ők választottak meg, – vagy belső harcaik által a legagresszívebb bizonyult a legerősebbnek, – nos, nekik Róma koronát adott – mintha nem lettek volna meg anélkül! Ám Róma ezáltal a korona-osztogatás által vált képessé befolyást szerezni a frankok, a gótok és egyéb korabeli népek irányításában.

S, pontosan ez a befolyás volt a lényeg!

Ezek a királyok tulajdonképpen Róma helytartói voltak egy-egy adott területen, hiszen Róma adót fizettetett velük... pedig a Római Birodalomnak már híre-hamva sem maradt... De a római arisztokráciának ez a trükkje bejött. Nem kellett hadsereget fenntartaniuk, nem kellett erőszakot alkalmazniuk, csupán egy adott terület „vezérének” egy – sokszor igen giccses – királyi koronát nyomtak a fejére. S ez a frank vagy éppenséggel germán vezér szorgalmasan elkezdte beszédni az adót – természetesen – a saját népétől... amelynek egy részét Rómának kellett adni... Hogy miért? Hát azért a koronaért, amit kapott a vezér.

– Mint az indiánoknál az üveggyöngy... – sóhajtott fel szomorúan Cala.

– Ezért cserébe adóztatta saját népét. Persze az ezidáig barbár vezérünk azt sem tudta – lényegében – mi is az az „adó”? De megtanítottuk neki... – folytatta Lloyd. – A befolyt adót pedig ő és udvartartása felélte, másrészt pedig római arisztokráciának fizette meg, akik így majdnem egész Európát adóztathatták... legálisan, békésen... sőt, a szeretetet hirdetve.

Szóval a Római Birodalom összeomlását követő „sötét középkor”-ban is társadalomformáló eszközként ott volt az a kis eszköz, a pénz! És lehetett vele egész népeket, népcsoportokat irányítani.

Egészen az angol uralkodó, VIII. Henrikig, aki először vette a bátorságot és megtagadta Róma számára az adó fizetését. Mondjuk nem volt ő sem nagy pénzügyi zseni, sokkal inkább személyes érintettsége jogán tette ezt meg.

Saját egyházat hozott létre, amely immár elválasztotta őt az éppen aktuális feleségétől. Valószínűleg Henrik, ő maga nem értette ezen döntésének óriási történelmi jelentőségét, de ami lényeg, a tanácsadói igen. Az angolok ettől kezdődően már többé nem a római arisztokrácia maradványainak adóztak.

Persze a királyi kincstárakban halmozódott a vagyon az évszázadokon át adóztatott népektől. Gondolják csak el, barátaim, hogy egy több, mint ezer éves kínai császárságban vajon mekkora vagyont halmozhatott fel az uralkodó család, amely ezer évig adóztat egy népet (?!), miközben nem költ túl sokat – persze csak ha okos. Ez még a korai középkor.

Később már élelmes üzletemberek saját, kiépített hálózataik segítségével, tulajdonképpen szándékosan beszéltek rá királyokat ostoba háborúkra. Természetesen egymás ellen, akik évtizedekig tartó csatározásokat folytattak. Ennek következtében kiürültek a kincstárak. Természetesen az élelmes üzletemberekből álló csoportok – a mai bankrendszerek elődjai – mindkét háborúzó, ostoba királynak kölcsönöztek a háborúikhoz pénzt... vagy utána az „újjáépítéshez”. A lényegét illetően ez teljesen mindegy. Ez a legjobb üzlet a világon, hiszen amelyik győzedelmeskedik, attól a kölcsön-szerződés értelmében busás kamattal kapták vissza a tőkéjüket. Amelyik veszített, annak területeit vagy ingó és ingatlan vagyonaikat foglalták le, vették el az érvényben lévő szerződés, azaz adóslevélre hivatkozva, a kölcsön fejébe.

A győztes király örömmel segített ebben nekik.

A napóleoni háborúk voltak az első olyan események, ahol már az időben megkapott információ hatalmas vagyont érhetett. Ma

már közismert a Rothschild-család ekkori felemelkedésének története. A hír, mely szerint Napóleon nyert vagy veszített a Waterloo-i csatában óriási vagyont eredményezett a londoni tőzsdén. A pénzemberek tulajdonképpen a Waterloo-i csatát követően figyeltek fel először a gyors és időben megszerzett információ pénz egyenértékére.

Legalábbis az okosabbak.

El is kezdték kiépíteni hírszerző hálózataikat egyre nagyobb mértékben. Ez a mai napig tartó folyamat. Általa jelent meg és a XX. században fejlődött ki igazán az azidáig nem látott mértékű titkosszolgálati rendszerek kiépítése. Ez tulajdonképpen az emberi faj számára a legnagyobb belső inhibitor, társadalmi szintű méreg. A XX. századig a hatalomra törő királyok egymással vívták meg ostoba harcaikat. Ma már akkora mértékű vagyonok, pénzvagyonok halmozódtak fel bizonyos érdekcsoportok tulajdonában, hogy az minden képzeletet felülmúl. A multinacionális érdekcsoportok számára ez a vagyon teljes mértékben elértektelenedhetne, ha nem mozdognának. Pusztán bankszámlákon történő, meddő tárolása öngyilkosság lenne számukra. Hiszen az infláció képes elértekteleníteni néhány év alatt is szinte bármekkora vagyont. Csupán évi 5%-os pénzromlás röpké 20 év alatt lenullázhatná tulajdonosa teljes pénzvagyonát. Ezért az ekkora pénzösszegek felett diszponáló érdekcsoportok tagjai számára, akik természetesen *m a g á n s z e m é l y e k*, létkérdés felhalmozott tőkéjük „mozgatása”! A pénztőke mozgás nélkül meghal, elértektelenedik. Sok nagyértékű lottónyeremény tulajdonosa tudna erről mesélni...! Nekik mindenképpen az évi inflációnál több profitot, hasznot kell termelniük tőkéjükkel. Ez nagy kényszer a számukra. Ezt nem nehéz belátni. Ezért ma már pénzügyi érdekcsoportok szövetkeznek mások tulajdonában lévő pénzügyi érdekcsoportok ellen. Hiszen a pénz, a tőke mozgathatósági területe nem végtelen, sőt nagyon is véges! Ezek az érdekcsoportok vívják napjainkban egymás elleni harcaikat a fenti pénzügyi kényszer miatt a profitért... a hatalomért... gazdagságuk megőrzéséért, amivel együtt jár világunk irányításának lehe-

tősége is. Azaz így lehetséges pénzzel történelmet írni, örök békétlenséget fenntartani. Ennek motorja a hatalomvágy és a mohóság. Háborúkat lehet finanszírozni, politikai ideológiákat bevezetni, s bizony lehetséges pénzzel a környezetünket építeni, szépíteni, sőt, lehetséges lerombolni is. Ehhez az egymás elleni pénzügyi harcokhoz ma már nélkülözhetetlenek a saját maguknak szervezett és „kinevelt” hálózatok létrehozása is. Nem véletlenül tartanak fenn ilyen multinacionális pénzügyi érdekcsoportok saját egyetemeket, ahol saját céljaik számára nevelik ki saját pénzügyi „szakembereiket”. A másik pénzügyi érdekcsoport is ugyan így tesz. Ezekből a szakemberekből kiépített hálózatuk célja, hogy minél több saját emberüket helyezték nemzeti kormányokba, multinacionális bankokba, hogy ott az ő csoportjuk érdekeit képviseljék majd függetlenül az adott nemzettől. Ugyanis ezen csoportok számára rendelkezésre álló pénzügyi összegek mérete ma már akkora, hogy egy-egy nemzeten belüli mozgatója már nem elégséges számukra. Ezért is kapták a multinacionális elnevezést. Pénztőkéjüket már kontinentális szinteken kell évente mozgatniuk a megszerzendő profit érdekében. Ennek érdekében nem csupán nemzeti kormányokban kísérelnek meg az irányítás átvételét, hanem már egymás ellenérdekeltségű pénzügyi intézeteibe is megpróbálnak beépülni. S mindezt miért? A hatalomért, a területek és más emberek, embertömegek feletti uralomért.

– Gusztustalan és szálnalmas célok ezek, mindenesetre fejlett intelligenciájú és erkölcsű emberhez méltatlanok. Tehát ma már mindegyik érdekcsoport hálózatot szervez, hogy nemzeti kormányokba illetve más érdekcsoportokba beépülve... mint a gombaforralak az idegen testben, saját érdekeinek megfelelően működtesse. – Gondolkodott el hangosan Cathy.

– Bűn ez! Az emberi faj ellen elkövethető legnagyobb bűn... – motyogta Dave.

– Egyetérték, Dave! – mondta Mc Kingley. – Hiszen a természetes kiválasztódást pusztítja el, gyilkolja le ez az irányított hatalomvágy! Veszélyesebb ez, mintsem gondolnánk. A természetes

kiválasztódás a Természet törvényeinek engedelmeskedik. A pénzt eszközként felhasználó, irányított hatalomvágyat viszont az emberi hatalomszerzés vágya mozgatja. Ma már nem a szépség vagy a kreatív bölcsesség az, amely egy-egy egyedet pozícióba helyezve segíti a többi, kevésbé bölcs embert. Neeem...! Ma már a rava-szabb, gátlástalanabb, kapcsolati tőkével bíró, nagyobb ármányt szőni képes hálózati emberek kerülnek pozícióba, hogy az őket „kitenyésztett” háttér csoportok tagjainak gondtalan, luxus élete lehessen. Nem! Ma már nem a nemzeti szolgálatok vívják egymás elleni harcaikat, pontosabban nem ez a domináns, hanem valójában pénzügyi érdekcsoportok azok, amelyek többnyire mozgatják az egyes nemzetinek hitt szolgálatokat is, a sajátjuk mellett. Ja, kérem! Az időben megszerzett információ ma már vagyontokat érhet! Ugye ez érthető?

– Tökéletesen! – mondták a többiek Mc Kingley felé bólintva.

– Sajnos az élet bolygónkon olyan „gépezetté” vált, amelynek mozgását a pénz szabályozza – fűzte még előbbi okfejtéséhez Mc Kingley.

– Tudjuk, hogy nem tökéletes ez a társadalmi „szerkezet”, de működik – vette vissza a szót Mr. Lloyd. – Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy az alkotmányos monarchiák, valamint a valamikori klasszikus gyarmatosításokból származó kereskedelem révén hatalmas vagyontok halmozódhattak fel. Ezek után jöttek létre a napóleoni háborúkat követően olyan eredeti tőkefelhalmozások, amelyekről több ismert és nagyon okos társadalomfilozófus részletesen le is írta a működésük törvényszerűségeit. Még az 1800-as években. Ez a folyamat napjainkban is tart, természetesen.

Lényeges előrelépés volt a pénzhasználat fejlődésében, amikor ezen családok közül sokan egyesítették is tőkéiket a megfelelően, jogilag le szabályozott keretek között. Ma már néhány család egyesített magán vagyona sokkal több, mint akár egy-egy nemzetállam éves GDP-je! Azt hiszem, ez sem újdonság egy művelt, olvasott ember számára.

Az így létre jött tőke nemzetállami keretek között már nem képes kellő hatékonysággal működni. Ahogy ez az előbb már említésre is került. Márpedig ha a tőke nem termel hasznot, akkor az ellene dolgozó infláció miatt az évek során elértéktelenedhet. Ezt természetesen elkerülendő jöttek létre a multinacionális, óriási pénzügyi érdekeltségek. A tulajdonosok már szakemberekre, bankokra és különböző befektetési csoportokra bízák hatalmasra duzzadt pénzvagyonaikat. Így alakultak ki a világ nagy pénzügyi érdekcsoportjai, amelyek közös érdekeiknek megfelelően próbálják meg – befektetéseik által – működtetni a rájuk bízott hatalmas összegeket. Ennek a folyamatnak köszönhetően szinte észrevétlenül sorvadtak el a különböző kisebb nemzetállamok pénzügyi forrásai, és pénzügyi erejük is lecsökkent a nemzetközi pénzpiacokon.

A nagy, magánkézben lévő pénztulajdonosi érdekcsoportoknak teljesen mindegy, hogy a középkor királyainak adnak kölcsönt... kamatra, vagy a mai modern – ám pénzsűkében lévő kisebb gazdasági erőt képviselő – országoknak. Az eredmény és a módszer ugyanaz. Ezért hoznak létre hatalmas nemzetközi befektetési, illetve úgynevezett hitelminősítő intézeteket. Ezeknek csupán egyetlen céljuk van...

– A profit... – mondta Cathy.

– A dolog lényege éppen az, hogy a már birtokukban lévő pénz mennyisége olyan nagy, hogy igazán nem a pénz mennyisége az elsődleges szempont. Sokkal inkább az, hogy ezen hatalmas összegek felett rendelkező pénzügyi csoportok tulajdonosai megértették, hogy ezekkel az elképesztően nagy összegekkel lehet valami igazán újat és ezidáig szokatlant is csinálni!

– Mit...? – kérdezte Dave.

– Nos, lehet vele történelmet írni! S ez az igazi jelentősége a pénzvagyyonoknak... természetesen egy bizonyos szint fölött.

Ezek a pénzügyi érdekcsoportok, amelyek ma már képesek kifizetni egy-egy nemzetállam éves GDP-jének a többszörösét egyszerű számla manőverrel, hiszen számukra ez az összeg maradéktalanul rendelkezésre áll.

A pénz önmagában csupán értéktelen papír, kedves barátaim. Az igazi értéket az jelenti, amit ezzel a pénzzel lehet csinálni!

– Például történelmet írni... – merengett el Cathy. – Szóval úgy értsem, hogy a „híd” nem egyéb, mint ezen hatalmas, magántulajdonban lévő pénzösszegek érdekcsoportjainak legfelső körei...? A legfelső szint...?

– Természetesen. Hiszen ezek a körök is ráébredtek arra, ha szigorú szervezeti keretek között is, de már nem érdemes egymással rivalizálniuk. Sokkal inkább, egészen magas szinteken is egyesítették csoportjaikat és érdekeiket, no meg persze a tőkájüket. Így sokkal könnyebben képesek már meghatározni akár egy-egy ország, nemzet létfeltételeit. Ezáltal a benne lévő lakosok életszínvonalát és életérzését is. A nagy vagyont megszerezni nehéz. Ha már egyszer megvan, akkor soha többé nem tudod elveszíteni, ha csak egy kicsit is értesz a pénzhez. Mert ugye az nélkülözhetetlen! Például ha akkora vagyon felett diszponálsz, mint a Rothschild-család, akik köztudomású, a napóleoni háború során alapozták meg vagyonukat, nevezetesen a Waterloo-i csata eredményét – mint információt – használták fel a Londoni Tőzsdén. Nos, egyszer kell, hogy az életben ekkora vagyonod legyen. Utána már könnyű dolgod van! Csak nyiss két bankot, ami a te tulajdonod. Egyet Londonban és egy másikat Frankfurtban. Ahhoz, hogy korszakról korszakra átmenthesd a vagyonodat, szükséged van mindkettőre. Ugyanis ekkora pénzösszeggel már te határozhatod meg az árfolyamokat is. Az egyik bankban fontban, a másikban euróban tartsd a pénzed. Innentől kezdve gyarapítani is tudod a vagyonodat, pusztán az árfolyamspekulációval! Ilyen egyszerű!

– Azt hiszem, most vált világossá számomra ez az egész – mondta Mc Kingley professzor. – Én afféle természettudósként nem nagyon foglalkoztam társadalomfilozófiai kérdésekkel. Márpedig az előbb elhangzottak is azt támasztják alá, hogy a társadalmi mozgásokat is a tőke indítja el, illetve céljainak megfelelően lassítja le egy-egy adott földrajzi helyen. Stratégiájának megfele-

lően fojtogathat is egy-egy országot, és viszonylag elmaradottat is magasra emelhet akár rövid időn belül is. Érdekének megfelelően.

Ezen pénzügyi érdekcsoportok azáltal, hogy egy-egy országban lakó embermilliók számára milyen életszínvonalat engednek meg, irányítják a „Föld-úrhajó” kabinjaiban élő milliók életét, illetve befolyásolják azon tömegek életszínvonalát. Képes migrációs hullámok elindítására, képes helyi vagy akár világméretű háborúk megszervezésére, lebonyolítására és akár a győztesek jó előre történő kihirdetésére is, természetesen bizalmas körülmények között. Ha értik, hogy mire gondolok...?!

Az egyes emberek pedig – természetesen anyagi lehetőségeik függvényében – életérzésre tesznek szert, vagy sajnálatosan egyszerűre, vagy nagyon boldogra vagy egészen egyszerűen nyomorúságosra. Egyéni életidejük során megváltoztathatatlanul függnék a pénztől, ezért kiszolgáltatottak a pénznyomtatási joggal rendelkező, szűk csoport számára.

Szélsőséges esetekben gazdasági embargókkal vagy éppen ennek az ellenkezőjével... óriási befektetéseket támogató tőkeáramlással visszavethetnek egy-egy országot, vagy ahogyan itt az előbb el is hangzott, magas életszínvonalig is eljuttathatják egy-egy ország lakosait.

– Valahogy az az érzésem, hogy annak idején Hitler sem egyedül öltöztette és szerelte fel az akkori kornak megfelelő legmodernebb fegyverekkel a 16 millió német munkanélkülit. Valakiknek biztosítani kellett mindehhez a tőkét! – mondta Dave. – Nem is tudom, hogy hol olvastam nem régen, hogy a Földünkön regisztrált összes vagyoni érték – pénz, számla, ingatlan, befektetések... és így tovább – 50%-át összesen 62 ember birtokolja. Ez azért elgondolkodtató... tudniillik arra gondolok, hogy ha ez a 62 ember jóban van egymással...!? De azt hiszem az is elég, ha negyvenen... össze-fognak.

– Úgy látom, Ön is érti ennek a pénz-természetű „dolognak” a valódi értékét és erejét! – mondta Mr. Lloyd. – Az igazi értéke és feladata a pénznek nem egyéb, mint a „Föld-úrhajón” való rend

fenntartása, amely nélkülözhetetlen a nyugodt „utazáshoz”... egy hajón, ugyebár különösen fontos lehet ez!?! A baj akkor következik be, ha ezen a pénzen ezen érdekcsoportok összevesznek. – Fejezte be a témát Mr. Lloyd.

– Ezért kellett a II. világháború? – kérdezte makacsul Dave.

– 16 millió ember, német munkás éhezett a 30-as években. Az utcán voltak... Belőlük alakult a 20 milliós akkori német hadsereg... Nem! Egy szobafestőnek természetesen nem volt annyi megtakarított pénze, hogy egy-két röpké év alatt vegyen húszmillió pár fekete, boxolt csizmát, és húszmillió fehér inget és katona nadrágot, és hozzá húszmillió géppisztolyt... ebben Önnek igaza van... és még sokkal több, nagyon bonyolult összefüggés is megoldódott.

– 50 millió ember élete árán?! – kérdezett vissza vádlólag Dave.

– Bizonyára elkerülte a figyelmét, hogy szinte ezzel párhuzamosan, úgy értem azonos időben, egy másik „kabinban”... országban szintén egy „vezér” kivégeztetett 20 millió embert, állampolgárt... saját nemzetének tagjait...

– Oroszország... bocsánat, Szovjetunió... – mondta Dave. – Érttem már, hogy miért mondta az imént, hogy ekkora összegekkel már lehet történelmet írni... Azt hiszem, hogy Ön egészen más aspektusokat világít meg számomra, mint az egyetemi előadások hivatalos tanmenetei.

– Pedig vannak, akik megelégednek azzal is! – mosolygott Cala.

– Tehát a hatalmas pénzvagyonokkal szabályozzák egy egész fajnak, ráadásul az emberi fajnak a fejlődési pályáját, sőt egyáltalán a mozgásterét. És ez az óriási összeg magáncsoportoknak áll a rendelkezésére – nézett Lloyd professzorra Cathy. – Hű-ha... akkor ezeknek az embereknek óriási a felelőssége! Vajon állnak-e a tudás olyan magaslatain, amely alkalmassá teszi őket erre a feladatra?!?

– Éppen Cathy kérdése alapján vetődik fel bennem a kérdés – vette át a szót Cala. – Vajon ellenőrzi ezeket az urakat és hölgyeket bárki is... a „parancsnoki hídon” betöltött tevékenységüket?! Vagy szabadon, felelősségre nem vonhatóan, egymás – gondolom

– megfelelően szűk csoportjaiban intézik el győzelmeiket és tévedéseiket is kéz kezet mos alapon!? Füstös vagy éppen dohányzás mentes kávéházak vagy exkluzív klubok hátsó termeiben? Akár Svájcban vagy Manhattanben, a Wall Street közelében, esetleg London vagy Frankfurt valamelyik felhőkarcolójának legfelső szintjein kialakított zártkörű luxus klubokban? Létezhet olyan erő, amely képes őket kontrollálni, beszámoltatni? Diktatórikus kialakítású államstruktúrában tudjuk, hogy ez lehetetlen. No, de valódi demokráciában!?!

– Nagyon jó a kérdése, kedves Cala – mondta Lloyd professzor.

– Nos, a demokráciák valódi természetét ragyogóan kifejtette néhány perce Dave! Léteznek névleges nemzetközi szervezetek is annak érdekében, hogy az emberek elhiggyék, hogy ezek a világ-szervezetek majd igazságot teremtenek egy-egy konfliktus esetén...

– De ezeket is „ők” fizetik... – vett egy nagy levegőt Cathy.

– Nos, tudja Cathy, az ateistáknak is fel kell ismerniük, hogy az emberi faj gondolkodása innentől kezdődően nem nélkülözhet egy bizonyos fajta szakralitást! Különben végérvényesen zsákutcába rohannak és önmagukra fogják zárni minden szellemi és gyakorlati mozgás lehetőségét. Az ateizmus egyébként is a lusta emberek luxusa. „Amit nem vagyok képesek felfogni, megérteni, az nem is létezik” – gondolják rendkívül kényelmesen. Ők soha nem lesznek képesek felvenni a harcot semmi ellen, ami náluk intelligensebb, hiszen fel sem fogják, meg sem értik azokat az összefüggéseket, amelyek világa éppen ettől a ponttól kezdődne el. Ők észre sem veszik, nem Istent tagadják, vagy éppen utálják, vagy gyűlölik – teljesen mindegy, hogy melyik kifejezést használom – hanem egy-egy egyház képviselőit, a papságot. Akik alapján véve ugyanolyan emberek és bizony ezáltal ugyanolyan gyarlók is, és nem kivételek az emberi félrelépés, megbotlás csapdája alól. Joggal vagy alaptalanul, de annak a valaminek a létezését, amelyet pillanatnyilag az emberi értelem egy része Istenként feltételez, nos, annak a „Valaminek” az ég megadta világon semmi köze a papság azon részéhez, akik megélhetési „hívók”, pedofilok vagy – uram

bocsá' – pénzügyi csalók! Az ateisták kritikája teljes mértékben jogos az egyházi szervezeti keretek közé bújó, ott elrejtőző, beteg hajlamú emberekre vonatkozóan, bármely egyház tagjai is legyenek. A korrupció és a kéz kezét mos magatartásforma ezen szervezeti keretek között is bűn! Nem csupán a profán világban.

Ám óriási hibát követnek el az ateisták, ha általánosítanak. Az általánosítás egyébként sem vezet soha korrekt eredményre. Nem veszi figyelembe az egyének közötti óriási jellembeli különbségeket. Így a felületes általánosítás minden esetben kiönti a fürdővízzel a gyereket is. Ők valójában a szervezetet utálják – elsősorban valamelyik egyházat, joggal vagy alaptalanul –, amely valamilyen szakralitást képvisel, nem pedig azt, amit képvisel! Az az alapérzés munkál bennük, hogy ez a szervezet az elnyomást testesíti meg. Pedig ez a szervezet NEM azonos azzal, amit képviselnie kellene.

A szakralitás az egyedüli lehetőség ahhoz, hogy ne adjuk fel. Higgyünk abban, hogy létezik egyfajta kontroll ezen – az átlagemberek számára teljességgel elképzelhetetlen – pénzügyi hatalmasságok tevékenysége fölött. Egyébként ennek legfőbb bizonyítéka számomra a világ jelenlegi létezése. Működünk, kedves Cathy. Reggel felkel a Nap és énekelnek a madaraink. Erdeink zöldek és kék az ég is felettünk. Működik a világ, kedves Cathy... és amint a történelem mutatja, túl is élt már jónéhány zsarnokot és katalizmát!

– Igen, de az állatok kiirtása, az erdők kiirtása, a légszennyezés... a műanyagok tonnaszámra úsznak tengereinkben, és a tengeri élőlények között olyan hatalmas pusztítást végeznek, amely már a táplálékláncot kezdi fenyegetni... országnyi méretű gleccsek olvadnak el néhány röpké év alatt...

Lloyd professzor hatalmasat sóhajtott.

– Nem akarom Önt elkészeríteni, de amikor az ember kilátástalannak ítélt helyzetbe navigálta magát és világvégét kiáltott, akkor mindig történt valami különleges... Látja, most is egyre nagyobb

erők kezdenek felemelkedni azok ellen az ostobaságok ellen, amelyeket Ön az imént felsorolt.

Sokszor nagyon komoly emberáldozatokra volt szükség ahhoz, hogy maga a faj megmenekülhessen. Gondoljon a középkor mocsáros városaira, amelyekben tombolt a pestis... 1666-ban egész London leégett. A tűz martalékává vált. De a fekete halál megtorpant... és teljesen új, sokkal magasabb színvonalon épült újjá a város. Gondoljon arra, hogy a világháborúban hány millió ember vesztette el életét – imént volt róla szó – és még ostoba módon ma is ölnék egymást értelmetlen gyűlöletükben, ha néhány hónapon belül 4-5 fizikus, ragyogó elme nem szerelte volna össze nekik az atombombát. Attól aztán úgy megszeppentek, hogy egyelőre abba hagyták az értelmetlennek tűnő vérontást. Sajnos több százezer áldozatot követelt akkor az atombombák bevetése. De véget vetett a háborúnak sok millió, tízmillió ember életét megmentve.

A faj tovább élt.

Mégpedig a háborút megelőző időkhöz képest sokkal magasabb szinten. Ezzel nem a háborút kívánom propagálni. Semmi nem áll tőlem távolabb, de ezek most sem azért hagyták abba az öldöklést, mert szellemileg olyan magas szintre fejlődtek volna, hanem azért, mert megijedtek... és a második világháborút követő hidegháborús időszak is azért biztosítja a békét számunkra, mert félnek... félnek a teljes pusztulástól. Hatalomvágyuk és primitív mohóságuk a pénz, a vagyon után mit sem változott. Értelmes lényeknek tartják magukat – egyébként kétségtelenül azok is –, de műholdakat építenek, amelyek akár fegyverek kilövésére is alkalmasak. Neeem! Nem valamiféle „idegenek” ellen védekeznek ezekkel a berendezésekkel. Képzelse el, hogy önmagukra... a Föld felszínére irányítják! Értelmes cselekedet ez, Cathy?! Ön pszichológus. Önnek pontosan tudnia kell, hogy miért teszik ezt... faji szinten.

– Azt hiszem értem, amire ön célzó! Félnek... és intellektuálisan, de még inkább erkölcsileg még fejletlenek. A baj talán az, hogy intellektuális fejlettségi szintjük meghaladja erkölcsi fejlettségük színvonalát.

– De ha egyszer a világ úgy van megszervezve, hogy a pénz az, amellyel biztosítani tudnak maguk és a családjuk számára egy általuk elképzelt, jobb életet... – próbált érvelni Cala.

– Nos, léteznek olyan vezetők, császárok, királyok vagy éppen kormányok élén álló személyek, akik megfelelő, elfogadható élet-színvonalat képesek biztosítani népük számára. No, nem azoknak, akik bűnöző hajlamúak, vagy akik valamiféle pozitív ügyeskedés-nek gondolják a fizikai vagy éppen szellemi munka elkerülését! Nem! Hanem akik reális, erkölcsi alapokat sem nélkülöző, de emberhez méltó életet szeretnének élni. S léteznek olyan irányítók, akik saját alkalmatlanságuk okán nyomorba vezetik, embertelen életkörülmények közé taszítják a rájuk bízott embereket, sőt esetleg emberek tömegét.

– Ez nem csupán személyi alkalmasság, hanem államszervezési kérdés is – mondta Cathy.

– Úgy bizony! De ha mélyebben belegondol, ez valójában személyi alkalmasság kérdése. Ha valaki képtelen az államot úgy megszervezni, hogy az a benne élő embermilliók számára igazságosan működjön, akkor valójában ő maga alkalmatlan erre a pozícióra...

– De magától soha nem fogja átadni. Hiszen ő képtelen annak beismerésére, hogy alkalmatlan erre a feladatra...

– Na, látja, ez is egy újabb bizonyítéka az ilyen személyek totális alkalmatlanságának!

– Ekkor jönnek a forradalmak...

– Vagy háborúba, káoszba taszítja az abszolút alkalmatlan vezető vagy vezetőtestület saját országát, s az így általa, mesterségesen kialakított káoszt megpróbálja kihasználni és nagy duzzogva elmenekül azzal a felkiáltással, hogy őt a hálátlan és ostoba népe képtelen megérteni, vagy pedig abban reménykedik, hogy az általa mesterségesen kreált fegyveres konfliktust, amellyel háborúba vezette a saját népét – természetesen fals és fiktív ideológiákkal átmosva népe agyát – akár még meg is nyerheti...

– Hazárdírozás... a felelősségre vonás előli menekülés a végtelen bűnbe...

– Pontosan, Cathy! S, mégis hány alkalommal előfordult már a történelemben. A diktátornak úgy kell az ellenségkép fenntartása, mint egy falat kenyér! Állandó veszélyérzetben kell tartania népét, hogy őt, mint a nagy megmentőt imádhassák. A Római Birodalom is csak azon az áron tudott szabadságot biztosítani polgárai számára, hogy besorozta őket a Légiókba... és útjukra bocsátotta őket... „Menjetek, és terjesszék ki a birodalom határait...” Így nem volt velük többé gond otthon. Ők pedig látták, hogy az általuk legyőzött törzsek népei, akiket behurcoltak a birodalom belsejébe, miféle sanyarú rabszolga-sorsban részesültek, mindenféle joguktól megfosztva. Ennél a légióbeli katonáskodás is jobb volt. Belenyugodtak.

– Volt azért ott szabad kézművesség és kereskedelem is...

– Természetesen az arisztokrácia vagy így vagy úgy, azért minden társadalomban létezik – mosolygott Lloyd. – Az élelmes emberek hazugságok vagy mások eltaposása révén mindig egy kissé a legrosszabbnak számító sorsúak fölé emelkednek... Vagy esetleg éppen tehetségüknek köszönhetően. Ám sajnos ez a legkisebb létszámú csoport a társadalom szövetén belül. Ehhez sokszor szerencse is kell, az pedig mint tudjuk, ritka jószág.

– Önmagában kitüntető eredmény ebbe a csoportba bekerülni – mondta Cala.

– Az emberek hiszékenyek. Évezredek óta azt gondolják, hogy vezetőik önzetlenül csak őket szolgálják és sorsuk jobbra fordulását segítik elő. Holott elsősorban saját maguk jólétét hozzák létre és próbálják meg bebiztosítani, tisztelet a nagyon ritka kivételnek.

– Ezért kérdeztem a kontroll lehetőségét! – szólalt Cala.

– Igen! Én értem, kedves Cala. És ezért mondtam a szakralitás lehetőségét.

– A „királyt” már csak Isten ellenőrzi! Ezt akarja sugallni?

– Majdnem! Ha belegondolunk, azért az erkölcstelen Róma sem virágzik már, ugye!? – nézett huncutul Mr. Lloyd Cathy szemébe.

– A hedonista görög városállamok sem léteznek már... vagy Babilon, vagy Egyiptom is a múlté... de XIV. Lajos, „Napkirály” fenéséges birodalma sem virágzik már, amely francia parasztok munkájából és adó milliárdjaiból épült fel...

– Sőt, XVI. Lajos is igen csúfos véget ért... – mondta Cala. – Éveken át fejezgették le egymást... Utána Napóleonnal elmentek Moszkvát elfoglalni... Létezik ennél nagyobb örülség?! Természetesen; nem! De ezáltal véget ért az éveken át tartó párizsi öldöklés.

– No, látja ez az, amit feltétlenül el kell, kellene kerülni. Ám a hatalom bitorlói mindig ugyanabba a csapdába esnek. Teljesen mindegy, hogy a Római Légiókról vagy éppen a Wehrmachtról beszélünk, az alapideológia ugyanaz. Az alkalmatlan és mohó vezető a hozzáértés legkisebb megléte nélkül vezeti a rá bízott populációt. Előbb említettük, hogy 16 millió munkanélküli nyomorgott a családjával a 30-as évekbeli Németországban.

– Jött is a háborús recept! Végy egy ostoba vezért, lehetőleg ne legyen sokkal magasabb intelligenciája, mint egy kétágú létrát cipelő szobafestőnek. Tegyel mögé pénzt, jó sok pénzt... és vetess vele 16 millió pár fekete csizmát, fehér vagy barna inget... no és persze hizlalj egy kicsit a fegyvergyárosokon... és adj kezükbe 16 millió „csinos” kis acélcsövet, amely minél több fémgombócot képes percenként kiokádni magából. Persze adj nekik „ideológiát”, mert különben azt sem fogják tudni, hogy miért kell nekik ezzel a fegyvernek nevezett vascsővel másik emberek életére törni, mások családját kiirtani. Miután jó beléjük verted az ideológiát, már küldheted is őket a világ meghódítására! Lehetőleg egyszerre minden irányba, vagy jó távoli vidékekre, hogy néhány hét múlva már az utánpótlásuk se legyen megoldható! Alapvető katonai stratégiai szabályokat ne tarts be és így biztos, hogy rövid időn belül megfogsz szabadulni a 16 millió munkanélkülitől... vagy éppen a király ellen lázongó francia polgároktól... Mi itt a lényegi különbség Róma légiói, Napoleon gyalogosai és a Wehrmacht között?

– Értem én, kedves Lloyd. Éppen ezért kérdezem a kontroll lehetőségét a szinte korlátlan mennyiségű pénz fölött rendelkezők

felett!?! Ráadásul képesek vele történelmet is írni... amely történelem az ember elmúlt 3 ezer évét áttekintve meglehetősen hullaszagú!

– Megnyugtató választ erre csakis a második és még inkább – az Önöknek általam megígért – harmadik téma bemutatásakor tudok adni.

– Csak még egy kérdés, Lloyd professzor – mondta Cathy állhatatosan. – Hol található a „híd”? Úgy értem, földrajzi értelemben mely ország vagy országok területén található? Van egyáltalán topográfiai determinációja? Vagy olyan, mint az elektron... csak valószínűségi helymeghatározásról tudunk beszélni?

– Nos, a kérdés feltétele már eleve rossz. Ugyanis a válaszom: mindenhol! Csakúgy, mint az elektron... Nem köthető földrajzi helyhez. Egyrészt a történelmi tapasztalataik alapján már nem koncentráltan fordulnak elő egy konkrét királyi udvarhoz köthetően, egyik vagy másik városban – ez igen maradi szemléletre vallana. Ennek már évszázadok óta vége! Hiszen ez nagyban megkönnyítené az esetleg ellenük lázadók munkáját. Ráadásul a mai technikai eszközök birtokában az állandó, idővesztés nélküli kapcsolat már játszi könnyedséggel megoldható. Bárhonnan kapcsolatban tudnak lenni egymással, a világ bármely pontjáról. Nincs már szükség lovas futárookra. Talán legpraktikusabb lenne számukra, ha mondjuk bizonyos időközönként valamely világvárosban találkoznának, és megbeszelnék személyesen is a világírányítással kapcsolatos taktikai és stratégiai elképzeléseiket.

– Bilderberg...?

– Vagy G20 – bár ott csak az alkalmazottjaik látszanak... vagy akár mi... de higgye el, ők is csak tisztek a sakktáblán és nem maga a sakkozó. Igaz, hogy már magas beosztásban a „hídon”, de mégis csak egy-egy területért felelős „tisztek”... „királyok”...

– „Róma adóbeszedői”... – mondta Mc Kingley.

– Pénzügyi érdekeltségi csoportok vezetői... – mosolygott Cala.

– Úgy bizony!

– Ebben az esetben a nemzeti kormányok csupán „matrózok”...

– Maradjunk abban, hogy legfeljebb fedélzetmesterek vagy a ki- és berakodásért felelős főmatrózok...

– Csupán az adóbeszedés joga az övék... mint a Római Birodalom összeomlását követően az európai királyoké...

– Na, most képzelje el...! Mennyi gonddal jár egy egész világot adóztatni. Kellenek a technikusok vagy nem? – nevetett fel Lloyd.

– Engem még mindig izgat, hogy akkor ki az ördög lehet a „kapitány”...? – makacskodott Cathy.

– No, látja, erre utaltam az előbb. Igen földhöz ragadt kérdés. Képzelje csak el, hogy lehet, hogy a „híd” tisztjei választják meg maguk közül, időről időre.

– Ez demokratikusan hangzik! Legalábbis maguk között!

– Pedig egyáltalán nem az! De higgye el, jelenleg nincs ennél jobb! – mondta Lloyd. – Most pedig, ha megengedik, lezárnám az első tartalmi egységünket. Tudom, megszámlálhatatlan kérdés maradt még Önökben. De ez érthető módon a téma rendkívüli érdekességét mutatja. Nekünk itt és most nem az a feladatunk, hogy minderre szabatos választ adjunk. Mint említettem, az idő sürget. S hogy miért, azt rövid szünetünk után meg fogják tudni.

Ezzel felvette füzetét az asztalról és kiment a szobából. A folyosón az ajtó kinyílásának pillanatában felállt két öltönyös, magas fiatalember és kérdően Mr. Lloydra néztek. A professzor egy kézmozdulattal intett nekik, hogy minden rendben van, majd az irodahelyiség – amelyből az imént jött ki – mellett lévő ajtón kopogva belépett.

A kis szobácskában egy ősz hajú férfi ült egy kényelmesnek tűnő fotelben. A helyiséget félhomály töltötte ki. Csak egy kis hideg fényű lámpa világított az ajtóval szemben lévő falon. Közvetlenül az üvegfal ezen oldalánál ült a férfi, 50-60 éves lehetett, talán közelebb a 60-hoz. Még most is az üveg másik oldalán lévő helyiséget figyelte. Mellette egy nála sokkal fiatalabb férfi ült egy kis asztalnál, de úgy, hogy ő is láthassa, mi folyik az üvegfalon túli helyiségben.

– Sir! – mondta Lloyd professzor a fotelban ülő férfinak.

– Remek munka, Mr. Lloyd. Azt hiszem, a legjobb csapatot sikerült megtalálnunk. Dave egy kicsit behisztizett, de ez természetes. Ez a szakmája. Ugyanakkor ő is intelligens. Gyorsan képes volt visszatérni önmagához, és ettől kezdődően már ő is higgadtan kezelte a helyzetet.

– Azt gondolom, hogy rengeteg kérdés maradt bennük a hallottakkal kapcsolatban.

– Ez természetes, hiszen az átlagnál sokkal intelligensebbek. Remélhetőleg a következő témánál információt fognak kapni – így „feedback” módon – az első témára is. Talán ez a téma volt a legkevésbé fontos, de nem tudtuk megkerülni.

Fontos, hogy tisztában legyenek a valódi okokkal, és ehhez folyamatában kell látniuk világunkat – könyökét a fotel két karfáján nyugtatta. Ujjait összefonva ősz bajuszát simogatta. Mereven figyelte az üvegfalat.

– Telefonáltak a Harvardról... – szólalt meg a félhomályban ülő másik férfi, Mr. Lloyd felé fordulva. – A Time-Szkenner berendezés készen áll. Várják a további utasításunkat. Amint itt végzünk, a kis csapatot átszállítjuk Massachusetts-be.

– Értem... Köszönöm az információt – bólintott Mr. Lloyd.

– Eddig minden simán ment – mondta az ősz hajú férfi. Reméljük, ezután is így lesz. Bár be kell, hogy valljam, Cathy-n töprengek. Pozitív meglepetést okozott. Intelligensebb, mint gondoltam...

– Pszichológiából doktorált, uram! – mondta a másik férfi.

– Igen! De akkor is... Remekül kezelte a helyzetet, amikor Dave temperamentumából adódóan kiborult. Pillanatok alatt képes volt megnyugtatni, és egyébként is látszik rajta a teljes együttműködés szándéka. Nem tesz fel köztökűdő – a munkánkat nagy mértékben akadályozó – kérdéseket. Ez nagyon fontos, hiszen most az idő nagy ellenfelünk...

– Lord Buckingham...? – kérdezte Lloyd, kérdően tekintve a félhomályban ülő férfire.

– Ott van a Harvardon. Várja a fizikus csoportunkat a Szkenner-Laborban.

– Rendben.

– Úgy látom, elfogyasztották a kávé és a süteményt. Mr. Lloyd, kérem, folytassa a felkészítésüket! – mondta az ősz hajú férfi, és jobb kezével az üvegen túlra mutatott.

– Indulok, uram.

Dave Cathy kezét simogatta, és mosolyogva beszélgettek. Majd Dave hátradőlt a fotelijében, kezeit összekulcsolta a feje tetején és lábait messze az asztal alá kinyújtva nyújtózkodott.

Cala még állt kezében egy papír kávéspohárral és Mc Kingley professzornak magyarázott valami fontosat, miközben a professzor bal kezével a szakállát simogatta és elgondolkodva figyelte Cala-t.

Ekkor nyílt az ajtó. Mr. Lloyd lépett be.

– Bocsássanak meg kérem, hogy csupán ilyen rövid szünetre volt lehetőségünk, de kénytelen vagyok folytatni, hiszen már várják Önöket a Harvardon.

– Ne érezze magát emiatt kényelmetlenül, Mr. Lloyd – mondta Cala. – Ön kifejezetten izgalmas és meglepő dolgokról beszélt nekünk.

– Kíváncsian várjuk a folytatást is – mondta Mc Kingley professzor.

– Köszönöm a megértésüket. Csapjunk is a közepébe.

– Nos, a második témánk talán nem olyan meglepő, de drámai. Mc Kingley professzor, feltételezem, otthon fogja magát érezni ezen témánkban. Nos, „Természet Anyácskánkról” lesz szó. Amint az előző témánkból is felsejlett, nincs minden rendben ezzel az óriási sebességgel meglódult technikai fejlődésünkkel, fajunk által ezidáig megszokott módon történő technikai előre haladásunkkal. Igaz, hogy „Föld-úrhajónk” sok mindenki számára sokkal lakójobbá, kényelmesebbé vált az elmúlt évtizedekben. A kényelem egyre terjedt bolygónk felszínén, köszönhetően ezen robbanásszerű haladásunknak.

Az ember ezt faji szintű fejlődésnek értelmezi – helytelenül, hiszen csupán mérnöki tudásunkat fejlesztettük, elsősorban a kénye-

lem utáni motiváltságunk miatt. Hiszen sokkal kényelmesebb kőbaltával diót törni, mint csupasz tenyérrel.

Az ember azonban egy meglehetősen bonyolult, összetett entitás. Sajnos egyéb tulajdonságai nem tartottak lépést a technikai, mérnöki fejlesztések sebességével. Így a kényelem utáni vágyából fakadó, az ipari forradalom óta tartó felgyorsult fejlesztései egyre tökéletesedtek és valóban, ma már rendkívül kényelmes körülmények között juthatunk el csupán néhány óra alatt bolygónk egyik pontjáról a másikra, akár egyszerű rokonlátogatásra is, kontinenseket átszelve a levegőben. Városaink működése és így emberi civilizációnk is Faraday-nek, Teslának és a Maxwell-egyenleteknek köszönhetően ma már teljes mértékben az elektromosság alkalmazásán alapulnak. Mi úgy is nevezzük, hogy az emberi történelem ezen korszaka az „elektromos áram kora”. Tereink, utcáink világítása, lakásaink és közösségi épületeink kényelme, oktatási és szórakozási eszközeink teljes mértékben az elektromos áram felhasználásán alapulnak. Sci-fi írók kedvenc témái közé tartoznak azon feltevések, mely szerint egyik napról a másikra, valamilyen oknál fogva eltűnne az elektromos áram alkalmazásának a lehetősége. Nos, azt hiszem, nem kell részleteznem, hogy ez milyen következményekkel járna...

– Valószínű, totális civilizációs összeomlás következne be, és éppen ez a feltételezés bizonyítja azt, hogy az ember tényleg csupán technikai, mérnöki területen fejlődött előre radikálisan. Mészse megelőzve egyéb, benne rejlő erkölcsi, mentális tulajdonságainak fejlődési sebességét, amelyek nagyon is elmaradtak a mérnöki gondolkodása mögött.

Az elektromosság elvesztése, nagy valószínűséggel az ösztönök szintjére lökné vissza az embert az értelem, a tudatosság, az emberi erkölcs már általa elért szintjéről.

Életben maradása érdekében, és hogy családját védve fenntart hassa önmagát és gyermekeit, gátlástalanul egymásnak esne barbár törzsi szintekre visszaomolva, mint emberi civilizáció... – mondta Dave.

– Belegondolni is elrettentő. Mintha túlságosan kiszolgáltattuk volna magunkat ezen találmányunknak – csóválta fejét Cathy.

– És ez csupán az elektromosság... – vette vissza a szót Mr. Lloyd. – Rádadásul semmitől sem retten vissza az ember, hogy ezen megszokott energiaforrását, az elektromos áramot elő tudja állítani. Eszeveszett füstöt okádnak ki Kína és egyéb államok szénérőművei. Hatalmas mennyiségű kőolajat szivattyúz ki az ember nap, nap után a Föld mélyéből, hogy elégethesse az erre a célra kifejlesztett motorjaiban. Legyen az autó, repülőgép vagy éppen hajó. Annak érdekében, hogy kényelmesebben és minél gyorsabban képes legyen nagy távolságokra elutazni. Így égeti el saját bolygójának anyagát. Hiszen a kőolaj ásvány! Mégpedig folyékony ásványkincs.

Ezt megelőzően, az ipari forradalom kezdetekor nagy mennyiségű kőszénen égetett el a Föld kérgéből kibányászva. Ezt a folyamatot váltotta fel a kőolaj felszínre hozatalát követő elégetése. El sem tudják képzelni a közemberek, hogy naponta vagy évente mennyi ilyen folyékony ásványkincsünk válik a tűz martalékává, azaz ég el... az általuk megszokott kényelem fenntartása érdekében.

– Hát, bizony, ha egyszer valamiféle kényelmi berendezést megszokott az ember... – elmélkedett Cathy – arról már nagyon nehéz leszoktatni.

– Vagy rászoktatták, esetleg saját magát szoktatta rá – egészítette ki Mc Kingley professzor Cathy-t.

– Egyelőre csupán annyit mertünk elárulni nekik, hogy ezen folyékony ásványunk ilyen ütemben történő elégetése – és akkor még nem is említettük a földgázkincsünk elégetését, amellyel épületeinket fűtjük a téli hidegekben világszerte... Nos, ezen kincseink elégetése iszonyú mértékű légköri szennyezéssel jár – folytatta Lloyd professzor. A feldúsult széndioxid tartalma légkörünknek nagy mértékben növeli az üvegházhatást.

– Miért, van vele más jellegű probléma is? – kérdezte kíváncsian Cathy.

– Ajjaj... – sóhajtott fel Mc Kingley, és előre hajolva megsimította haját.

– Igen! Kedves Cathy, és nem véletlen, hogy Mc Kingley professzor felsóhajtott – mondta Lloyd. – Hiszen ez csupán egy láncreakció kezdetét jelenti. Mint említettük, kényelmi szempontjaink kielégítése céljából, adott esetben, hogy utazásunkat megkönnyíthessük rövid vagy akár hosszú távon is, autóinkkal, repülőgépeinkkel, luxushajóinkkal óriási mértékben égetjük el Föld-bolygónk kérgének folyékony és gáz halmazállapotú ásvány kincseit. És akkor még nem említettük az előbb példaként felhozott, egyéb kényelmi igényeinket kielégítő, óriási mennyiségű elektromos áram nap, nap utáni előállításához szükséges, erőműveinkben történő – óriási mennyiségű – szénhidrogén készleteink elégetését.

– Ezt ismerjük, és tudjuk, hogy elképesztő mértékben szennyezzük általa bolygónk légkörét. És emiatt már néhány évtizede nagyon komoly erőfeszítéseket tesz az ember a Napenergia, szél- és vízi erőművek kapacitásbővítésére... több-kevesebb sikerrel – mondta Dave.

– Vagy a nukleáris technológia által történő elektromos áram előállítása érdekében. Habár ezen atomerőműveink alkalmazása azért nem kevés vitát vált ki az emberek körében – tette hozzá Cala.

– Mivel mérnöki-technikai ismereteinkhez képest iszonyatos mértékű lemaradásban van az ember erkölcsi szintjének fejlődése, vannak olyan kabinok, amelyek vezetői a mai napig azért üzemeltetnek atomerőműveket, hogy atomtöltetű fegyverek gyártásához szükséges dúsított uránt állíthassanak elő kellő mértékben...

– Törzsi szint... Vajon miért van olyannyira szükségük atomfegyverekre? – tette fel a költői kérdést Dave.

– Elsősorban értelmi és erkölcsi elmaradottságuk okán! – válaszolt szinte azonnal Cala. – Ezek azok az emberek, akik születésük pillanatától kezdődően, egész életük során mindig le akarnak győzni mindenkit. Azt gondolják, hogy az életünk egy nagy verseny. A közutakon, a buszmegállókban, az önkiszolgáló éttermek-

ben, és a politikában is... Állandóan versenyeznek, és mindig le akarnak mindenkit győzni. Beteg viselkedési attitűd!

– Marad tehát a szénhidrogének és magának a szénnek az elégetése. És ahogyan Cathy meg is állapította, ezáltal nagy mennyiségben karbon származékok jutnak a levegőbe, és ettől megindul a már jól ismert légkör-felmelegedésnek folyamata. Ez az, amit ezidáig tudomásukra hoztunk, illetve engedtünk kiszivárogni.

– Mi az, amiről nem tudnak... – kíváncsiskodott Cathy.

– Nos, számításaink beigazolására több kontroll-csoporttal végeztünk felméréseket. Ezek az egymást nem ismerő csoportok, a világ különböző egyetemein dolgozó matematikusok és fizikusok nem tudtak egymás tevékenységéről. Ennek ellenére számításaik eredménye ugyanaz.

– Miről van szó? – kérdezte Dave.

Mc Kingley professzor neveltetése nem engedte meg, hogy közbe szóljon. Ajkait szorosan összezárva, egyre idegesebben simogatta szakállát.

Lloyd hatalmasat sóhajtott és az üvegfal felé pillantott.

– Nos, az ember 200 éve égeti egyre nagyobb intenzitással Föld bolygónk kérgének anyagát. A szenet, a kőolajat, a földgázt... Ennek következtében ezek az anyagok gáz halmazállapotúvá válnak; égéstermékkel és energiával, elsősorban hőenergiával, amelyet azután képesek leszünk elektromos energiává tovább alakítani. Elektromos energiaként pedig a szó hagyományos értelmében elveszíti anyag jellegét... Áram... elektron részecskék „áramlása” lesz a szénből, kőolajból, földgázból... elektromos energiává változik át a fosszilis energiatartalom. És mozgási energiává...

– Tömegcsökkenésre gondolsz, ugye? – kérdezte segítőkészen Mc Kingley professzor.

– Igen! Pontosan. Földünk kéregállományának összetétele, szerkezete nagymértékben megváltozott a belőle kiszivattyúzott, kitermelt több millió tonna szilárd illetve folyékony halmazállapotú ásványok elégetésének köszönhetően. A baj az, hogy porózussá vált a szénhidrogének kitermelését megelőző korszakhoz képest.

Az eredeti állapotához képest hatalmas üregek keletkeztek benne...!

Tudják, 1973 és 1987 között a világ kőolajtermelése: évi 20-22 milliárd barrel volt! Egy barrel = 159 liter, így $22.000.000.000 \times 159 = 3.500$ milliárd liter/év! 3,017 milliárd kg/év!

Ez 3,5 milliárd köbméter térfogatnak felel meg! Ez hozzávetőlegesen 175 millió darab 20 m^3 -es medencének felel meg!

Ugye, el tudják képzelni ezt a mennyiséget...??! Ezáltal becslésünk alapján; 350 milliárd köbméter üreg keletkezett mindössze 100 év alatt!

1908. október 1-jén került piacra a detroiti Ford Motor Company világhírű autója, a híres Ford T-modell, melyet ettől a naptól kezdve 825 amerikai dollárért lehetett megvásárolni.

A „Bádög Böske” becenevet viselő jármű – alacsony előállítási költségei és hasonlóan kedvező ára folytán – néhány év alatt a világ legelső népautójává vált, melyből 1927-ig összesen 15 millió darabot adtak el. Csak ebből a típusból mindössze 19 év leforgása alatt 15 millió darabot.

A stuttgarti összeállítás és az Autószektor legfrissebb adatai szerint 1886. január 29-től 2014. augusztus elsejéig a világon 2,7 milliárd autó készült.

2010-ben pedig egyetlen év alatt 60 millió! Jelenleg a világon minden második Volkswagent, minden harmadik Audit, és minden negyedik BMW-t Kínában adják el.

1 kg motorolaj = 1,16 liter térfogatot jelent.

$1,083 \times 10^{24}$ köbméter Földünk térfogata. Átmérője 12.756 km, tehát sugara 6.378 km.

A sarkoknál mintegy 21,4 kilométerrel kisebb, tehát „nem pontosan gömb alakú”, ez az előbb általam elmondott, ma már HI-ÁNYZÓ térfogatmennyiség egy ekkora méretű „golyó” mozgására már komoly hatást képes gyakorolni. Az előzőekben már szóltunk róla, hogy a Föld-bolygó egész rendszere milyen precízen „finomhangolt”!

– Ami persze nem publikus... – mondta ironikus hangsúllyal Mc Kingley professzor, s kérdően Lloyd-ra nézett.

– Ááá... Értem! Pofon egyszerű! – kiáltott fel Dave. – Hiszen az évszázadokon át kitermelt ásványok által elfoglalt térfogatok valóban „üresség” váltak... a kéregben.

– Igen. Sajnos. És nem csupán a térfogat a probléma...

– Hanem a tömeg...! – bólogatott Mc Kingley.

– Úgy van. Nagy fajsúlyú kőolajat égetünk el és köszönet is... igaz, hogy gáz halmazállapotú – elsősorban szén-dioxid – maradványai a légkörben maradtak, de az összes tömegüket tekintve már több milliárd tonna Földkéreg-anyag „tűnt el”, semmisült meg az évszázadok során... az ember „áldásos” tevékenységének köszönhetően.

– De hiszen, ez örület! – mondta Cathy. – Elégetjük saját magunk alatt a saját bolygónkat pusztán azért, hogy legyen elektromos áramunk, amellyel kényelmi igényeinket kielégíthetjük?!? Ugyan már!

– Kedves Cathy! – mosolygott Dave. – Tudod, a bolondokháza ablakából egyébként mindenki hülyének látszik...

– Ezért mondtam, hogy mérnöki ismereteink ugrásszerű fejlődését egyáltalán nem követte ilyen ugrásszerűen értelmi, erkölcsi faji szintű fejlődés – vette vissza a szót Lloyd. – S ma már kontrollsorozatjaink számítása szerint ott tartunk, hogy amennyiben ilyen mértékben folyik bolygónk nagy fajsúlyú folyékony anyagának, a kőolajnak az elégetése, nos, akkor ez már olyan mértékben érinteni fogja bolygónk tömegváltozását, hogy annak akár pályája is módosulásokat szenvedhet. No, nem kell itt óriási értékekre gondolni az asztrofizika törvényei szerint, de bolygónk saját magához viszonyított korábbi tömegéhez képest viszont érezhető változás várható. Ennek következményei pedig katasztrofálisak lehetnek.

– Uram, Isten! – sóhajtott fel Cala. – Ez azt jelentheti, hogy változhat bolygónk pályája, vagy keringési sebessége, vagy akár a

Naphoz viszonyított dőlésszöge...?! – kérdezte elgondolkodva Cala.

– Akár... – válaszolta talányosan Lloyd, s közben sűrűn bólogott.

Cala tenyerébe temette arcát és némán hallgatott.

– Ilyen elmebeteg, örült lény lenne az ember, aki elégeti saját maga alatt a saját bolygóját csupán azért, hogy színesben nézhesse 3D-ben a focimeccset vagy lehúthesse a sörét nyáron... Na, neee...! Ez idiotizmus – mondta Dave. – Ez vajon miért nem tudatosul bennük?

– Ez csak a bolygó össztömegének megváltozásából következő pályamódosulás veszélye, a súlypont eltolódása miatt – folytatta komolyan Mr. Lloyd. – A másik veszélyforrás a bolygó kéreganyagának elégetése miatt felszabaduló égéstermék, a hatalmas mennyiségű szén-dioxid légkörbe jutása...

– De hiszen mi csupán erről tudtuk ezidáig... – mondta elképedve Cathy.

– Igen, Cathy. Az előzőek során említettem, hogy az ember-milliók, napi algoritmusok között élnek életüket és szabadidejükben, amikor azt gondolják, hogy tájékoztatva vannak, nos, akkor pedig sztereotípiákkal öntik le az agyukat. Valódi információktól így totálisan elzárva őket.

– Ez önkritika...? – kérdezte szeme sarkából ravaszul mosolyogva Dave.

– Részben, Dave – válaszolta Mr. Lloyd. – De csak részben...

– Nem tudom, hogy miért, de az az érzésem, hogy lesznek még meglepetései a számunkra, professzor úr! – mondta Dave szemeiben ironikus mosollyal.

– Két irányból jön tehát Természet Anyácska „támadása”... – terelte vissza az eredeti mederbe a beszélgetést Cala.

– Merjük feltételezni, hogy nevelő célzatú „támadása”! – mondta Mr. Lloyd. – Afféle atyai vagy anyai pofon.

– Nevezetesen, a tömegkommunikációk által már néhány esztendeje sulykolt túlmelegedés és a tömegkommunikáció által jól

eltitkolt vagy agyonhallgatott Földkéreg szerkezeti változása a szénhidrogének mértéktelen kibányászása következtében.

– Lehetséges, hogy ők sem tudnak róla – mondta Mc Kingley. – Legyünk velük korrektek, Cala.

– Remekül foglalta össze az eddigieket, Cala – mondta Mr. Lloyd.

– Ezek szerint nem csupán a légkörbe került iszonyú mennyiségű szén-dioxid okozta felmelegedés, hanem a bolygó kéregálmányának tömegváltozása is súlyos veszélyeket rejt magába... – mondta Cala, majd hirtelen fordulattal kérdést szegezett Mr. Lloyd felé. – Mennyi időnk van még hátra, hogy ezt az örült tevékenységünket folytathassuk?

– Fizikusaink szerint 20-25 év. Matematikusaink leellenőrizték... Sajnos helyesek a számítások. Ugyanis ez egy ponton túl képes öngerjesztő folyamattá válni. Az elkezdődött felmelegedés fellazíthatja a permafroszt területek felszínét. Például Szibéria bizonyos területein már hatalmas metán-kiáramlást tapasztalnak a felszíni földrétegekből csak úgy, mint Kanadában... amelyek évszázadok óta fagyosak voltak. Most a felmelegedés következtében a felső néhány deciméternyi réteg kiengedett. A benne évszázadok óta eltárolt, lefagyasztott szerves anyagok a hőmérséklet 0 fok fölé történő emelkedésével remek csemegeként szolgálnak bizonyos szerves vegyületekkel táplálkozó baktériumtörzseknek. Az ő áldásos tevékenységüknek köszönhetően hatalmas mennyiségben kerül a permafroszt területekről metán a légkörbe. A metán pedig hússzor nagyobb hatással rendelkezik, mint a szén-dioxid. Rendkívüli módon felgyorsíthatja az üvegházhatás káros következményeit. És akkor még nem is beszéltem a vortex, az északi-sarkkörü nagy földi széláramlások szabálytalanná válásáról, amelynek köszönhetően délebbi – például európai – területeken kellemes nyár alakulhat ki, miközben az északabbra eső... akár a sarkkörhöz közeli területeken 30 fok feletti nyári napok is megfigyelhetők lesznek. Alaszka fővárosában, Anchorage-ban több, mint 31 Celsius fokot mértek 2019-ben. Ezidáig ez még soha nem fordult elő.

– Ami persze egy jó erős feed-back-kel gyorsíthatja a permafroszt kiolvadását...! Értem. Megharapta a kígyó a farkát! – mondta Mc Kingley.

– Lloyd professzor úr, ezt úgy értem, hogy ha nem hagyjuk abba a kéreg szénhidrogén ásványának eltüzelését, akkor a kéreg tömegváltozásának következtében pályamódosulásokat szenvedhetünk... planetáris szinten? – kérdezte Dave tőle feltűnő nyugalommal.

– Pontosan így van, Dave! – erősítette meg Mr. Lloyd. – De hiszen erről beszélgetünk. Sőt, létezik ezzel kapcsolatosan egy másik, egyáltalán nem elhanyagolható, súlyos probléma. Talán a leg-súlyosabb! Ugyanis a Földet egy olyan mágneses tér veszi körbe, amely megvédi a bolygó felszínét és a rajta létező életet a Napszél és a világűrből eredő káros sugárzástól, annak káros hatásaitól. Ezen mágneses mező keletkezéséhez szükséges folyamat körülbelül 3000 kilométerrel a Föld felszíne alatt zajlik. Itt kavarog – ugyanis – az olvadt vasból és nikkelből álló külső mag. Kutatásaink szerint a mágneses mező 94%-át adja ez a dinamó-mechanizmusnak is nevezett jelenség. A maradékot pedig részben a Földet körülvevő elektromos áramlatok, illetve a földkéreg külső rétegében, a litoszférában található mágneses kőzetek adják. Mivel rengeteg kőszén, földgáz, kőolajat termeltünk ki a kéregből az eltelt egy évszázadban, ezért átstrukturálódott a kéreg. Ez azzal jár együtt, hogy a kéreg össz-súlya, amellyel súrlódik az alatta lévő, magas hőmérsékletű kőzetekkel, megváltozott. Ezen rendkívül érzékeny és finomhangolású folyamat, a dinamó-hatás már nem termel olyan intenzív elektromágneses teret bolygónk körül. Ennek következtében gyengül a bolygó mágneses pajzsának védő hatása is. A káros sugarak így egyre intenzívebben lesznek képesek elérni a bolygó felszínét.

Ezt a károsító hatást azonban meg fogja előzni „valami”... ami akár civilizációs összeomlással is járhat. Enyhébb esetben csupán a jelenlegi geopolitikai rend, rendszer felborulásával, de minden-

képpen megváltozásával, módosulásával fog járni – szólt közbe fáradt hangon Mc Kingley professzor.

– Ez a harmadik? – kérdezte Cathy.

– Egészen pontosan így van, Cathy – mondta Mr. Lloyd. – Mc Kingley professzor az ivóvíz készleteink átrendeződésére gondolt... ugye, professzor úr?!

– Igen. Ebből írtam a doktori disszertációmat. Nagyon senki sem figyelt fel rá...

– Csak mi, kedves professzor úr! Azért is van most itt velünk – mondta Mr. Lloyd. – Az ivóvíz készleteink átrendeződése lesz az, ami először fogja felhívni az emberek figyelmét ezekre az általunk ezidáig említett mélyebb problémákra. Nem lehet a végtelenségig eltitkolni előlük ezeket a dolgokat.

– Nem is lenne korrekt, sem erkölcsös. Nem hirtelen, de el kellene kezdenünk felkészíteni őket... Talán...!? – merengett el Cathy.

– A vízhiány... vagy -bőség lesz az, amelyet megérez majd első között az ember... – szólt Mc Kingley. – Hiszen erre a legérzékenyebb.

– Miért mondja, hogy „bőség”? – kérdezte Dave.

– Mert a vízkérdés bolygó-szinten igen összetett. Lesznek, akik majd a tengerek szintjeinek megemelkedésétől fognak szenvedni, mások pedig kénytelenek lesznek bizonyos földrajzi területek elhagyására pusztán azért, hogy megfelelő mennyiségű ivóvízhez juthassanak – válaszolt Mc Kingley professzor Dave kérdésére.

– Amikor ország-méretű jégdarabok, nagy kiterjedésű gleccsek válnak le és olvadnak bele a világ óceánjaiba, akkor számolni kell majd a vízszint-emelkedéssel. Az egyik friss NASA megfigyelés szerint a B-46 névre keresztelt jéghegy a minap vált le az Antarktisz Pine Island gleccseréről. Mérete háromszor akkora, mint Manhattan területe. Az Északi-sarkvidéket borító jégtakaró helyezte a legsúlyosabb. Ott úgy néz ki, hogy az ember már elvesztette a csatát.

1980 és 2016 között az északi-sarki nyári jégtakaró területe a *felére* csökkent. Az ott lévő jégmennyiség volumene pedig a *ne-*

gyedére! Ezek a tömbök természetesen beleolvadnak a világóceánok vizébe. Ez a folyamat, mint az köztudott, nagyon sok jelenleg még parti települést fog érinteni. Onnan az emberek el fognak indulni, hogy új élőhelyet keressenek maguknak.

Más területei Földünk felszínének viszont a bolygó felmelegedésének következtében aszályos-száraz területekké válnak. Az ivóvíz mennyisége ezeken a területeken nem lesz elegendő a jelenleg ott élő lakosság ivóvíz igényének a biztosítására. Ők is el fognak majd indulni, hogy új élőhelyet keressenek saját maguknak és családjaiknak. És tudja, kedves Dave, mint ahogyan Mr. Lloyd már többször is utalt rá, az ember technikai, mérnöki tudásának fejlődési sebességét nem követte hasonló intenzitású, sebességű értelmi és pláne erkölcsi fejlődés.

– Mit akar ezzel mondani, professzor úr?

– Azt, hogy lesznek kedvezőbb helyzetben lévő népek, néptömegek, csoportok, amelyek nem kívánják majd – ezen megváltozott körülmények miatt – vízkészleteiket megosztani az ilyen vagy olyan oknál fogva eddigi élethelyeikről felkerekedett és onnan elmenekülni kénytelen emberek millióival!

– Már jelenleg is nagymértékű katonai hírszerzési potenciált köt le illetve foglalkoztat ez a kérdés... – vette vissza a szót Mr. Lloyd.
– Kalifornia már évek óta ég... és a 2019-es szibériai erdőtüzek oltása már meghaladta az emberi teljesítőképesség határát. 3 millió hektárnyi erdő áll tűzben! Ennek oltása – jelenlegi műszaki színvonalunkon – nem lehetséges. Az erdőtűz pedig szintén az akcelerációs faktorok közé sorolható. Azaz rendkívül meggyorsítja a légkör üvegházhatásának erősödését.

– Az ember pedig gőzerővel irtja Dél-Amerika és egyéb helyek erdőit... – csóválta a fejét Cathy. – Komolyan mondom... „elme-gyógyintézet”! Vagy hogy stílszerűen fejezzem ki magam, a „kabinok” többségében autoriter paranoid rendszer alakult ki a közö-ség irányítására. A többi „kabin” nagy részében pedig szociopata-feudális szint figyelhető meg... Egy ország vezetése csapatmunka!

Hiába van a csapatban két-három zseni, ha a falkányi hülye lehurrogja őket!

– A lényegre tapintott, Cathy – folytatta Mr. Lloyd. – Nem elég, hogy évek óta – az elindult felmelegedés következtében egyre gyakrabban keletkező erdőtüzek által – Európa mediterrán térségeiben, az USA nyugati partjainál és Szibériában is az erdőterületeinket millió és millió hektár számra veszítjük el. Az ember pedig nekilátott a még épen maradt erdeink kiirtásához! Úgy, mint az Amazonas térsége... Öngyilkos „repülésnek” tűnik... Mintha elmebeteg vették volna át a „hajó” irányítását. Nem csodálom, hogy Föld-Anyácska, azaz a „Föld-űrhajó” beépített vészjelző rendszere „bekapcsolt”, vagy talán helyesebb, ha azt mondom rákapcsolt... hogy megszabadulhasson attól a kiváltó októl, ami mindezt okozza...

– Az embertől! – mondta halkan Dave.

– Valahogy védekeznie kell. Ezt megértem, és ráadásul a Föld-bolygó természeti rendszere sokkal intelligensebb, mint az ember által összetákolt, társadalmi civilizációnak nevezett, profitéhes struktúra... Erről már beszéltünk. Az intelligensebb pedig képes akarátát rákényszeríteni a nála kevésbé intelligensre! Efelől nincs kétségem – folytatta a professzor. – Sokan nem is értik, hogy mit rejt tulajdonképpen az üvegházhatású gázok felszaporodása. Pedig nagyon egyszerű. A légkörünkben található szén-dioxid és például az egyre intenzívebben felszaporodó metángáz a Nap földfelszínét melegítő elektromágneses sugárzását átengedi – erre szükségünk is van a -15°C felmelegítéséhez – mint ahogyan ezt már említettem. De azt meggátolja, hogy Földünk hőt adjon le az űr felé. Ezért nevezik „üvegház”-hatásnak. A napsugár bejön, de a hő nem megy ki. Ha azonban túl sok ez a gáz a légkörben, akkor az elektromágneses sugarak csak ömlenek befelé – hiszen ez a dolguk – viszont a hő egyre kevésbé tud kimenni az űr felé.

– Érzékeny rendszer, az biztos – mondta Cala.

– Ez az, amibe az ember durván beleavatkozott – mondta végezetül Mr. Lloyd. – S mint az emberi test, amikor „belázasodik”,

hogy megszabadulhasson a számára ártalmas – hőre nagyon érzékeny – kórokozóktól... most a Földi-Természet emeli kissé a hőmérsékletét, hogy megszabadulhasson a számára kellemetlen „kórokozótól”!

– Igen, erről vannak nekem is ismereteim – mondta Dave. – Valahol olvastam, amennyiben a Föld édesvíz készletének 10%-át jelentő grönlandi jégtakaró elolvadna, akkor a század végére jelzett 74 cm-es világtengerszint emelkedése sokkal magasabb értéket fog elérni. Márpedig, mint azt tudjuk, óriási területek olvadtak le eddig is a grönlandi felszínről, és méréseink szerint ez a folyamat gyorsulni látszik. Több száz város kerülhet majd víz alá. Az óceánok felhígulásával pedig megváltoznak majd a tengeráramlások. Ez pedig ki fog hatni bolygónk egész időjárási rendszerére.

– Sajnos az emberek először majd megvédeni akarják az édesvíz lelőhelyek forrásvidékét más embercsoportoktól, mint a törzsi kő- vagy vaskorszaki időkben. Törzsi, primitív szintű villongások lehetnek majd a víz birtoklásának érdekében. Egymásnak esnek és ölhetik egymást... a vízért.

– Tragikus... sőt, tragikomikus... – csóválta a fejét Cathy.

– Már manapság is, bizonyos katonai titkosszolgálati jelentések alapján láthatóvá vált ennek megfelelően egyes országok tudatos „helyezkedése”. Egyfajta globálpolitikai mozgás indult el – folytatta Mr. Lloyd. – Megkísérelik a folyók forrásvidékeit saját birtokukká tenni. Duzzasztókat, gátakat építenek, amely segítségével szabályozni tudják majd a folyó alsóbb medre mellett lévő települések vízellátását. Csendben, nagy-nagy titokban teszik ezt, félremagyarázva, elhazudva a valódi okokat.

Irán belső területein még soha nem látott aszályok söpörnek végig. Ahol korábban termőterületek voltak, ott most hatalmas porviharok dúlnak. A kontroll nélküli vízkitermelés miatt itt már elfogyott a víz a földekből. A stratégiai vízkészletek lecsökkentek. Az iszfahani híd évek óta egy poros gödör-árok fölött ível át.

A dél-afrikai Fokvárosban 2018. január elsejétől vízkorlátozást vezettek be és csakúgy, mint India bizonyos területein már a kato-

naság kezdte meg a víz kiosztását. Annak ellenére, hogy Földünk felszínének több, mint 70%-át víz fedi, ebből az emberi fogyasztásra alkalmas édesvíz mennyisége a természetben kevesebb, mint 3%! Ennek is nagy része rétegvíz, amely nem tartja be az államhatárok által kijelölt korlátokat. Ennek a szűk 3%-nak a 80%-a sarki jégtakarókban található.

– Amelyek éppen napjainkban kezdenek nagy sebességgel elolvadni... – jegyezte meg Cathy.

– Úgy van! Ezáltal a valóban rendelkezésre álló édesvíz készlet a Föld édesvíz készletének csupán 0,5%-a, ha a gleccsereket és az állandó hótakarót leszámítjuk, amelyek – mint az köztudott – nagy ütemben olvadnak és húzódnak vissza egyre magasabb térszínnek felé...

Nos, így a teljes édesvíz készletünk 98%-a föld alatti rétegvíz.

Ezek elhelyezkedését a katonai hírszerző szatellitek segítségével már rég feltérképezték. Itt már az országhatárok nem számítanak. Az emberi fogyasztásra alkalmas víz nagy földkéreglencsékben tárolódik. Ezen természetes „ciszternákat” térképezték fel műholdakra szerelt geo-radarok segítségével. És ma már a „rezonancia-fegyverek” korában... a víz megtalálja egészen apró kapillárisokban is az utat...

– Főként, ha segítenek neki... – szólt közbe Dave.

– Sajnos azt kell, hogy mondjam; igen! Annak ellenére, hogy 1975. június 18-a előtti napokban az USA és a Szovjetunió egy meg nem támadási egyezményt írt alá egymással az *időjárás- és földrengésfegyverek* használatára vonatkozóan.

Értik!?! Már 1975-ben... Hogy manapság hol tarthatnak ezen eszközök fejlesztésében, azt a fantáziájukra bízom!

Ugyanis egy nem régi felmérés szerint már ismeretes az a 10 világváros, amely az elsők között fogja megszenvedni a vízhiányt. Köztük van Sao Paolo, Peking, Jakarta, és nem kis meglepetésre köztük van Moszkva, Isztambul, Mexikóváros és London is... Mind más és más ok miatt.

– Persze ez nem publikus – mondta Cala groteszk arckifejezéssel. – Vagy hogyan is mondják önök... „érzékeny információ”!

– Az MGMIO moszkvai egyetemi kutatócsoportja néhány éve kiadott jelentése szerint, Földünkön évente körülbelül 6 millió hektári termőföld sivatagosodik el. Jelenleg az egészséges ivóvíz hiánya miatt világunkban naponta 6 ezren *halnak* meg. Az emberiség egyre fokozódó mértékben termeli ki a talajvizet.

Ez évente körülbelül 160 milliárd köbméter! S ami az igazán komoly baj, hogy bolygónkon az ipari szennyvizek 95%-a tisztítás nélkül kerül a folyókba, tavakba, tengerekbe.

De komoly feszültségek, konfliktusközel állapota tapasztalható Egyiptom és Etiópia között is. Etiópia vízduzzasztó gát építése miatt képes lesz szabályozni a Nílus vízhozamát. Hasonlóképpen India és Pakisztán is egymással néz farkasszemet már ma is a megfelelő vízmennyiség biztosítása érdekében. És a Kína-Tibet konfliktus lényege sem egyéb, mint a Himalája vízkincsének elosztási kérdése...

– Ebből persze nagy baj lehet... amikor a később ébredő népek hátrányukat megkísérelik majd behozni – mondta Dave.

– Ez egyértelműen fegyveres harcokhoz vezet majd – mondta Mr. Lloyd.

– Megint a mészárlás, öldöklés... ám most már nem vagyonért, hanem a pusztában maradás lehetőségéért. Nem szénhidrogén mezőért, nem kőolajért... hanem ivóvízért! Amely feltételezem, még elvakultabb, eszement küzdelmet eredményezhet – mondta Cala. – Oroszország 2014 márciusában annektálta a Krím-félszigetet, válaszul Ukrajna 2014 áprilisában elzárta a Krím-félszigetre vezető Észak-Krími csatornát... – nagyot sóhajtott. – Ezek soha nem tanulnak... Azt gondolom, hogy az együttműködés lenne a célravezetőbb az élet minden területén és nem az egymásnak feszülés...

– Erre az egész folyamatra mondják ma még rendkívül finom megfogalmazással, hogy „éghajlatváltozás” – mondta Cathy. –

Nem mondom, választékos szókinccsel küldenek embermilliókat a halálba!

– Mi mást tehetnének? – kérdezte Cala. – Az információk köz tudatba jutása, juttatása is már rendkívül érzékeny feladat. Ha nem megfelelő időpontban, nem megfelelő módon történne, akkor azonnal pánikot, káoszt és anarchiát eredményezhetne... ráadásul világ szinten.

– Akkor az a megoldás, hogy elhazudják a teljes problémát? – kérdezte Cathy, hangját kissé felemelve.

– Nem! Nem ez a megoldás, kedves Cathy – mondta Mr. Lloyd. – S higgye el, minden erőnktől telhetőt megteszünk a probléma kezelésére.

– Úgy! Szóval a probléma kezelésére...?! – mondta hangjában nem kevés gúnnyal Cathy.

Most Dave kezdte Cathy-t csitítani, és átölelte Cathy vállát.

– Megértem az indulatát, Cathy – mondta Mr. Lloyd – de kérem, lássa be, hogy ami miatt most itt vagyunk, az egy tervszerű folyamat eredménye. Olyan emberek tervezték meg, akik – higgye el – évek óta foglalkoznak az üggyel. S ahhoz, hogy egyáltalán valamilyen pozitív eredményt érthessünk el, ahhoz közös, és ha lehetséges minél higgadtabb gondolkodásra van és lesz szükségünk. Higgye el, nem túl könnyű behelyettesíteni a jelenlegi személy és egyéb logisztikai struktúráinkat nem szénhidrogén származékkal működtetett szállító eszközökkel, járművekkel. De talán mérnökeink találékonyságának köszönhetően még ez a legkézenfekvőbb és legkönnyebb feladat. Ami ebből következne, az már politika... Képzelje csak el, hogy azok az országok...

– Kabinok! – mondta Dave.

– Igen, azok a „kabinok”, amelyek lakossága most nagyon magas életszínvonalon él a kőolaj vagy földgáz bevételeiből származó dollár-millióiból... azok mit fognak majd tenni, ha azt mondjuk nekik, hogy holnaptól nem tart a világ igényt a kőolajukra?!?

Ráadásul vannak olyan „kabinok”, országok is, amelyeknek a legnagyobb, majdhogynem egyetlen pénzforrása a földgáz illetve

kőolaj értékesítése a világpiacon. Holnaptól, huss... nem lesz bevé-
telük... egyáltalán! Sőt, lakosaik nem is élnek olyan magas színvo-
nalon még így sem. Ezeknek az országoknak holnaptól kezdődően
még ennyi bevétele sem lesz...

– Rosszul szervezett országok lehetnek... színvonaltalan állam-
igazgatási rendszerrel – mondta Cala. – No, és persze rablógazdál-
kodást folytattak évtizedeken át. Majd „Földanyácska” gondosko-
dik rólunk az idők végezetéig... Ja! Hopp... mégsem. Nem kellett
volna esetleg felkészülniük a mérhetetlen mennyiségű kőolaj- és
földgázbevételeikből egyéb iparágak fejlesztésével majd a szénhid-
rogének utáni időkre?! Csak kérdezem!

– Ön most nagy igazságot mondott, kedves Cala. Igen! Valóban
vannak közöttük olyanok, amelyek semmilyen más terméküket
nem lesznek képesek érvényesíteni a világpiacon, vagy azért, mert
igen alacsony színvonalúak a termékeik a jelenlegi igényekhez
mértén, vagy azért, mert nem csak, hogy silány egyéb termékeik
vannak, hanem egyáltalán nincs más eladó portékájuk.

Igen! Lusták voltak. Nem kellőképpen fektették be az ezidáig
ölükbe hulló dollármilliókat. Azt gondolták, hogy ez mindig így
lesz majd, pedig NEM...! Ők még egyelőre nem a vízért fognak
harcolni, hanem azért, hogy a világ továbbra is vegye tőlük az
olajat és a földgázt... mert nekik így kényelmes. Egyszerűen ez az
érdekük.

– Szűklátókörű, idióta gondolkodás! A világ meg fulladjon csak
bele a környezetszennyezésbe, az átlaghőmérséklet emelkedésébe,
a levegőszennyezésbe... és a nagy földrajzi területek kiszáradásá-
ba, a vízhiányba és a tengerszint emelkedésbe. Pusztán azért, mert
nekik így kényelmes! Értem! Elégge önző megközelítés. Vegyük
csak tőlük a földgázt és kőolajat tanker számra... égezzük el, hogy
legyen áramunk okostelefonkáink feltöltéséhez. Hogy azokon
majd izgalmas grafikájú játékokat játszassunk... – horkant föl
ismét Dave. Felpattant ülőhelyéről, és izgatottan fel-alá kezdett
járálni. Megállt az üvegfal előtt és jobb kezének középső ujját a
magasba emelte.

Mindenki hallgatott... 1-2 percnyi csend után Mr. Lloyd szólalt meg. Közben Dave visszaült a helyére.

– Bolygónk 200 év óta elégetett anyagának égéstermékei felhalmozódnak a légkörben. Ez egyik hajtómotorja az éghajlatváltozásunknak, amelyet felmelegedésként szoktak emlegetni. Ez a felmelegedés leolvasztja gleccsereink és a sarki jégtakaró jelentékeny hányadát. Az így megemelkedő tengerszint már közvetlenül is veszélyeztethet jónéhány települést. Eközben a megemelkedett hőmérséklet miatt bizonyos földrajzi területeken lecsökken az ember számára iható víz mennyisége. Ha a folyékony ásványaink elégetése továbbra is ebben az ütemben folytatódik, akkor bolygónk tömegének – első pillantásra – igen csekély megváltozása is már átlépheti azt a kritikus, igen érzékeny pontot, amelyben bolygónk mozgása megváltozhat. Ennek pedig beláthatatlan következményei lehetnek.

– Point of no return... – mondta a pilóta a Csendes-óceán fölöött... – jegyezte meg, Dave.

– A marsi vizzálykodás után... Atlantisz természeti katasztrófáját követően úgy tűnik, emberi civilizációnk ismét hatalmas kihívás elé néz.

– Azt lehet tudni, hogy a fentiekén kívül milyen okok vezethettek még ennek a helyzetnek az ilyen komplex kialakulásához? – kérdezte Cala.

– Eddig ez a legjobb mai kérdés, Cala – válaszolt Mr. Lloyd. – De ez már a harmadik témánk. Ráadásul a maga nemében a mai kor embere számára több, mint megdöbbentő, szinte hihetetlennek tűnhet.

Nem is kellett különösebben titkolnunk, hiszen kiszivárgása nem jelentett veszélyt. Annyira nonszensznek tűnik a ma embere számára, hogy egészen egyszerűen nem veszi komolyan. Csak legyint. Jó esetben ostoba konteónak titulálja.

A valamikori híres amerikai filmsorozat, az X-akták két főhősének egyik beszélgetése jut minduntalan eszembe, ha erre gondolok. Amikor Mulder ügynök azt mondja: „Scully, ha az emberek

tudnák azt, amit mi, akkor már régen eszeveszett pánik törne ki, és nagy valószínűséggel beleőrülnének.”

A valóság azonban mindig tud nagyobb meglepetésekkel szolgálni, mint amekkorát egy filmsorozatóró képes lenne elképzelni. Még akkor is, ha egy olyan siker-sorozatról volt szó, mint az X-akták.

Ugyanis a DCS és a CIA szinte egy időben jelezte, hogy egy merőben szokatlan dologra figyeltek föl.

Ekkor 2007-et írtunk.

A nemzetközi együttműködésnek köszönhetően, szinte ezzel egy időben az MI5 is jelezte, hogy valami irracionálisan vagy éppen nagyon is racionálisan szervezett rendszer keretein belül, de nagy baj van.

2009-ben az NSA összegyűjtötte az észleléseket és mondhatom, hogy az elemzői elég jó munkát végeztek. Persze be kellett vonni az oroszokat és bizonyos mértékig a kínaiakat is.

Nem! Nem kalandozok el... Cala előbb feltett kérdése szorosan kapcsolódik ahhoz, amiről ezt követően beszélni szeretnék Önöknek. Cala ugyanis azt kérdezte, hogy milyen domináns okok vezettek ennek a katasztrófahelyzetnek a kialakulásához, amelyet az előzőek során összegeztem az Önök számára.

Kérem, hogy a kellő komolyság kedvéért most jól figyeljenek. Önök egyetemet végzett emberek. Nem is akármilyen tudással és tapasztalattal rendelkeznek. Ez nekem nagyon sokban segít. Előadásomban pedig fokozatosan haladunk korunk klasszikus életfelfogásától, a jelen aktuális problémáin át, egy merőben új... sőt, ezidáig teljességgel elképzelhetetlen veszélyhelyzet felé.

Mivel nem sok időnk maradt, ezért ne tegyenek fel kérdéseket. Jogukban áll előadásom után felállni és elmenni. De amiről most beszélni fogok, azok a dolgok az előbb említett intézetek legjobb szakembereinek többszörös ellenőrzésén már átmentek.

Tehát ne kezdjük el valamiféle gyerekes szintről a kételkedéseinket felvetni. Azzal csak rengeteg időt veszítenénk. Mint mondot-

tam többszörösen ellenőrzött információkról lesz szó. Igen! Ha úgy tetszik „nagyon érzékeny” információkról!

Kérem tehát, hallgassanak végig, s ha szeretnék, utána tegyék fel kérdéseiket.

Dave előrehajolt és felkönyökölt az üveg borítású asztalra. Me-reven figyelte Mr. Lloyd-ot. Szinte szuggerálta. Cala kortyolt egy mélyet kávéjából, letette poharát az asztalra, félre tolta. Hátradőlt foteljában karjait keresztbe fonta és Mr. Lloyd-ra szegezte tekintetét.

– Az egyszerűbb megértés kedvéért azzal a logikai felvezetéssel kezdeném, hogy az ember technológiai fejlődése, technikai tudása rendkívüli gyorsasággal fejlődik és gyarapodik. Gondoljanak csak bele, hogy szűk kétszáz év milyen rövid idő az emberi faj történelmében. Vegyük például a newtoni 1700-as évek végétől napjainkig eltelt időt.

Igen ám, de mi minden történt ez idő alatt?!

Nem... nem politikára gondolok... habár ezen a területen is óriási változások mentek végbe... azaz társadalomfilozófiai értelemben. Én most kizárólag az emberi ismeretek, a különféle tudományterületek fejlődésére szeretnék összpontosítani.

Kétszáz év... Nem több!

Ha ezt a kedves Newton nevű úriembert lehetőségünk lenne ide, mai korunkba elhozni és New York felhőkarcolói között valamilyen bevásárló központba leültetni egy jó és erős kávé mellé, hogy kellő türelemmel elmagyarázhassuk neki, hogy mi is történt itt, a Föld nevű „úrhajón” az ő halála óta, mi is az, amit ő most éppen lát...

Hát nem lenne könnyű dolgunk... pedig ő korának legnagyobb gondolkodója volt. Ilyen értelemben nem is közember.

Valószínű, hogy nyitott lenne mindarra az új információra, amit tőlünk hallana. Mégis, gondoljunk csak bele, nem kis energiájába kerülne, amíg képes lenne feldolgozni mindazt, amit tőlünk hallana... röpké 2-3 óra alatt. Sőt, annak lehetőségét sem zárnám ki teljesen, hogy sokkos állapotba kerülhetne egy kevéske időre...! Va-

jon mit szólna a 3D-s mozivásznnon végbemenő filmtörténetekhez, a Fifth Avenue-n közlekedő autók áradatához és magukhoz a felhőkarcolókhoz?!? És mi lenne a véleménye a felhőkarcolók között, az utcák fölött fel-felbukkanó kék égen haladó kétszintes utasszállító repülőgépekről... És mit szólna a metróhoz a föld alatti folyosórendszerekben száguldva?!

S ekkor még egy szót sem mondtunk neki az Apolló-program Holdra szállásáról... pedig már az is több évtizede volt. Vagy egy árva szót sem ejtettünk a több ezer műholdról, amelyek Földünk körül keringenek és rádióhullámokat, valamint egyéb elektromágneses hullámokat bocsátanak ki és általuk kommunikálunk egymással.

Ezen elektromágneses hullámok segítségével vagyunk képesek beszélni az Európában, a spanyol tengerparton éppen szabadságát töltő nagymamánkkal. Rádásul mobiltelefonon. Nos, kérdezem Önöket; vajon mi lenne erről az egészből a véleménye? 200 év... értik... kettőszáz... nem öt-hatszáz vagy ezer... Neeem! Csak kettőszáz. Eszméletlen sebességgel halad előre az ember technikai tudása! Nos?!

– Nem hinné el... – mondta Mc Kingley.

– Szerintem sem hinné el – mondta Cala. – Nagyon nehéz lenne meggyőzni, hogy amit lát, az a v a l ó s á g .

– Ha mégis – mondjuk néhány hét vagy még inkább hónap elteltével kissé lenyugodva – kezdené megérteni, hogy mindez valós dolog... nagy valószínűséggel komoly mentális problémák alakulnának ki nála – mondta Cathy.

Mr. Lloyd Dave-re nézett.

Dave felsóhajtott. Majd azt mondta;

– Figyelem Önt, professzor úr, és fogalmam sincs, hogy hova akar kilyukadni. De érdekel... a leghatározottabban érdekel. Izgalmas kérdés... Nos, én azt gondolom; nem lenne benne bizonyos, hogy mindez valós, még az is lehet, hogy önmagába is elkezdene kételkedni... egy bizonyos fokig persze. S, igen... nem kizárt az sem, hogy mentálisan rámenne szegény kis öreg.

– Erről van szó! 200 év csupán... s máris szinte követhetetlené válik a világ még olyan remek elmék számára is, mint Newton. Nagyon nagy türelemmel és bizony sok-sok ideig kellene neki magyaráznunk, hogy higgadtan, tárgyilagos nyugalommal kezelni tudja a látottakat és hallottakat – folytatta Mr. Lloyd. – Nos, erre a kis bevezetőre azért volt szükség, mert az előbb általunk megbeszéltekből tisztán következik, hogy ezek a problémák... a felmelegedés, a fosszilis tüzelőanyagaink elégetése, a jégtakarók kiolvadása, a föld – kéreg üregeinek elszaporodása, ezáltal szivacsos, üreg szerkezet kialakulása – még jelen korunkban is – mennyire lassan vihető át a köztudatba.

Pontosan tisztában vagyunk vele, hogy Földünk kéregállományából már ezidáig is több millió tonnányit elégettünk.

Vajon ha az 1920-as évek autó-állományával rendelkezénk, akkor is ilyen intenzitású lenne a szénhidrogének elégetése, vajon ha az elektromos áram nem vált volna háztartási eszközeink és ezzel együtt emberi kényelmünk energiaforrásává, akkor is ennyi fosszilis energia égne el bolygónk anyagából naponta szerte a világ hőerőműveiben? Vajon ha utasszállító légitársaságaink száma nem változott volna az 1920-as évek óta, akkor is ennyi lenne a szénhidrogén napi elégetésének tonna mértékegységben kifejezett száma!?

– Természetesen; NEM! – mondták többen is.

– Akkor vajon mi történhetett, ami miatt ez a szénhidrogén felhasználási szám meghatározódva emelkedett meg néhány röpké évtized alatt!?

Napi felhasználásunk – azaz ezen fosszilis anyagaink elégetése – több ezerszerese az 1920-as évekbeli felhasználásnak. Mi az a lényegi szempont, ami miatt ez bekövetkezett? Önök okos emberek. Vajon mi a véleményük?

– A fejlődés, a technikai fejlődés... úgy értem, egyre több kényelmi eszközt működtetünk napjainkban, melyek elektromos energiával működnek. Az okos telefonjainktól kezdődően, az

elektromos redőnyfelhúzó motoron át városaink, településeink közvilágításáig – mondta Cathy.

– Igen nagy mértékben megnövekedett ezen eszközeink száma – vette át a szót Cathy-től Cala. – Milliós nagyságrendekkel több porszívót, hűtőszekrényt, TV készüléket... és sorolhatnám még, hogy mit használunk ma, sokkal nagyobb mértékben, mint 1920-ban.

– Ez az! – mondta biztatólag Mr. Lloyd, és a két hölgy véleménye után az urak felé tekintett.

– Mindenképpen a technológiai eszközállományunk fejlődésén kívül hatalmas *darabszám növekedés* figyelhető meg ezen eszközeinkből – mondta Mc Kingley.

– Egyetértek – mondta Dave. – Én sem tudok újabb érvet felhozni. Az energiahordozóink hatványozott mértékben történő elégetéséhez nem lett volna elegendő ok csupán a technológiai eszközeink fejlődése. Egyre újabb és újabb kényelmi eszközök feltalálása, ha ezek nem terjednek el... Ha ezek *darabszámának* növekedésére nem lett volna igény. Ha még ma is elegendő lenne csupán 15 új autó gyártása egy közepes méretű városban évente, vagy elegendő lenne 50 új TV készülék vagy 200 új hűtőszekrény legyártása évente, mert városunkban nincs többre fizetőképes kereslet, akkor nem fokozódhatott volna ilyen óriási mértékben ásványkincseink elégetése. De a mai energiaszükségletünk egyszerűen nem lenne biztosítható az 1920-as évekbeli intenzitással. Ez egyszerűen belátható.

– Szóval, egy szónak is száz a vége... NÉPESSÉGROBBANÁS! – mondta egyre nagyobb beleéléssel Mr. Lloyd. – Gondoljanak csak bele, még a két embertelen világégés sem volt képes az emberi populáció növekedésének leállítására, illetve legalább lelassítására. Pedig ezek a történelmi gyalázatos események éppen a XX. század technikai, technológiai robbanásszerű fejlődésével párhuzamban történtek!

Az első világháború 20 millió halottja, a második világháború 50 millió halottja – pedig egymáshoz nagyon közel eső évtizedek-

ben történt – mégsem volt képes legalább lassítani a populáció növekedését.

Sőt, pontosan ezen időszakra tehető az a még korábban soha sem látott, szinte felfoghatatlan, és ráadásul az egész világra kiterjedő populáció robbanás... igen nevezhetjük nyugodtan robbanásnak, hiszen a mai 7 milliárdot messze meghaladó létszámban népesíti be már az emberi faj Földünket.

– Ebből egyrészt következik vásárlási igényének ugrásszerű növekedése, a tv-készülékek több százmilliós éves eladási statisztikája, az új gyártású személyautók millióit értékesítik szerte a világon évente. Nem régi statisztikában olvastam, hogy bolygónkon évente 60 millió új személygépkocsit értékesítenek. S ezekben a szép, új autókban lévő kicsinyke motor-szerkezetekben szépen lassan elég bolygónk kéregállományának egyre jelentősebb része. Az üzemanyag! Vajon meddig még?!

De nem is ez az igazi kérdés, hiszen ez csak döntés kérdése. Az igazi kérdés valóban az, hogy mi okozta ezt a hatalmas intenzitás-növekedést fosszilis energia hordozóink felhasználásának tekintetében?

– S az is történelmi igazság, hogy még olyan örült intenzitású öldöklés sem volt elegendő populációnk növekedésének lassításához, mint a világháborúk szörnyűségei.

És igen! Ma már több tízmilliós darabszámmal megnövekedett az okostelefonok energiaigénye. Ilyen intenzitású népességrobbanás korábban az emberi történelemben még soha sem volt megfigyelhető – mondta Cathy.

– Vajon mi ennek az oka?! – tette fel ismételten a kérdést Mr. Lloyd. – Nem éreznek itt valami ellentmondást?

– Életszínvonal emelkedés... életkörülményeink pozitív irányú megváltozása...? – nézett tanácstalanul a professzorra Dave.

– Igen, ezt szokták mondani. Ettől még a darabszám nem ugrana meg! Hiszen érezzük mindannyian, hogy ez olyan semmilyen... olyan megfoghatatlan válasz. Mintha ebben a válaszban semmi igazán lényeges nem lenne benne – mondta Mr. Lloyd. – Hiszen

vannak életszínvonal tekintetében igencsak nem jeleskedő területeink a Földön, ahol ugyanolyan intenzitással nőtt meg a fosszilis energiatartalékok felhasználása az ottani korábbi értékekhez viszonyítva.

Nos, nem csigázom Önöket tovább.

Keressünk egy mi korunkban élő „Newtont”! Mondjuk, legyen ez a szerencsés... szintén egy neves fizikusunk... mondjuk Heisenberg, vagy Dirac... vagy talán még inkább Albert Einstein, hiszen őt mégis csak általánosságban sokkal többen ismerik. Ezáltal kitűnően megfelel példánkbeli szándékainknak. Gondolkozunk szimmetrikusan, ami az időbeli elmozdulást illeti!

Nos, mi történne, ha most gondolat-kísérletünkben őt tudnánk elröpíteni 200 évvel a jövőbe...!?

Korunk egyik legnagyobb gondolkodójáról van szó csakúgy, mint az előbb Newton esetében. Vajon az ottani... 200 év múlva bekövetkező korban milyen tapasztalatai lennének?!?

Az egyesített térelméletet kereste halálakor is, és nem hitt a kvantummechanika azon tételének, amelyben sokkal több a véletlenszerű, mint a determináltság.

„Isten nem kockajátékos” – mondogatta ez a kiváló lángelme gyakran. Vajon milyen meglepetések várnák őt ott, a jövőben? Vajon találkozna-e ő is olyan eszközökkel, eszközrendszerekkel, amelyek már annyira összekevernék az ő lángelméjét is, hogy mentálisan veszélybe kerülne, ha nem vigyáznának rá?!?

Pedig ne feledjék! Csupán 200 év! Vagy esetleg sokkos állapot alakulhatna ki az ő esetében is?!

– Biztos vagyok benne, hogy sok mindent nem értene meg azonnal... sőt, talán el sem fogadná létezésüket. Hiszen ő más körülmények között szocializálódott. Más fizikai alapadatok töltik ki az ő tudástárát, elméjét, mint amelyekre épülne ott, az a távoli... vagy nem is oly távoli jövőbeli társadalom.

Pláne az ott és akkor használt eszközök, még ha oly hétköznapiak lennének is a felhasználási területei azon eszközöknek, mint most itt korunkban a TV-készülék vagy az okostelefonjaink vagy

éppen a helikopter – mondta Mc Kingley professzor. – Amin az előző példánkban Newton elcsodálkozhatott.

– Akkor most kapaszkodjanak meg, és logikai felépítményünkben tegyünk egy nagy ugrást. Hátha Önök könnyebben megteszik, mint Newton vagy Einstein tette ezt képszerű gondolat kíséretünkben. Gondolkozzunk tehát szimmetrikusan. 200 év a múltban... és 200 év a jövőben. Emlékeztetem Önöket, hogy ellenőrzött információk is bőségesen rendelkezésére állnak az illetékeseknek. Mint ahogyan ezt említettem is.

Az Önök kis csoportja éppen azért különleges, mert a legbizarrabb információk birtokába juthatnak. Szükségük is van erre, hiszen leendő küldetésükhöz jobb, ha ilyen dolgokkal nagyon is tisztába lesznek. Természetesen, már amennyiben vállalják majd...!

Nos, a mi gondolat kíséretünk úgy folytatódik, hogy a szeniális tudós, Einstein... megérkezik ebbe a jövőbeli világba. Ha vele tartunk, akkor láthatjuk majd mi is, hogy... Kapaszkodnak, ugye?! – járatta körbe jelentőségteljesen tekintetét Mr. Lloyd. – Nos, nekünk is el fogják majd ott mondani, hogy időközben ott a jövőben... megvalósult az emberiség egyik hatalmas vágya, nevezetesen az ember által történő *időbeni elmozdulás lehetősége!*

Dave nagyot sóhajtott. Hátradőlt a fotelben és kezével megismogatta borostás arcát. De nem szólt semmit. Cathy-re nézett, bólogatott majd ismét Mr. Lloyd-ra.

– Természetesen, ahogy szokott lenni minden korszakalkotó tárlalmány esetében, először csak nagyon szűk tudós kör ismeri meg a szenzációs eredményt. Aztán az emberi hiúságból adódóan publikációk következnek a témában, hiszen a mi kis tudósaink – emberek lévén – azért szeretnék learatni a babérokat. Büszke személyiségük azért vágyik az elismerésre... esetleg egy Nobel-díj sem jönne rosszul az elismertség édes ízén kívül.

Igen ám, de ekkor szokott felfigyelni – legkésőbb – az eredményekre a katonai hírszerzés. Génjeikben az munkál, hogy miképpen tudnának ezen új eszköz segítségével felülemelkedni ősi ellen-

ségeiken, miként tudnák legyőzni őket és függőségi viszonyba helyezni.

– Primitív gondolatok... – morogta Mc Kingley.

– Valószínű igaza van! De ők már csak ilyenek. Úgy bizony... Gonosz és primitív gondolatok. De vajon nem így volt-e ezidáig is az emberi történelemben?! Jönnek a különböző titkosszolgálatok, és megbízóik számára minél előbb tudni szeretnék az eredményeket a fent említett okok miatt.

Ugyan mi másért?! Vagy nem így volt ez az atombomba feltalálásakor is? Győzni kellett!

– Valaki mindig győz... – mondta Mc Kingley. – Azért csinálják...

– Néhány hónap alatt összekaptak egy fizikusokból álló csapatot. Wigner Jenő, Einstein, Szilárd Leó, Fermi, és záros határidőn belül elkészült egy atombomba.

Vajon ha 1943-ban valaki beszélt volna a közemberek között egy olyan bombáról, aminek „atombomba” lesz majd a neve, és ebből a bombából egyetlen egy darab ledobásával egy több száz-ezer lelket számláló város válik semmivé... a tűz és halál martalékává... elhitték volna neki?!

Vagy azt gondolták volna róla; Szegény ördög... ez bizony megzakkant... ekkora hülyeségeket beszél... Hallatlan... Bizonyára megbolondult... Miért gyártjuk azt a sok apró fegyvert, géppisztolyt, kézigránátot, ha ilyet is lehetne... – mondták volna neki. – Miközben 10 ezer fős hadseregek rohangálnak egy 50 centiméteres vascsővel a kezükben, amit valaki géppisztolynak nevezett el, és abból apró fémdarabkákat lőnek ki egymásra... Ráadásul nem is mind talál. Ez meg itt arról beszél, hogy „atombomba”...?! Megőrült, az biztos! Hol él ez... talán a jövőben?!

A mi történetünkben sem lenne ez másképpen. Természetesen megszerezné előbb az egyik, azt követően pedig valamely másik pénzügyi érdekcsoport szolgálatában álló titkosszolgálat ennek az időbeli elmozdulás lehetőségének a tervrajzát vagy működési vázlatait...

Eszeveszett versenybe kezdenének egymással. Aztán amikor kiderülne, hogy mindkettőjüknek vagy esetleg, ne adj' Isten mindhármuknak – attól függően, hogy hányan tudták megkaparintani – van már ilyen berendezése, amely az ember időbeli elmozdulását lehetővé teszi...

Nos, ebben az esetben meg kötnek majd egy jó nagy szövetséget vagy legalábbis ideiglenes békét! Legalábbis látszatra...! Csak úgy, mint az atombomba idején tették ezt a hidegháború időszakában. Aztán mivel az ember gyarló, egyre több ország... „kabin” megszerezné a tervdokumentációt és így egyre több „kabinnak” lenne már az időbeli elmozdulás lehetőségét biztosító eszköze. Az ilyen korszakalkotó találmányokkal, ahogyan már lenni szokott, ugyanaz történne, mint ezidáig bármikor is történt az emberi történelem során.

Óriási dolog volt valamikor a forgótáras pisztoly... aztán egyszer csak közönséges eszközzé változott, az utolsó kisvárosi szatocsboltban is lehetett kapni azon a bizonyos vadnyugaton. Pedig röpke száz évvel ezelőtt milyen jól jött volna XVI. Lajosnak és udvarának!?

Mekkora vagyont adott volna érte Napóleon vagy éppen a francia XVI. Lajos...?! Később a sorozatlövés leadására alkalmas különféle típusú géppisztolyok... ma már közönségesek és vásárolhatók is a közemberek számára a világ több pontján.

A repülőgép a maga nemében óriási találmány volt. Az ember mindig is repülni vágyott. Hát elkészült, itt van... tessék.

A hadiipar azonnal fejlesztési lázba kezdett, hogy minél több emberi élet kioltására alkalmas robbanótöltetet lehessen ezekkel a már modernekre fejlesztett gépekkel – minél távolabbi – helyszínre szállítani. A repülőgépek gyártása szinte kizárólag a hadiipar privilégiuma volt.

Gondoljunk csak bele... eltelhetett 50-60 év talán, s ma már hány ezer... tízezer embernek van kisebb-nagyobb magánrepülőgépe!?! Ja, kérem... ennyit ér a „titkosítás”.

Ha nem is ennyire drasztikusan, de miért alakulna ez másként abban a bizonyos jövőben?!?

Megindul az új eszköz birtoklásáért a verseny... aztán pedig ahogyan az előbb elmondtam...

Igen ám, de minden ilyen korszakalkotóan új eszköz felfedezése és főképpen a birtoklásával járó új lehetőségek miatt mindig megváltozik az emberi társadalom. Ezek a korszakalkotó találmányok valóban képesek új korszakot nyitni. Olykor pedig nem is olyan „kissé”, hanem ugrásszerű, de mindenképpen az előző korokhoz képest nagy mértékű változás tapasztalható...

Gondoljanak csak bele, miképpen hatott vissza az emberi közösségre a kerék vagy éppen a könyvnyomtatás feltalálása. Miképpen befolyásolta az emberek társadalmát a lőfegyverek vagy a repülőgép, a helikopter sőt, az űrhajó feltalálása. Milyen kíváncsiak voltak a nagyhatalmak az űrhajó működési elvére. Milyen öldöklő harcot vívtak egymással katonai és nem katonai szolgálataik, hogy megszerezhessék a rakétameghajtás elvének és kiviteli terveinek tervdokumentációit. Sajnos! Nem az erkölcs lebeg sohasem a szemük előtt, amennyiben nem rendelkeznek olyan felkészültségű emberekkel, akikkel el tudnák készíttetni maguknak...

Nos, akkor egészen egyszerűen ellopják egymástól! Minden áron...

Félő, hogy a jövőben is ez a mentalitása fog érvényesülni az embernek... ez pedig már több, mint elenyésző befolyást fog gyakorolni – vissza – az emberre, magára!

Sőt, az egész emberi társadalomra. Ennél az általunk feltételezett eszközöknél már másik korok társadalmaira is...!

– Ez nagyon veszélyes! – szólt közbe Cathy.

– Csakúgy, mint a korábbi korok technikai eszközei. Higgyék el, pontosan ilyen az időbeli elmozdulás lehetőségét biztosító eszköz is. Talán születni fog majd pár év múlva egy kisgyermek, akit addig hajt majd a kíváncsisága és mellesleg zseniális, kreatív gondolkodása, hogy le fogja fektetni az időbeli elmozdulás lehetőségét biztosító alapelveket.

Nincs kizárva, hogy most éppen még nem szobatiszta, de 30 év múlva olyan matematikai összefüggéseket fog felírni, amelyek alapján egy másik vagy éppen néhány évvel utána következő társa el is fogja készíteni azt a hön áhított berendezést. És akkor elindul majd a verseny... amelyet az imént leírtam Önöknek.

Ez a pszichológiai háttere minden egyes nagy horderejű, valóban korszakalkotó találmánynak. Az emberi társadalom jelenlegi erkölcsi szintjén TILOS lenne egy ilyen eszközt bevezetni! Még azt is megkockáztatom, hogy egy ilyen berendezés által maga a Teremtés veszítené el a lényegét!

Nos, a mi gondolatkísérletünkben szereplő Einstein is nagyon rá fog csodálkozni az időbeli elmozdulást biztosító eszközre. Gyönyörködni fog benne. És talán meg is fogja érteni annak működési alapelvét. S szomorúan fogja tapasztalni, hogy ismét nem helyes és egyáltalán nem erkölcsös célok érdekében fogják először felhasználni.

Ekkor már nagyon nagy lesz az ember felelőssége az általa elkészített eszköz alkalmazását illetően. Vajon megérti-e majd, hogy mit is „tart a kezében”?! Képes lesz-e belátni az eszköz használatával járó következményeket!?

Biztos, hogy évekig nagyon nagy becsben tartva, nagyon titkos módon fogják őrizni. Felfogják azt az óriási jelentőségét, amely visszahathat az emberek társadalmára. S, minden igyekezetük ellenére elkövetnek majd hibákat és egyre több ország fogja majd ezt birtokolni, mint ahogyan előbb említettem is.

Viszont mi néhány perccel ezelőtt egyöntetűen megállapítottuk, hogy az ember zseniális mérnöki tudása messze erkölcsi fejlődésének üteme előtt halad.

És ez bizony veszélyes! Nagyon veszélyes...! Így igaz, ahogy Cathy meg is jegyezte.

Ugyanis abban a jövőbeni társadalomban – talán éppen ezért – *valamit nagyon el fognak rontani!*

Talán nem lesznek képesek megoldani az éghajlatváltozásból adódó feladatokat!?? Talán nem lesznek képesek kezelni a lég-

szennyeződés mértékét, hogy azt az emberre nem ártalmas, egészséges szinten tartsák...

Talán minden igyekezetük ellenére mégsem lesz elegendő a tiszta, emberi fogyasztásra alkalmas ivóvizük mennyisége...

Nem tudhatjuk!

Talán majd össze is vesznek egymással valami miatt és ismét, mint annyiszor már, egymás ellen fognak fordulni. Sajnos...!

És ekkor jön majd egy zseni, aki felismeri, hogy abból az élhetetlen levegőtlen, elegendően tiszta ivóvizet biztosítani képtelen korból, ahol már az átlaghőmérséklet is kezd elviselhetetlenné válni emberi felelőtlenségük miatt, és már a szép zöld növényeket is csak könyvekből vagy egyéb, ma még ismeretlen információhordozó eszközről ismerhetik meg a gyermekek csakúgy, mint a valaha élt állatokat... fecskéket, egyéb madarakat... kutyasokat és a szelíd cicákat... Nem tudhatjuk!

Ekkor a mi előbb említett „zsenink” kitalálja, hogy keressünk egy olyan korszakot az emberi történelemben, amikor még élvezet volt élni. Amikor még lehetett tiszta tengerpartokon fürödni, tiszta vizű patakok mellett táborozni. Ki lehetett ülni a napra sütkezézn, miközben száz és százféle madár énekelt az ember fülébe hajnalban a hegyvidékek lankáin húzódó erdőkben.

Nos, alkalmazzuk hát az időbeli elmozdulás lehetőségét... vissza a boldogságba...!

Esetleg vigyünk majd magunkkal egy-két találmányt, amely komfortosabbá teszi életünket abban a bizonyos tiszta levegőjű és tiszta vizű, napsugaras múltban. És éljük le ott az életünket! Miért is ne!?

Hiszen a technikai fejlődésünk során megalkottuk az ehhez szükséges eszközt. Zseniális mérnöki tudásunknak köszönhetően immár lehetővé vált!

Egészen biztosan először titkos, majd zárt ajtók mögötti konferenciákat fognak rendezni a kérdésről, és egyezmények is születnek majd. Megegyeznek, hogy melyik „kabin”, melyik nemzet mekkora területet birtokolhat majd a „boldog múltban”, és oda

szállíthatja vissza nemzetének tagjait az akkori – jövőbeli – kor élnetetlen, fertőzött vizekkel tarkított országaiból, menekülve az emberre már-már mérgező hatást kifejtő, tisztátalan levegő elől.

A „nemzetközi egyezmények” megszületnek. Ahogyan ez szokott lenni.

És elindulhat a transzport.

Igen ám, de melyik kor, korszak lenne erre a legalkalmasabb?!

Természetesen legyen legalább – még ha kezdetlegesen is – civilizált. Legyenek tiszta levegőjű, fáktól zöldellő parkjaik. Legyen minimális infrastruktúrája nélkülözhetetlen vízvezetékekkel ellátva és a szennyvíz elvezetésének megoldása, annak kezelése és tisztítása is már általánosan megoldható legyen. Nem baj, ha lehet modern eszközökkel közlekedni. Tiszták legyenek a tengerpartok... És legyenek még tartósítószerektől mentes élelmiszerek.

No, és nagyon fontos, hogy legyen elektromosság... ha lehet, már közönséges módon elterjedve. Hiszen az életet kellemessé tevő eszközök garmadáját csakis ennek segítségével tudjuk majd működtetni...

– 1910-1920-ban vagyunk, ugye?

– Igen, kedves Mc Kingley professzor. Pontosan ott...

– Azt gondolom, hogy értem! – mondta Cala. – Tehát: *A jövő a jelent nem birtokolhatja a múlt nélkül. Ezért a tér meghódítására tör majd!*

Néma csend ült a teremben. Mindannyian Cala szavait értelmezték, mélyen... nagyon mélyen elgondolkodva. Hiszen több volt ebben az egyetlen mondatban, mint amit az ember képes egyetlen perc alatt felfogni. Cathy hangja törte meg a csendet.

– Hú-ha, ez nagyon mély gondolat... és ráadásul szépen hangzott.

– Azt akarja mondani, Lloyd professzor úr, hogy elkezdene majd szépen lassan visszaindulni az időben az élnetetlen jövőből, és ehhez a legalkalmasabb időbeli szegmensnek az 1910-es éveket tartják majd? – kérdezte Dave szinte minden egyes szót egyenként... külön-külön hangsúlyozva.

– Igen! Az 1910-es évek meghatározása azonban nem pontos. Ez eléggé rugalmasan változhat, de mindenképpen az ezt követő időszakban...! Ki szeretne egy középkori városban élni, ahol még a nemes emberek is csak évente egy-két alkalommal fürdenek meg, és a szennyet az utcára öntik ki, ahol döglött macska garmadák hevernek?! Ahol nincs egészségügyi ellátás...!?! Vagy kik szeretnének az ókori Egyiptomban akkori, ma már ismeretlen baktériumflórában élni, ahol szintén semmilyen egészségügyi ellátást nem tudnának igénybe venni... Egy egyszerű kéz- vagy lábtörést sem lennének képesek szövődmények nélkül kezelni. Nem, kedves barátom, higgye el, oda senki nem vágyna vissza!

A cél az 1800-as 1900-as évek századfordulós színhelyei. Elkezdődnek a mai civilizált értelemben vett, komoly infrastruktúrával rendelkező városok kiépülni. A csapból folyik a víz és el is vezetik annak szennyes formáját alólunk. Néhány évtizeden belül megjelennek az autók, és kiszáradva kiépül a légiközlekedés is. Étteremhálózatok jönnek létre. Az elektromosság rohamléptekkel hódítja meg előbb a városi házakat, majd a vidéket is. A levegő jó, a gyümölcsök ízletesek... és reggelente madárdal borítja be a környéket. Mekkora kontraszt ez a jövőbeni eltorzult, túl melegedett, elszennyezett vízü világhoz képest!??

Most abban a korban élünk, ahol mindkettő létezik. A nagyvárosok zsúfolt, szennyezett levegőjű épülettömbjei között élünk. Ott keressük a pénzt. De hétvégén biciklire pattanunk, és kirándulunk egy jót a város szélére... Érti a pszichikai háttérét a dolognak!?

– A két nagy háborúval pedig helyet csinálnak maguknak...?!? Csak úgy hangosan gondolkodom... – mondta Mc Kingley. És félve körülnézett.

– Nem áll messze a valóságtól, professzor úr. Még ha oly hihetetlen is! De erre nincs abszolút bizonyítékunk, legalábbis egyelőre. Azonban meg kell, hogy jegyezzem, valami ilyesféle összefüggésekre figyeltek fel elemzőink és a hírszerző szolgálatok. Túl sok volt a „véletlen” egybeesés! Gondoljanak csak bele...

– Durva... nagyon durva... – motyogta most szinte alig hallhatóan Dave. Csak úgy csendben, magának. – Viszont ennek a feltételezésnek tükrében sokkal gyorsabban megérthetőek mai modern korunk geopolitikai mozgásai is, amit a kor embere sokszor egyáltalán nem ért! Káoszt lát. Nem érti a történesek logikáját. Így azonban...!?!

– Értik már, hogy mi történik... „itt”, a mi kis világunkban...?!?

– A nemzetközi megállapodások... nevezzük talán így. Vagy az ottani, jövőbeli utódaink által alkotott érdekcsoportok szigorú szabályokat fektetve le megegyeztek a boldog múlt területfelhasználását illetően. Hiszen számolniuk kellett az akkori – nekik múltnak számító – időszak gyér őslakosságával is. A kvótákat semelyik érdekcsoport nem léphette át. Szigorúan ellenőrizték.

– S mindezt egyetlen egy találmány tette lehetővé! – merengett el Cathy.

– Miért is ne! Hiszen az előbb említette Mr. Lloyd, hogy a kérek, a könyvnyomtatás, a lőfegyver, a rakéta-technológia... az atombomba... miként hatott vissza magára, az ember alkotta társadalomra. Milyen drasztikusan változtatta meg az emberek életét egy-egy „találmány”... – érvelt Cala.

– Azt hiszem, értem már, hogy miért hangsúlyozta ki számunkra Mr. Lloyd a népesség még soha nem látott, óriási méretű, elképesztő hirtelenséggel történő „berobbanását” – mondta Dave, immáron jól érthetően, hangosan. – Nézzék; több, mint 10 ezer nemzedék kellett ahhoz, hogy az emberi népesség száma elérje az 1 milliárdot.

A 2 milliárd fős létszám elérésére már csak 130 évre volt szükség... A 6 milliárdról a 7 milliárdos szám eléréséhez már csupán 12 év kellett. S, ha figyelembe vesszük, hogy volt közben két világháború... amelyben soha addig nem látott mértékű emberélet pusztult el néhány röpké év alatt, és nemhogy csökkent volna a népesség, hanem... még soha nem tapasztalt népességrobbanás történt... nos, a számok makacs... nagyon makacs dolgok! S a lakosság lét-

száma nem hogy csökkent volna, hanem soha nem látott méretekben, robbanásszerű növekedést produkált!?? Az ember, ha logikusan gondolkodik, pont fordítva gondolná! Hmm... Értik!?? 1945-ben 2,3 milliárd ember él a Földön... 2017-ben pedig 7 milliárd!

– Nem lehet, hogy rendkívül összetett ez a probléma, Mr. Lloyd?! – kérdezte egyszerre megelégnülve Dave.

– Úgy látom, hogy Ön már teljes valójában kezdi érteni ennek a helyzetnek a rendkívül bonyolultságát. No, és persze fontosságát. Talán értik már, hogy miért repültek Önök ide az angol királyi magánrepülőgéppel?

S talán így már világos az Önök számára, hogy miért kellett ez ügyben fokozott óvatossággal eljárunk. Emlékszik, amikor Ön azt kérdezte... hogy „vörös kód”...?! S, én azt válaszoltam, hogy nem... hanem annál sokkal magasabb!

– Elképesztő! Természetesen emlékszem, uram! – meredt hosszasán maga elé Dave. – Ez már... szóval... ha végig gondolom ez már... – dadogott Dave – ez... nem egyéb, mint a teremtés sérülésének a lehetősége! Uram, Atyám!

Mr. Lloyd ekkor a jobb kezét óvatosan a füléhez emelte. Mintha a haját igazítaná meg. Hiszen a fülében végig ott volt a parányi készülék, amelyen keresztül tartotta a kapcsolatot az üvegfal túl szemelekkel. Most szólalt meg először az előadás során.

– Mr. Lloyd... adjon nekik most időt, kérem! Kritikus ponthoz érkezett a beszélgetés. Látom, hogy értik, de szükségük van néhány percre. Nagyon okos emberek, és számomra egyáltalán nem várt módon reagálják le. Nagyon intelligensek, ami nagy örömmre szolgál. Emeli tervünk hatékonyságát. Maradjon velük, Mr. Lloyd, de adjon nekik néhány percet! Megvárjuk, miként reagálnak.

Lloyd professzor félreérthetetlen, apró fejbólintásokkal jelezte az üvegfal felé, hogy rendben van. Érti az utasítást. Majd a kis társaságra pillantott.

Csend... nagy csend volt a teremben. Dave a jobb karján hasalt szinte az asztalon. Jobb kezének tenyerét mélyen hajába fúrta.

Cathy szintén jobb tenyerébe süllyesztette állát, és némán bámult maga elé.

Ekkor Cala hirtelen felállt és lassan odalépett a sarokban lévő teaasztalkához. Nyomott magának egy nagy pohár kávé az automatóból. Ezt látva, Mc Kingley professzor csendesen azt mondta... pontosabban szinte suttogta Cala-nak;

– Nem lesz ez sok, kedvesem? Vigyáznod kell a szívedre. Tudod, El Jurdi doktor úr mondta még Teheránban...

Cala ábrándos arccal mosolygott Mc Kingley-re látszott rajta, hogy gondolatai valójában nagyon messze járnak, és fáradtan csóválni kezdte a fejét.

– Nem... Most nem sok... Még bírom – motyogta, és csendben megfogta a professzor keze fejét... maga elé meredve leült.

Lloyd csendesen figyelte az arcokat, a reakciókat. Érezte, hogy most sok minden el fog dőlni. Elsősorban bennük. Ezekben a remek emberekben. Akik tanultak, bölcsek és tapasztalatokkal teli életút áll mögöttük. Tudta, hogy az ő reakciójukon most elképzelhetetlenül sok múlik. Talán az emberiség vagy annak egy részének a jövője, hovatovább a sorsa.

Lélegezni is alig mert. Mozdulatlanul ült saját foteljában és szüntelenül járatta szemeit a négy ember arcán.

Talán 2-3 perc telhetett el. Lloyd professzor lassan felemelte tekintetét a kis helyiség mennyezetére. Lélekben messze túl járt rajta. Valahol fent, egészen magasan... elképesztően távol... valahol a látható világűrben vagy még talán azon is túl. Mintha ő is erőt gyűjtött volna előadásának további folytatásához. Neki sem lehetett könnyű.

Most! Most folytathatja – szólalt meg az előbbi hang a fülébe rejtett kicsinyke mikro-készülékben.

– Látom, gondolataikba mélyedtek – törte meg a csendet Mr. Lloyd hangja.

Ők négyen erre a hangra felemelték tekintetüket. Révetegen Lloydra néztek, és mint akik nagyon messziről sietnek vissza, egyre élesedő tekintettel vetették bele magukat a beszélgetésbe.

– Bocsásson meg, professzor úr – mondta először Cathy. – Öszszefoglalnám, ha megengedi. Tudja, csak azért, hogy jól értem-e! Nem szeretném az Ön szavait félreérteni vagy félremagyarázni.

– Adjon neki lehetőséget – szolt a hang a kis berendezésben Mr. Lloyd fülében. – Kritikus pillanatok ezek számukra.

– Természetesen! Hallgatom Önt.

– Nos, adva van ez a Föld nevű bolygónk, amelyet Ön nagyon képszerűen egy űrhajónak nevezett, R. Buckminster-t idézve. Most már úgy érzem, hogy kezdem érteni, miért használta Ön az eddigi előadásában a bolygón – általunk – országoknak ismert területekre a „kabin” kifejezést. Valóban, ez a kifejezés sok szempontból plasztikusabban fejezi ki a valóságot, és bepillantást enged a bolygó valódi irányítási struktúrájába még akkor is, ha az embereknek csakis az „országok” szintjén történő ismereteket engedik meg, esetleg ezek közti viszonyok értelmezését. De a „kabin” elnevezés sokkal messzebbre engedi el az ember fantáziáját. Zseniális!

Ha jól értettem, akkor ezen „kabinoknak” – valójában mind-egyiknek – van egy valódi irányító testülete.

Az emberek számára látható kormányok, kormánytagok pedig csak szereplők, akik eljátszanak az emberek számára egy színdarabot a „híd”-től kapott utasításoknak megfelelően. Ezért tűnik az egyszerű emberek számára olykor teljesen érthetetlennek, sőt logikátlanak saját kormányuk egy-egy döntése, illetve a kormány egyes tagjainak viselkedése. Hiszen általuk nem érzékelhető és így érthetetlennek tűnő magasabb érdekek szolgálatában cselekszenek ilyenkor a helytartók... nevezzük őket nemzeti kormányoknak!

Értem azt is, hogy szükség volt egészen visszamennie a Mars-bolygóról végső soron a Föld-bolygóra történő evakuálás eseményéig, ahol akkoriban csak egy „helyőrség”, valamint az ide transzportált elítéltek éltek. Mint pszichológus pontosan tisztában vagyok azzal, hogy ebbe be kellett, hogy avasson bennünket. Bár pontosan még nem tudom, hogy milyen feladat vár ránk, de feltételezem, hogy ennek ismerete nélkülözhetetlen, a folyamat tisztánlátása miatt.

Értem fejlődésünk útját is, amelyet Ön remekül levezetett számunkra, kiemelve az „ügy” szempontjából lényeges részt... az ipari forradalom kezdetétől napjainkig. Ön inkább a környezeti károk ismertetésére helyezte a hangsúlyt. Hiszen valóban ezek égetően fontos kérdések, amelyeket napjainkban úgy tűnik, hogy nagyon felfogni, megérteni sem képes az emberek nagy része, nemhogy kellő hatékonysággal cselekedne ellene. Ez egészen egyszerűen bűn!

Hiszen unokáink unokái fogják megszenvedni bolygónk éghajlatmódosulásait... és még jó, ha ennyivel megússzuk! Elbaggatellizálják a kérdést még magas beosztású kormánytisztviselők is. Ön rendkívül szellemesen vezetett rá bennünket Newton és Einstein időben szimmetrikus tükör-metaforájával arra az ismeretre, amely bizonyára az éghajlat módosulás tényénél is nagyobb megdöbbenést jelentett volna számunkra. Sőt, esetleg akkora sokkot okozhatott volna, amelyet mentális sérülés nélkül talán meg sem úszhattunk volna.

Csak azt tudom mondani professzor úr, hogy zseniális volt a felvezetése.

Pszichikai szempontból tökéletesen felépítette. Így nem, hogy megijedtünk volna, hanem képes volt fenntartani bennünk a józan tovább gondolkodás lehetőségét. Ezáltal képessé tett minket a halottak rendszerezésére.

Nos, amennyiben sikerült helyesen átlátnom a történetet, akkor a valamikori... nem túl távoli jövőben, a *jelenlegi* éghajlatváltozásnak és a környezet szennyezésnek köszönhetően, – amit mi magunk emberek okozunk a bolygónak, – egyre élehetlenebbé válik majd a Föld.

Teleszemeteljük, elszennyezzük a „Föld-úrhajót”.

Ahogy múlik az idő, úgy kopnak el a „berendezései” is. Rendkívüli gyors technológiai fejlődésünknek köszönhetően – amelyet nem követ kellő tempóban erkölcsi fejlődésünk – rendelkezésre fog állni egy eszköz, amelynek legmegfelelőbb elnevezése jelenlegi fejlettségi szintünkön – az *időben történő emberi elmoz-*

dulás lehetőségét biztosító eszköz. Megfigyeltem, hogy Ön szinte sohasem mondta ki azt a szót, hogy „időgép”! Bár lényegét tekintve; az!

A környezeti szempontból rendkívül egészségtelenné váló jövőben azonban ennek a technikai eszköznek a segítségével lehetőség lesz utódaink számára, hogy általuk kiválasztott, tetszőleges időszávba visszatérhessenek. Menekülhessenek...?! A jobb élet reményébe.

Az emberi faj történelmét tekintve erre a legmegfelelőbb, általuk favorizált időszakasz az 1900-as évektől indul. A „boldog békeidők”! Még akkor is, ha ebben az időszakban két világháború tombol... bár itt volt valakinek a megjegyzése, hogy esetleg (?) ezzel csináltak helyet maguknak?! Cala remekül utalt arra, hogy *a „jövő” a jelent nem birtokolhatja a „múlt” beleegyezése nélkül... ezért a tér meghódítására tör...!* Kezd számomra egyre világosabbá válni az, ami emberi történelmünket végigkíséri. Nevezetesen, a „területszerző” háborúk rendszere a „kabinok” között. A józanész számára ugyanis teljességgel érthetetlen, hogy miért ölnek meg több ezer besorozott katonát a saját tábornokaik – akik tudniillik kihajtják őket a csatamezőre még akkor is, ha semmilyen támadás nem éri a „kabinjukat” – pusztán a területszerzés nagyon hamis indoka miatt. Persze tudom jól, hogy propagandával a műveletlen, tanulatlan tömeget nagyszerűen lehet befolyásolni és mozgatni.

A világháborúk után pedig – statisztikailag is – egyértelműen bizonyítható a népesség – ráadásul világméretű – robbanásszerű növekedése, amely az emberi történelem során ilyen intenzitással még soha nem jelentkezett... amely még napjainkban is intenzíven tart...

– Remek, kedves Cathy, Ön kitűnően foglalta össze az eddig elhangzottak lényegét. Ezek szerint pontosan követi a mondanivalóm lényegét...

– Ne segítsen neki...! – hallatszott ismét a Lloyd fülében elhelyezett kis készülékből az utasítás. Hadd kérdezzen ő, saját magától, ha akar.

Lloyd erősen összeszorította ajkait és némán bólogatott.

Talán 1-2 perc is eltelt. Már kezdett kínossá válni a csend.

Ekkor váratlanul Cala hangja törte meg a csendet.

– Na látja! – szólalt meg Lloyd fülében a kis hangszóró.

– Mr. Lloyd! Azt lehet tudni, hogy milyen ütemben, milyen kvantumban érkeztek illetve érkeznek jelenleg is jövőbeni utódaink a számukra élhetőbb világunkba? S az miképpen magyarázható, hogy ezt teljes titokban képesek tartani, soha semmi nem szivárgott ki erről a korszakalkotó folyamatról. Bár feltételezem, hogy éppen „ők” azok, akik gondoskodnak róla, hogy ezt kellő titoktartás övezze. Hogyan képes mégis ez a nem mindennapi folyamat a legnagyobb titokban lezajlani?

– Önöknek természetesen lehet róla tudniuk! Önök nagyon fontos szerepet fognak betölteni a folyamatban... – természetesen, csak akkor, ha úgy döntenek, hogy együttműködnek velünk. Ezért minden Önök által feltett kérdésre legjobb tudásunk szerint válaszolunk. Az Önök ismereteinek korrektnek kell lennie.

Nos, egyre nagyobb létszámban érkeznek. Ezt a világnépesedési mutató is karakterisztikusan jelzi. Ússék csak be számítógépükbe a worldometers info weboldalt és saját szemeikkel is meggyőződhetnek róla... Tudniuk kell, hogy a folyamat bonyolultabb annál, mintsem azt először gondolná az ember. De megértésében muszáj betartanunk a fokozatosságot. Elsősorban az Önök érdekében.

Ha higgadtan belegondol, ez a kor, korszakunk... az elmúlt évszázadunk; a célidőpont számukra az élhetőség szempontjából. Azonban a folyamat sajnos eldurvulhatott valamikor a jövőben... Erről sajnos még nincsenek egzakt adataink, csak feltételezéseink...

Először is azt kell higgadtan, tárgyilagosan megértenünk, hogy nem egy adott időpontból érkeznek hozzánk vissza...

– Ezt hogyan érti? – kérdezte most már Cathy is.

– A jövőbeni életkörülmények feltételezéseink szerint egyre rosszabbodhatnak. De nem hirtelen, kataklizmaszerűen, hanem a

környezeti romlás évtizedeket vagy akár évszázadnyi időt is igénybe vehet. A körülményeik folyamatosan romolhatnak...

– Azok alapján, amit Ön ezidáig is elmondott... Nem is csodálkozom! – mondta Cathy.

– Cala, Ön magas szintű matematikával is foglalkozik asztrofizikusként – folytatta a professzor. – A jövőbeni több időszelvényből érkeznek. Nem csak egyetlen időpontból. Amikor az első „turnusaikat” elindították, még rendben mentek a dolgok. Szabályozottan. Feltételezéseink szerint kitudódhatott a folyamat „ott a jövőben”, és az emberi igazságérzettől sarkallva mindenki egyszerre szeretett volna jönni a sokkal jobb életkörülményeket biztosító, boldog és egészségesebb múltba!

Erre azonban nem lehetett elegendő kapacitásuk.

Így, ma talán úgy mondanánk, hogy „fegyveres, rendvédelmi alakulatok” ellenőrzése alatt mehet tovább a folyamat az esetleg kitört pánik miatt... Azonban attól a jövőbeli időponttól számolva, ahol megkezdődött az „evakuálás” vissza, hozzánk, nos, ettől az időponttól számított *még távolabbi* jövőből is – hogy úgy mondjam – „*nagy az érdeklődés*”! Türelmetlen „turnusok” indulhatnak...

Úgy kell elképzelnie, kedves Cathy, hogy – most mondom Önnek egy abszolút feltételezett évszámot – mondjuk 2224-ben rendelkezésre áll az a technika, amely képes az időbeli elmozdulást eredményezni az emberi lény számára. Feltételezzük, hogy ezen időpontot követő 21. évben, 2245-ben olyanná válik már a bolygó élıhetőségi szintjének romlása, hogy kénytelenek az addig titokban tartott lehetőséget alkalmazni és elindulhat az első csoport. Teljesen vagy részben nyilvánossá válik ez a lehetőség, és ez rendben – szabályozott keretek között – folyamatosan, békésen zajlik.

Ám mondjuk közel 80 év elteltével, 2320-ban már annyira romlik a földi légkör állapota, illetve olyan hőmérsékletemelkedés következhet be az év valamely szakában, amely miatt emberi tartózkodásra már csak egyre kevesebb felszíni hely lesz alkalmas. Zsúfolttá válik és akár „harcok” is folyhatnak érte... a vízlelı helyekre gondolok! Ezért onnan, a távolabbi jövőből pánikszerően

próbálnak meg menekülni emberek tömegei ugyanúgy, ugyanennek az eszköznek, „járműnek” – nevezzük időgépnek a mai divatos kifejezésnek megfelelően – a segítségével.

Már egyáltalán nem békés a folyamat. Hogy úgy mondjam, harc... mégpedig kemény harc folyik a szabad helyekért! Érti már, hogy miért regisztráltak bizonyos hírszerzéssel foglalkozó szervezetek munkatársai milliárdos nagyságrendű populációs növekedést, holott ez természetes úton nem történhetett volna meg!?

– Elképesztő, amit mond, professzor úr... – suttopta szinte elcsukló hangon Cathy.

– A helyzet ezért nem egyszerű! – folytatta Mr. Lloyd. – Ha hírszerző elemzőink nem tévednek, már pedig nem szoktak az ő kvalitásaikkal és a számukra rendelkezésre álló adatok segítségével – nos, úgy tűnik, hogy iszonyú harc folyik az időben történő visszamenekülés érdekében ott, valahol a jövőben... – akár több időszegmensben is – szerencsétlen körülmények közt élő utódaink között! Sajnos...

Természetesen ezen hírszerzői ismereteket nem tehetjük publikussá saját korunkban sem! Beláthatatlan következményei lehetnének a jelen kor emberei számára is. Csak fokozná a káoszt. Ez pedig nem érdekünk.

Az MI6 elemzői álltak elő ezidáig a legplasztikusabb elemzéssel. Nevezetesen... minden újonnan feltalált eszköz soha nem az eredeti formájában kerül végleges felhasználásra, hanem azt folyamatos fejlesztésnek vetik alá! Gondoljon csak a személyautóink fejlődésére. A kezdeti T-modell hol van már!? Ma már megmosolyogjuk az 1960-as autómódelleket is... Valahogy így kell elképzelnie az „időgépet” is. A 2320-ból indulók már komolyabb előnyre kezdenek szert tenni a – mondjuk – 2245-ből, még szabályozott körülmények közül rendben és fegyelmezetten indulókkal szemben. A 2320-asok már „versenyautókkal” jönnek. Hiszen egészen bizonyos, hogy ezt az eszközt is fejlesztésnek vetetik alá. Talán érthető módon sürgősebb is lehet számukra. A harc pedig úgy tűnik... sajnos, kegyetlenné válhatott.

– Ezek szerint ők egymással is küzdelemben vannak? – kérdezte Cala.

– Feltételezéseink szerint; Igen! Gondolja csak meg, ők az életükért futnak... A jövő több időszakmenségéből indulnak el egyszerre azért, hogy egy számukra sokkal idillibb világban élhessék majd le életüket.

Azaz itt, nálunk.

Lényegében saját őseiknél. Saját felmenőik világába menekülnek vissza egy olyan világból, amely tönkretételéhez nem csupán nekik, hanem nekünk... az ő elődeiknek is bizony nyomatékosan köze van. Nos, joggal formálnak erkölcsi alapon is igényt a jobb élethez.

Az élethez pedig élettér szükséges! Képzeljék csak el; az időben úgy képesek elmozdulni egy kellő pillanatban felismert zseniális gondolatnak köszönhetően, mint a mi gyermekeink az elektromos rollerjeikkel a járdán. A térben, ahová mozdulhatnak, a hely azonban nagyon „foglalt”, túl szűkös, mondhatnánk zsúfolt!

Talán ennek tükrében mélyebb értelmet kaphat egyes országok területi igényének növelése... akár katonai erővel is! Vagy ennek az ellentétes propagandája; a nagy területű, ám gyéren lakott országok iránti ellenszenv fokozásának nyilvánvalóan oka van! Ugye!?? Ebből az aspektusból már egészen érthetővé válhatnak jelen korunk geopolitikai mozgásformái is! Egyébként nem sok értelme lenne... ha belegondol. Propagandával pedig a valódi okok nagyon jól elrejthetők a felkorbácsolt érzelmű, higgadtan már gondolkodni nem képes... egyébként is alacsony tudásszintű, besorozandó embertömegek számára.

– Szinte másról sem szól az eddigi történelmünk. Csak arról, hogy ez a király vagy az a kormány éppen igényt tart valamely szomszédos területre. Mert azt gondolja jogosan vagy jogtalanul, hogy az az övé... Az elhangzottak tükrében – bizony – hatalmas érték lett a „hely”, az élettér... akaratlanul is egy nagyon rossz ízű kifejezés ötlük az eszembe; mégpedig az a bizonyos „Lebensraum”...

Ki tudja?! A Föld felszínén... bizonyos időszakmensekben pedig különösen!

– Lebensraum...?! – kérdezte összevont szemöldökkel Mc Kingley.

– Talán... pontosan nem tudom... de nem is tudom kizárni. Mindenképpen megérne egy vizsgálatot.

– Miképpen képzeljük el az ő egymás elleni harcukat? – kérdezte Dave.

– Nos, nem egyszerű... – sóhajtott Mr. Lloyd. – Az időbeni elmozdulás lehetősége olyan sok új alternatívát vet fel életünk minden területén, hogy csakis eredeti módon, kreatívan gondolkodók tudnak a következményekről képet alkotni. Ugyanis az időbeni elmozdulás történhet az ellenkező irányba is...

– Hogyan érti ezt? – kérdezett vissza Dave.

– Talán úgy tudjuk elképzelni a leginkább, hogy mondjuk a 2245-ből indulók észlelni kezdték – majd... – ugye milyen nehéz is beszélni róla... az igeidők használata hagyományos felfogásunkkal már nem értelmezhető ezekben a szituációkban... – hogy már nincs annyi hely a számukra a célidőpontban, mint azt induláskor vélelmezték.

– Lehetséges, hogy éppen az „ő” számukra is közelebbi vagy távolabbi jövőjükből előzőtt be valaki. A dolog természetéből adódóan ezt nagyon nehéz lehet kontrollálniuk... a jövőjüket és a múltjukat is egyszerre... ráadásul ez minden jövőbeli időszakmens lakóira igaz! Iszonyú káosz alakulhat ki...

Tételezzük fel azt, hogy a még utánuk 100 évvel következő nemzedékek is – azaz az ő gyermekeik, akik feltételezhetően még rosszabb kondíciókkal szolgáló bolygóra születtek – nos, ők is szintén menekülnek, azaz igyekeznek visszafelé, és a célidőpontjuk ugyanaz, mint a 2245-ösöké. Ezért zsúfoltság, hadd nevezzem mai kifejezéssel, „dugó” alakul ki az időben, és valamilyen akadályozó tényező lép fel:

Akár a fogadó időpont, a célidőpontjaik azonossága miatt – zsúfoltság. Történelmi léptékkal mérve túlzásfolttság... azaz rettenetes

mértékű *túlnépesedés*. Robbanásszerű népességnövekedés... vagy nem valami ilyesmit észlelünk napjainkban!?? – tette fel a költői kérdést a professzor. – Látszólag megmagyarázhatatlan népességrobbanás, amelyről most itt beszélgettünk is... Nos, hogy válaszoljak a kérdésére... innentől kezdődően minden lehetséges! Mi, a mai korban élő emberek szinte felfogni sem tudjuk...

– A mi korunk emberei... azaz a jelen korban született generáció, a kortársaink... akiknek fogalma sincs arról, hogy létezhet ilyen eszköz... hiszen legfeljebb sci-fi filmekben találkozhatnak vele... Gyakorlatilag fel sem tudja fogni... egyszerűen nem képes észlelni az értelmével, hogy mi is folyik itt valójában... – mondta Cathy.

– Az átlagemberek bizonyára nem! De most már... éppen az Ön által elmondottakból kiindulva azt hiszem látható, hogy mennyire nehéz dolga volt... sőt, van hírszerző tisztjeinknek, elemzőinknek. De azért vannak olyanok – talán szerénytelenség nélkül mondhatom – mint mi is, akiknek nem annyira idegen ennek megértése, elfogadása – szólt közbe Mc Kingley. – De bocsásson meg Mr. Lloyd, kérem, folytassa csak.

– Igen! Igaza van Mr. Mc Kingley, ezért is merek Önöknek ilyen nyíltan beszélni erről. Minden társaságban azért nem merném ezt megtenni, hiszen bizonyos értelmi színvonal alatt ennek nem sok értelme lenne.

Tehát a harcot akár elképzelhetjük úgy is, hogy a 2320-asok előbb leutaznak 2245-be, hogy ott mindent megtegyenek az akkori és ottaniak elindulásának megakadályozása érdekében...! És ez akár fordítva is igaz lehet. Bár ebben az utóbbi esetben alacsonyabb technikai, műszaki színvonal birtokában majdhogynem esélytelenek, de ettől még megpróbálhatják. A „T-modell” küzd a Ferrari legújabb fejlesztésével... és viszont! Értik!?

– Úgy érti, hogy a 2245-ösök is különítményeket küldhetnek az utánuk következő jövőbe, hogy akár szabotázs akcióval, korrupcióval vagy éppen erőszakkal lassítsák az onnan indulni képes személyek intenzitását?

– Pontosan. Iszonyú küzdelem lehet a „helyekért”... Ne felejtsek el, ismétlem, hogy ők az életükért küzdenek, sőt adott esetekben családjaik életéért...

– De hiszen ez örület! – kiáltott fel Cala, tőle teljesen szokatlan hevességgel. – Adott egy még élhető időszakmens bolygónkon... mondjuk 1899-től napjainkig terjedő időszak, azaz bő száz év! Sem előtte, sem utána már nem igazán alkalmas, sőt nem kellemes az embernek az életidejét eltölteni a környezet primitívsége illetve károsodása miatt. Azonban az emberi lelemény, technikai, mérnöki tudás elkészít egy eszközt, amelynek segítségével a rosszabb és egészségtelenebb körülmények között élő emberek elindulhatnak a jobb, szebb és egészségesebb, naposabb és madárdalozóbb múlt időbeli célállomása felé. Mint ahogyan ezt már egyszer össze is foglaltuk... Ám egyszer csak kiderül, hogy a kiszemelt néhány évtizedet magában foglaló céldőpont... azaz az egyetlen évszázad, kezd túlsúlyos lenni.

A jó, öreg „Föld-úrhajó” befogadó képességének határai vannak. Nem képes egy bizonyos létszám fölött utasait megfelelő mértékben ellátni. Ha grafikonon ábrázolnánk a világ népességét, akkor sok-sok évszázadon át nincs kiugró emelkedés. Nagyjából párhuzamosan halad a mért adatok vonala az x-tengellyel, bár némi emelkedés tapasztalható. De ez is lassú és viszonylag egyenletes. Majd a XX-XXI. században hatalmas, gyors és kiugró növekedés tapasztalható! Ezt követően pedig nagy zuhanás... a nekünk még jövőben. Hiszen ott már a pusztulás lesz az úr az élehetetlen körülmények miatt. Ez bizony egy karakterisztikus görbe! Tagadhatatlanul.

– Most értettem csak meg igazán, hogy miért is használja Ön következetesen a „Föld-úrhajó” elnevezést... hiszen Föld-bolygónk nem csupán a térben, hanem a dolog természetéből adódóan az *időben* is száguld a világűrben!

Sőt az is világos, hogy az országokat miért nevezi „kabinoknak”... – örvendezett Cathy. – Ez a kifejezés valóban plasztikusabban adja vissza a helyzetet, de tényleg...! Hiszen nem zárható ki,

hogy abban a bizonyos – élehetetlen – jövőben „kabinonként” adják ki a „beutaló jegyeket”... Félelmetes...

Hiszen az a valamikori jövőben megkötésre kerülő „nemzetközi egyezmény” szigorúan kijelöli azokat a területeket a még élhető múltban, amelyeken egy-egy jövőbeni ország népessége élhet majd visszautazásukat követően. Értem már! Minden szervezetten, precízen is haladt, de azzal nem számoltak, hogy az utánuk akár 100 évvel következők is ugyanoda szeretnének visszamenni majd, hogy életüket emberhez méltó körülmények között élhessék le családjaikkal közösen. Ezért az a valamikori korrektnek tűnő egyezmény már az ég megadta világon semmit sem ér...

Hiszen minden felborult, minden emberi logika csődöt mond ez esetben...! Káosz... Ráadásul halálos káosz... Durván, lelkiismeretlenül és gátlástalanul kizsákmányoltuk a Természetet. Az intelligensebb rendszer pedig nem engedi, és védekező reakcióba kezd... felmelegedéssel, éghajlatmódosulásokkal válaszol. Amelyre az ember egy eszközt vet be, az időben történő elmozdulás lehetőségét biztosító eszközt! Az „*időből*” menekül, ha már a térből nem tud! Ebből pedig éppen az ő – azaz az ember – számára már teljességgel kezelhetetlen szituáció fog kifejlődni! Óriási populációs entrópia; Káosz!

A jövő bármely időszakmenséből jöhetnek immáron folyamatosan és a dolog természetéből adódóan egyre nagyobb létszámban.

– Káosz, anarchia... és az emberi türelem fogyatozása következtében öldöklés, küzdelem, harc az ÉLETÉRT, az élettérért! Ösztönvilággá retardálódott értelem...! – vette vissza a szót Cala Cathy-től. – Brutálisan kaotikus! Szinte nem is látom ebből a helyzetből a kivezető utat. Nem látom a megoldás halvány körvonalait sem.

– De hiszen ez a legnagyobb bűn melegágya. Testvér- és gyermekgyilkosságok... ráadásul tömegesen. Ez borzalmas! – sóhajtott Cathy.

– Borzalmas volt a II. világháború is. Addig elképzelni sem tudták azon korszak emberei, hogy micsoda öldöklés lesz majd belő-

le... Azidáig még soha nem látott eszközöket fejlesztettek ki egyetlen cél érdekében; hogy minél több emberi lényt pusztíthassanak el általuk,(!?) a lehető legrövidebb *időn* belül. Tulajdonképpen nem is nehéz leleplezni a logikáját. Hiszen Hitler és propagandistái – elsősorban Goebbels – „Lebensraum”-ot harsogott jelszóként éveken át. „Élettér”-ért harcoltak és küldték az emberek millióit a halálba. Ha belegondolunk, ez valahol sántít... 55-60 millióan éltek akkoriban Németországban, ma pedig több, mint 85 millióan... ráadásul jólétben! Miképpen lehetett 60 millió ember számára kicsi – élettér – az a terület, amely ma már 85 millió embernek is elegendő. Ráadásul Európa legmagasabb életszínvonalán képesek élni, ugyanakkora területen, mint amin 50-60 millióan korábban nem! És miképpen van az, hogy az emberiség történelmében azidáig soha nem látott méretű háborúban vesztes Németország, a háborút követően Európa sok-sok országához képest nagy jólétben él, mint „vesztes” hatalom?! A győztes Szovjetunió pedig hozzá képest, a vidéki élőhelyein is hiánygazdálkodást folytatva él, mint „nagy győztes”!?! Semmiképpen sem azon az életszínvonalon, mint a „nagy vesztes” Németország!? Nagy itt az ellentmondás, kérem szépen! Elemzőink szerint nem kizárható, hogy a jövő valamely időszakmensei vívták meg itt hatalmas emberáldozatokat követelő csatájukat az „Élettérért”... Szinte a tudtunk nélkül, a fejünk felett, s mégis általunk... Minket, a jelenkort is mélyen belekeverve! Érthető, hogy ezen elemzések miért kapták meg a szigorúan bizalmas jelzőt! Ezek bizony igen érzékeny információk lehetnek!

Hiszen a II. világháborúig is voltak villongások, országok és királyok közötti harcok területekért és hegemonisztikus szerepekért. Néhány lovag egymásnak esett vagy gyalog, vagy lovon. Előkerült egy-két éles pengéjű kard... No, de a II. világháború terrorbombázása, amely Drezdát érintette, vagy a sztálingrádi csatához fogható pusztítás, az Omaha beach-i partraszállás iszonytató emberáldozatai... azidáig ismeretlen volt – mondta Dave. – És túléltek...! Erre a helyzetre is kell, hogy legyen magyarázat és legfőképpen megoldás!

– Nagyon kemény találós kérdés... a Jackpot-ért... – mondta Cathy.

– Attól tartok, hogy mélységesen igaz Lloyd professzor megállapítása – mondta Mc Kingley –, mely szerint az ember technikai, technológiai fejlődése messze-messze meghaladja erkölcsi fejlődési ütemét! S a technikai eszközök fejlesztése miatt is ne vonatkozhatna a háborús eszközök fejlesztésére... sajnos... miközben erkölcsé valahol az ókor fejlettségi szintjén kóborol vagy még távolabbi múltban. Harácsolás, birtoklási vágy... javak erőszakos vagy rafinált megszerzési módjai... S, elegendő egy nem megfelelő pillanatban feltalált – és néhány év alatt elterjedni képes – eszköz ahhoz, hogy romba dönthessen egy egész civilizációt! Ha nem vigyázunk...!

Ezen emberi tulajdonságok nem sokat fejlődtek az eltelt ezer évben, ugyanakkor ebben az ezer évben mérnöki, technikai, technológiai ismeretei, hogy úgy mondjam „kilóttek”!

Ennek a két paraméternek az egymástól való ilyen óriási mértékű eltávolodása nagyon komoly feszültségeket szülhet.

Micsoda elképesztő felelősség egy-egy új találmány, eszköz bevezetése. Lám, a még fejlettebb eszközök elterjesztése illetve az azok felhasználásán, alkalmazásukon kitörő viták... hová is vezethetnek. Nagy-nagy körültekintést igényelnek!

Az alacsony erkölcsű ember, a kőkorszak barlang-harcaitól kezdődően időről időre egymásnak esik, összeveszik... a nagyobb „mamuthús falaton”, vagy a pénzvagyon birtoklásán, vagy éppen az élettér időbeli minőségén, azután pedig a kinézett utazási, „nyaralási” időponton.

Kérem szépen, az általam kinézett szálloda turnusidőpontja már foglalt! Teltház van! No, de az nem lehet, mondja a kellemes időhotelbe be nem jutott, pórul járt „vendég”, én is be akarok jutni... ha kell, megteszem erőszakkal is! Igen ám, de a már bent lévők ezt nem engedik, és minden eszközzel megkísérelik megakadályozni... senki sem akarja önként odaadni a már megszerzett szobáját, és megvédi „szállodai szobáikat”, kabinjaikat a már bent tartózko-

dók. Ha kell, erőszakkal is megvédi az ő kis kényelmes életterét, amelyben ő és kedves családja tartózkodik.

De hiszen ez olyan ősi emberi ösztön, amely elidegeníthetetlen az embertől.

Először a törzs védte a saját vadászterületeit. Azután a középkor nemesemberei, lovagjai a földbirtokot. Majd a szép Újvilágban a farmerek a prérin a legelőterületeiket, ha kellett lőfegyverrel, a betolakodóktól... Miből gondolhatnánk, hogy most az *időben* nem ez a nagyon is emberi, ősi ösztön dominál...?!?

Elképesztő káosz... gyilkos tobzódás... beláthatatlan következményekkel. Helyhiány miatt kitesszük a „megtelt” táblát... Köszönjük, kedves utasaink, a XX-XXI. század megtelt. Szállodakapacitásunkat messze meghaladó létszámmal lakjuk már így is! Több jelentkezést már nem vagyunk képesek befogadni, mert különben felforrósodik a „szállodánk”! Ráadásul jól belepiszkáltunk a „légkondiba” is! Jaa...! És a vízcsapból folyó víz-szolgáltatásunk is akadozni kezd...

Szóval, ti meg döglöjtek meg odakint, „kedves rokonaink és még kedvesebb utódaink”, a fertőzött... ráadásul általunk is lepusztított, lerombolt világotokban.

Káin és Ábel... sőt, Brutus és Caesar... Macbeth... értem már, miért nagy drámák ezek! Hiszen pontosan bemutatják, hogy mire képes az ember. Tükrök! Mindannyiunk lelkiismerete előtt! Ráadásul nagyon felelősségre sem vonhatod, mert a szerencsétlen nemzedékek halmaza a pusztá életéért küzd... és ha valamihez, hát ehhez bizony joga is van!

– Elvitathatatlan joga... – csapott tenyerével indulatosan az asztalra Mc Kingley, már cseppet sem ironizálva.

– Micsoda erőket képes megmozgatni az ember a „fejlődésért”, azaz egy-egy új technikai eszköz feltalálása érdekében, és aki nem volt olyan szerencsés, hogy ő is rájöjjön egy-egy új eszköz technológiájára, az kémhálózatai segítségével mindent elkövet, hogy megszerezze.

Mohóság kérem, emberi hedonizmus... Egy új eszköz, egy új találmány bevezetése nagyon komoly megfontolást igényel. E tekintetben soha nem lehetünk eléggé körültekintők.

Néró kezébe karácsonyi ajándékként géppisztolyt adni... csak úgy! Hipp-hopp, hoztuk neked az időből... a messzi, távoli jövőből... ó, nagy császár! Mindegy, hogy nincs erkölcsöd, de a mi ősünk vagy és tessék, itt van. Fogadd el, hatalmas császár...! Elmebaj! – vezette le gondolatait Dave. – S vajon a történelem miképpen alakult volna... egy örült kezében lévő géppisztollyal?!? Vajon milyen irányba változott volna meg az emberi faj fejlődése?!?

Bizony hatalmas a találmányaink, a vadonatújonnan feltalált eszközeink hatalma; Mondjuk ki bátran – felettünk!

Amennyiben erkölcsünk még fejletlen... messze fejletlenebb technológiai ismereteinknél, mindenképpen visszahatnak ezek az általunk elkészített eszközök, berendezések saját magunkra... az emberre, sőt az egész emberi társadalomra. Miért?!? Az atombomba nem ezzel az eredménnyel járt?! – fejezte be Dave.

– Sőt, mi is belekeveredhetünk ebbe az örült ámokfutásba. Úgy értem „mi”, az eredeti időszakunkban lévők, mi, akik nem utazók vagyunk, hanem eredetileg is ide születtünk, angyali szerencsénknek köszönhetően – vette át a szót Cathy. – Tényleg, fel sem fogjuk, hogy milyen szerencsések vagyunk, pusztán azért, mert ide és „most”-ra születtünk.

De visszatérve az eredeti gondolatmenetre, mi vajon miképpen védekezzünk, ha betelik a „saját” helyünk? Hiszen „ezek” országnyi erdőterületeket égetnek le gátlástalanul, hogy legyen életük!?

Vagy mi a biztosítékunk arra, hogy ez az erőszakos helyfoglalási hullám ránk nem fog kiterjedni?! Sokkal inkább úgy látszik, hogy mi vagyunk a legesélytelenebbek! Hiszen minden időből utazónak nagyobb a tudása, az ismerete, mint a miénk!

– Hogy érted ezt, Cathy? – kérdezte Dave.

– Mi van, ha mi kerülünk sorra? Ha a jövőből érkezettek az „öslakosok” ellen fordulnának... a több hely érdekében...?! Hiszen előbb-utóbb megértik majd, hogy a tudás-fölény náluk van...! Mint ahogyan Kolumbuszék is egy fejlettebbnek tartott keresztyéni társadalomból érkeztek Amerikába, az Újvilágba... ölni! Hódítani... teret szerezni a spanyol királynak. Útban voltak nekik az öslakosok, de nagyon! Voltak nagy hajóik, ágyúik, éles kardjaik... – próbált érvelni Cathy.

– Le is mészárolták rendesen a bennszülötteket, akik – szerencsétlenek – nyereg nélkül ültek a lovakon, és éles kiáltásaikon kívül csak a nyílvesszőik voltak. No, meg olykor hadonásztak egy kicsit a békepipájukkal... Ez túl kevésnek bizonyult egy „fejlettebb” civilizációval szemben. Az eredmény pedig közismert... Mi van, ha a saját korunkban mi leszünk az „indiánok”?!

– Nem! Hadd szóljak közbe, mielőtt még rossz irányba fordulna a beszélgetés – mondta Mr. Lloyd. – Kedves Cathy, ez egészen biztosan nem fordulhat elő! Hál’ Istennek mai tudásunk szerint legalább ez ellen be vagyunk biztosítva... még ha nem is a saját tudásunknak vagy „hősiességünknek” köszönhetően. Ettől, az Ön által előbb levezetett borzalomtól is a Természet az, amely megvéd! Pontosabban a Természet sokkal magasabb intelligenciája. Gondolkozzon logikusan! Ha agresszióval, esetleg emberáldozatokat is követelve próbálnák meg az életteret megszerezni itt, a még élhető korunkban, akkor... nos, akkor ők nem biztos, hogy megszülethetnének! Ugye, értik!?? Mi védettek kell, hogy legyünk! Azáltal, hogy ha az eredeti időskijában élőket pusztítják el, akkor egyáltalán nem biztos, hogy ők meg fognak születni! Sokkal nagyobb annak az esélye, hogy ezen rettenetes háborúikat – amelyről az előzőekben beszéltünk – habár itt, a „fejünk felett” vívják meg egymással, de nélkülünk!

– Elképesztő! – suttogetta Cala.

– Arról tudhatunk valamit, hogy milyen ez az időbeni elmozdulást lehetővé tevő eszköz? Úgy értem, mi ennek a technikája, illetve hol és hogyan zajlik ez, hiszen nem tudok róla, hogy bárki,

bármikor is bármit is észlelt volna? – kérdezte Mc Kingley. – Nem látom az „érkező turistáink” tömegét... csak érzékelem a robbanás-szerű létszámnövekedést, amely iszonyatos fogyasztás-növekedéssel jár. Ennek következménye pedig az a nem mindennapi környezet-terhelés, amely „Föld-úrhajónk” állapotváltozásához vezet... az éghajlat változáshoz.

– Na, végre! Már percek óta várom ezt a lényeges kérdést! – mondta Cala.

– Jókor jött az Ön kérdése, kedves professzor úr. Megnyugtathatom Önt is, Cala. Hiszen az előbb éppen Cathy-nek kezdtem el mondani, hogy a technológia... az időbeni elmozdulás technológiája – legalábbis az, amelyről elemzőink tudnak – nem teszi lehetővé, hogy az „öslakosság” ellen fordulhassanak a jövőből érkezők. Ők jobb életre vágnak! S, ha valakik, hát az „öslakosság” – ellentétben a kolumbuszi sztorival – védve van! Mi vagyunk a leginkább „védett állatok”. Ezt nem nehéz belátni. Hiszen azzal, ha bárki is erőszakos módon elpusztul, megszakadhat a genetikai öröklési vonala... és egyáltalán nem biztos, hogy létezni fog az a jövőbeni utód, aki most éppen készül visszajönni a madárdalos boldogságba! Azzal, ha erőszakosan megöli az őst... „brutuskodik”, azzal kockáztatja azt is, hogy ő megszülethessen, mint ahogyan ez az imént el is hangzott.

– A híres einsteini paradoxon! – mondta Mc Kingley.

– Erre a technológiára kérdezett Ön is rá – folytatta Lloyd. – Nos, természetesen a részleteket nem ismerjük, a dolog természetéből adódóan nem ismerhetjük. Hiszen mi a régmúlt vagyunk ezen eszköz feltalálói számára. Ezt ne felejtsük el! Ez az Ön kérdése olyan, mintha VIII. Henriket és „hírszerzőit” kérném meg, hogy beszéljen nekünk a gőzmozdony működési elvéről, és akkor még kegyes voltam hozzá, mert nem a sokkal korszerűbb villanymozdonyról tettem fel a kérdésemet.

– Majd jól lefejeztetné, ha ilyeneket merne kérdezni tőle! – nevetett fel Cathy, kissé oldva a feszült hangulatot.

– Igen... – nevetett Lloyd professzor. – Valószínű pórul járnék, de ez a hasonlat azért kifejezi, hogy miért nem rendelkezünk aprólékos és mély tudással magáról az eszközről. Inkább felderítési adataink vannak. Nevezetesen, azt már tudjuk, hogy nem úgy kell ezt elképzelnünk... és ezért is bátorkodtam közbe lépni Cathy kérdésénél, hogy – tudniillik – ne engedjem, hogy elképzeléseik teljességgel félre menjenek.

Nos, sokkal inkább úgy képzeljük ezt el, hogy ez nem egy jármű! Ezért is kerültem az „időgép” elnevezést, ha emlékeznek rá... Itt sokkal inkább egy szubjektív személy időbeni elmozdulásáról, elmozdulási lehetőségéről van szó. Nagyon fontos, hogy ne egy járművet képzeljenek el, hanem egy jobb körülmények közt leélhető j o g o t kap a szubjektum ezáltal a találmány által.

Az eszköz, amely lehetővé teszi, mindenképpen zseniális lehet.

Utódaink fantasztikus eszközt alkottak.

De maga a „gép”, az ott van... ott a felhasználók idejében. Nem olyan, mint egy úrhajó vagy „UFO” a mesekönyvekben, hipp-hopp, megérkezünk valahova és kedélyesen kiszállunk belőle... és elkezdünk nyaralni... neeem! Ilyen csak a mesében létezhet. Ez a megközelítés nagyon is a jelenkori ember még fejletlen ismeretei alapján lehetséges csupán.

Vagy hipp és hopp, varázslat kérem szépen, és egyszerre csak „kilép” valaki a semmiből... csak úgy az utca közepén... vagy éppen megjelenik a tengerparton.

Szó sincs erről! Ez megint csak a mi saját korunkhoz tapadt kényszerképzetünk, már tudniillik, hogy elsősorban ezt így vagyunk csak képesek elképzelni. Nagyon valószínű, hogy ezért nem is mi találtuk fel ezt a technológiát. Hiszen butuska mozifilmjeink hatására, illetve azok következményeként mi valahol egy „zsákutcában” keresgettük a megoldást.

A valóság azonban sokkal érdekesebb. A kvantumfizika és a genetika behatóbb ismerete nélkül ezt nagyon nehéz megérteni... nekünk!

Jó okunk van rá, hogy azt feltételezzük, hogy az „utazók” sokkal inkább „megszületnek”... egyszerűen beleszületnek korunkba, miután elhagyták az övékét...

– Uram, Isten! – sóhajtott fel Cathy. – Hogy micsoda...?!

– Nem, ne ijedjen meg, kérem... Hangsúlyozom, nincsenek pontos ismereteink erre vonatkozóan, ám valószínű, hogy az általam ígért negyedik téma tárgyalásakor talán jobban érteni fogják, hogy miképpen lehetséges ez!

Fizikusaink szerint időben történő elmozdulás nem lehetséges fénysebességnél alacsonyabb sebességeken... számottevően.

A fénysebességet meghaladó sebességgel anyagi konstrukció pedig nem létezhet a fizika törvényei értelmében, a végtelenbe tartó tömegnövekedés és a további gyorsuláshoz szükséges hatalmas energiafelhasználás szükségessége miatt.

Ezért mi úgy képzeljük el, hogy csupán a DNS mozdul el és keres gazdatestet, amelyben kifejlődve, majd megszületve élheti önálló, új életét. A DNS tömege nagyon kicsi... és újabb elemzői véleményeink szerint digitalizálható is...! Értik!??

De szeretném nyomatékosan hangsúlyozni, hogy hasonló témákról még fogok Önöknek beszélni.

– Igen! Ez valóban tökéletes módszer lehetne – gondolkodott el maga elé révedve Mc Kingley. – És magyarázatot ad az időbeni elmozdulás lehetőségének kibővítésére is. Sőt arra is, hogy az „utazó”, *maga semmire sem fog emlékezni* tudati szinten... legfeljebb talán tudatalattijában marad meg egy-két vagy akár több nyom is. Számára is – „ma” már – teljességgel érthetetlen emlék!

Cathy kissé rémült arccal csóválta a fejét, majd megszólalt.

– Nagyon elgondolkodtat mindaz, amit hallottam. Képtelen vagyok elhinni, hogy minderre képes ez a lény, akinek „ember” a neve... itt világegyetemünkben. Mindent készen kapott, folyót, eget, tavat és földet, virágos rétet és madarakat... és egyre mélyebbre húzza le önmagát... Háborúzik állandóan, önzése olykor határtalan. Kedves professzor úr – fordult Mr. Lloyd felé – van ebben a helyzetben, amit most bemutatott nekünk valami biztató?

Létezik egyáltalán kiút? Megegyezés vagy valamiféle rendszer? Mi az, ami ebben a folyamatban valójában a mozgató rugó? Szerintem ugyanis kell, hogy legyen... Hiszem!

Pontosan értem, hogy miért kellett ezt az információt *mindennél magasabb szinten titkosítani*. A jelen kor embere – tegyük hozzá – akiknek óriási hányada fel sem tudná ezt fogni, értelmezni pedig esélye sem lenne; összeomlana! Rohamai támadnának, paranoiás pszichopatává változna pillanatokon belül... tanulatlan, képzetlen ostobasága miatt. Holott pontosan csak ezt nem szabadna tennie. „Scully! Az emberek, ha tudnák azt, amit mi tudunk...” Igen! Értem már a filmnek ezen mondanivalóját... úgy hiszem, pontosan értem!

– Kedves Cathy, semmi jó nincs ebben a helyzetben. Nem bízathatom Önt semmivel. Őszinte leszek... Olyan bonyolult és szerteágazó a konfliktus, hogy megoldhatatlannak látszik. A mi saját korunk színvonalán semmiképpen sem fogjuk tudni megoldani, de még kezelni sem! Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy különböző korok, korszakok vezetőit leültethessük a tárgyalóasztalokhoz.

Egyáltalán – ebben az előzőekben ismertetett folyamatban – a korszakok száma nagyon sok...! Nem is tudjuk pontosan, hogy mennyi... Gondoljon csak bele; 2224-ből és ezt követően minden év... minden napjáról indulhatnak felénk, vissza, utazó-utódaink! És egyébként is, vajon mivel lehetne meggyőzni egy életét, sőt családját életét mentő embert?! Mit mondjunk neki? Nincs már több helyünk? Pusztulj...!?? Lehetséges, hogy éppen saját leszármazottamat taszítanám a biztos halálba! Nagyon szerteágazó probléma ez! S éppen azt az emberi tulajdonságunkat stimulálja a legjobban, amely egyelőre még technikai ismereteinktől messze el van maradva. Az erkölcsi tartalmunkat!

– Talán nem is véletlenül...?! – sóhajtott Cala.

– Érti már, hogy bizonyos emberi közösségek miért tartják bűnnek az abortuszt!?? – folytatta Mr. Lloyd. – Neeem... egyáltalán nem könnyű kérdés ez. Vagy mondjam neki; gyere nyugodtan, és

akkor együtt pusztulunk, csak egy kicsit később...?! Mert a „Föld-
úrhajón” a poláris vortex már össze-vissza jár iszonyatos időjárási
meglepetésekkel szolgálva... vagy még 2°C-os emelkedés, és eltű-
nik a poláris jégtakaró megemelve a világtengerek szintjét... óvatos
becslések szerint is 70 cm-rel!?! Vagy mondjam azt, hogy gleccse-
reink rohamos ütemben húzódnak már felfelé... Édesvízszerzési
évezredes lelőhelyeink tűnnek el, szűnnek meg rohamléptekkel,
megszüntetve ezáltal a mezőgazdasági termelés minimális lehetőségeit. Ha pedig a növénytermesztés óriási területeken megszűnik, akkor takarmányozási lehetőségeink is megszűnnek és ezzel együtt az állattartás is! Gyertek csak... gyertek, kedves rokonok, utóda-
ink! Ha megszűnik a mezőgazdaság és állattartás kapacitási képes-
sége, akkor következünk a táplálékláncban majd mi! Az emberek!
Nincs elegendő víz... nincs elegendő élelmiszer... Mondjam nekik,
hogy olyan ostobák voltunk, hogy kibányásztuk magunk alól a
folyékony ásványkincseinket... a kőolajat... és képzeljétek csak,
mit tettünk vele!?! Elégettük! Az égés következtében meg tele lett
szén-dioxiddal a légkör. Ettől egy kicsit melegebb lett és kiolvadt a
permafroszt Kanadában és Szibériában... onnan meg ömlik a lég-
körbe a metán! A kezdő vegyészek pedig alapkérdésként is telje-
sen tisztában vannak vele, hogy a metán 28-szor agresszívabb
üvegházhatású gáz, mint a szén-dioxid! 28-szor...! Persze nem
ezzel kezdődik minden este a TV-híradó... Miért is kezdődne ez-
zel?!?

*Eltűnt alólunk a hőtükör, amit a magas fajsúlyú kőolaj jelentett,
megóvva bennünket Földünk belső magjának hatalmas, sugárzó
hőjétől... Üreges a kéreg az onnan kibányászott sok-sok milliárd
köbméternyi kőolaj, földgáz, kőszén miatt. Ettől a súlya, tömege
lecsökkent, olyan mértékben vált porózussá, hogy a megolvadt
volfrám a Föld magja felől már el is indult felfelé, a kéreg felé!?!
Korunk geológusai értetlenül állnak a jelenség előtt. Hiányzik
számukra a nekünk már birtokunkban lévő információ.*

Thomas Gold osztrák származású, brit kutató és sok orosz és ukrán geológus megállapítása szerint a kőolaj *NEM biogén eredetű*, hanem Földünk keletkezésekor képződött folyékony ásvány!

100 millió hordó az igénye naponta... világunknak. 1 barrel 160 literrel egyenlő. 6,3 hordó felel meg egy köbméter térfogatnak!

Naponta 16 millió köbméter üreget állítunk elő Föld-bolygónk kérgében! Erről már volt is szó... De nem lehet elégszer ismételni! Ugye, értik ennek következményét?!!

A kéreg tömegcsökkenése miatt pedig már nem a régi a súrlódása sem az alatta lévő folyékony, olvadt kőzeteken, és emiatt gyengül és torzul a bolygó mágneses tere is, ami a Napszél részecskéktől védene meg bennünket...!?? Ezt is átbeszéltük már. Mit is mondhatnék kedves utódaimnak?? Isten hozott benneteket... s legalább együtt utazunk a végítélet napja felé?! Hurrá... Ugyan már... Hogy mi van ebben a helyzetben?

Dráma... kedves Cathy... iszonyatos dráma...!!

Ráadásul bolygó méretű és időtlen! Ugye, érti!??

Nincs más választásunk; együtt kell élnünk vele. S, hogy vajon meddig?! Senki sem tudja. Talán harc a végtelen időn át... örökké. Talán az egész életünk tudatosan; Dráma! Így lett megírva. Mind-egy, hogy melyik történelmi kort vizsgáljuk, mindegyikben jelen van a Dráma! Az embernek az a gyanúja támad, hogy benne is kell, hogy legyen! Ugyanis a személyiség nem képes a „langyos vízben” kifejlődni. Nagy drámák nagy döntéseket igényelnek. A helyesen meghozott „nagy” döntések viszont érlelő hatást fejtenek ki a lélekre, a személyiségre elősegítve ezáltal az egyes ember jellemének kifejlődését. Életünkben a dráma olyan esszenciális, mint a virágos növények számára a víz és a napfény! Nélkülük esélye sem lenne kifejlődni személyiségünknek.

Mr. Lloyd kopogást hallott a fülében lévő kis készülékből. Ez megbeszélte jel volt. A tükörfalon túlról érkezett jelzés, amely azt közölte Lloyd professzorral, hogy lejárt az ideje.

– Én azzal szeretnék elbúcsúzni Önöktől, hogy örülök, hogy ilyen magas szinten felkészült emberekkel beszélgethettem egy

kicsit az *igazságról*, amit nem fognak megismerni, nem fognak hallani egyik pénz-érdekcsoporthoz által működtetett Tv-csatornából sem! Nem... mint tudják azoknak nem az a funkciója! Higgyék el, már ez önmagában is nagy dolog, hogy őszintén beszélhettem Önökkel! Ne haragudjanak rám, hogy én avattam be ezekbe az információkba Önöket, kérem...

Az utasítás, amit kaptam így szól; Tájékoztatom kell Önöket, hogy az ebédjük után, amelyet itt fogyasztanak el az egyetem éttermének különtermében... – néhány, az ajtónk előtt ülő öltönyös úriember fogja Önöket odavezetni – kiviszik Önöket a repülőtérre és elrepülnek... a Harvardra. Az én feladatom volt ellátni Önöket ezen *előzetes* információkkal... mintegy a probléma bevezetéseként. Remélem, ez jól sikerült!? Úgy tudom, hogy ott egy másik, tanult kollégámtól kapnak majd további tájékoztatást.

Hogy miről? Nos, arról nekem semmilyen tudomásom nincs. Gondolom, sejtik már a biztonsági rendszereink működési reteszeit. Így erre vonatkozó kérdéseikre sem tudok válaszolni. Köszönöm figyelmüket. Vigyázzanak magukra! És az Ég áldja meg Önöket...

Ezzel Mr. Lloyd professzor úr, az NSA ügynöke enyhén meghajolt, sarkon fordult és kiment a helyiségből.

A kicsiny, 4 fős csapatnak még annyi ideje sem volt, hogy meg tudott volna szólalni.

Talán Mc Kingley professzor suttogta kiszáradt ajkakkal, alig hallhatóan; Köszönjük...!

A hallottak súlya alatt még néhány percig csendben, gondolataikba merülve üldögéltek a helyiségben.

Dave a golyóstollal babrált az asztalon, majd nyílt az ajtó és egy magas, színes bőrű, jól öltözött fiatalember lépett be... sötét szemüveget viselt. Kérte a négy fős társaságot, hogy kövessék, mert meg szeretné mutatni az éttermet, ahol az ebédjüket elfogyaszthatják. Az ajtón kilépve, a folyosón diszkréten még két öltönyös férfi csatlakozott a kis csoporthoz, akik néhány méterrel Mc Kingley professzoréktól lemaradva követték őket a folyosón.

Harvard Egyetem
Cambridge
Massachusetts, USA

– 1636-ban alakult meg az egyetemünk és tagja a Borostyán Ligának – mondta Turner professzor. Michael Turner kilenc éve vezette a Harvard *speciális* fizika laborját. Voltak, akik intézetnek nevezték, de ez ellen Turner professzor mindig is tiltakozott, hiszen mindössze 7 fős munkatársi gárdával büszkélkedhetett. Amikor 9 éve elfogadta a megbízást, nagyon boldog volt.

Lényegében az ő saját ötletének megvalósításához kapta a nem kevés anyagi támogatást az egyetemtől... Az egyetem pedig magánemberek pénzügyi csoportjától... Itt már „filmszakadás” van. A professzor sem tudhatta, hogy személy szerint vajon kik is lehetnek ezek a nagylelkű támogatók. De sebj, a magánegyetemek így működnek már hosszú évtizedek óta.

Attól az időponttól kezdődően az egyetem központi fizikai laborjától teljesen elkülönülve dolgozhattak. Sőt, három évvel ez előtt, amikor a prototípus-kísérletek beindultak, az egyetemi központ különösebb előzetes értesítése nélkül, egyszer csak megjelent egy társaság nagy teherautókkal, és egy, az egyetem tulajdonát képező parkos, hátsó, kisebb erdei részre költöztették át őket, ahol egy szerény, ám minden igényt kielégítő épület alagsorában kialakított laborban végezhatték tovább kísérleteiket.

A labor az előző négy év felhalmozott tapasztalatai alapján immár Turner professzor igényeit tükrözték. Nem sok idő elteltével, mintegy 1,5-2 évvel ezelőtt jelent meg a laborban a kormány egyik embere, James Nickols, aki nagy érdeklődést tanúsított Turner professzorék munkája iránt. Turner professzor úr még örült is neki, hogy egy ilyen új „rajongóra” tehetett szert, akinek sokat beszélhetett kicsinyke csoportja által végzett munka eredményeiről. Az igazi professzorok már csak ilyenek... afféle „szent örültek”. Ha találnak valakit, aki őszintén érdeklődik munkájukról; máris bol-

dogok. Hátha még pénzt is biztosít ösztöndíj formájában a munkához... az maga a felhőtlen boldogság. Az igazi nagy gondolkodók mindig is kevéssel beérték, de ahhoz nagyon ragaszkodtak.

Mr. Buckingham pedig évről évre biztosította a labor munkájához szükséges költségeket szinte már-már leválva magáról a Harvard Egyetem Fizikai Intézetéről. Turner professzorék az utóbbi két évben közvetlenül a kormánytól is kaptak a munkájukhoz támogatást. Ez különösebben nem befolyásolta a kicsinyke team munkáját.

James Faraday pszichológus egyik munkájában olvashatjuk, hogy a tudományos fejlődésünk egyik veszélye is egyben a kutatást végző tudós „szent révülete”. Ez körülbelül azt jelenti, hogy se nem lát, se nem hall... miközben imádott munkáját végezheti.

Olyan ez, mint a vadászkutya ösztöne. Minél közelebb érzi magát a célhoz, annál jobban tud koncentrálni, miközben fogalma sincs arról, hogy ki is eteti, hogy ki is a valódi gazdája?!

A cél érdeklí egyedül és kizárólag.

Valahogy így működtek Turner professzorék is itt Massachusetts-ben, a Harvard egyetem „hátsó kertjében”, egy minden igényt kielégítő, kényelmes kis épület alagsorában.

– Kutatásunk kezdetekor ott próbáltuk felvenni a fonalat... – magyarázta lelkesen a laboratórium vendégeinek fogadására szolgáló, kényelmes fotelokkal berendezett helyiségében... az őt figyelő, hat főből álló társaságnak. Természetesen négyen Mc Kingley professzor és 3 fős társasága volt, időközben Massachusetts-be történő megérkezésük során csatlakoztak hozzájuk **Harry Donnald** és **James Nickols** urak a kormány képviselőitében. Legalábbis így mutatkoztak be.

– Nos, ott kezdtük el, ahol Dirac, Schrödinger és Heisenberg urak lényegében abbahagyták – sajnálatos okok miatt... nevezetesen ez az ok nem volt egyéb, mint hogy meghaltak. Különösen a Heisenberg úr által kedvelt 137-es számra próbáltunk koncentrálni, azaz a finomszerkezeti állandóra, az *alfára*... ahogyan már jó pár évtizede a fizikusok hívják. Ez a huncut szám, képzeljék csak el

minduntalan felbukkant és a fizikusok a mai napig nem tudtak vele mit kezdeni.

Feynmant és Wolfgang Pauli is lenyűgözte ez a dimenzió, azaz mértékegység nélküli konstans szám. A 33. prímszám. A dolog odáig fajult, hogy egyesek már egyenesen valamiféle titkos értelmet kezdtek tulajdonítani neki. Pauli akkoriban azt nyilatkozta, hogy ha majd egyszer megjelenhet az Úr színe előtt, meg fogja tőle kérdezni, miért 137? Ha pedig hinnél a babonákban, akkor egy apró adalék: Wolfgang Pauli a zürichi Rotkreuz kórházban halt meg, a 137-es szobában. Nos, irigyeltük is azért, mert ő már biztosan megtudta... Így mi is gözerővel nekiláttunk, hogy értelmezni legyünk képesek.

A 137-es állandó köti össze az elektromágnesességet, a relativitást és a kvantummechanikát. Ez azért nem kis teljesítmény...! Csak hát tudni szeretnénk, hogy miért!? Kiszámítása egyáltalán nem ördögös dolog, sőt, kifejezetten egyszerű. Az elektron, azaz az elemi töltés négyzetét kell elosztani a Planck-féle állandó és a fénysebesség szorzatával.

Azonban az elméleti fizikusok munkáik során lépten-nyomon beleakadtak... Sok alkalommal felbukkan ez az érték és fogalmunk sincs, hogy miért!? Például az elektron mágneses nyomatéka 137... a kvantum Hall-effektus értéke 137... az elektron keringési és a fény terjedési sebességének hányadosa 137, az elemi töltés és a Planck-töltés hányadosának a négyzete 137. És hovatovább a klorofill molekula – amely mint tudjuk az a vegyület, amelynek segítségével a Napból érkező ultraibolya sugarak hatására a növények leveleiben vízből és szén-dioxidból, oxigén felszabadulása mellett szénhidrátok keletkeznek... Ez pedig a Földön az ételkészítés- és oxigéntermelő folyamat, amely folyamat nélkül nagyon nehéz lenne elképzelni bármilyen életet is... Ez a klorofill molekula pedig éppen 137 atomból áll!

– Fantasztikus ez a „finomhangolása” a természeti állandóknak, mintha valami háttér-intelligencia az anyagi világ színpada mögül gondosan ügyelne ezen értékek szinkronban tartására. Sőt, ha jól

tudom a zsidó misztikában, a Kabbalában is jelentőséggel bír – mondta Mc Kingley professzor, és ha lehet hinni a szóbeszédnek, Heisenberg íróasztala felett évekig ott volt ez a szám felírva és a falra tűzve, hogy szabadidejében gondolkodhasson rajta.

– Jól tudja, professzor úr! Kiválóak az ismeretei.

– A másik két alapvetően fontos teória volt számunkra, amelyek pontosabb, mélyebb megértésére törekedtünk még munkánk elindításakor, az a *kvantum non-lokalitás* és a *retrokauzalitás* jelensége.

Természetesen azon kedves vendégeink kedvéért, akik nem látják tisztán ezt a két alapgondolatot, röviden elmondanám mindkettő lényegét – mosolygott rendkívül segítőkészen Turner professzor.

– Nos, kezdjük az elsővel; A kvantum non-lokalitás lényege... bár mielőtt ezt néhány mondattal ismertetném – torpant meg egy pillanatra afféle szórakozott elméleti fizikusként – a „két rés kísérlet” megértése nélkülözhetetlen... – mondta Turner professzor elgondolkodva. – Nos, tehát a „két rés kísérletben” a fizikusok – még a múlt század hajnalán – fogtak egy átlátszatlan lemezt. Vágtak rá először egy rést. Az egyik oldalán először elhelyeztek egy monokromatikus fényforrást, amely egyféle hullámhosszúságú fényt sugározott, a másik oldalán pedig egy felfogó ernyőt. Világos ez az elrendezés?

Cala és Mc Kingley professzor mosolyogva bólogattak.

– Bocsásson meg, professzor úr, én pszichológus vagyok és szégyellem, de...

– O.K. Rendben van! Kezdjük úgy, kedves Cathy, hogy ez az elrendezés megvan! Van egy kis ágyúnk, amellyel apró festékgolyócskákat lövünk az átlátszatlan rés felé. Ezen golyócskák közül van, amelyek átjutnak a résen pontos célzásunknak köszönhetően és bizony a rés alakjának megfelelően megfestik az átlátszatlan tábla mögötti felfogó ernyőt. Mondjuk ezen a felfogó ernyőn, falon egy szép függőleges csíkot hagyva. Mivel a lemezen is egy ilyen „csík” alakú rést hagytunk. A festékgolyócskáink többsége azon

ban ezen a résen nem jutott át, hanem fennakadt a takaró lemezen, amelybe a rést vágtuk. Hát Istenem! Nem céloztunk jól...

Ha most két rést vágunk a takaró lemezeinkre és ismét megbombázzuk festékpatronjainkkal, akkor logikus az eredmény, azaz...

– Két függőleges csík jelentkezik majd a két réssel ellátott takarólemez mögött lévő felfogó táblácskánkon... – mondta Cathy.

– Remek! Erről van szó. Eddig mindenkinek világos. Most csináljuk meg a kísérletünket úgy, hogy ezt az átlátszatlan lemezt egy folyadékkal telt medencébe helyezzük el és hullámokat keltünk. Ugyanis kíváncsiak vagyunk rá, hogy hullámok esetében mi lesz az eredmény. Tehát most nem kis festékgolyócskákat használunk, hanem hullámot keltünk az előző kísérletünk festékgolyócskák kilövési pontjánál. A keletkezett hullám neki ütközik a résnek és onnan intenzitásának arányában neki ütközik a falnak a réssel egy vonalban! A felfogó ernyő szerepét betöltő falunkon megjelenő függőleges vonal a réssel tehát egy vonalban van, hiszen számára a hullámforrás szerepét most ez a mi résünk töltötte be. Most két réssel rendelkező lemezzel ismételjük meg ezt a hullám-kísérletünket. És figyeljük, hogy mi történik, ha immár két résen haladnak át a hullámok. Ugyanis ha az átjutott hullámaink találkoznak egymással, akkor kölcsönösen kioltják egymást, így interferencia lenyomatok, mintázat keletkezik a szemben lévő falon...

– Sok egymással párhuzamos, függőleges csík jön létre... – mondta Cathy. – Ahol a hullámok kioltották egymást, ott nem lesz csík...

– Így van! Remek. Tehát a mintázatunk immár úgy néz ki, mint a mai bevásárlóközpontokban kapható árukra helyezett kis cédulák vonalkódjai. Nem kettő függőleges csík, mint a festékgolyócskáinknál, hanem sok-sok interferencia nyomot látunk sok sávval.

– Világos – bólogatott Cathy.

– Akkor most mindezt nézzük meg a kvantumokkal. Merüljünk alá a kvantum-valóság világába. Jelesül vegyünk először egy kisinyke részecskét, mondjuk az elektront!

Bizony... az atommag körül „keringő” elektront. Lőjük most ezeket ki a mi egy-réses takarótáblánk felé. Az egyetlen résen áthaladva látni fogjuk a detektorunkon, a felfogó táblánkon a megjelenő egyetlen függőleges csíkot a réssel azonos vonalban. No, de nézzük most meg elektron-kísérletünket *két réssel*...

Vajon ebben az esetben is két lenyomat fog-e megjelenni a szemben lévő falon, mint a festékgolyócskáink esetében?! A fizikusok legnagyobb meglepetésére interferencia vonalak sokasága jelent meg a felfogó ernyőn. Pedig apró kis anyagi részecskéket lőttünk ki, elektronokat.

– És mégis a hullámokra jellemző mintázatot kaptunk! – mosolygott Cala.

– Így van – folytatta Turner professzor. – Kérdés: Hogyan hagyhat anyagi részecske hullámoknak megfelelő nyomot a falon, a detektorunkon?!?

Ekkor a fizikusok arra gondoltak, hogy hátha a kis elektronjaink egymáson pattogva keltik ezt a mintázatot.

– „Cseppkísérlet”... A Simons Foundation által rendszeresen kiadásra kerülő Quanta Magazinban jelent meg erről cikk 2014-ben – mondta Cala.

– Igen, de mi még most nem tartunk ott – nézett széles mosollyal az arcán Turner professzor. – Hogy fizikusaink kiszűrhesék az előbbi feltételezésüket, ezért készítettek egy olyan műszert, amely immáron egyesével lőtte ki a mi kis elektron „golyócskáinkat” a két rés irányába. Másodpercenként egy elektront... remélve azt, hogy így semmi esetre sem interferálhatnak. Hiszen egyetlen elektron mi mással is interferálhatna. Az utána következő társa majd csak egy másodperc múlva fogja őt követni. Nos, a fizikusok legnagyobb meglepetésére ezen esetben is a hullámokra jellemző interferáló mintázat, azaz számtalan függőleges csík jelent meg a detektorunk kijelzőjén. Azaz a kizárólag hullámokra jellemző „vonalkód”-alakzat.

Erre egyetlen magyarázata maradt csupán a tudománynak, a fizikusoknak; Az elektron részecskeként haladt ugyan az „akad-

lyig”, azon azonban hullámként haladt át! Így képes volt a rés mögött interferálni egymással, és ezáltal a hullámokra jellemző képet kirajzolni a detektoron. Majd ismét részecskeként csapódott be a falba.

Hullámként ugyanis már képes volt egyszerre áthaladni mindkét résen. Fizikusaink első meglepetésükből felocsúdva kitalálták, hogy mérőműszerrel „meglesik”, hogy a részecske valójában hol is halad át, melyik résen! Ám amikor mérőműszerüket elhelyezték a résnél, a részecske nem hullámként hatolt át, hanem részecskeként és így csapódott be a szemben lévő falon. A mérés pillanatában, amikor MEGFIGYELTÉK, csak az egyik résen ment át és nem mindkettőn! Vajon az elektron „eldöntötte”, hogy most másként fog viselkedni? Vagy valamiképpen reagálhatott a megfigyelésünkre?!

Innentől kezdődően léptek be fizikusaink valójában a kvantumok világába és tették fel a kérdést; Mi az anyag? Részecske vagy hullám? És ha hullám, akkor vajon minek a hulláma?

A megfigyelő vajon megváltoztatta a hullám tulajdonságát, pusztán a jelenlétével? Képzeljük csak el, hogy minden hullám természetű körülöttünk és bennünk is. Ez azt jelenti, hogy folyamatosan hatunk a legtágabb környezetünkre és önmagunkra is.

– Hű-ha! – sóhajtott egy nagyot Dave.

– Nézzük a második témánkat; a kvantum non-lokalitás fogalmának tisztázását – folytatta feltartóztatathatatlantul Turner professzor. – Mint azt Önök is jól tudják, létezik Svájcban a CERN elnevezésű részecske-gyorsító berendezés. Nos, 2008 nyarán szakemberek végeztek itt egy nagyon furcsa eredménnyel járó kísérletet. A helyszín az LHC, azaz a Large Hadron Collider, a föld alatt elhelyezkedő, több, mint 20 km hosszúságú részecskegyorsító berendezése. Nevezetesen: elküldtek „kirándulni” két piciny fényszecskét két közeli városba. Valójában egyetlen olyan fotonról van szó, amelyet optikai módon (tükrökkel) szétválasztottak, és a két, immár függetlenül, szétválasztva mozgó felét a fotonnak üvegszálas kábelon jó messze távolították el egymástól. Mindössze 18 ki-

lométer volt közöttük, amikor megérkeztek az üvegszál végén lévő érzékelőkhöz, mégis történelmet írtak. Ugyanis, amikor megmérték annak jellemzőit az egyik oldalon, *ugyanabban a pillanatban* megváltozott a másik állapota is. Nem egy szempillantás, nem is egy milliárdod másodperc múlva, hanem – a mérési hibahatáron belül – valóban *azonnal*.

A tudomány jelenlegi állása szerint azonban semmi – így anyag, energia és információ – sem terjedhet gyorsabban a fénynél. Vagyis, az egymástól 18 km-re lévő fotonpár tagjai egyszerűen nem tudhattak volna „*azonnal*” a másik felük megváltozásáról, csak bizonyos idő elteltével, ami körülbelül néhány tízezred másodperc lett volna ezen a távon. Ezért a kutatók újra és újra ellenőrizték a méréseiket, a kísérletet többször megismételték, még a Föld forgását és Nap körüli keringését is kizárták, végül kijelentették – a kapott eredmények bár elképesztők, mégis helyesek! És eredményeiket publikálták a Nature című tudományos folyóiratban.

Persze a populáris média hangzatos címekkel tálalta az eseményt néhány napig... „időutazás”... „teleportáció” és így tovább...

Aztán néhány nap múlva átvették a helyét ismét az árvizek, földrengések... rablások és háborúk cikkeinek ömlesztett halmazai.

Ugyanis a 20-as években már foglalkoztak vele és a 80-as években kísérleteket folytattak ez irányba is. Tudják mi volt az igazi mozgatórugója? A politikusok és az őket háttérből irányító katonai vezetők régi vágya – mint a kisgyerekeknek a vidámpark – , a fénysebességgel történő vagy fénysebességnél gyorsabb kommunikáció lehetősége. Természetesen ez lehetetlen, de ezt – mint tudjuk – ők nem értik és valószínű, még sokáig nem is fogják... de sebj, így legalább jól fizető állásaik vannak neves fizikusainknak, és – igazán megbocsátható, kicsinyke alakoskodással, színészkedéssel megtévezve – legalább azzal foglalkozhatnak, amivel igazán érdemes! Tudósaink és a tudományos élet csúcsán lévők – nem az éppen adott politikai hatalom által pozícióba helyezett intézetvezetőkre gondolok, hanem a valóban „értőkre”... Nos, ők pontosan

tisztában vannak a mai napig is azzal, hogy létezik a fénysebességnél gyorsabb távolba hatás.

Einstein és a félig holt, félig élő macskájáról elhíresült Schrödinger is aktív levelezést folytatott az ügyben. Einstein „Spooky action at the distance” – Különös hatás a távolban – néven említette. Rengeteg elmélet született akkoriban, sőt Bell és Rosen is publikáltak erről a témáról még az 50-es években.

Itt szükséges megemlítenem egy másik megfigyelést, hiszen szorosan ide kapcsolódik a fénysebesség kérdése, amely ezen előző, a CERN által elvégzett kísérlet alkalmával is felmerülhetett. Nos, a Hubble űrtávcső 1994 és 2001 között figyelt meg egy távoli csillagrendszerben, az M87-es galaxisban, egy heves anyagkilökődést. A felvétel szerint 7 év alatt 43 fényévvvel távolodott el egymástól két nagyobb góc, ami kb. 6-szoros fénysebességet jelent. A csillagászok nagy része egyetért abban, hogy optikai csalódásról lehet szó, aminek a lényege, hogy az anyagfelhők nem csak oldalra, hanem keskeny szögben a Föld felé mozdultak el közel fénysebességgel, így *a korábbi pozíció fénye jóval később ér el minket*, mint a későbbi. Ez elvben lehetséges és logikus, csak az a gond, hogy ehhez 6-szoros fénysebességnél maximum 15°-os mozgási pályával kell rendelkeznie a közeledő anyagnak, a mérések szerint viszont ez a szög 43° – ami max. 3-szoros fénysebesség illúzióját kelthetné.

Szóval igen elképesztő, hogy van egy felvételünk valamiről, aminek nem volna szabad megtörténnie.

Persze mindez csak akkor furcsa, ha a végletekig ragaszkodunk ahhoz, hogy a fény, illetve semmilyen más anyag, energia vagy információ nem tud gyorsabban haladni 300 millió méter/másodpercnél. Így fordult lassacskán a figyelmünk azon megfontolás felé, hogy még az abszolút üresnek hitt vákuum is kifejtethet egyfajta „közegellenállást” az olyan sebességgel haladó entitások számára, amelyek mozgásaik során elérik a fénysebességét. No, nem valamiféle anyagiassult dologra kellene itt gondolni, hanem sokkal inkább terünket átszelő energiamezők, energiavonalak által kifej-

tett hatásra, amely gátolhatja – végső soron – szabad mozgásában akár még a fotont is.

– Például a Cserenkov sugárzás – mondta Cala. – Az atomreaktorok hűtővizének mélyén halvány, kékes ragyogás veszi körül a sugárzó rudakat. A fényt az okozza, hogy a radioaktív rudakból a bomlás során kirepülő részecskék *gyorsabban haladnak*, mint amilyen gyorsan a fény tud haladni a vízben. Ha ez igaz – márpedig igaz –, akkor el kell, hogy fogadjuk, hogy a közegellenállás igenis hatással van a fény sebességére. Ugyanis világűrünkön keresztül milliárdnyi galaxis fénye és rádióhullámai haladnak át, minden irányból, minden pillanatban, nem is beszélve az ősrobbanásból visszamaradt háttérsugárzásra.

– Hű-ha! – mondta ismét Dave.

– És ezzel még nincs vége, kedves Dave! Ugyanis a fizikusok, asztrofizikusok egyetértenek abban, hogy a Világegyetem tágulásának jelenlegi mértéke nem egyeztethető össze a látható csillagok és galaxisok össztömegével. Legalább 3-szor annyi gravitáció tartja össze világukat, mint amekkora képes lenne kialakulni az általunk látható világegyetem összes anyaga következtében.

Ennek az energiának valahol lennie kell – de még soha, senki nem mutatta ki a jelenlétét.

Mi van, ha a hiányzó, titokzatos „sötét anyag” jelen van a csillagközi térben, mindenütt?!

Mi van, ha egy láthatatlan „energia-oldatban” úszkálunk mindannyian, és *a csillagközi tér nem „üres”, hanem tele van egy számkra közvetlenül érzékelhetetlen anyaggal?*

Nem voltunk benne biztosak itt Massachusetts-ben, hogy napjaink tudománya helyesen értelmezi a vákuum fogalmát. Gondoljunk csak a neutrínókra. Ezek a rendkívül kicsi és rendkívüli sebességgel haladó részecskék még egy 1000 méter vastag ólomlemezben is képesek áthaladni.

Mégpedig sebesség- és pályamódosulás nélkül!

Azaz akkora energiával haladnak a térben, hogy „nem látják” még az előbb említett akadályt sem. Létezésüket óriási, föld alatti

medencékben vizsgálják különleges folyadék-detektorokkal, amikben foton-sokszorozók alakítják érzékelhető villanássá a képzelt részecske és a mindennapi anyag kölcsönhatását. Ha úgy tetszik, akár neutrínókkal is kitölthetnénk az eddig „üresnek” hitt teret, vagy valami hasonlóval...

– Annak lenne igazán energiatartalma és tömege is – mondta Cala. – Lehetséges, hogy így már pótolható a számításainkból hiányzó gravitációs „tömeg”. S ez az energia tartalma valószínű, hogy hatalmas mozgási energiájából adódna!

– Közel jár az igazsághoz, kedves Cala. Nagyon is közel... Mi ezt tettük, ezzel a gondolat-kísérlettel próbáltuk meg pótolni a hiányzó energiát, és meglepő eredményekre jutottunk. De engedjék meg, hogy mielőtt még saját kísérleteinkről beszámolnék, néhány mondatban beszéljek az Önöknek megígért harmadik témakörrel is:

A retrokauzalitásról.

– Mert a non-lokalitásnak máris vége...? – kérdezte Cathy, mint egy megszeppent kisiskolás, aki még várta volna a történet folytatását, de a „film” véget ért... és el kell hagyni a mozi vetítőtermét...

– Igen! A lényeg elhangzott – mondta Mc Kingley professzor. – Sőt, még néhány érdekes kiegészítő részlet is. Arról van szó, kedves Cathy, hogy bizonyos energiahatások, rezgések és hullámok képesek a fény sebességével, sőt annál nagyobb sebességgel is haladni. Turner professzor által elmondottak alapján kénytelenek vagyunk ezt feltételezni. Tudja, erre utalt a kezdeti példánk is a CERN-ben folyt kísérletről, amikor – nyugodtan mondhatjuk, hogy a szétválasztott két fotonrész *idővesztés nélkül* reagál le minden beavatkozást. Nem helyhez kötöttek az adott beavatkozásra nyújtott válaszreakcióik. Akár több fényév távolságra legyenek is egymástól, ha behatás éri a részecskét, társa – részecske párja – akkor is idővesztés nélkül, ugyanúgy képes reagálni a behatásokra, mint a másik „fele” itt.

Azaz non-lokálisak, az őket ért behatásokra azonos időpontban reagálnak egymástól akár több fényévnyi távolságban is. Érdekes

kísérletek folynak ezzel kapcsolatban az emberi ikerpárokkal, akik egymástól nagy földrajzi távolságokban élnek ugyan, de „megérik” egymás hangulatváltozásait, és rögtön sietnek telefonálni a másikkal, hogy minden rendben van-e?! Érti?

– Köszönöm, Mc Kingley professzor úr a kiegészítést – mondta hálás tekintettel Cathy.

– Nos, a harmadik témánk, mint ahogyan említettem is a retrokauzalitás. Ez a szakmai berkekben ismert alapkísérletről szól, amelyet dr. L.J. Wang végzett el Princeton-ban.

Dr. Wang lézersugár-impulzust lövellt keresztül egy céziummal töltött akváriumon, hogy vizsgálja a hullámfront, valamint a felfezető és lezáró hullámfázisok módosulásait, illetve sebességváltozásokat a tökéletes szinuszhullám mintához képest.

A másik oldalon lévő érzékelő szerint elképesztő dolog történt: *a hullám csúcsa már visszaverődött a tartály túlsó feléről, még mielőtt az eredeti egyáltalán belépett volna a közegbe.* Más szavakkal, a visszaverődő hullám csúcsa akkor keletkezett, amikor még nem is ért oda az, ami visszaverődhetett volna. Világos...?

Az már csak hab a tortán, hogy mindez fénysebességnél jóval – körülbelül 300-szor – gyorsabban zajlott le.

Ennyi! Ugye milyen egyszerű? Viszont marad a kérdés: Hogyan lehetséges ez?

Nos, alapvető hozzáállásunkon kell változtatni. Newton óta bevésődött szemléletünkön alapvető változást kell végrehajtanunk, ha és amennyiben a kvantumok világában, azaz világunkat alkotó „alapkövek” szintjén kívánunk eligazodni. Felül kell vizsgálnunk, hogy milyen ok-okozati viszonyban van egymással a hatás és ellenhatás! Eddigi emberi beidegződéseink alapja volt az ok időbeni elsőbbsége, amely minden esetben megelőzi az okozatot. Lassan azonban úgy tűnik, hogy rá kell ébrednünk, hogy ez emberi létezésünk egyik sajátosságán alapul. Ez nem egyéb, mint hogy időben csak egy irányban a múltból a jövő felé haladva érzékeljük világunkat. Így már egyértelmű beidegződésként az előzményt tekintjük az oknak és a következményt az okozatnak. Más szavakkal

mondhatnám úgy is, hogy ezidáig érzékszerveink vezettek bennünket, de ma már kezdjük felismerni, hogy a kvantumok világában valóban megtörténő dolgok minden emberi ösztöneinkkel ellentétesek is lehetnek!

Nagyon itt az ideje, hogy érzékszerveinktől az irányítást agyunk vegye át! Persze ehhez kell egy tudati-fejlettségi szint és egy nem mindennapi képesség, amelynek a neve nem egyéb, mint bölcs belátás! Ha még pontosabban akarok fogalmazni, akkor azt kell, hogy mondjam, jelenlegi, háromdimenziós, „földi-anyagi” világunkban időszemléletünk és anyag-központú gondolkodásunk megfelel jelenlegi életvitelünknek. Viszont ezen érzékszerveink által létrehozott, tapasztalati rendszereink nem tartalmazzák a teljes világ realitását! Csupán azon apró részét értelmezzük világnak, amelyet érzékszerveink által képesek vagyunk „befogni”. Ha nem látom és nem tudom megfogni, akkor nincs, nem létezik – ostoba, idejét múlt szemléletnek nagyon itt lenne az ideje, hogy véget vessünk! Hajlamosak voltunk ezidáig ezt a kicsinyke spektrumát a valóban létező világnak, a világ egészeként felfogni. Ez nagyon nagy tévedés, mivel a „világmindenség” sokkal több annál, mint amit érzékszerveink által képesek vagyunk érzékelni. Agyunk ad lehetőséget számunkra ahhoz, hogy ebből az „érzékek-börtönéből” kijuthassunk. Az emberi agy absztrakt gondolkodási képessége képes elvonatkoztatni és túllépni a csupán érzékszerveink által, közvetlenül érzékelhető világ-képünkből! A parányi részecskék, az atomok és az atomokat alkotó szubatomi részek világát kutató fizikusok kísérleteik révén, és azon kísérletek eredményeit a matematika nyelvén rögzítő dolgozataikban voltak ezidáig először képesek túllépni érzékszerveink által behatárolt világunkon. Mindössze bő száz éve hatolnak egyre tágabb terek felé elméleti fizikusaink gondolat-kísérleteik segítségével, amelyeket azután matematikai leírásokkal, illetve a nagy hadron gyorsítóknak – CERN és Tevatron – végrehajtott kísérleteikkel bizonyítanak is. Égetően szükség lenne mielőbb egy komoly filozófiai szintű összefoglalására az eddig már elért eredményeiknek.

– Például lineáris időszemléletünk kezd erős korlátjává válni a valódi világ objektív megismerésének – mondta Cala.

– Igen! Ez a beidegződés nehezíti meg a kvantumfizikában is eligazodni vágyó ember gondolkodását. Ez a gondolkodási stílusunk a kauzális logikánk egyik alapelve. Megdönthetetlennek hittük, amíg nem érte el szellemi fejlődésünk azt a szintet, hogy az ember ismereteinek állandó bővítése során elkezdett kvantumfizikával foglalkozni. S tesszük ezt már idestova 100 éve. Hiszen mi emberek, amit látunk és észlelünk csillagászati távcsöveink segítségével – és el is neveztük világűrnek – nos, az nem egyéb, mint egy „proton-horizont”! Még azzal a kiterjesztéssel is, hogy tudjuk jól, az anyag és az energia egymásba alakítható! Mi a protonokból, azaz az atomokból, az atomok magjaiból felépített struktúrát észleljük elsődlegesen. Ez pedig – nem nehéz belátni – nem lehet az egész világ, azaz a teljes világ maga! Ismétlem, mi csak egy „proton-horizontot” észlelünk, amely – uram bocsá’ – éppen anyagi struktúraként jelenik meg elsődleges érzékszervünk, a szemünk számára.

– Az átlagemberek ennek ellenére mit sem sejtene az arról a világról, amelyben élnek.

– Szóval, két „világ” létezik?! A klasszikus fizika világa és a kvantumok világa? – kérdezte Cathy felcsillanó szemekkel.

– Igen! Viszont valójában ez a kettő; EGY! Hiszen a kvantumok világa építi fel klasszikus fizikai rendszerekből felépülő világunkat. És ebben már egészen jól el is igazodunk, Newton óta. Viszont az eltelt 100 év még nem volt elegendő, hogy az átlagember valami keveset is készség szinten értsen a kvantumok világából. Habár egyre bővülő létszámú csapat képes felfogni az eddigi világszemléletünk tarthatatlanságát és elavultságát – nagyrészt ezek az emberek fizikusok, és különböző egyetemeken tanító fizikatanárok és tanársegédek – a lakosság összes létszámához viszonyítva mindössze néhány ezer ember – mondta Mc Kingley professzor.

– Valószínű ez is úgy fog majd történni, mint az emberi faj eddigi története során bármikor is történt. Amikor valamiféle, az élet alapjaiban befolyásoló új „kütyüt” fogunk a kezébe adni, amely már ezen új tudományos felismerésen fog alapulni, akkor majd az eszköz használata okozta örömeiben – remélhetőleg – érdeklődni fog – legalább is valamilyen szintig – ennek a kis „kütyűjének” a működési alapelve után – mondta Dave.

– Majmok... – suttogta csak úgy maga elé Cathy.

– Mit mondtál? – kérdezte Dave.

– Nem, nem... semmit. Bocsánat... Csak az jutott eszemben, amikor az állatkertben egy „tükröt” adtak be az állatgondozók a majomketrecbe...

– Tipikusan „majom viselkedés”... Sajnos! – sóhajtott nagyot Cala. – Add ide előbb a „banánt” és majd utána esetleg érdekelni fog, az is, hogy mi az a „banán”... vagy lehet, hogy még akkor sem fogja érdekelni őket. Csak egész nap nyomkodják a gombokat. Mert az olyan „jó”! Ilyenek... legalábbis a többség... Homo ludens!

Kreativitás, szorgalom, kitartás, az új dolgok megértésének vágya... ugyan már! Adjuk a kezükbe készen, és töltsünk az agyukba egy applikációt, azaz mondjuk meg a használati lehetőségeit, és a dologban rejlő egyéb intellektuális tartalom már egyáltalán nem érdekli őket. Öltönyös „banán evők”... Az a legbosszantóbb a dologban, hogy az ember – állat viszonyban az ember az idomár, ez teljesen rendben is van. Azonban modern társadalmainkban számomra egyre inkább úgy tűnik, hogy már ember embert „idomít” a nagy tudásbeli különbségeik miatt! – legyintett és töltött magának egy pohár ásványvizet az asztalon lévő üvegpalackokból.

– Pedig az Úr csakis az értelem hangján tud hozzánk szólni. Ha ez nem így lenne, akkor csupán idomítás lenne minden, amit velünk közölni szeretne. Hiszen az értelem használata nélkül mi másra lennénk képesek?! Csupán idomított lények maradnánk! Ám mi megkaptuk az értelem lehetőségét. Gondolom, nem véletlenül lényegült ez a tulajdonságunk mentális alkotóelemünkkel! – mondta Cathy.

– Az einsteini tér-idő kontinuumban pedig egyre inkább úgy tűnik, hogy nincs ilyen kitüntetett irány. A jövőből éppen úgy következik a múlt, mint a múltból a jövő! Ezt kezdik egyre inkább értelmezni princetoni kollégáink – vette vissza ismét a szót Turner professzor Cala szomorú megjegyzéseit követően. – Gondoljunk csak bele; a túlsó végén visszatükrözött hullámcsúcs már azelőtt visszaverődött, hogy az eredeti hullám, azaz annak kiváltó oka belépett volna teljes egészében a kísérleti térbe!?! Ebben az esetben tehát *a következmény látszólag megelőzte az azt kiváltó okot!* Ezt nevezzük retrokauzalitásnak; amikor egy jövőbeli esemény – a következmény – váltja ki annak előzményét, és nem fordítva. Fontos azonban kiemelni, hogy a visszaverődő hullám így is *csak akkor jelent meg*, amikor már úton volt az eredeti!

Még pontosabban fogalmazva; akkor, amikor már megállíthatatlan lett volna a belépő fénysugár.

– Így legalább megmenekül a logika! Mielőtt még megzakkanna az ember – sóhajtott nagyot Cathy.

– *Egyre nagyobb a valószínűsége annak, hogy így működik a kvantumvilág*, azaz a mi világunk, hiszen teljes anyagi rendszerünket kvantált állapotú szubatomi részecskék alkotják – folytatta Turner professzor. – Ha szeretnénk, ha nem, egyre inkább be kell látnunk, hogy két egymással összefüggő, egymásra ható esemény nem állítható ok-okozati viszonyba. Pontosabban, egyik sem lesz kitüntetett ok vagy okozat; mindkettő egyszerre kiváltó ok és következmény világunkat alkotó szubatomi méretű alapköveink rendszereiben. Az előzmények és következmények, okok és okozatok időfüggetlen ekvivalenciává válnak világunk ezen alapszintjein.

Néhány mondatban összegezve az általam elmondottakat:

1. A kvantum non-lokalitás jelenségében és a fénysebességnél gyorsabb hatások meglétében a szakma tagjai egyetértenek. Abban már eltérő vélemények vannak, hogy lehet-e ezt információtovábbításra használni.

2. Abban, hogy a fénysebesség, mint konkrét felső *határvonal*, az anyag térben való terjedésének maximális sebessége; a tudományos életünk képviselői egyetértenek.

3. A retrokauzalitás elvét is az összes komoly kollégánk elfogadja abban az esetben, ha ez nem okoz paradoxont.

Nos, Einstein relativitáselmélete még áll, *bár már lefotózták a kvantum összefonódás jelenségét*, amelyben ő maga igazán nem hitt. Ráadásul a kvantummechanika tartogathat még szép számmal meglepetéseket. Ebben a fizikustársadalom teljes mértékben egyetért. Kedves hölgyeim, uraim – fordult a professzor vendégei felé – ennyit szántam bevezetőül.

Ez az a szint, ahol mi átvettük a kutatás fonalát mintegy 9 évvel ezelőtt. Nem tarthattam azonnal arról Önöknek tájékoztatót, mert vannak társaságunkban olyanok is akik – önhibájukon kívül – ezekről az összefüggésekről még nem is hallottak. Nem lehetett ezeket kihagyni, hiszen akkor teljesen érthetetlen lett volna mindaz, amit ezután szeretnék Önökkel megosztani. Nevezetesen; kis kutatócsoportunk által megállapított összefüggéseket világunk szerkezetéről és működéséről.

És most szeretném átadni a szót James Nickols úrnak, aki kormányunk megbízásából van jelen a mai megbeszélésünkön.

Ezzel Turner professzor hátralépett és kiment a szobából.

– Kedves Cala, Cathy, Dave és John! Nem áll szándékomban túl hosszúra nyújtani mondanivalómat, hiszen Önök nagyon hosszú „utat” tettek meg az elmúlt 2-3 nap során a szó közvetlen és intellektuális értelmében is. Most pedig, az ebédjüket követően Turner professzor kegyetlenül folytatni fogja előadását az Önök számára. Kérem, koncentráljanak majd az ő mondanivalójára, mert azt követően egy rövid – mindössze néhány perces – szünet után döntenünk kell egy mindenki számára fontos ügyben! S én szeretném, ha döntésüket kellő felelősséggel tudnák meghozni.

Ezért mielőtt az ebédet elfogyasztják – és azt követően Turner professzor úr beavatja Önöket majd olyan mélységben a tudomány azon részeibe, amely már a közemberek számára egyáltalán nem

publikus – engedjék meg, hogy nagyon röviden, csupán néhány mondatban összefoglaljam azt, amit eddig hallottak, kiemelve azon elemeket, amelyekre érdemes lesz koncentrálni.

Nos, először is Önök kaptak egy rövid ismertetőt – még Princeton-ban – az emberi faj valódi, igaz történelmi háttéréről, amelyet a közoktatásban gondosan, tudatosan elkerülnek, mint témát. Önök okos emberek, így bizonyára megértették, hogy ez az eleme fajunk történetének miért is nem vált, nem válhatott publikussá. Mai korunkban a bolygónkat benépesítő populáció számára eleve két nagy csoport szembeállítását eredményezhetné. Tudják milyenek az átlagemberek! Mindenki azt kutatná és firtatná, hogy vajon az ő felmenőinek vérvonala az eredendően marsi-civilizáció Föld-bolygóra – akármilyen célból is – települt csoport tagjai körében keresendők, vagy a büntetésből elszigetelt, mindentől irtózatosan távol eső – a jelenlegi ázsiai területeket magába foglaló – büntető telepek valamelyikére deportáltak között vannak!? Ezen utóbbiak a kőkorszaki szintre visszasüllyedve próbáltak egyáltalán életben maradni. Ez és ennek kutatása, firtatása óriási feszültséget teremtene. Éppen elég az nekünk, hogy a Föld-bolygó tudatos, jelenlegi irányításában részt vevő, és a – gondolkodni képes átlagemberek számára – különféle pénzügyi érdekcsoportokban megtestesülő klubok egymás közti érdekeit összehangolva, ne szítsuk a feszültséget. Az érdekellentétek olykor amúgy sem oldhatók már meg, sajnos. Olykor csak nyers erőszakkal. De a történelem során ezeket a háborúskodásokat mindig megkíséreltük kordában, kezelhető keretek között tartani.

Világossá vált az Önök számára az az információ is, hogy a közemberek tudatában kialakított ország-fogalom mennyivel kezelhetőbb, ha Földünket valójában egy „űrhajónak” tekintjük... ráadásul ez az „űrhajó” nem esztelenül, fejtellenül száguld a semmibe, hanem megkíséreltük kialakítani a tudatos irányítását is a bolygón folyó életünknek. Ezért sokkal hatékonyabb és sokkal könnyebben érthető, ha a „kabin” kifejezést használjuk ezekre az ország nevű egységeinkre. A társadalmi entrópiát próbáltuk meg

csökkenti a rend irányába haladva. Ugyanis ezekben a „kabinokban” nem azonos az „elhelyezés színvonala”. Más és más „osztályon” utaznak a benne élő népcsoportok.

Nagyrészt ez a kinevezett vagy „megválasztott” kabinparancsnokokon is múlik, azaz a „kabin-vezetők” tehetségén. Miképpen képesek a kabinban élők – és ezáltal közvetlen irányításuk alatt lévő kabinlakók – életét megszervezni, és érdekeiket a nemzetközinek nevezett, több „kabin-vezető” közös részvételével lefolytatott tárgyalásokon képviselni. Erőszakos esetekben ezek a kabinok egymásnak is feszültek a történelem során. Nagyobb helyet akartak maguknak vagy éppen irigyelték a mellettük lévő „kabinlakók” javait vagy életszínvonalát. Ezekben az esetekben került sor minden esetben a regionális egyeztetésekre. Kisebb horderejű esetekben az „emeleti szinten” történő egyeztetésre kerülhetett sor. Sajnos azonban voltak már olyan konfliktusok is, amelyeket teljes „Föld-űrhajó” szinten kellett megkonzultálni és dönteni annak kimeneteléről.

– Világháborúk, világégések... – mondta Mc Kingley professzor.

– Pontosan erről van szó. Legutóbb például olyan mértékben kifolyt a háborús események sorozata az irányítók kezéből...

– II. világháború... – mondta Dave.

– Úgy van! Sajnos ilyenkor már nem marad egyéb eszközünk, csakis a parancsnoki „híd” jól elzárt és őrzött páncélszekrényeiben meglévő... – a mai kor embere számára egyáltalán „nem publikus, de már rendelkezésre álló” – olyan tudományos eszközök valamelyikének bevetése, amely nagyon körültekintő, gondos döntés alapján már nélkülözhetetlenné válik a végsőkig elfajult háborúskodás megfékezése érdekében.

– Atombomba! – mondta Dave ismét.

– A II. világháború esetében pontosan ilyen eszköz volt az atombomba. A közvélemény elől még az elméleti lehetősége is gondos eltitkolás alá esett. Azt gondolom, hogy nem szükséges hangsúlyoznom, hogy ma is léteznek ilyen „eszközök”. Azonban

amikor már nem maradt más eszköz a kilátástalan és a végsőkéig elhúzódni látszó öldöklés megfékezésére – az akkori amerikai-japán ellentétekre gondolok, amely a Csendes-óceán térségét foglalta magába – nos, akkor nem tévovázhattunk tovább... és bekövetkezett augusztus 6. és 9. tragédiája.

– Enola Gay... – motyogta Mc Kingley.

– De célunkat elértük vele, mert – az azidáig a „híd” gondosan őrzött egyik titkaként – bevetésre került az a bizonyos atombomba, és ezzel be is fejeződött az emberi történelem addigi legnagyobb méretű önpusztítása. Hogy miért volt szükség a II. világháborúra, abba most és itt ne menjünk bele. Ez már a köztudatban is meglevő iskolai tananyagi elemzésekben igen részletesen olvasható.

– Persze csak, ha valaki jó tankönyvből tanul! – mondta Cathy.

– Ez bizony igaz! De ez már a „kabin-főnökök” és általuk létrehozott „kormány” elnevezésű stábjuk feladata, azaz „fedélközi szint” és nem a „híd” feladata! – mosolygott James Nickols, majd folytatta. – Tehát a „Föld-úrhajó” viszonylag békésen haladt az évszázadok, sőt évezredek „idő-óceánján”, amikor is a jövőben, valamikor nagy hiba történt. A parancsnoki „híd” egyetlen egy esetben nem volt éber, és olyan „eszköz” szivárgott ki gondosan őrzött pánccs szekrényéből, amely felborított mindent...

Tehát az új felfedezések igenis jelen vannak... csak elzárva az adott kor átlagos és átlag alatti képességgel rendelkező emberei elől!

– Talán még a „marsi”, magas szintű technológiai ismeretek átmentett – és a „híd” által azóta is gondosan őrzött – anyagai közül valók!? – mondta Mc Kingley. – Az „időgép”, vagy ahogyan megtanultuk „az ember időbeni elmozdulását lehetővé tevő eszköz” is ilyen lehetett!

– Így igaz! Az ismeret kiszivárgásától kezdődően elfajultak a dolgok.

– Ugye-ugye! Az „alma” – a tiltott gyümölcs... mármint a tudás fájáról... – szólt közbe Cathy.

– Egyre koszosabb, levegőtlenebb lett, és a „légkondicionáló” berendezéseink elromlása, vagy még inkább az „utazó közönség” tudatos rongálása révén a „hajó” túlmelegedése is bekövetkezett – folytatta James Nickols. – Sok-sok okból adódóan a „hajón” való tartózkodás a kezdeti körülményekhez képest már-már szenvedéssé vált. Ezt nagyban tetézte még a „hajón” utazók létszámának ugrásszerű és nagymértékű megemelkedése. A létszámnövekedés igazi okainak megértése már nagyon komoly, elvont gondolkodást igényel, amint ezt hallhatták is.

– A technikai részleteit a professzor át is ugrotta! – mondta Cala. – Annyit említett, hogy ez nem egy műszaki berendezés volt... „lesz”, hanem úgy kell elképzelnünk, mint egy DNS-transzportálást...

– Valószínű, jó oka volt rá a professzornak, hogy ennek technikai részleteire nem tért ki. De én megnyugtathatom Önöket, hogy a mai nap során – feltételezhetően – Turner professzor úr erre is ki fog majd térni. Megítélésem szerint... legalábbis kénytelen lesz... – mondta James Nickols Cala-nak, majd folytatta. – Princetonban az előadás befejeztével azt szerettük volna elérni, hogy Önök megérthessék a helyzet drámai mivoltát... kiúttalanságát... tragikus voltát! A káosz – ezen egyetlen, nem a megfelelő időben bevezetett, azaz kitudódott technikai „csoda”, az ember időbeni elmozdulását lehetővé tevő eszköz – gyakorlatilag a „Föld-űrhajó” emberek számára történő élehetlenségét vetíti előre. Innen pedig már nem tudunk hová evakuálni!

Több, mint tragikus... több, mint drámai... Ez ebben a formájában sokkal inkább egy „öngyilkos repülésre” vagy „hajóútra” kezd hasonlítani. Az édesvíz készleteink, a túlmelegedés, a túlnépesedés... a javak igazságosabb elosztása, civilizációnk fenntarthatóságának nyersanyag igénye, illetve az ezekért folytatott harc mind-mind a tragédia bekövetkezte felé sodorja fajunkat.

– Marsi szindróma? – kérdezte Cala.

– Majdhogynem – bólogatott James Nickols. – Egyetlenegy reményünk maradt csupán!

– Mi? És az mi...? – pattant fel a négy fős kis társaság szinte egyszerre.

– Nos, ez az, amire Turner professzor úr megkísérelti Önöket – a remélhetőleg kellemes ebédjük elfogyasztását követően – rávezetni. Köszönöm figyelmüket! Jó étvágyat kívánok, és kérem, hogy pontosan 50 perc múlva itt, ebben a szobában találkozzunk ismét.

Ezzel James Nickols is intett az ezidáig szótlanul ülő társa felé, és ők is elhagyták a helyiséget.

Harvard Egyetem
Cambridge, Massachusetts, USA
14:00 (Helyi idő)

*„Közös, hogy meghal aki él,
S, Természet útján szebb valóra kél.”*

Shakespeare

A kis társaság Jack Nickols kérését megfogadva, nem 50 perc múlva, hanem már 30-35 perc elteltével ismét ott ült az előadóterem kényelmes konferencia-foteljeiben. Szinte mindenki kezében szorongatta kávéspoharát. Egyedül Cathy nem kávézott. Amikor Turner professzor megérkezett, már James Nickols és társa Harry Donnal is bent ültek.

– Hölgyeim! Uraim! – fordult vendégei felé. – Készen állnak? – tette fel mosolygó arccal a költői kérdést Turner professzor. – Ugyanis rendkívül fontos témákat fogok feltárni az Önök számára. Amennyiben magasabb szinten van a tudásvágyuk, mint a fájdalom küszöbük, akkor talán még élvezni is fogják, amit elmondok.

Mc Kingley Turner professzor ezen mondatára csendesen elmosolyodott és csak úgy maga elé révedt. – Nagyon jó kezdés... szavamra, tetszik – gondolta magában. – Ha innen még valaha visszajutok az egyetemre, így fogom kezdeni az első előadásomat, ezt megfogadom!

Turner professzor szavai azonban visszahozták ábrándozásából...

– Nos, a szünet előtt a kvantumfizikáról elmondott néhány alapgondolatomat folytatva...

– Bocsánat, professzor úr! – szólalt meg színlelt kétségbeeséssel Cathy. – De tudja, én a kvantumfizikát soha nem értettem. Pláne azt nem, hogy miért laboratóriumokban kutatják?? Hiszen reggel, amikor felébredünk és kinyitjuk a szemeinket... máris az aznapi kvantumfizikai előadást láthatjuk színesben, 3D-ben! – mondta huncut mosollyal. A többiek jót derültek megjegyzésén.

– Kedves Cathy! Ön remek pszichológus, hiszen ezen megjegyzésének időzítése is ezt bizonyítja. Remekül oldotta fel az érezhetően feszült hangulatot – mondta Turner professzor. – Erre a könnyedségre vagy legalábbis látszat-könnyedségre szükség is lesz. Nos, ha Ön úgy véli, hogy reggelente – felébredése után – magát a kvantumfizikát látja, hallja és érzi az Önt körülölelő világban, akkor Ön már nem is olyan keveset tud a kvantumfizikáról, hanem megkockáztatom, hogy főbb összefüggéseit is érti. Hiszen mindannyian atomokból épülünk fel, sőt, a minket körülvevő világ minden egyes anyagi objektuma is. Ezen atom nevű – és ráadásul az őket alkotó még parányibb – elemek, rendszerek is kvantum jelleget mutatnak. Tehát az a világ, amit tudatunk „a világ”-ként él meg – beleértve saját magunkat is – az bizony egy kvantumvilág! Minket is ez vonzott 7-8 évvel ezelőtt, amikor világunk szerkezeti felépítésének megismerése volt a célunk. Hallottak már Lemaitre-ről? Teljes nevén Georges Henri Joseph Édouard Lemaitre.

Cala mosolyogva bólogatott. – A „Nagy Bumm”-os...!

A többiek pedig csodálkozva néztek.

– Sebaj! Örülök, hogy Cala tudja. A többieknek csak vigasztalásul mesélem el, hogy még 1987-ben – igyekszem hozzátenni, akkor még nem dolgoztam itt... – nevetett Turner – itt a Harvardon megkérdeztek 23 találomra kiválasztott végzős egyetemistát – értik... nem középszintű tudással rendelkező, vagy uram bocsá’ még az alatti tudásszintű embereket, hanem egyetemistákat, ráadásul

végzős harvardi egyetemistákat – hogy miért melegebb a nyár, mint a tél ?!

Mit gondolnak hányan tudták a helyes választ? Ne töprengjenek! Ketten...! Értik?! Tehát huszonhárom harvardi... – édes jó Istenem, harvardi – diplomásból huszonegyen nem értik az okát egy ilyen alapvető emberi tapasztalatnak. Csak mellesleg jegyzem meg; Nem azért, mert nyáron a Nap közelebb van – egyébként nincs közelebb – hanem, mert a Föld tengelye ferde a keringési pályához képest, és így nyáron a sugarak meredekebb szögben érik az északi féltekét.

Tehát Lemaitre 1894. július 17-én született Charleroi-ban, Belgiumban. A Leuveni Katolikus Egyetemen szerzett mérnöki diplomát. Az I. világháborúban négy évet töltött a hadseregben. Láta az első mérgesgáz támadások áldozatait. A háború után folytatta tanulmányait, de ekkor már elméleti fizikát tanult, majd 1920-ban belépett a Katolikus Szemináriumba Maline-ban. 1923-ban szentelték pappá. Élete végéig két hivatása volt. Egyszerre volt asztrofizikus és pap. Mindkettőt szívvel-lélekkel végezte. Ő mondta: *„Két út vezet az Igazsághoz. Én úgy döntöttem, hogy mindkettőt követem.”* A tudomány és a hit! Még hogy kibékíthetetlen...! – sóhajtott nagyot Turner professzor. A tanulatlan emberekkel el lehet hitetni, no de hát, a többivel nem...! – felszentelése után Cambridge-be utazott, ahol Arthur Eddington mellett asztrofizikával foglalkozott. Katolikus pap, kozmológus, matematikus, egyetemi oktató, fizikus és teológus volt.

Ennek ismeretében – mondta Turner professzor – bizony gyakran gondolkodom a mai kor átlagemberei között millió számra található ateistára, akik habzó szájjal hirdetik mentálisan szűklátókörű nézeteiket, mintegy valódi gondolkodást teljes mértékben nélkülöző, általuk legfelsőbb rendű kinyilatkoztatásként kezelt véleményüket a világról... Hát nem nevetséges?!

S, ugyanígy gondolkodom a bigott vallási vezetőkre, akik élő embereket voltak képesek elevenen, máglyán elégetni csupán azért, mert az ő véleményük eltért az éppen akkor hivatalos, adott egyház ve-

zetőinek véleményétől! Milyen érdekes, hogy Lemaitre-ben a tudomány és a hit is megfért egymást segítő, szép szimbiózisban.

– Figyelemre méltó megfigyelés – mondta Mc Kingley. – Példaképpen szolgálhatna ma is sokak számára. Pontosan mostanában, amikor egyes tudományok legújabb eredményei meglehetősen tanácsstalansággal töltik el a kutatókat. Elsősorban éppen a kvantumelmélet alapján, az elméleti fizikusokat. Én néha úgy érzem, hogy tanácsstalanságukban mindannyian szívesen vennének egy új filozófiát...

– Minél tudatlanabb valaki, annál inkább befolyásolható. Igaz ez mindkét oldalra – jegyezte meg halkán Cathy. – Európa pedig bármikor képes vallási alapon a káoszba süllyedni. Főleg, ha valami más is van a háttérben...

– Valóban, ez a filozófia éppen nem áll még rendelkezésünkre – reagált Turner professzor még Mc Kingley megjegyzésére. – Higgye el, kedves tanult kollégám, olykor – megtorpanva kutatásaink során mi is szívesen vettünk volna egy-egy ilyen fogódzót. A szaktudományok művelői, amikor nagyon elől járnak – és éppen ettől hihetetlenül egyedül vannak – nagyon örülnének egy filozófiai megfogalmazásnak, rendszernek, amelybe képesek lennének belekapaszkodni úttörő, felfedező útjukon... Amikor értelmükkel éppen megpillantanak egy olyan összefüggést, amelyet azidáig még senki nem látott. Valahogy így érzünk most mi, a kvantumfizikával foglalkozó elméleti fizikusok!

– Ráadásul a kvantumok világa nagyon érzékeny, „huncut” terület. Még akkor is, ha a matematika bizonyításrendszereivel tudjuk alátámasztani – mondta Cala. – Emlékszem az egyik volt professzorom kedvenc bizonyítására, amellyel persze kezdő egyetemistákat vezette félre, akik a konkrét feladat mellett még nem voltak képesek magára a feladat típusára odafigyelni! A kérdést ezen nagyon kedves, és az egyetemünkön méltán népszerű professzorunk úgy tette fel, hogy a Vatikán területén mennyi az 1 km^2 -re eső pápák száma!? Mivel a Vatikán területe $0,44 \text{ km}^2$, ezért a kettő főt elosztottuk a területtel, azaz $0,44$ -dal, egyenes arányosságot alkal-

mazva. Így ki is jött a tiszta matematikai eszközrendszerünket alkalmazva a 4,545454... eredmény, azaz ennyi pápa található a Vatikánban átlagosan négyzetkilométerenként! Mivel tudjuk, hogy a pápák száma konstans, így nyilvánvalóan ez nem egy arányossági feladat annak ellenére, hogy matematikailag képesek voltunk kiszámolni. Nyilvánvalóan a reális eredményt akkor kaphattuk volna meg, ha tudjuk azt, hogy a pápák száma konstans, és előfordulásukat az egész Föld területére számoltuk volna ki. Így kaptuk volna meg az előfordulási sűrűségüket helyesen.

Számomra azért is érdekes ez a még egyetemisták egy részét is beugrató feladat, mert az atommag körüli elektronsűrűség és a Heisenberg-féle bizonytalansági tényező járt állandóan és azóta is az eszemben... az elektron előfordulási sűrűségére vonatkozóan. Hiszen nem tudjuk meghatározni azonos időpontban egyszerre a helyüket és a sebességüket, csakis az egyiket vagy a másikat.

No, de térjünk vissza Lemaitre-hez... 1924-ben Amerikába utazott, és itt a Harvard obszervatóriumban egyszerre végzett csillagászati kutatásokat és a Massachusettsi Műszaki Egyetemen Phd-doktori fakultására járt. 1925-ben visszatért Belgiumba, ahol a Leuveni Katolikus Egyetem tanára lett. Itt kezdett hozzá az általános relativitáselmélet alapján egy új kozmológiai elmélet kidolgozásához. Két év alatt jutott el a ma is elfogadott „Táguló Univerzum” elméleti modelljének kidolgozásához, amelyet korábban egy orosz tudós, Alexander Friedmann is kigondolt. Mindketten a relativitáselméletből vezették le a Világegyetem tágulásának gondolatrendszerét. Friedmann időközben meghalt. Ők ketten nem ismerték egymást, és Lemaitre nem tudott Friedmann-ról. Friedmann matematikus volt. Lemaitre azonban továbbment. Az Univerzum modelljére vonatkozó elméletét 1927-ben tette közzé a Brüsszeli Tudományos Társaság évkönyvében. Einstein először mereven elutasította Lemaitre gondolatait. „Az Ön számításai hibátlanok ugyan, de fizikája visszataszító” – mondta Einstein.

Eddington sem válaszolt Lemaitre-nek.

– Az az undorító tekintélyelv, ugye-ugye... – mondta Cala.

– De a sors hosszú távon igazságos! – folytatta Turner. – Ugyanis 1930-ban a Hubble mérései igazolták a tágulási elgondolás helyességét.

– Az a bizonyos vörös-eltolódás... – mosolygott Cala.

– Így igaz! Sőt, ekkor már Eddington is előkaparta a fiókjából Lemaitre korábbi leveleit és lefordította. És megjelentette a Királyi Asztronómiai Társaság havi lapjában. Majd levelet írt a Nature-nek, amelyben briliánsnak nevezte Lemaitre elméletét. Einstein 1931 februárjában egy konferencián nyilvánosan elismerte, hogy Lemaitre-nek igaza van, sőt, 1933-ban Pasadenában már elismerően nyilatkozott. *„Ez a Teremtés leggyönyörűsegebb és legkielégítőbb magyarázata, amit valaha is hallottam”* – mondta.

Az Ősrobbanás elméletét, mint kezdetben minden újat sokan nehezen fogadták el...

– Ők a lassabban gondolkodók... – mormolta csak úgy, az orra alatt Mc Kingley professzor.

– Egészen pontosan definiálható pszichikai alapja van ennek a viselkedésnek – mondta Cathy – és ez a tudományos életben hatványozottan megfigyelhető... csak úgy, mint a hétköznapi élet során. Ugyanis tanulatlan emberek csinálják a hangulatot minden ellen, ami nem „ők”! Ki ne találkozott volna már ilyennel!? Ez a fajta ember azt gondolja, ha mindent kritizál, akkor okosabbnak tűnhet. Mivel valódi tudása nincs, ezért úgy tesz, mintha lenne... Pedig pontosan az ellenkezőjét éri el ezzel a magatartásukkal, ami lényegében szerepmagatartás. Saját tudatlanságukat leplezik le a mindig mindent fölényesen lekicsinylő stílusukkal. Pozitív gondolataik, elismerő mondataik nincsenek! Elkeserítő, amikor hálózatra tömörülve látja őket az ember. Ekkor, mint egy kiéhezett ordasfalka – amelynek tagjai állandóan egymást is kritizálják, ám akkor vannak igazán csak elemükbe, amikor egy falkán kívülit kell megtámadniuk – többségi fölényüket élvezve még arra is képesek, hogy elhitessék önmagukkal, hogy igazuk van!

– Lehet, hogy éppen ezen tulajdonságaik miatt „tömörítik” őket hálózatba... a „tenyésztőik”! – mondta Dave.

– Visszatérve beszélgetésünk eredeti fonalához, azaz Lemaitre gondolataihoz, nevezetesen; XII. Piusz pápa 1951. november 22.-én a Pápai Tudományos Akadémián tartott beszédében kiállt a „Nagy Bumm”, mint a Teremtést igazoló lehetséges érv mellett – folytatta Turner professzor. – Lemaitre úgy, mint nagy elődje Galilei, hitt abban, hogy Isten kutató gondolkodással áldotta meg az embert és jó, ha a teremtett Univerzumot kutatja...

Nos, ilyen előzmények után vettük mi a bátorságot, hogy közelebbről is szemügyre vehessük a „Nagy Bumm” elméletnek nevezett gondolatot.

– Ma már sokkal több ez, mint elmélet – mondta Cala. – Hiszen elterjedését követően a világ fizikai kutatólaboratóriumaiban már kiválóbbnál kiválóbb fizikus kutatók évről évre szállítják a zseniálisabbnál zseniálisabb új méréseiket, kiegészítéseiket, pontosításait, részeredményeiket, amelyek alaposan alátámasztják Lemaitre elgondolását.

– Mi is nagy reményekkel kezdtük el munkánkat. Tudtuk, hogy az ősrobbanás a Világegyetem egyik állapotából a másikba való eltolódását jelenti. Burns 1986-os publikációjából indultunk ki. A szingularitásban, a kezdeti pontban, t_0 időpontban a pontszerű univerzum teljesen differenciálatlan állapotban van. Azaz szuperpozícióban van! Ekkor még a négy alapvető kölcsönhatás sem alakul ki.

– Steve Weinberg is ragyogóan vezette le az „Első három perc” című könyvében – mondta Cala. – Nincs itt még jelen sem az elektromágneses, sem az erős, sem a gyenge kölcsönhatás, sem pedig a gravitáció! Ne felejtsük el, hogy 13,8 milliárd évvel ezelőtt vagyunk.

– Így igaz! – folytatta a professzor. – Ám 10^{-43} másodperc múlva a gravitációs erő leválik a másik három alaperőről, amelyek egészen a 10^{-35} másodpercig egységesek maradnak. Ekkor az erős magerők leválnak az elektromágneses kölcsönhatásról. Ennek eredményeként gyors kiterjedés következik be. Világegyetemünk kvarkok és elektronok forró masszájává válik. Amint Világegye-

temünk eléri az egy másodperces „öregkort”, megkezdődik a nukleoszintézis, azaz az atommagok kialakulása. A kvarkok protonokká egyesülnek, miközben az elektromágneses és a gyenge kölcsönhatás elválik egymástól. A következő 100 000 év, azaz 10^{12} másodperc alatt a protonok és az elektronok egyesülésével neutronok alakulnak ki, amelyek más protonokkal egyesülve deutérium, hélium, lítium atommagokat képeznek.

Ekkor már az anyag lecsatolódik a sugárzásról!!!

És a sugárzás ettől a pillanattól kezdve szabadon terjed a térben. Ez drámai pillanat, kérem... – ezt a pillanatot jól jegyezzék meg, hölgyeim és uraim!! – emelte fel hangját izgalmaiban Turner professzor, és kipirult arcán látszott, hogy ezt ő nagyon fontosnak tartja.

– És a Világegyetem átláthatóvá válik... – mondta Cala.

– Egészen pontosan! – erősítette meg a professzor. – Ekkor jön létre a „proton-horizont”, azaz jelenlegi anyagi világunk. Leválk a továbbra is óriási sebességgel haladó, „tisztá” energiából álló sugárzásról. Megszületik belőle... azaz az energiából. Tömegre tesz szert, ezért a tovább száguldó energia „nővérehez” képest lelassul. De ezidáig nem fektettünk erre az időpillanatra elegendő hangsúlyt! Hiszen tudósaink innen szépen levezették – egyébként teljességgel helyesen – hogy a továbbiakban az anyag különböző elemekké fejlődik, majd egymástól jól elkülönült testekké kondenzálódik, a Föld lehűl... és elindul a kristályok képződése... és így tovább... és így tovább... Sok millió év után pedig az élet megjelenése következik az előbb említett atomokból felépülő, nagy és óriás szerves molekulák elnevezésű „Lego-kockákból”.

Majd még néhány millió év, és csak úgy „balhéból” megjelenik a nooszféra elemi egysége, a TUDAT... az Emberi Tudat!

Ugye milyen mentális szűklátókörűség lenne itt a merev ateizmus alkalmazása!?! Csak úgy átugrani néhány millió évet! Mit számít az, hogy mi történt ott és akkor. Ó, hát annak megértésével foglalkozni munka lenne... energiát, időt nem kímélő kutatást kellene folytatni. Ugyan már! Kész! Itt a vége! Esetleg elő kellene

venni és elolvasni még néhány könyvet! Éljen a kristályokból, csak úgy magától kifejlődött értelem... bla-bla-bla... – mondta imáron teljességgel áthevült arccal a professzor.

– Még jó, hogy volt egy Platón nevű úriember a görögök között, akinek szintén gyanús lett ez az óriási logikai ugrás... mintha az emberi értelem igen finomra tervezett logikai hálójából kimaradt volna valami. Hatalmas hiányérzete van a gondolkodó embernek az előbbi folyamattal leírt gránitszikla kialakulása... és mondjuk a mai számítógépeket megalkotni képes emberi intellektuális teljesítmény, azaz az emberi tudat között.

– Hát az a „fejlődés”... mondanák az ateisták – mondta Dave.

– Te is tudod jól, Dave – mosolygott Cathy –, hogy ez is egy nagyon jól leírható pszichológiai folyamat, amit a pszichológusok nagyon is jól értenek. Ugyanis ha az emberi gondolkodás során létrejön valami egy kreatív ember vagy embercsoport fáradtságos munkájával, akkor azon nyomban megalakul az ellenpólusa! Létrejön a cionizmus, akkor azonnal megalakul az anti-cionizmus, létrejön a fasizmus, akkor azonnal megalakul az antifasiszta szervezet is és folytathatnám... kereszténység-iszlám, idealizmus-ateizmus, kapitalizmus-szocializmus... Sajnos ez nem csupán a fékek és ellensúlyok rendszere a világ egészséges működtetéséhez, hanem egyszerű emberi gyarlóság, a tagadás-szellem! Ugyanis a tudatlan ember nem kreatív. Soha semmi eredendően újat nem képes megalkotni, mert hiszen tudatlan... Ezért egy részük irigy azokra, akik alkotni képesek! Ezáltal – neki, a tudatlannak – nem marad más, mint a TAGADÁS! Mindennek, mindenkor történő kritizálása... azt gondolja, hogy ezzel a szerepmagatartásával képes elleplezni tudatlanságát.

– Pontosan ismerem én is ezt a folyamatot – mosolygott Dave Cathy-re.

– Igen ám... De milyen fejlődés??! Miképpen lesz a gránitsziklából emberi agyvelő??? – folytatta Mr. Turner Cathy és Dave párbeszédjét követően. – Nem túl „elegáns” logikai ugrás ez!?! Kérem! Sokkal inkább felületes lustaság!

Persze, ha sokaknak így is jó!? No, de hála Istennek, azért van néhány milliárd lakója ennek a Földnek, akik nem elégednek meg ezzel a megállapítással. Így természetesen mi sem elégedtünk meg vele, ahogyan Lemaitre sem.

Történt ugyanis valami ebben az ősrobbanási folyamatban, amelyet a fizika tudománya is már majdnem bizonyosságnak vesz, hisz annyi részeredmény támasztja alá remekebbnél remekebb fizikus koponyák kísérleti eredményeinek köszönhetően. Ugyanis „ott”, amikor a neutronok kialakulnak és más, már kialakult protonokkal egyesülnek deutérium, hélium és lítium atommagokká – mint az imént mondtam – ekkor csatolódik le az anyag a sugárzásról. És a sugárzás ettől a pillanattól kezdődően szabadon terjed tovább az Űrben! Bocsánat a nyelvbotlásért, az űrben. Felismertük, hogy ennek a pillanatnak eddigi méltatlanul történő figyelmen kívül hagyása – különös fontosságú lehet!

Nem könnyű elképzelni – tudom – de segítek! Képzeljék el, addig „kéz a kézben” haladt egy totipotens, differenciálatlan szuperpozícióban lévő energia-masszán belül a leendő anyag, a protonok és elektronok későbbi kialakulásában résztvevő energia... valamint az óriási energiatöbblet miatt az ezen részecskék alkotásában részt NEM vevő energia is.

Ebben az adott pillanatban azonban hirtelen elengedik egymás „kezét”, és két teljesen külön entitásként száguldanak az ősrobbanáskor kapott energiájukkal tovább, a téren át.

Ekkor egyik munkatársam zseniális ötlettel állt elő. Mi van akkor, ha nem EGY robbanás volt, hanem feltételezzük, hogy legalább kettő!

Miért jó ez nekünk?

Mert így egzaktabb magyarázatot kapunk a részecskék keletkezésére vonatkozóan. Ugyanis ebben az esetben nem egy viszonylag homogén ős-energia massa száguld a robbanás következtében a téren át, amelyből azután kialakulnak a részecskék az előbb elmondottak szerint... Bár ebben az esetben is fennmarad a kérdés, hogy mi lett annak az energiának a sorsa – nem kevés mennyiség –

amely nem vett részt a részecskék kialakulásában a nagyon forró-nak feltételezett energia-áramból.

– Nagyon jó kérdés! – suttogta szinte alig hallhatóan Cala.

– Kollégánk eredeti ötlete fantasztikus zsenialitásra vall! És elkezdtek vizsgálni annak lehetőségét, hogy mi van akkor, ha egymástól nagyon kevés idő különbséggel, de feltételezzük, hogy két robbanás, két-ösrobbanás történt! Hétköznapi hasonlattal élve, mint amikor a hagyományos fegyverzetekkel vívott háborúban a robbanótöltetek felrobbanásakor nem egyetlen, hanem több *lökéshullám* halad...!

Először a tulajdonképpen eddig is elfogadott robbanás, majd ezt követően az előzőhöz képest kisebb energiával rendelkező, de nagyon rövid időn belül bekövetkező második robbanás, amelyben kialakulnak az atomi részecskék. Ha két – egymáshoz nagyon közeli időpontban történő – robbanást feltételezünk, akkor a sorrendjük valójában indifferens. A lényeg, a hangsúly azon van, hogy ez a kettő robbanás óriási sebességkülönbséggel rendelkezik! Egyébként, ha hagyományosan egyetlen ösrobbanást feltételezünk, akkor is az anyag leválásakor két, egymástól karakterisztikusan elválasztható „lökéshullám”, energiaminőség fog egymástól elválni, és nagy sebességkülönbséggel tovább haladni. Ugyanis az az energia, amely részecskék kialakulására fordítódik – a részecskék tömeggel való rendelkezése miatt – le fog lassulni, míg az az energia KVANTUM, amely nem fordítódott az anyagi, atomi részecskék kialakulására – éppen azért, mert nem rendelkezik tömeggel rendelkező komponensekkel, amelyek lelassíthatnák, mint az előbbi energia szegmenset – továbbra is, immár nagyságrendekkel nagyobb sebességgel fog tovább haladni.

– Értem! – kiáltott fel Cala. – Az eredmény szempontjából teljesen mindegy. Mind a két út ugyanoda fog vezetni. Nevezetesen a tér kitöltésének két frakciójához. Az egyik – az előző esetünkben – az atomi részecskék képzésében részt NEM vevő energiaáram, továbbá a benne kialakult – immáron tömeggel rendelkező és ezáltal lelassult mozgást végző – a ma ismert atomjainkat alkotó energia.

Az utóbbi esetben pedig, ha két egymáshoz időben nagyon közel eső robbanást vizsgálunk, akkor – feltételezem – az elsőnél száguld az ősrobbanás következtében felszabadult „tisztá” energia, amely részecskéket még nem tartalmaz, és a kisvártatva bekövetkező újabb robbanás, amely már majdnem vagy esetleg teljesen kész részecske-fregmentumokat – mondjuk a ma ismert kvarkokat – tartalmazza. Az eredmény szempontjából mindegy – ahogyan a professzor úr említette is. Vagy rosszul gondolom?

– Nem, nem gondolja rosszul, kedves Cala. Mi is pontosan ezen a gondolati úton indultunk el és megállapítottuk, hogy az eredmény nem egyéb, mint – ugyanaz – azaz két fő komponensből álló, SKALÁRISAN száguldó energiamező! Azaz ATÉR!

– Hadd segítsek, professzor úr! – lelkesedett fel Cala. – A következő logikus kérdés az volt... – akármelyik úton is értük el ezt a szingularitásból, azaz a pontszerű ősrobbanás helyétől terjedő, „kifelé” száguldó energiamezőt, az eredmény ugyan az, azaz két szegmensű energia száguld skalárisan szét a térben. Egy a mai atomi részecskékből álló részecskehullámként, és a részecskék alkotásában részt NEM vevő, továbbra is „tisztá” energiahullám. – Nos, a kérdés azonnal adja magát: Mi a különbség a két energiamező között?!

– Remek, Cala! – mondta Turner professzor. – Ön gyorsabban érti meg, mint mi annak idején – nevetett a professzor. – Vajon mi lehet a különbség az atomokat felépítő második lökéshullám, illetve a korábban elindult, tiszta energiahullám között?! Illetve, az első esetben a tiszta energiahullám és a belőle mintegy „kikondenzálódott”, a mai atomi részecskéinket alkotó energiahullám között?!

A kis szobát síri csönd töltötte ki, habár látszott kis csoport tagjainak arcán, hogy teljes odaadással figyelnek, sőt, némelyikük arca ki is pirult az izgalomtól.

Mc Kingley professzor tenyerébe temette arcát, úgy gondolkodott. Cala révült tekintettel nézte az üvegasztal egy pontját, majd egyszer csak ő kiáltott fel elsőként.

– A tömeg... a tömegük teljesen más – kiáltotta és örömeiben tenyerével az asztalra csapott. Majd pironkodva elnézést kért.

– Így igaz! A tömegük! Nem nehéz belátni, hogy immáron – akármelyik módon is, de – a részecske tulajdonságra szert tett kicsinyke „energiasűrítmenyeknek” akármilyen csekélyke tömegük is van, de már rendelkeznek tömeggel. Míg a részecskék alkotásában részt továbbra sem vevő energia – nem rendelkezik a tömegre jellemző sajátságokkal. Ebből következően a részecskéket alkotó energiánk – az egyszerűség kedvéért nevezzük ezt az energiát most már részecskéknek – tömege révén *lelassul!!* Azaz nagyon komoly sebességkülönbségre tesz szert – az egyébként eredetét tekintve azonos energiából származó, de immár két megjelenési formájában – a térben tovább száguldó... két egymástól elvált energiamező.

A sebességkülönbségük nagyságrendekkel különbözik egymástól. A részecske-mező maximális sebessége *nem lépheti át a fénysebességét*, azaz a 300 ezer km/s-ot, hiszen itt már érvényesül Einstein zseniális törvénye.

– Tömeggel rendelkező test soha nem lépheti át a fény sebességét – szolt közbe nem kis meglepetést okozva, Cathy.

– A másik – „tisztá” energiamező – pedig *akár a fénysebesség többszörösével* is haladhat tovább, hiszen ő nem rendelkezik a tömegre jellemző belső tulajdonságokkal, amely letilthatná ezt a sebességet az ő rendszerén belül – fejezte be a professzor.

– Tehát két energia alapstruktúra tölti ki Világegyetemünket, amelyek egymástól eltérő, nagyon nagy sebességkülönbséggel száguldanak a végtelen űrben – összegezte Mc Kingley professzor és folytatta. – Azt hiszem, most már sokkal világosabb számomra is a „sztori”. Valamikor, még egyetemista koromban olvastam róla, hogy az ősrobbanás matematikai modelljét Alexander Friedman orosz matematikus hozta létre, felhasználva Einstein általános gravitációs elméletét – ahogyan azt néhány perccel ezelőtt Turner professzor úr említette is. Mivel ő állítólag idejekorán elhunyt, számításai mégsem veszték kárba. Bár egymásról nem tudtak,

egymást nem ismerték Lemaitre-rel, mégis nagyjából egymással párhuzamosan dolgoztak ugyanezen a kérdésen... ahogyan ez az imént el is hangzott... Az elmélet finomítása vezetett ahhoz a következtetéshez, hogy a világegyetemünk *tágulása sem egyenletes*, hanem gyorsul a távolság függvényében. Az a bizonyos szemléletes, felfúvódó luftballon felszínén található két pont távolodik egymástól... Fontos előrelépés volt, hogy az ősrobbanás korai szakaszában, a becslések szerint 10^{-36} és 10^{-32} másodperc között, az Univerzum ***a fény sebességét nagyságrendekkel meghaladó*** tempóban felfúvódott. Ha jól tudom, a tudományos világ ezt nevezi a világűr *inflációs folyamatának*, tehát ez az infláció jelensége. A modellt összevetve csillagászati megfigyelésekkel, meg tudták határozni az Univerzum sugarát is, amit 46,6 milliárd fényévre becsülnek. Ez azért meglepő, mert a 13,7 milliárd év alatt csak akkor növekedhetett meg ekkorára az Univerzum, ha a növekedés sebessége *átlagban háromszorosa volt a fény sebességének*. Ezt úgy értelmezik, hogy a speciális relativitáselmélet által szabott korlát csak az anyagi objektumok mozgására érvényes és *nem a tér tágulására*, amelyben a galaxisok elhelyezkednek.

– Jól interpretálja, kedves kolléga – mondta Turner professzor.
– A fény sebessége tehát egyfajta elválasztó határ az űrben haladó kétféle energiamező – a lassúbb anyagi részecskékből álló és az anyagi részecskék alkotásában részt nem vevő hatalmas energiamező – között. Egy ideig úgy tűnt, hogy átjárhatatlan...

Később ismertük csak fel, hogy a klasszikus fizika szintjén és értelmezésében átjárhatatlan, de a szubatomi és a kvantumok szintjén már nem! Olyannyira nem, hogy atomjaink fontos alkotórésze az a nagy sebességgel száguldó térrész is. Hiszen az atommagjainkat körülvevő elektronhéj nem egyéb, mint ennek a nagy sebességgel száguldó térrésznek a módosult, azaz lelassult sávja! Igen ám, de ekkor a legváratlanabb helyről érkezett a segítség.

A filozófia, az orvostudomány és a kvantum-elektrodinamika részeredményeit ötvöztük egybe kollégáimmal. Nevezetesen, felvetődött egy újabb alapkérdés; Ha ugyanis a tér tágul, akkor a

benne „úszó” atom-„darabkák” térfogata miért nem nő?! Ezzel szoros összefüggésben fogalmazhatunk úgy is, hogy ha az atomok mérete nem változik, akkor a foton hullámhossza miért?! Nem kevés munkával megtaláltuk erre az összefüggésre is a választ. Kísérleteink részleteire nem térhetek ki, hiszen Mr. Nickols – a professzor odapillantott James-re – nyomatékosan felhívta a figyelmemet, hogy maximum két óra áll rendelkezésemre 9 évnyi kutatási eredményeink ismertetésére. Csak mellesleg jegyzem meg, hogy nem kis teljesítményt igényel az Önök részéről sem, hogy ezen eredmények lényegét ennyi idő alatt abszolválni tudják.

Mr. Nickols sűrűn bólogatott a hátsó fotelből, ahol Harry Donnalddal ültek egymás mellett. Jobb kezének mutató ujjával – mosolyogva, de sűrűn – mutogatott a bal csuklóján lévő karórájára.

– Így hát az Önök részére csak eredményeink logikai sorrendjének bemutatására törekedhetek – folytatta Turner professzor. – De talán nem is baj, hiszen kísérleteink részletei nagyon sok tévedést tartalmaztak. Bizony sok alkalommal zsákutcába futottunk és onnan kitolatva más gondolati ösvényeket kellett követnünk, hogy eredményesen léphessünk tovább. Ezen kutatási technikáink ismertetése talán nem is lenne olyan érdekes az Önök számára. Gondolatkísérletünk továbbfejlesztéséhez egyértelműen kínálkozott a válasz, amely még tovább erősítette a két egymástól –óriási sebességkülönbségük által is – elszeparált energiamező elválasztottságát, hogy az atomi részecskék már nem részei a szabad energia azon mezejének, amely a fénysebesség többszörösével száguld. Tömeg-tulajdonságának köszönhetően arról a sebességtartományról már levált. Habár az ősrobbanáskor nyert energiájával ez az anyagi mező is nagy sebességgel távolodik a szingularitási ponttól, de maximum a fény sebességével teheti ezt meg. A foton pedig már sokkal inkább NEM az atomok által alkotott sebességű, anyagi mezőhöz tartozik, hanem nagyobb eséllyel az anyagi részecskéktől mentes, nagy sebességű övezetből „érkezik”... Inkább annak „hírnöke”, mintegy a két – sebességkülönbségeik által egymástól jól elválasztott – energiamező határán mozgó „információs futár”.

Csakúgy, mint a neutrínó, amely néha „átkukucskál” ide hozzánk, a fénysebesség által behatárolt világunkba. Bocsássanak meg, azért használom ezeket a furcsa kifejezéseket, mivel a mai kor emberének tudatában ezek a jelenségek még nincsenek benne, s mint minden új jelenséghez, ehhez is új fogalmakat, sőt fogalomrendszert kell majd megalkotnunk.

– Ne zavartassa magát, professzor úr – mondta Cala. – Remek a hasonlatai, követhetőek. Azt gondolom, hogy mindannyian világosan értjük, hogy az atomok „mögött” ugyanaz a nagysebességű tér – vagy nevezzük energiamezőnek – található. Einstein folyamatos tér-időről beszélt. A tér pedig axiómaszerűen – skaláris entitás. Nos, amivel egy skaláris entitás folyamatosan kapcsolatban van – Einstein szerint az idővel – akkor bizony az idő sem lehet vektormennyiség. Az, hogy az idő vektormennyiség, csupán az ember jelenlegi – és egyáltalán nem bizonyos, hogy helyes – szemléletmódja! ATÉR ugyanis; EGY! Mégpedig skalárisan létező! Benne pedig nagyon sok idősík lehetséges... ezeket az idősíkokat a bennük lévő –áramló – energia sebessége választja csak el egymástól!

– Ajjaj...! Azt hiszem, hogy én valahol lemaradtam! – sóhajtott nagyot Dave. – Nézzük csak! Tehát van egy 10^{-33} -dik másodperc, amikor az ősrobbanás történt. Azóta pedig az eltelt idő 10^{17} másodperc, itt vagyunk most. A 10^{-33} -dik másodpercben a szingularitásból elindul „c+sok-sok v”-vel egy energiamező, és óriási sebességgel elkezdi tágulni a térben... majd a részecskék ezen energiamezőről történő leválásának pillanatában kialakul az anyagot felépíteni képes részecske-világ... ha jól értem... a továbbra is hatalmas sebességgel, „c+sok-sok v”-vel száguldó energiamezőn belül! A nagy sebességű „mező” pedig számunkra nem észlelhető... hacsak nem a gravitációs hullámok révén...?! De hiszen akkor, amit mi világegyetemenként látunk, a csillagok, a bolygók, a holdak, az összes üstökös, az csupán a lelassult és a magas sebességű mezőből „lecsatolódott”, kivált anyagi részecskék által felépített horizont! Ahogyan önök nevezik; A proton-horizont! Hiszen ők nagy-

jából azonos sebességgel haladnak a sokkal nagyobb sebességű energiamezőben, csak annál jóval lassabban... bár terjedési-, azaz mozgásirányuk megegyezik! Skalárisan száguld mindkét – egymástól eltérő sebességű – entitásként. A *sötét energia és a sötét anyag* pedig nem egyéb, mint a kezdeti szingularitás óta hatalmas, „c+sok-sok v”-vel haladó energiamező, amelyből lelassulása révén kivált a mi világegyetemünk proton-horizontja!

– Bravó, Dave! – mondta Cala.

– Hű-ha... sóhajtott egy nagyot Dave. – Őszintén megvallva, nem reméltem, hogy képes leszek egy levegővel végig mondani... Abban azonban egészen bizonyos vagyok, hogy nem hiába tanítanak bennünket „odaátról”... Hiszen a néhány ezer évvel ezelőtt még szakóccával hadonászó kedves felmenőm egészen biztosan nem gondolta, hogy egy ilyen okos leszármazottja – jelen esetben én – a tér-idő kontinuum szubmikroszkopikus szerkezetét és egyben makro-szerkezetét is meg fogja érteni, s barátai képesek lesznek ezt a szerkezetet megvizsgálni, sőt mérni is.

No, most érzem igazán magam különbnek néhány háziasított, pszichopata... kortársamnál!

Cala és Cathy hangosan felkacagtak.

– Ha megengedik, visszatérnék kutatásaink további folytatására – a kellő komolyság kedvéért. Köszönöm! Szóval, ekkoriban vetődött fel az emberi test és az „abban” helyet foglaló emberi intelligencia kérdése. Természetesen az előbb ismertetett világegyetem fizikai rendszerén belül található maga az ember is.

Hogyan kerülünk mi „ide”? Miként kerültünk bele ebbe a fizikai struktúrába és legfőképpen miért? Gondoljanak csak bele emberi létünk ebben a struktúrában elfoglalt pozíciójába! Tulajdonképpen lebegünk a „mélységek és magasságok fölött... alatt”! – mosolygott a professzor. – Ugye, hogy hagyományos emberi kifejezéseinkkel milyen nehéz is felfogni, meghatározni néhány természeti összefüggést, amelyek már messze meghaladják a nyelvünk által biztosított jelenlegi lehetőségeinket!? De sebjaj, a nyelv gyor-

san utol fogja érni a gondolatot, meg van hozzá minden lehetősége.

– Hát, ami azt illeti, nem könnyű! Olyasmi, mintha Galileinek szeretnék beszélni a kvantum non-lokalitás jelenségéről – mondta büszkén Dave úgy, mint aki már tisztán és teljesen érti a fogalom teljes tartalmát. Vagy nagyon sok képszerű hasonlattal tudom ezt megtenni, vagy egy egészen új nyelvezettel kell megismertetnem a kor emberét, amit persze meg kell tanulnia, mielőtt megértené mindazt, amit el szeretnék neki mondani. Nem lehetetlen, de igen izgalmas feladat. Teljességgel megérttem az Ön helyzetét, Turner professzor.

– Köszönöm és folytatnám... Nos, az ember optikai ismeretei segítségével alkotott két csiszolt üvegből álló berendezést. Ezek segítségével bővíti ki szeme által érzékelhető tértartományok sugarát. Az egyik segítségével a „mélységek” felé, a másikkal a „magasságok” irányába tekint. „Lefelé” az atomok világába és még annál parányibb részek felé... a kvarkok világába. A másikkal a csillagokba és azokon túlra, ezer és ezer fényévnyi távolságokra figyel és mér... mindent megmér. Logikai sorrendbe rak minden számára új ismeretet. Emberi tudata ott „lebeg” valami módon ebben hatalmas skaláris térben... Mindegy, hogy felfelé vagy lefelé tekint, mindkét irányban óriási távolságok várnak rá.

– Kissé félelmetes ez a kép – mondta Cathy. – Mintha hiányozna az a „lépcsőházi korlát”, az a kapaszkodó... de tagadhatatlanul valós. Sajnos sehol nem látom azt a bizonyos „kapaszkodót”... egy „lépcsőházi korlát”, amelybe kapaszkodva haladhatna ebben a végtelenül mély és egyben végtelenül magas TÉRBEN az emberi tudat. Ott lebeg valahol a közepén... nagyon hiányzik egy összefoglaló filozófiai mű! De hát nem Athénban és nem az Ókorban vagyunk, ahol már bizonyosan megalkottak volna – napjaink fizikai csodáihoz – egy remekbeszabott filozófiát is.

– Nem is tudja Cathy, hogy mennyire fején találta a szeget – mondta felhúzott szemöldökkel Cala.

– Nos, erre való – nagy valószínűséggel – a „Föld-jármű”, és rajta egy ezen járműben nélkülözhetetlen védőöltözet, egy afféle „szkafander” – az emberi test maga – mint *viszonyítási alap*. Hiszen filozófusaink és egyes írói hajlamokkal megáldott munkatársaink már írtak néhány dolgozatot, doktori disszertációt, tanulmányt arra vonatkozóan, hogy emberi testünk tulajdonképpen egy „eszköz”. Nagyon hatásos, nélkülözhetetlen – de a tér fizikai tulajdonságainak figyelembe vételével – mégis csak egy eszköz. Mint úrhajóson a ruha, elhelyezve benne az emberi agy, amely folyamatos kapcsolatot tart, irányítja és kontrolálja a rábízott emberi testet... illetve fogadja a testre szerelt sok-sok érzékelő „antenna” által a külvilágból felé továbbított üzeneteket, jeleket.

Csoportosítja őket, az agyban fájlalba, mappákba rögzíti, így a memóriájában elrejtett és összegyűjtött sok-sok információ segítségével feladatokat, problémákat képes megoldani.

Hertog, az elhunyt Hawking munkatársa egy helyen úgy fogalmazott; „Az örök felfúvódás elméletével az a probléma, hogy egy háttér univerzum létét feltételezi, amely Einstein általános relativitáselmélete szerint terjed.” Nos, nekünk ez nem jelentett problémát! Sőt, éppen ebbe kapaszkodva jutottunk el egyre magasabbra az ismereteink során. Sőt, maga Hawking egy helyen azt mondta, hogy az *infláció* – Lemaitre – teória „csupán elméleti fizikai spekuláció, ami az azt valóban értők szerint messze van attól, hogy forradalmi legyen.” Szegény Hawking! Ma már tudjuk, hogy mennyire nem volt igaza ebben. Maradjunk annyiban, hogy az előbbi idézet pedig nem több, mint az ő személyes spekulációja!

– De mi végre ez a bravúros szerkezet? Ez a lényegében „Föld-járó” konstrukció a maga zseniális rendszereivel? – kérdezte Mc Kingley. – Úgy tűnik, és én is sokat elmélkedtem már barátaimmal arról, hogy amikor megszületünk, „beszállunk” egy felettébb furcsa szerkezetbe, amelynek segítségével térben és időben teszünk egy utazást!

Az utazás neve; az életünk! Kb. 60-90 évig tart. A szerkezetet emberi testnek nevezzük, amely egy általa még nagyobb egység-

ben, szerkezetben a Világegyetemen halad át – a „Föld-űrhajó” segítségével, amely „űrhajóban ez a szkafander a kötelező viselet”.

Fantasztkusan célszerű eszköz, ezt értem – amennyiben jól gondolom az Ön által elmondottakat! S ebben a Világegyetem nevű struktúrában, egy nagyon nagy sebességgel mozgó energia-mezőben halad, és ezáltal az energiamezőtől elkülönülő mozgást végez egy furcsa állapotú, ám szintén energiából felépült rendszer... az anyagi világ?!

Bennük a „kövérke kis gömböcskékké” zsugorodott, „összehajtogatott” atomok tömegük miatt már nem képesek akkora sebességgel mozogni, mint atomokká nem alakult energiamező-társaik. Utóbbiak, megőrizve „mező” jellegüket, a fénysebesség többszörösével süvítenek az atomok „között”... mintegy hullámként!

A bennük mozgó atomok, tömeggel rendelkező tulajdonságuk miatt maximum csak fénysebességgel képesek elmozdulni, de ezt elérniük is már úgyszólván lehetetlen... a gyorsulás és az ahhoz szükséges energia már ilyen magas sebességszinteken nem áll rendelkezésükre. Ezáltal ők jóval lassabbak és ráadásul *csakis lineáris mozgásra* képesek... ezért felfoghatjuk ezen két karakterisztikusan egymástól eltérő energiatípust, két külön dimenziónak is!

– Majdnem jól érti, kedves kolléga – mondta Turner professzor.
– Azzal igazítanám ki, hogy nem az „atomok között” süvít ez a tiszta energia, hanem az atomokon belül is...

– Ááá... Értem már! – kiáltott fel Cala. – Ez a nagyon fontos információ hiányzott még nekem. Ez megmagyarázza az atomokon belüli „üres” tér fogalmát is. Hiszen mint jelenleg ismerjük, az atomjainkon belüli tér 99,9999%-a „üres”. Tehát ott „süvít” át a nagysebességű tér... módosult sávja! Hiszen a hozzá képest sokkal lassabban haladó atommag azért – a dolog természetéből adódóan – módosítja, torzítja az ő pályáját is... Legalább is a hozzá, mármint a maghoz nagyon közel eső térrészekben. A mag tömegét meg kell kerülnie, és ez módosítja a pályáját... elektronná, elektronhéjjá válik. Ez magyarázza meg Heisenberg bizonytalansági relációját is... De hisz ez hihetetlen, egyszerűen fantasztkus! Ezért nem tud-

juk egy időben a helyét és a sebességét is mérni az „elektronnak”... vagy az egyiket... vagy a másikat...

Turner professzor bólintott Cala felé és folytatta. – Valamint nagyon fontos annak hangsúlyozása, hogy a tömeg megjelenése miatt „elnehezedett” energiafázisban az „idő múlása” azért érzékelhető, mert lineáris rendszerbe léptünk át a skaláris, eredeti, atomi részecske-struktúrától mentes energiamezőnkéből. Einstein tér-idő kontinuitásról beszélt, azaz folyamatosságról... Az abszolút bizonyos axióma, hogy a térnek skalárisnak kell lennie. Hiszen, hogy úgy mondjam; mindent „kitölt”! Miből gondoljuk, hogy benne az „idő” lineáris...?!? Ez logikai tévedés lenne! Ha a tér skaláris, akkor éppen a tér-idő folyamatosság miatt az időnek is SKALÁRISNAK kell lennie. Hiszen különben sérülne a „kontinuitás” fogalma! Ez pedig, mint tudjuk nem lehetséges! Adva van – tehát – az eredeti, „anyag szemcséktől” mentes, nagy sebességgel száguldó energiamező, amely egyértelműen skaláris, és benne „elnyelve” a lecsatolódtott atommagokból álló másik energiafázis, amely tömeg-tulajdonsága által már nem képes a fénysebesség átlépésére. Tehát önmagán „belül” ez a térkomponensünk – a proton-horizont – egyszerre végez skaláris, azaz táguló mozgást és ugyanakkor végez lineáris mozgást is. Kettős mozgáskomponensű! Így beszélhetünk a proton-horizonton belül az „idő múlásáról”. Valószínű, hogy majd a valaha megalkotásra kerülő időgép születésekor ezt már kiválóan fogják érteni az alkotói! Az ember még nem érti SAJÁT lényegét! Ezért csak és kizárólag a klasszikus fizikában volt képes gondolkodni... önnön magáról is. Pedig 100 év óta megkíséreljük megértetni vele a kvantumfizika rejtelseit, amely mintegy alapja a klasszikus fizikában „létező” makrotárgyaknak. Ezen általa ismert „makro-tárgyak” nem létezhetnének a kvantumok világa nélkül! A kvantumok világa viszont képes létezni a makro-tárgyak létezése nélkül is. Ezt nagyon fontos megérteni!

Tudják, egy dolog beszélni az időről, és egy másik, „érezni” azt!

– Az ember egyébként is 80 milliszekundummal a „múltban él”
– mondta Cathy. – Ismereteim szerint ennyi időre van szükségünk, hogy valamely érzékszervünk által érzékelt bármely kémiai vagy fizikai hatás, amely a testünket érte, tudatosulhasson agyunkban.

Egyébként is, aki figyelte Lloyd ügynök előadását még a Princeton-on, az pontosan érti, hogy JELEN nincs! A „jelen” nem egyéb, mint a jövő megfelelő méretű és minőségű élettérért folytatott harca!

– Én még mindig nem értem, hogy mi ebben a zseniális?! – meredt maga elé Dave.

– Sebaj, Dave! – mosolygott Cathy. – Hidd el, el fog jönni az idő, amikor te is át tudod majd látni ezt az elképesztően gyönyörű rendszert!

– Ez igazán remek és elgondolkodtató megfigyelés – mondta Turner professzor Cathy-nek, figyelmen kívül hagyva a Dave-vel folytatott kis intermezzót. – Bár az utóbbi megjegyzését azzal egészíteném ki – ha megengedi – hogy az utolsó mondat, az társadalomfilozófiai megközelítése az „időnek”. Mi pedig itt és most az IDŐ-ről, mint olyan fizikai entitásról beszélünk, amely vektoriális érzést kelt egy olyan fizikai rendszeren belül, amelyet a tömeg jelenléte ural. Azaz a klasszikus newton-i rendszerben, tehát mondjuk ki; a mi anyagi világunkban. Ám a világ nem csupán „ennyi”, mint ahogyan az remélhetőleg az eddigiekből ki is derült.

Éppen ezért, a tömeg érzését okozó kicsinyke, atomi entitások nagymértékben behatárolják lehetőségeinket... úgy értem, az anyagi dimenzió rendszerében élők fizikai lehetőségeit... Ugyanis ezen kis részecskék nem örök életűek. Néhányan közülük százezer évekig is élhetnek és léteznek köztük olyanok, amelyek millió éveken át változatlan módon fennmaradnak. Ám a végén mindannyian beleolvadnak az anyagi struktúrákkal nem rendelkező, nagysebességű világba. Már csak azért is, hogy a Termodinamika főtétele ne sérüljön. Kevesekben tudatosult a mai napig is... pedig közerthető tény, hogy Napunk idősebb, mint a Föld...

– Ez még megy... – sóhajtott nagyot Dave, és hátradőlt.

– Ám a Földön a vizet alkotó részecskék még idősebbek, mint a Napunk!

– A mindenit – csodálkozott el Dave – no, ez már nem megy annyira!

– Ugye-ugye milyen csaloéka is az idő fogalmával kapcsolatos ismeretrendszerünk! Milyen huncut beidegződések áldozatai vagyunk! – mondta a professzor.

– Pedig én már kezdtem azt gondolni – mondta Dave – az utóbbi néhány perc remek összefoglalót hallgatva, hogy valahol sikerült megragadnom a fonalat. Ám a professzor úr utóbbi megjegyzése úgy hiányzott nekem, mint a londoni emeletes buszon a jegyellenőr köszönése!

Mindannyian felkacagtak. Úgy tűnt, Dave nem bírja a feszültséget, ezért tréfával próbálkozott azt levezetni. Pedig minden erejével követte az elhangzottakat... Keményen koncentrált és figyelt, mert érezte, hogy „itt” valami nagyon komoly dologról van szó, és érdekelte.

– Komolyra fordítva a szót; Ezt követően világegyetemünk viselkedésének tanulmányozását még komolyabban vettük. Ha önmagunkat és önnön szerepünket kívánjuk megérteni, felfogni, akkor világegyetemünk viselkedését, viselkedésének jellemző törvényszerűségeit kell megértenünk. Ez nagyon fontos szemléleti változást eredményezett kutatócsapatunknál. Természetesen értettük elődeink zseniális számításait, mely szerint ismert Világegyetemünk teljes anyagi rendszere – a két energia-dimenzió közül a „lassabb” sebességgel haladó, az anyagra jellemző részecskéket tartalmazó frakció – nem tartalmaz összesen annyi anyagot, hogy érvényesíteni legyen képes Newton klasszikus tömegvonzással kapcsolatos törvényét! Azaz a Világegyetemünk nagyon úgy néz ki, hogy egy jó ideig még tágulni fog.

Felmerült a kérdés; Mi lehet az az erő, amely képes Világegyetemünk összes anyaga által kifejtett gravitációs vonzó erőt meghaladni. Hiszen Világegyetemünk a szingularitási pontból kiindult robbanás óta szüntelenül tágul. Ezt úgy tűnik, nem képes kompen-

zálni a – benne lévő összes anyag által meghatározott – gravitációs vonzó erő. Csillagászati megfigyeléseink alapján a térnek minden objektuma távolodik tőlünk. Sőt, a tőlünk távolabb eső objektum *nagyobb sebességgel*, mint a hozzánk közelebb esők!

– A felfújódó léggömb felszínén bejelölt pontok esete! – mondta Cala.

– Igen! Pontosan úgy. A rövid válasz erre természetesen elméleti fizikusaink szerint az, hogy a kezdeti robbanás ereje olyan mértékű volt, hogy képes legyőzni Világegyetemünk teljes anyagának vonzó erejét. Igen ám, de mi arra voltunk kíváncsiak, hogy mi „közvetíti” ezt a hatalmas erőt?! Mi az az erő, amely Világegyetemünket további tágulásra kényszeríti?! Így fordult figyelmünk a már „jól ismert” sötét anyag és a sötét energia felé. Közelebről kezdtük szemügyre venni. Hiszen képzeljék csak el, az általunk ismert, csillagászaink által feltárt világegyetem teljes anyagkészlete, a bolygók és holdjaik összessége, valamint 100 milliós nagyságrendű klaszterek, csillagrendszereink és a benne található csillagjaink tömegének összessége, matematikai számításokkal nagyon pontosan igazolhatóan csupán 0,4%-a annak az energiamennyiségnek, amely Világegyetemünket tágulásra készíti.

– Érthetem úgy, kedves professzor úr, hogy az Ön által ismertett, kettős sebességű energiaáramlással rendelkező tér részei közül az, amelyik a még differenciáltalan energiából „kikondenzálódott”, általunk ismert anyag atomi és szubatomi részecskéit tartalmazza, nos, annak tömege nem több, mint az általunk belátható és ismert tér 0,4%-a?!

– Igen! Egészen pontosan Világegyetemünk 74%-át teszi ki a *sötét energia*, 22%-át pedig a *sötét anyag*, valamint 3,6%-át különböző intergalaktikus gázok tömegei adják. Az a szegmense az általunk belátható térnek, amely atomi-anyagi részecskéket hordoz magában, valóban, mindössze 0,4%-át teszi ki a térnek.

– Ez valóban nem lehet elég Világegyetemünk tágulásának megállításához, de még lelassításához sem. Sőt! A mi általunk anyagi világgként ismert Világegyetemünkben található anyag ösz-

szes mennyisége aránytalanul kisebb, talán mondhatnánk parányi a Világegyetem teljes energiaszintjéhez viszonyítva. Figyelembe véve az Ön által elmondottakat, amely szerint az anyag-morzsákat nem tartalmazó térrész akár a fénysebesség többszörösével is száguldhat, azaz Világegyetemünk tágulásának hordozó identitása lehet... – gondolkodott el Cala – a kozmológiában a „sötét energia” az az energiaforma, amely az egész Világegyetemünkben jelen van. Erős antigravitációs hatást, más szóval *negatív nyomást* fejt ki. Az általános relativitáselmélet szerint a negatív nyomás nagy távolságokon a gravitációs vonzást semlegesíti.

– Igen... Mi is erre a következtetésre jutottunk. S joggal kezdtük el feltételezni, hogy az az ősrobbanás utáni másodpercekben a fénysebesség többszörösével száguldó, hatalmas energiatöltettel rendelkező térrész, amelyből nem keletkezett a nála sokkal kisebb sebességgel haladó, anyagi részecskék „*horizontja*”... nos, az a nagy sebességű energiasáv – nagy eséllyel – az általunk jelenleg „sötét” energiának, illetve „sötét” anyagnak nevezett térrészekben száguld, halad azóta is tovább.

– De hol van ez a „sötét” anyag és energia? – kérdezte Cathy.

– Na, most figyeljen Dave, ha valóban szeretné tudni, hogy mi-ért zse ni á l is! – súgta Dave-nek Cala.

– Mindenhol! Kedves Cathy... szó szerint mindenhol! Hiszen úgy kell elképzelnie, hogy mi – azaz az anyagi világ – nem teljesen külön haladunk tőle, hanem – ugyan elkülönülten, de – b e n n e , mintegy benne elnyeelve...!

– Mint egy oldatban sodródó anyagi szemcsék rendszere?

– Nagyon jó! Remek hasonlat! Igen! Pont így... Képzelden el egy folyót, ahogyan áramlik. Legyen ez a szingularitásból elindult robbanás nagy sebességű eleme, és ebben a folyóban, a folyó által „cipelt” homokszemcsék is úsznak, akár évszázadokon át, mire a torkolathoz érnek. Szóval, pontosan így úszunk mi is „homokszemcsékként” a nagy sebességű – ha úgy tetszik – nagy sodrású energiaáramban... együtt és mégis egymástól eltérő energetikai minőségben. Természetesen a folyóvíz lágyágához képest a ho-

mokszem ugyan elkülönülve halad a folyó vizétől, de mégiscsak vele együtt...

– Csak a víz folyási sebességénél sokkal, de sokkal lassabban...!

– kiáltott Cathy. – Á, értem már! Nagyon szemléletes. Viszont igen „tisza vizű” folyó lehet ez. Hiszen csupán 0,4%-nyi „homokszem” sodródik benne.

– Sokkal lassabban, hiszen a mi tömegkoncentrációnk sokkal „sűrűbb” homokszemcseként, mint a lágy és „hígabb” folyóvízé. És itt ismertünk fel kollégáimmal egy nagyon fontos összefüggést. Ismerik Önök a neutrínót?!

A társaság minden egyes tagja bólogatott.

– Nos, ez a „részecske”... energiapont olyan nagy sebességgel halad a téren, a világűrön át, hogy „nem látja” az útjába eső anyagi objektumokat sem. Azaz pálya- és sebességmódosulás nélkül képes áthaladni még Földgömbünkön is! Nos, képzeljenek el ennél még sokkal nagyobb, sőt megkockáztatom nagyságrendekkel nagyobb sebességáramlást...

– Amivel az anyagi részecskékkel nem rendelkező energiamező halad...? – kérdezte ismét Cathy.

– Igen!

– Érem már – bólogatott sűrűn Cathy –, akkor ez a „tisza”, azaz anyagi szemcséket, tehát tömeggel rendelkező elemeket nem tartalmazó energiamező, gyakorlatilag képes átszágulni minden anélkül, hogy számára bármilyen akadályt jelentene. Csakúgy, mint a neutrínó, de még annál is nagyságrendekkel magasabb sebességtartományban! Áthalad a bolygónkon, holdakon... sőt, egész csillagrendszeren is... még... még talán... az atomokon is...?! – kérdezte Cathy, mint aki éppen ebben a pillanatban értett meg valami nagyon fontosat.

– Erről van szó! – mondta Turner professzor. – Mint a folyóvíz, amely görgeti magában a homokszemcsét. *De a homokszemcsékre is behatol*, azokon – mintegy – keresztüláramlik! Tudja! Az atomon belüli 99,999999%-os „üres” tér... nem is olyan üres, ugye!? Érti már?

– Csillagászati méretekben a világunk anyagi objektumai közti térben a sötét energia és a sötét anyag a domináns! – mondta Mc Kingley. – És mi a helyzet az atomok szintjén?

– Ugyanez... ahogy az imént Cathy-nek említettem is. Az atommag pontszerű kis képződmény, az elektronhéjak közti térben, az atomok közötti térben... mindenhol átáramlik ugyanúgy, mint a Világegyetem objektumai között... – mondta Turner professzor.

– És „bennük” is... – mondta Cathy. – Mintegy oldatban tartva őket.

– Kutatásaink szerint a legvalószínűbb, hogy az általunk atommagnak nevezett kis töltéspont – amely igen komoly tömeggel is rendelkezik – az a parányi szerkezeti elem, amely anyagi világunk építőköve, építő eleme... Mint ahogy ez már iskolás szinten is közismert... És ezek a parányi elemek, atomok építik fel a molekulákat, azok pedig már a szerkezetileg nagyobb – anyagi – rendszereinket... egészen az emberi testig.

– Az az érzésem, hogy ezek evidenciák, hiszen ezeket mindenki tudja! Még a középiskolában megtanultuk... az emberi szerveket felépítő szöveteket, sejteket... azokat a szerves molekulák, szervetlen molekulák... egészen le az atomokig! Ez nem újság! – mondta Cala. – Mégis... a mostani beszélgetésünk alapján, Mr. Turner szavai által kezd egészen furcsa érzésem támadni... minél inkább elképzelem azt, amiről professzor úr eddig beszélt.

Úgy érzem, hogy egy teljesen új szemlélet révén, egy teljesen új világstruktúra bontakozik ki szemem előtt... Elképesztő belegondolni... – folytatta Cala. – Egészen az emberig kibővítve mostani gondolatkísérletünket... Ennek a csodálatos fizikai rendszernek, szubatomi rendszernek az ANTROPOLÓGIA-i következményeire... Uram, Atyám! – mondta. – De hiszen ez drámaian megrázó... Hiszen az emberi test is ugyanezekből az atomokból, szubatomi részecskékből épül fel, amelyeket most elemzünk. Belőlük épül fel minden anyagi jellegű objektuma a térnek, így természetesen mi is, azaz az emberi testünk. Most értem csak meg, hogy valójában mi is az, amit „látunk”. Elképzelem, ahogyan emberi tudatom ül egy

kis Föld elnevezésű „szikladarabkáján” a térnek, a „Föld-úrha-jóban”, amelyben, mint említettük is kötelező viselet az emberi test elnevezésű szkafander, amely hordozója – itt a földi létünk során – a tudatomnak. Rengeteg adatot vagyok képes vele és általa begyűjteni. Zseniálisan kitalált és megalkotott önfenntartó és önjáró rendszer. Ezeket az általa begyűjtött adatokat rendszerezem, elraktározom... lényegében egy számítógépes rendszerben... hiszen a mai számítógépeknél sokkal korszerűbb, sokkal bonyolultabb, ám lényegét tekintve mégiscsak egy digitális rendszer az emberi agyam! A koponyámban, jól védett helyre elhelyezett és „becsomagolt” agyamnak az a képessége, hogy ezen felé áramló információhalmazt elemezni és csoportosítani képes... – fájlokba, mappákba... ahogyan erről már volt is szó – majd ezen eltárolt adathalmaz segítségével képes a kreatív gondolkodásra is, problémafelismerésre és azok megoldására. Technikai hátterét tekintve pedig ugyanolyan árammal működik, mint az emberek iparszerűen legyártott komputerei, csak ennek neve – bioáram. Az agyban található szürke- és fehérállományainkban lévő piramis és egyéb sejtek milliói között behuzagolt térben – ezen huzalokat axonoknak és dendriteknek nevezi az orvostudomány –, azaz ezen vezetékek által jön létre egy vezetékhálózathoz álló konfiguráció, amelyben haladnak kicsinyke áram-hullámaink. Tehát minden, amit a világról összegyűjtött ez a remek „szkafander”, pontosabban a rászertelt eszközeink... fül, szem, orr, bőr... egyszóval az érzékszerveink által begyűjtött adatok, már az érzékszervektől elektromos úton, azaz az idegsejtek nyúlványaiban zizegő, kicsinyke bioáram-hullámokként haladnak tovább központi egységünkhöz, az agyunkhoz. Az agyunk tehát nem egyéb, mint egy információs antenna. De nem csupán ennyi... Sokkal inkább egy információ RECEPTOR és egyben egy információ GENERÁTOR is!

Kettős funkciót lát tehát el. Információkat gyűjt, vesz fel – érzékszerveink, mint külső egységek segítségével – és kreál, alkot is újabb információkat. Szellemi konstrukciókat hoz létre elvonatkoztatni képes, absztraháló képessége alapján.

Új információkat hoz létre, generál. Ezt nevezzük; gondolkodásnak. Mindezt a rendelkezésére álló adatokból. Ez már az emberi gondolkodás képességének szerkezeti – illetve, ha körvonalaiiban is, de mindenképpen lényegre törő – leírása!

– Óriási, Cala! – mondta Mc Kingley. – Remek levezetés! Közben hallgattalak, az jutott eszembe, hogy az ember ezen csodálatos kreativitása, problémamegoldó képessége – amit te frappáns rövidezséggel, de igen lényegre törően levezettél... – szóval nem lehetséges-e az, hogy éppen ezen képességünk az, ami a létezésünk oka?!

Hiszen a Természetre nem jellemző, hogy ok nélkül hozzon létre bármit is! Márpedig egy olyan csodálatos alkotása a Természetnek, mint az ember maga... sőt, az egész felépített Természeti rendszer, amelybe belehelyez bennünket...

– Milyen igaz! Ok nélkül – valóban – nem tenné ezt a Természet! – gondolkodott most már el Dave is.

– Ez a zseniálisan felépített és működtetett világűr, amelyben milliméterről milliméterre... sőt... mit is beszélek, nanométeres pontossággal épül fel minden... az emberi szem ideghártyáját alkotó több millió – a különböző foton hullámhosszokra precízen beállított – érzékelő sejtünktől kezdődően az atomfizika tárgykörébe tartozó, pontos hangolású hullám-rezonanciák, amelyeket a hullámfüggvényekkel már a matematika évtizedek óta olyan precízen, pontosan képes leírni... szóval, ez a nem mindennapi alkotás... az ember maga és környezete, vajon mi okból készült? Mi okból létezik? Mi a célja létezésének? – fejezte be Mc Kingley.

– Ezek már alap filozófiai kérdések, amelyeken évezredek óta töpreng az ember. Kísérleteink, kutatási munkánk eredményei által alátámasztott elképzeléseink azonban nagyon megdöbbenők! – mondta Mr. Turner. – De még nem vágnék bele. El fogom – természetesen – árulni Önöknek hipotézisünket, amelyet kicsinyke kutatóstábunk az eredményeink tükrében kénytelen volt felállítani, de még nem vágnék a közepébe. Szeretném, ha még egy-két dol-

got megismertethetnék Önökkel, mielőtt a végső konklúzióra ki-
térnék.

Mc Kingley megértően bólogatott.

– Sőt, azt is figyelembe vehetjük – folytatta Turner professzor –,
hogy a kirajzolódó kép még élesebb legyen... – ha már említették
agyunk fantasztikus szerepét ebben a még mindig rejtélyes létezés-
sünk című folyamatban –, akkor érdemes azon is elgondolkodni,
hogy soha nem maga az anyag, hanem a belőle felépült struk-
túra adja a minőséget.

Az agyunk nyolcvanöt százaléka víz. Tömege csak két százalé-
ka az ember teljes testtömegének, mégis az oxigén és az energia
20-25 százalékát használja fel. Ha tíz másodpercig nem kap vért,
az ember elájul. Az agy igazi megfigyelő szerv. Sokkal több ingert
fogad, mint amennyi utasítást küld. Az agyba 2.600.000 idegrost
lép be, és csak 40.000 lép ki onnan. Sokszor mondjuk, hogy a látás
a legfontosabb érzékünk. Nem is sejtjük, hogy mennyire létfontos-
ságú, és ez meglátszik a szem–agy kapcsolaton is. Az idegrostok
közel 80 százaléka, kb. kétmillió, a szemből az agyba tart. De a
negyvenezer kilépőnek is több, mint a fele a szemgolyóhoz, annak
izmaihoz fut, finom, gyors és összetett mozgásokat vezérelve.

A maradék, kevesebb, mint húszezer felelős a test *teljes* irányí-
tásáért. Ebből is azt a következtetést vonhatjuk le, hogy egész em-
beri testfelépítésünk sokkal inkább az információszerzésre kon-
centrálódik, és magának a szkafanderünknek a működtetése ugyan
rendkívül fontos, de mégis csak másodlagos. Mint ahogyan a
„Hold-járóban” vagy a „Mars-járóban” is az elektronika a fontos,
hogy úgy mondjam a berendezés lelke, a központi komputere,
amely irányítja magát a „Hold-járó” vagy „Mars-járó” mechaniká-
ját. De az adatokat begyűjteni, elemezni és továbbítani kizárólag a
központi komputer képes. Az emberi test is csupán egy „Föld-
járó” ha úgy tetszik és központi komputere az emberi agy.

Ekkor érkeztünk el ismereteinkben odáig, hogy nagy szükségét
éreztek – mi, fizikusok – az eddigi meghökkentő eredményeinkre
vonatkozó filozófiai alátámasztásnak, megerősítésnek. Egészen

egyszerűen, az olyan legújabb eredményeink, amelyek a hétköznapi világ-értelmezésünktől nagyon eltérőek – mint a kvantum non-lokalitás, vagy a retrokauzalitás, vagy a két rés kísérlet... és akkor még Hugh Everett matematikájáról nem is beszéltem – Everett előadásában többször is elismételte, „... hogy az univerzum leírható valóságosan létező univerzális hullámfüggvényekkel”, – nos... ezen eredményeinket egységbe foglaló világgépünk még nincs! Pedig úgy érzem, óriási szükség lenne rá!

A kvantumfizika egy csomó fantasztikus részeredményt leszállított már, s hagyományos világgépünk alapján ezen dolgokkal nem vagyunk képesek mit kezdeni. Sőt, sokan értelmezni sem képesek még. Olyan ez, mint a geoid-alakú világ a lapos helyett egészen Kolumbuszig, vagy Galilei a geocentrikus világgép helyébe a heliocentrikust helyezi, vagy mint Einstein relativitáselmélete... a klasszikus fizika helyett... Mind abszolút új gondolkodást igényelnek, új világgépet teremtettek, s csupán évszázadok múlva mennek át a mindennapjaink gondolkodásába. Ma úgy érezzük, hogy fizikai, kvantummechanikai ismereteink, számításainkkal alátámasztható eredményeink szinte kiáltanak egy filozófiai összefoglalás után!

– Tudja mi a legnagyobb baj a teremtettt világgal? – tette fel Cala a költői kérdést. – Hogy a filozófusok nem fizikusok és fordítva... Nem véletlenül nevezték a fizika tudományát valamikor Természetfilozófiának! Ráadásul bárminemű újat, – pláne ha az az addigi komfortzónáikból kikökökenti őket, – mindig nagy szkepticizmussal fogad az emberek nagy többsége...

– Az eddig elhangzottakból azt a következtetést vonom le – mondta Dave –, hogy a Föld-bolygó nem más, mint az emberek tömege által alaposan félreértelmezett hely!

– A középserűekből álló nagy többség értelmezi félre... – egészítette ki Mc Kingley Cala megjegyzését. – Bizony igaz az a mondás, hogy a fél tudás, nem tudás! A félig művelt emberek sokkal nehezebb esetek, mint a tudatlanok. Ők már azt gondolják, hogy a „tudás hordozói”, pedig legjobb esetben is csak felületes

ismeretekkel rendelkeznek egy-egy adott témában. Olvastak valahol... valamit... véleményeiket pedig máris egy Nobel-díjas biztonságával közlik környezetükkel.

– A változást a közepszerű emberek többsége mindig kockázatosnak találja! – mondta Cala.

– Na, látod, Cala... ez az, amivel a „változás” nem fog törődni!
– nevetett fel Mc Kingley és hozzátette: – Hál’ Istennek!

– Így hát segítségül kellett hívnunk filozófus barátainkat, akikkel ismertettük naprakész fizikai eredményeinket. Előbb ők „heverték ki” a mi általunk közölt adatokat, tényeket, ezt követően pedig mi álméltkodtunk az ő válaszukon! Minket is megrázó élményként ért válaszuk, pontosabban munkacsoportunk egyik tehetséges fiatal filozófusának koncepciója.

Kérdéseket tett fel elért eredményeink figyelembe vételével, így nyitotta fel szemünket, amiért a mai napig nagyon hálásak vagyunk neki. Elkezdtünk teljesen másként gondolkodni. Ma úgy mondanánk, hogy forradalmian új stílusban.

– Látod, Cala?! – mondta Mc Kingley mosolyogva és rákacsintott.

– Először is költői kérdéseket tett fel filozófus barátunk, aki nem melleleg Platón objektív idealizmusának és Albertus Magnus hívő racionalizmusának összehasonlításából doktorált még Cambridge-ben. Képzeljék, azt kérdezte elsőnek, hogy a tömegre szert tett részecskékből felépült anyagi világunkban létezik-e kollektív és ettől elkülönülten, egyedi öntudat?

Szinte mindannyian mi, fizikusok – már ismereteink birtokában – nevetve válaszoltuk az ennél mi sem természetesebb választ: Hogyne! Természetesen! A kollektív öntudat az emberi társadalom „öntudata”, az egyedi pedig – természetesen – az egyének, az egyedi emberek öntudata...

Majd arra volt kíváncsi, hogyha „itt”, a mi anyagi rendszereink világában létezik, akkor az anyagi részecskéktől mentes, nagyságrendekkel nagyobb sebességgel száguldó, „tisztá” energiavilágban, amelyet a fénysebesség határsávja választ el tőlünk... nos, vajon ott

létezhet-e vagy nem létezhet ö n t u d a t , akár kollektív, akár egyedi?!?

Gondolhatják, néma csend volt a válaszuk... Vajon miért is lenne privilegizált helyzetben az anyagi részecskék horizontja e tekintetben? Azt ma már egyik komoly fizikus kolléga sem vonja kétségbe, hogy a „sötét”-nek nevezett területe világegyetemünknek sem homogén, sokkal inkább strukturált, hiszen van benne „sötét” energia és van benne „sötét” anyag is!

Éppen úgy, mint a mi világunkban; létezik kifejezetten anyagi-sult energia és létezik anyagi jellemzőkkel kifejezetten nem rendelkező energia is. De, hogy a fizikai számítások és állandók precíz rendszere ne sérüljön, „sötét” energiáról és „sötét” anyagról kell beszélnünk a mi létező, látható világunk mellett. Eleve strukturált. S, filozófus barátunk levezetése értelmében ez a strukturált-ság az, amely később öntudati kifejlődéshez kell, hogy elvezessen. Hiszen anyagi rendszereken alapuló világunk is a maga strukturáltságában fejlődhetett egyre nagyobb entrópiákkal rendelkező, anyagi struktúrákká, miközben áthatotta a nagy sebességű energiák átáramlása is. Lassan ébredtünk csak rá, hogy atomi struktúráink rendszere magukban bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a nagy távolságok makro-világában épp úgy, mint atomjaink belső szerkezetében, egy kölcsönös egymásra hatás figyelhető meg a két-sebességű rendszerek között.

Ez, nyugodtan mondhatom, hogy korszakalkotó felismerés volt. Még ma is meghatódom, ha erre gondolok. Rádöbrentünk, hogy a világűrben, a szingularitási pontból nagy sebességgel kiáramló energia amint áthatol egy tömeggel rendelkező térponton – legyen ez a proton –, illetve annak közvetlen közelében, esetleg megkerülve azt... torzulni fog a tere, és már elektron lesz a neve.

Megértettük, hogy a kvantált parányok világában szükséges, hogy megkerülje a protont, amely nála ugyebár sokkal lassabban, „araszolva” halad a kezdeti kilökődési energia maradványának megfelelő mozgási energiájával, mivel cipelni kénytelen saját tömegét. A sokkal nagyobb sebességű robbanási hullám világa pedig

„c+v”-vel suhan el mellette. Ekkor azonban torzul annak szerkezete. Kikerülve a hozzá képest óriási tömegű protont, pályája meghajlik, ezáltal megváltozik. A proton mellett elhaladva sűrűlódik annak tömegét alkotó energiájával. A sűrűlódás következtében sajtószerű görbületet alakít ki a proton – vagy pláne, esetleg már összekapaszkodott több proton – körül.

Megértettük, hogy ma ezt a térgörbületet értelmezzük az atom magja körül található elektronpályáknak... mint ahogyan erről ma már beszéltünk is Önökkel.

Kis időre azért szükségünk volt, mire tudatosodott bennünk, hogy az elektronok tehát nem egyebek, mint a „c+v” nagy sebességű tér mutáns szegmensei... a nála sokkal lassabb proton által meghajlított, táguló tér része. Minél nagyobb a mag energiája – azaz minél több proton kapaszkodott össze –, annál nagyobb görbület fog kialakulni.

Azaz újszerű értelmezésünkben, annál több elektronpálya fogja körülölelni az atommagot... ami így is van a kémia tudományának jelenlegi értelmezése szerint.

Csak egy egészen másik szemléletmód által!

És ez az óriási a mi munkánkban, hogy sokkal egyetemesebb szinten vagyunk képesek a létező valóság értelmezésére, mint a jelen kor hagyományos tudományos magyarázatai.

Így – tehát – a rendszer kifelé elektromos töltéseinek tekintetében semleges lesz. Amikor valami oknál fogva a nagy sebességű „c+v” energiaáramlás nem követi ezt a szabályt, és nem annyi görbületi hullám keletkezik, amennyi e szabály értelmében elvárható lenne, akkor ez a parányi rendszer pozitív töltést fog kifelé mutatni, azaz ion lesz.

És fordítva is... amikor több a proton tömege által keltett nagy sebességű hullám – „sűrűbb” rezonancia veszi körül a magot –, akkor negatív töltésű ionként fog viselkedni.

Ezzel az alapjaiban új aspektussal, szemlélettel is ugyanúgy értelmezhető a kémia világa és még sok egyéb. Mélyebben válik

tudatosan érthetővé az „elektronjaink” összekapcsolódásaival létrejövő szerkezet; maga az anyag!

Alapjaiban értelmezhetővé válik a kvantum-nonlokalitás, azaz az elektronokra jellemző tér viselkedése. Csak később ismertük fel, hogy ez azonos a Dirac-tengerrel, azaz Dirac terével. És a retrokauzalitás is teljes mértékben kitárulkozik lelki szemeink előtt.

Az addig vezető út azonban nem kevés fantáziát igényel. Gondolják el azt a képet, hogy Önök nyilvánvaló atomi felépítettségük okán – mint ahogy az előzőekben már egyszer bele is kezdtünk – ülnek az anyagi világ egyik bolygóján. A dolgok természetéből adódóan ez nem más, mint a „Föld-úrhajó”, amelyről speciálisan képzett – csillagász elnevezésű – „Föld-járó”-ban, azaz emberi testben üldögélő *tudatállapot* szemléli az általa világegyetemnek hitt és nevezett teret, illetve annak egy részét...

Nos, ő kizárólag az anyagi belső struktúrák, az atomok által felépített alakzatokat, formákat lesz képes érzékelni.

Hiszen *azok haladnak vele azonos sebességgel...* egy azonos időszámban. *Száma a Világegyetemet egy szingularitásból kifelé haladó, anyagi-struktúra horizont alkotja!* Azaz a világegyetem más bolygóit, csillagjait, gáz- és porfelhőit látja, érzékeli. Hiszen minden, ami atom egy maximum c , azaz fénysebességgel haladhat. Illetve bármilyen gyorsak is, de azt csak megközelíthetik. Számára ez a világegyetem... Ő azt az energetikailag egészen más felépítésű térrészt a szkafterére „szerelt” szem nevű érzékelővel nem lesz képes érzékelni, amely „ $c+v$ ” sebességgel süvít keresztül a téren. Ő erre azt fogja mondani, hogy...

– „Sötét” anyag vagy „sötét” energia! – vágta rá szinte egyszerre Cala és Mc Kingley professzor.

– Fantasztikus! – sóhajtott nagyot Cala. – Kezdem érteni Világegyetemünk szerkezeti felépítését az Ön egyre plasztikusabb hasonlatainak segítségével... Ismét a szemünk által lecsatolt, lekódolt és az agyunk felé továbbított információt részesítettük előnyben. A szemünknek hittünk... De mostantól kezdődően reménykedhetünk

agyrunk elemző képességében és absztrahálni képes tulajdonságában.

– Pontosan! De ez csapda! Most fog belépni értelmünk. Elegendő adatmennyiséget tápláltak már agyrunkba érzékszerveink, és azt a mi agy nevű szervünk nagyon szépen csoportosította is a maga kis fájljaiba és mappáiba.

– Főleg egy elméleti atomfizikus agyába... – mosolygott Mc Kingley.

– Most azonban elkezd szintetizálni a Teremtésnek ez a remekműve, az emberi agy – azaz ennek a bizonyos atomfizikusnak az agya – nevetett Turner professzor Mc Kingley felé.

– Hál’ Isten, megvan a képessége hozzá. És kreatív, azaz újszerű kapcsolatokat kezd összekötöztetni az agyában lévő piramis-sejtjei között. Bizonyosakat lebont vagy megőriz... de most elkezd egy harmadik tevékenységet, azaz elkezd újabb áramköröket – amelyek természetesen majd gondolatokká épülnek fel – kiépíteni. S rájön, felismeri, hogy az az ősrobbanásnál keletkezett, az anyagi részecskék kondenzálásában részt *nem* vevő óriási energiamennyiség... a részecskealkotás során nem vesztett egyáltalán energiát, hiszen abban nem is vett részt. Így eredeti mozgási energiájával, strukturáltabb rendszerben ugyan, de az atomi részecskék alkotásában résztvevő társainál mégis csak nagyságrendekkel nagyobb sebességgel halad tovább.

Megérti majd azt is ez az ember elnevezésű, *lényegében öntudat*, hogy a „sötét” energia és anyag miért is „SÖTÉT”!?! Ehhez kitalál egy vonat-hasonlatot... – tegyük hozzá, hogy ezt Einstein is nagyon szerette:

A mi fizikusunk úgy okoskodik, ha egy inerciarendszer... – és ezalatt ő most a nagy sebességgel száguldó energiát érti s metaforisztikusan egy vonathoz hasonlítja...

Tehát, ez a vonatunk „c+v”-vel száguld. Benne egy öntudattal rendelkező lény, kezében egy elemlámpával világít a száguldó „vonat” ablakán kifelé, azaz elemlámpájából a fény-részecskék a dolog természetéből adódóan nem kicsi sebességgel, nevezetesen

fénysebességgel hagyják el az elemlámpa izzószálát. A sínek mellett is halad egy öntudattal rendelkező lény, nevezzük atomi rendszerekből felépült, testében, „szkafanderében” üldögélő öntudatnak. Az ő gyaloglási sebessége nagyságrendekkel kevesebb, kisebb, mint a fénysebesség többszörösével száguldó vonaté! Szinte észre sem veszi, az óriási sebességkülönbség miatt, hogy „vonat” haladt el mellette. A vonatban utazó öntudat azonban kapcsolatot szeretne létesíteni vele, ezért kivilágít a vonatból a sín mellett haladó öntudat-ember szemébe!

Kérdésem: Látni fogja-e a sín mellett haladó a felvillanó vagy folyamatosan világító elemlámpából kiáramló fényt?

– Természetesen NEM! – válaszolta azonnal Cala. – Hiszen a vonaton lévő személy a vonat fénysebességet többszörösen meghaladó sebességével halad. Az elemlámpájából kibocsátott fénysugár pedig „csupán” c -vel, azaz fénysebességgel. Tehát a fény nem lesz képes elhagyni a „vonat” inerciarendszerét, hiszen a „vonat” gyorsabban távolodik a sín mellett gyalogló embertől, mintsem abból a fény ki tudna lépni c -vel, azaz a fény sebességével. Tehát képzeletbeli vonatunk TERE örökre magával viszi a fényt, amelyet az elemlámpa kibocsátott! – Elképesztő, amit professzor úr hasonlata felvázolt! – folytatta Cala. – Hiszen ezért „sötét” az energia és ugyanezen ok miatt „sötét” az anyag... amely létét matematikai egyenleteinkkel már bizonyítottunk a Világegyetemünk gravitációs hullámaival összevetve. De ezidáig sehol sem találtuk...

Íme, a magyarázat!!

Hatalmas sebességgel száguld el mellettünk, mögöttünk, felettünk... alattunk és... és el kell ismernem, hogy bennünk is!

Ez az oka annak is, amiért Einstein visszavonta kozmológiai állandóját... hiszen rájött, hogy annak alkalmazása svindli lett volna. Ez az, amiért „onnan-ide” még fénysebességgel továbbított jel sem érkezhetsz. Kevés lenne ahhoz, hogy kilépjen azokból az energiamezőkből, -terekből! Csupán fénysebességgel nem lesz képes azt a térrészt elhagyni. Sőt! Uram, Isten... – emelte fel hangját Cala – a hullámrezonanciák egy csomó paradoxonja is képes ezen szemlélet

által „kiegyenesedni”, azaz egyszerűen, egy csapásra érthetővé válni... Természetesen a megfelelő előképzettséggel rendelkező fizikusok számára – nézett Cala Dave felé.

– Sajnos így van! – mondta Dave. – Én, a nép egyszerű tagja meglepően sokat képes vagyok megérteni ebből a zseniális „vontat” metaforából, de még mindig nem teljesen világos ez az egész emberi-agyi működés. Értem a rendszer felépülési struktúráját. Értem a „Föld-űrhajó” és a benne lévő öntudat „szkafander” viselésének szükségességét. Hiszen az öntudat a szkafanderen keresztül képes csak „itt”, anyagi világunkban egyáltalán bármit is érzékelni! Mint ahogyan az ember a Marson és a Holdon csakis a Hold- illetve Mars-járók segítségével, alkalmazásával képes akaratát érvényesíteni.

Eddig világos!

Tudja, én egyszerű ember vagyok, és felmerül a kérdés bennem, hogy mi végre, mi a célja ennek a folyamatnak? Csakúgy, mint Mc Kingley professzor kérdezte az előbb.

– Higgye el, mindannyiunkban felmerül ez a kérdés – mondta nyugodt hangon Cala. – De emlékezzen csak arra, amit Turner professzor mondott Mc Kingley kérdésére. Nevezetesen; még szeretné plasztikusabbá tenni a képet... S, milyen jó, hogy hallgattunk rá, mert így a zseniálisan egyszerű vonat-hasonlaltal megtudhattuk, hogy miért nem érkezik hozzánk a „sötét” energia illetve anyag felől információ vagy jel. Én már kezdem érteni, hogy nincs kizárva, hogy érkezik, csak mi túlságosan is önző, emberi gondolkodással vártuk ezt. Mindig magunkból indultunk ki, pedig létezhetnek szokatlan, eltérő megoldások is... Márpedig a konzervatív gondolkodás itt már nem működik. Sokkal inkább a kölcsönös megértés működhet. Mármint a mi térrészünk felől a nagysebességgel sugárdó térrész felé tekintve... ők és mi... mindketten kellünk hozzá.

– A „sötét” energia és anyag felől...? – kérdezte Dave.

– Úgy van! De ez nem elég. Meg kell értenünk, hogy milyen érzés lehet onnan mifelénk tekinteni. Meg kell értenünk, hogy onnan mibőlölünk mi tapasztalható, mi észlelhető?! Kicsit bele kell

tudni képzelnünk magunkat abba a helyzetbe, mintha „onnan” tekintenénk a mi általunk már elég jól ismert, klasszikus fizika világa felé. Érti?! S csak ezt követően lehetséges a kapcsolatfelvétel valamilyen formája!

– Értem már! – mondta megkönnyebbülve Dave. – Ha feltételezzük, hogy a nagy sebességgel táguló térrészben is – éppen strukturáltságából következően – csakúgy, mint a mi térrészünkben kialakulhatott egyfajta értelmes, intelligens létforma, nos, akkor ő vagy ők és mi itt „lent”, a hozzájuk képest alacsony sebességgel haladó, anyagi szerkezettel bíró világegyetemünkől feléjük tekintve, csakis közösen tudnánk egymással a kapcsolatot felvenni...

Hiszen a telefonbeszélgetéshez is legalább két személyre van szükség!

Sőt, értem már, hogy mennyire rossz helyen kerestük az idegen civilizációkat. Bár, ki tudja... valamilyen anyagi struktúrákból felépülő – hozzánk hasonló – rendszerek létezhetnek a mi általunk világegyetemnek értelmezett, anyagi struktúrájú horizonton, dimenzióban is... Talán! Viszont Önök, most egy anyagi részecskétől teljesen mentes struktúrában lévő intelligenciával történő kapcsolatfelvételtől beszélnek. Ez viszont teljesen más, teljesen új! Hát ez remek... mármint, hogy ennyire okos vagyok. Nagyon örülök, hogy kezdem érteni!

– Remekül kezdi érteni, Dave. Tényleg gratulálok. Higgye el nekünk sem könnyű ezt így hirtelen, egyszerre megérteni. De Ön kiválóan halad velünk. Csak így tovább! – bízta most már Turner professzor is. – Bár Cala egy kissé előre rohant, s nekem kötelességem a helyes vágányra visszaterelnem beszélgetésünket.

Először is, Cala gondolati levezetése nem teljesen pontos, bár mi is ugyanezen szellemi vajúdasokon mentünk keresztül. Nagy kérdés, hogy „odaát”, Világegyetemünk számunkra közvetlen módon láthatatlan, ámbár nagy energiájú, és a fénysebességen messze túli létformájukban haladók, vajon tőlünk függetlenül haladnak-e!? És mi is teljesen függetlenül tőlük...?!?

– Ez meglepne! – mondta Cala. – „Természet-anyácskánk” ennél sokkal okosabb... benne minden összefügg mindennel! Csak hát fogalmam sincs a kapcsolódási pontokról, lehetőségekről... sajnos. Túl friss bennem mindaz, amit Turner professzor elmondott nekünk.

– Mi is így voltunk ezzel, Cala! – szólt Turner professzor. – Elszeparálódunk-e egymástól... hmm... nagy kérdés?!

– De hiszen hatalmas sebességkülönbség van köztük és közöttünk. Természetesnek gondolom a szeparációt – mondta Dave.

– Fizikai értelemben – természetesen – IGEN! De mi már *mélyebb, filozófiai* megközelítésekben gondolkodtunk kísérleteink ezen fázisaiban. És be is igazolódott! A Természet ennél is bonyolultabb struktúrát alkotott. Lehetséges, hogy sokkal inkább „összefonódunk” mindazzal, amit „odaát” gondolunk vagy hiszünk... Mindenesetre nem kizárt!

Ekkor Mr. Nickols köhintett egyet. Turner professzor rápillantott. Mr. Nickols a kis társaság mögött ült a helyiség kevésbé kivilágított sarkában. Most azonban félreérthetetlen mozdulattal fel emelte bal kezét és határozottan a rajta lévő karórájára mutatott... ismételten és többször is. Turner professzor észrevétlenül bólintott Mr. Nickols felé és folytatta. – Engedjék meg nekem, hogy most már kizárólag eredményeinkre koncentráljak és konkrétan kísérleteink eredményeiről beszéljek Önöknek, ugyanis jelzést kaptam, hogy kezdünk az időnkből kifutni! Szóval a majd egy éven át folytatott kísérleteink abba az irányba vezettek bennünket, hogy józan ésszel és hideg logikával gondolkodva semmi nem zárja ki, hogy a tőlünk – óriási sebességkülönbségeink okán – elszeparált térrész strukturaltságának okán „ott” is, éppen úgy, mint „itt” – anyagi rendszereinkből felépülő, ám sokkal lassúbb sebességű dimenzióinkban – értelmes, tudatos lények lehessenek.

Sőt, az igazi döbbenet ekkor következett be. Ugyanis mindezt úgy kell elképzelniük, hogy az ÉLET, mint fogalom – még nagyon fejletlen, sőt primitív formában létezik jelenlegi, emberi tudatunkban. Az ÉLET annál sokkal fejlettebb, bonyolultabb entitás, mint

ahogyan azt most gondoljuk, vagy amennyit mostani fejlettségi szintünkön: látunk belőle!

Filozófusaink – akiket kutatásaink ezen szintjein már egyáltalán nem nélkülözhattünk – azonban hitelt érdemlően meggyőztek bennünket egy először hihetetlennek tűnő lehetőségről.

– Úgy gondolom, hogy ők valódi, igazi filozófusok! – mondta Mc Kingley. – Nem olyan szerep tévesztett, tucat-filozófusok, akik azt gondolják, hogy attól látszanak majd okosnak, hogy mindent és mindenkor kritizálnak szavak jelentésein lovagolva, értelmetlenül... ez inkább nyelvészet, de semmiképpen nem filozófia. Sokkal inkább kreatív „építéssel” kellene az új felismeréseket – amiket a tudomány napjainkban rohamléptekkel szállít is – megszerezni és újabb és újabb világképeket felépíteni, éppen a szaktudósaink eredményei alapján! De ehhez persze a többségük tehetségtelen! Kapcsolati tőkével szerzett diplomáikon üldögélve, sznob életstílusukban megkísérelnek úgy viselkedni, mintha csinálnának valami értelmeset! Pedig a filozófia NEM EZ! Ennél sokkal több! De ahhoz az ilyen „papír-ízű”, korlátaiktól szabadulni képtelen „filozófuskák” kevesek...

– Nem volt mit tennünk, meg kellett vizsgálnunk közelebből a fizika tudományának egzakt módszereivel ezt az utat is – folytatta Turner professzor. – Nevezetesen, mivel jelezték számomra az időnk hiányát, ezért ahogyan az előbb utaltam rá, az eredményeinket ismertetném. Nos, a felvetés az volt; mely szerint az ÉLET nem csupán fizikai rendszerünk része, hanem az előbb elmondottak szerint lehetséges értelem kialakulása, sőt igen magas szintekre történő fejlődése – anyagi struktúráktól mentesen – is!

Ugyanakkor, persze nem teljesen mentesen az anyagtól, hanem az anyagi élet csupán egy fázisa, egy szakasza, egy nélkülözhetetlen része, ám mégis csupán egy fázisa a teljes ÉLETNEK.

– Úgy értsem, mint a hernyó... és a pillangó esete? – kérdezte Dave.

– Valahogy... nagyon-nagyon hasonlóan! – bólogatott Mr. Turner. – A földi létezés során nem véletlen az anyagi rendszer

szükségessége, hiszen az állati ösztönvilágnál már eggyel fejlettebb szinten, az értelem kezdeményezése, kezdetleges formája az ember-gyermekekben alakul ki. Benne kezdődik minden. A szülei arcának felismerésétől, a gügyögésein át, a szobatisztaság megtanulásától, a járás képességének elsajátításától a különféle viselkedési szabályok megértéséig, egészen egyetemi tanulmányainak a befejezéséig.

A folyamat eddigi szakaszáig tulajdonképpen algoritmusokat és adathalmazokat épít be tudatába. Először is megtanulja kezelni, használni a „szkafandert”. Ezzel agyi kapacitásának csupán töredékét használja fel. A testi, anyagi lét azonban nyilvánvalóan nem csupán ezt a célt fogja számára szolgálni.

Túl nagy felhajtás lenne ezért kialakítani egy egész anyagi rendszert, az ember által jelenleg Világegyetemnek felfogott struktúrát „Föld-úrhajóval” és a rajta milliárdszámra nyüzsgő „szkafanderrel”, „Föld-járók” tömegével... Vajon mi lehet ennek az egész rendszernek a valódi CÉLJA!??

Nagy pazarlás lenne kialakítani egy „Földbolygó járművet” csupán azért, hogy rajta megtanuljon egy – sokkal többre hivatott – öntudat enni, inni, beszélni, mozogni... szobatisztának lenni... és így tovább. Sőt, még a középiskolákban is, és – megkockáztatom, hogy – nagyrészt az egyetemeken is adat-dömpinggel látjuk el a diákokat. Valóban mélyebb ismereteket adunk nekik – már ha hajlandóak elsajátítani –, vagy csupán azért tartjuk őket az oktatási intézményünkben, mert apuka tanévenként igen komoly összeggel támogatja az iskola alapítványát?! Ám ezek a mélyebb ismeretek is csak azt a célt szolgálják, hogy még több adat segítségével elkezd-hessük őket beavatni az őket körülvevő világ felépítésébe, szerkezetének mélyebb megismerésébe. De ezeken az oktatási intézményeken is csupán adat-hegyeket plántál az agyába a diák... Igaz immáron sokkal magasabb ismereti szintekről származó információkat gyűjt, halmoz fel tudatában és alkalmaz...

Mégis igaza volt a mi filozófusainknak... ez még így is túl sovány érv az egész Világegyetem létezésére vonatkozóan. Csupán ennyi célként nem lenne eléggé meghatározó.

– Milyen igaz! – mondta Cathy.

– A valódi ok tehát nem az, hogy az emberi öntudat pontosan tudja magáról a saját nevét, életkorát, testmagasságának, súlyának adatait, azaz „szkafandere” műszaki paramétereit, és remekül el tudjon beszélgetni egy társaságban zenéről, társadalomról és a vásárnapi focimeccs eredményéről, esetleg egy étel receptjéről... nos, ez azért kevés lenne célként, egy egész világegyetem kialakulásához!

A valódi cél kettős: Ha közelebbről megvizsgáljuk bármely emberi egyed életét, életútját, akkor nagyon egyszerűen megválaszolhatjuk.

Az egyik cél földi életünkben az *intellektuális intelligencia* minél magasabb szintű... a másik pedig az *érzelmi, erkölcsi intelligencia* szintén minél magasabb szinten történő kialakítása! Egészen halálunk időpontjáig... Eddig tart a „tanév”... pontosabban a képzés összideje. Se több, se kevesebb. Ez a „képzés” valójában több „tanévből” tevődik össze... Azaz mindenki jól ismeri a saját életét és bizony pontosan látja is életszakaszainak változását, különbségeit... már – tudniillik – ha nem hazudik önmagának.

– Ez zseniális gondolat! Értem! Hiszen mi más is lehetne a magasabb szintű oka földi életünknek!!? Ezek nélkül a célok nélkül majdhogynem teljességgel értelmetlen lenne! Milyen egyszerű... és ugyanakkor milyen nehéz is ezzel szembesülni...

– Egyeseknek! De nem mindenkinek – mondta Mc Kingley professzor.

– Valóban... Nagyon sokan „megbuknak” ezen az élet nevű „vizsgán”. Úgy értem, haláluk pillanatáig sem képesek ezt a két „tantárgyat” a megfelelő színvonalon elsajátítani, helyette nagy mennyiségű teljes hiábavalósággal töltik el idejüket.

Ám vannak olyanok is, akik már egészen fiatal életkorban nagyon is elől járnak. Mind erkölcsi intelligenciájuk tekintetében,

mind pedig intellektuális, értelmi intelligenciájukra vonatkozóan. Ők a „jó tanulóink”.

Ugyanakkor – sajnos – vannak olyanok is, akik soha nem fogják elérni a szintet. Évet „ismételnek” vagy éppen teljességgel megbuknak.

Nem életkor függvénye tehát. Bár tagadhatatlan, sokszor az idősebbek bölcsebbek... – mondta Mr. Turner. – Abban az esetben, ha élettapasztalataikat helyesen voltak képesek feldolgozni és értelmezni a saját maguk számára. Sajnos az élemedett életkorban lévők mindegyikéről sem lehet elmondani, hogy bölcsek. Ezek azok a személyiségek, akik valamikor életük útján tévútra léptek. Azóta is hazudnak önmaguknak egyre jobban gúzsba fonva saját maguk személyiségét, láthatatlan, hazugságaikból saját maguk számára szőtt „mentális pókhálójukba”. Egészen addig, míg bele nem gabalyodnak.

– Vannak, akik pusztán korukra hivatkozva gondolják magukról, hogy bölcsek, miközben... ez csupán sovány „érv” – sóhajtott Cathy. – Ezt pszichológusként messzemenően alá tudom támasztani.

– Nem! Ez valahogy számomra nem világos... – elmélkedett Dave. – Értem, hogy a földi életünk célja az intellektuális intelligencia és az érzelmi-erkölcsi intelligencia kialakulása. Elfogadom! Hiszen nagyon logikus. És könnyen bizonyítható is. Ugyanis amikor a világra jön a csecsemő, egyikkel sem rendelkezik! Mindkettő önmagában történő kialakításához minden a rendelkezésre fog állni, itteni, földi, anyagi élete során.

A földi élet célja pedig valóban ott ragadható meg, amikor olyan okosan vagyunk képesek feltenni a kérdést, hogy... „Mi az, amivel rendelkezünk vagy még inkább rendelkezniünk kellene halálunkkor, azaz életünk végén... ahhoz képest, ami születésünkkor még nem állt rendelkezésünkre?” Logikus! Hiszen ez a „valami” alakult ki bennünk az életutunk során... vagy éppen egyeseknek bizony nem sikerül ezeket a magasabb szintű entitásokat felépíteni önnön magukban. Mi az, amivel életünk során többek lettünk!?!

Hiszen itt az életünkben le kellene játszódnia egy olyan folyamatnak, amely „kitermeli” bennünk a magasabb értelmi képességet, és nagyon fontos, hogy a magasabb erkölcsi képességet is. Ez a kettő dolog, aminek lehetősége biztosítva van az élet nevű folyamat által. Hogy úgy mondjam, ezen két alapvető tulajdonság nélkülözhetetlen az élet nevű folyamat-ban történő továbblépéshez.

– Ezzel az óriási lehetőséggel bizony sokan nem élnek. Nem élhetnek, mert még a megfogalmazására sem képesek... még önmaguk számára sem – mondta Cathy. – Fogalmuk sincs róla, hogy miért vannak „itt”?!! Miképpen lenne képes a többség bármiben is felelős döntést hozni... akár a túlélésük érdekében is?!? Hiszen még önnön létezésük alapkérdéseivel sincsenek tisztában! Vajon az „igazság-hit-tudás” fogalmak miképpen épülnek be hétköznapijaikba, mindennapi életükbe? Vagy csupán üres szavak többségük számára...?! Összevissza, megzavarodva motyognak valamit, amikor ezekbe a fogalmakba ütköznek, hétköznapi életükben! Pedig ezek már igen régi fogalmak... Szókratész fogalmai voltak. Illet volna már azóta némileg tisztázni ezek jelentéseit mindennapi életük során. Esetleg erőfeszítéseket tenni a hétköznapi életben történő alkalmazásaikra... No, de hát... – sóhajtott fel Mc Kingley – pontosan ismerjük, hogy a többség milyen szinten is tart még... például ezen fogalmak alkalmazása terén is. Marad szerencsétleneknek a mindennapi hedonizmus utáni vágyuk és az anyagi javak minél nagyobb arányú felhalmozásának az igénye. Ez a tulajdonságuk pedig nem nagyon különbözteti meg őket a pocoktól, a hangyától, a hörcsögtől, amelyek pofazacskóikba tárolják el a dolgaikat... Ugyanis innen halálukat követően nem lesznek képesek azt elvinni magukkal, az HOLT-biztos!

Akikben pedig tudatosul, azok sokkal értelmesebb, tudatosabb logikusabb életet képesek felépíteni. Céljaik vannak... és természetesen nem negatív irányba gondolom. Persze lehetnek olyanok is, de azok nem, hogy fejlődnének, hanem egyenesen visszafejlődnek majd. Kész, a végén... éppen ezért „megbuknak”!

– Képzelm ezt úgy el... – kérdezte Dave Cathy felé fordulva –, mint egy óvodát, általános iskolát vagy éppenséggel egy középiskolát? Úgy értem, az egyik felén bemegyünk a rendszernek, és egészen más emberként jövünk már ki – néhány év múlva – a másik végén?

– Igen! – bólintott Dave kérdésére Cathy.

– Szenzációs! – gondolkodott tovább Dave. – Hiszen így egyszerűen felfogható, hogy „taneszközünk” nem egyéb, mint a „Föld-járónk”, azaz a saját testünk. Ezen keresztül ér ugyanis bennünket – szinte egész életünk során – percenként is rengeteg mennyiségű információ. Helyzetek jönnek létre életünk során. Ezerféle... Mindegyikben döntenünk kell vagy így, vagy úgy, de döntéskényszert produkál az élet számunkra. Az érzékszerveinken keresztül befut egy csomó inger, információ. Az agyunk ezeket elemzi, csoportosítja és válaszol rájuk. Az óriási továbblépési lehetőség ebben a momentumban rejlik. Hiszen ez az általunk készített válasz MINŐSÉGE visszahat személyiségünk fejlődésére! Zseniálisan kiépített rendszer...! Tulajdonképpen szabad akaratunknak megfelelően változunk általa. Bejön az információ, az agy az elemzést követően válaszreakciót készít. Vagy inspirál valamiféle válaszmechanizmusra, vagy vélemény formában rögzíti. Mindenképpen cselekedeteink képesek visszahatni személyiségünk fejlődésére. Ehhez az élet nevű „iskolához” nélkülözhetetlen tehát az emberi test megléte. Hiszen az életszituációink által ezen az „eszközön” át kapjuk az ingereket! Olyan, mint egy túlfejlesztett VR-játék... Csak... értem én – ez már nem játék! Ez már az életünk. És döntéseinkért felelősséggel tartozunk, és nagyban döntéseink minősítenek is bennünket! Pontosabban döntéseinkkel minősítjük saját magunkat! Tényleg zseniális! És vannak, akik „tovább léphetnek” az alacsonyabb szintű élet-suliból... mások pedig nem... Attól függően, hogy miként viselkedtek életük során. Képesek voltak-e értelmi intelligenciájuk megfelelő növelésére, és ezzel egy időben képesek voltak-e érzelmi intelligenciájuk megfelelő emelé-

sére, azaz erkölcsük vajon kialakult-e a megfelelő színvonalon...?! Tetszik nekem ez az élet nevű „kiképzőtábor”!

– Bravó, Dave! Éppen ez a lényege... – mondta Cathy halkan.

– És – úgy van – itt érhető tetten a szabad akaratunk! Mi döntünk... minden egyes élethelyzetünkben... vagy erre, vagy arra... S ezekből a helyzetekből és az általuk kiprovokált döntéskényszereink eredményéből fejlődik ki bennünk valami... valami fantasztikusan csodálatos, maga a személyiségünk... ami születésünkkor még egyáltalán nem volt bennünk, egészen egyszerűen nem volt a „részünk”. Az „élet-iskola” pedig kialakítja bennünk a „test-szkafander” segítségével, fantasztikusan fejlett „VR-rendszere” által.

– Vagy nem alakítja ki! – mondta Cathy.

– Azt is értem. Ők a bukott diákok. Zseniális! A „besült” személyiség-magvacskák... A halálunkkor a test „itt” marad... hiszen csupán „taneszköz” volt, amelynek segítségével részt vehettünk ebben az élet nevű, fantasztikusan hasznos játékban. Rajta keresztül kommunikálhatott tudatunk az őt körülvevő világgal. Ezen „eszköz” által hozta meg életünk „szituációs játékában” a döntéseit.

Sok-sok tévedéssel illetve sok helyes döntéssel. És ezen döntéshalmaz által, pontosabban ezek segítségével alakult, formálódott jellemünk. Élettapasztalataink alakították ki tulajdonképpeni énünket, jellemünket, természetünket, habitusunkat. Szépen csendben hangtalanul formálva valamiféle benső lényegünket... Tulajdonképpen Önmagunkat! Személyiségünket...!

– Ötös osztályzat a levezetésed, kedves Dave – mosolygott Dave-re Cathy ismét és megérintette Dave kezefejét.

– Igen ám! De mi következik utána...?

– Azt gondolom, hogy Ön foglalta össze a legtömörebben – mondta Turner professzor. – Nos, amikor felismerte fizikus és filozófusokból álló kutató csoportunk ezt a gondolatot, úgy folytattuk tovább kísérleteinket, hogy feltettünk – immár közösen – magunknak egy kérdést, majd a fizika, a kvantummechanika vagy

még inkább a kvantum-elektrodinamika oldaláról közelítettünk a megoldás felé.

Történetesen; milyen mechanizmus az, amely a tudatunkat felépíti? Mi alkotja? Mi az, hogy tudat? Lehetséges – és igazságos is –, hogy a „szkafander” felépítése, főbb szerkezeti egységeiben teljesen azonos a fair „élet-játék” kivitelezése okán. Viszont a „játék” vége felé más és más személyiség alakul ki benne... senki nem egyforma... mindenkinek saját „pontszámai” vannak! Azaz teljesen egyedi személyiséggé válik, vagy ilyené, vagy olyaná... de egyedi lesz, az bizonyos.

Azon nem volt már mit töprengenünk, hogy a testünk, a „szkafanderünk” lényegében egy információ *akceptor* és információ *generátor* is egyben, ahogyan ezt már említettük is.

És valóban! Mi végre ez az élet elnevezésű „iskola”-rendszer, amelynek ahhoz, hogy működhessen, szüksége van egy egész világ-egyetemre. Egy Föld nevű „űrjárműre”, és rajta a „szkafanderre”...

Mi az, vagy *ki* az, akinek ezen rendszer kialakulása, működése, Uram bocsá’ működtetése létérdeke??? Miért mozgat ekkora energiákat a fenntartása érdekében? És honnan származhat ez az óriási méretű energia?

Már hallom a válaszukat! Ekkora mennyiségű energia, amely felépíteni és működtetni képes a „világegyetem-iskolát”, csakis a „sötét” energia és a „sötét” anyag irányából érkezhethet. Ne felejtsek, Világegyetemünk teljes energiamennyiségének mindösszesen 0,4%-át teszi ki az általunk Világegyetemenként észlelt anyagi rendszerek sokasága. A többi lényegében „valami más”. Márpedig amikor matematikusaink és elméleti fizikusaink kutatták világegyetemünk tágulásának okát, kristálytisztán képesek voltak visszavezetni ezt a tér belső energiáinak mozgásformáira. Világegyetemünk összes anyagának energiatartalma sem elég ahhoz, hogy a newtoni gravitáció ismét egy szingularitási pontba rántsa, vonzza vissza a Világegyetemünket alkotó anyagmennyiséget.

A szingularitási pontból szétsugárzó energia nagy része – éppen a vonat hasonlatból adódóan – számunkra „sötét”, valójában sok-

kal magasabb energiaszint, ha már csupán a mozgási energiáját nézem, akkor is! Ez a hatalmas mozgási energia készlet a rendszert további tágulásra. Együtt tágul a terünk velük, az „ő” terükel... csak „ők” nagyságrendekkel nagyobb sebességtartományban végzik mindezt.

S, hogy mire föl ez a 0,4%-nyi anyagi világ...?

Részen nagyon szépen levezettük már; két olyan minőség alakul általa ki terünkben és a mi terünknel sokkal egyetemesebb térben – értem alatta mindkét sebességi hullám által kitöltött komplex teret – *amely valami miatt nélkülözhetetlen a Világegyetem számára.*

Az erkölcs, azaz az igazság utáni vágy és az intellektuális, értelmi színvonal, amely magában foglalja – a dolog természetéből adódóan – az erkölcsöt is. Ez a két dolog azonban olyan entitása az embernek, amelyek „*anyagtalanok*”, de nagyon is jellemzőek egy-egy ember személyiségére, ez tagadhatatlan... Vagy aki olyan hiábavalóságra akarja idejét fecsérelni, hogy ezt tagadja... nos, az az általunk tárgyalt hasonlat révén vissza fog bukni valamilyen nagyon alsóbb szintű intellektuális részre... hiszen oda való! Benső erkölcsi értékrendünk és tudásszintünk kombinációja építi fel személyiségünket, amely egyedi és még nem rendelkezünk vele születésünk pillanatában. Végig jártuk szkfanderünkkel az élet nevű folyamatot, „iskolát”. S, egészen más lényekké váltunk, mint amilyenek születésünk pillanatában voltunk! Tagadhatatlanul más a „minőségünk”, mint a belépésünk, születésünk pillanatában volt. Mondjam azt, *hogy a világegyetem ekképpen „szüli meg” anyagtalan lényegünket...* a tudatunkat, pontosabban a benne lakozó személyiségünket... amelybe immáron az erkölcsi értékrend és az ismeret, a dolgok tárgyi tudása szervesen beépült!

Mi azonban innentől jöttünk lázba. Everett, Hugh Everett matematikai levezetéseit vettük görcső alá, aki – mint közismert – „vad” beszélgetésekben ütközött meg a Koppenhágai Iskola képviselőivel... és Ettore Majorana fizikai teljesítményét vizsgáltuk, aki – mint ismeretes – felszállt egy hajóra, amely Nápolyba ment, ám

arról soha nem szállt le. Megtaláltuk egyenleteit és azok áttanulmányozásakor ébredtünk rá, hogy valójában ő képes volt egzaktul bizonyíthatóan összekapcsolni a fermionokat a bozonok világával! Azonnal megértettük az ő zsenialitását... eltűnésének okát! Hiszen egy Mussolini által vezetett Olaszországban és egy Hitler által fasizálódó Európában az ő tudása végzetes is lehetett volna. Feltételezések szerint Argentínában látták, és ott is öregedett meg...

Ezen matematikai alapokat vezérfonalként felhasználva filozófusaink pedig elkezdték egyesíteni Platón idealizmusát és Albertus Magnus hívő racionalizmusát. Az eredmény... elképesztő volt.

Mivel Jack Nickols úr kérése, hogy 18:00-ig fejezzem be ismeretomet, ezért ismételten hangsúlyozom, a tényekre, elért eredményeink ismertetésére hagyatkozom.

A földi-élet nem maga az ÉLET! Csupán a valódi, igazi, magasabb szintű élet kialakulásának, kifejlődésének egyik igen lényeges és ez által nem nélkülözhető fázisa. Az anyagi struktúrák nem örök életűek. Lebomlanak... még ha sok-sok százezer év alatt is, de lebomlanak. A „tisztá” energiamező struktúrái az anyagi rendszerekből felépülő struktúráknál nagyságrendekkel tovább képesek fennmaradni. Földi fogalmaink szerint majdhogynem a végtelenbe mutat a matematikai levezetésük. Mondhatjuk úgy is, hogy időtlenek. Így már kezd komoly értelmet kapni világegyetemünk létezése – pontosabban létezésének célja... Ugye, értik?!?

Az emberi-földi életünk befejeztével vetjük le a „szkafanderünket”. Innen azok, akik életútjuk során képesek voltak értelmi intelligenciájuk és erkölcsi-érzelmi intelligenciájuk megfelelő szintű emelésére... felépítésére, tovább mennek, tovább haladnak.

– Mint az iskolában. „Magasabb szintre léphet”. Hiszen benne immáron minden adott ehhez a minőségi változáshoz – bólintott Dave. – Akik pedig nem érik el ezt a színvonalat, szintet, azoknak „bukta”... osztályt ismétél vagy...? – és kérdőn nézett a professzorra.

– Tulajdonképpen ez a lényege anyagi struktúrák között, mivel ennek a rendszernek működtetése a legalkalmasabb egy benső,

magasabb rendű tulajdonságokkal rendelkező entitás, azaz egy személyiség kialakítására, amelyben domináns és megingathatatlan tulajdonságokká erősödnek olyan jellemzők, mint a türelem, a megbocsátás, az új ismeretek utáni vágy, a gondoskodás, az együttérzés, a segítőkészség... Csupa pozitív elem erősödik meg és válik dominánssá a személyiségben. S, nem utolsó sorban – mindez a minőség anyagtalan...! Ők tovább léphetnek...

– Azt hiszem, ez választ ad arra is, hogy ugyanazon korban, ugyanazon térben, ugyanazon bolygó felszínén... miért lehetnek „Teréz anyák”, Albert Schweitzerek... és ugyanakkor Hitlerek, Sztálinok, Pol Potok... is!

– Valahogy így... – mondta Mr. Turner. – Mi azonban ennél is tovább kutattunk. Érdekelt bennünket, hogy a „földi iskolaévek” után, amely mindenki számára azonos, átlagosan 60-90 év, a „szkafander”, mintegy elkopott, elhasználódott iskolaköpeny levételét követően „mi az”, ami tovább léphet. És főleg az, hogy miképpen teszi ezt?!?

Először arra figyeltek fel tanult kollégáim, hogy a női petesejt megtermékenyülésekor, amikor a hímivarsejt megtermékenyít egy petesejtet és enzimjeit bebocsátja, nos, ilyenkor mindig megfigyelhető egy rövid pillanatra egy elektromos alapon magyarázható, és mikroszkóp alatt kiválóan megfigyelhető felvillanása a petesejtnek.

Ezt úgy értsék, hogy – szó szerint – egy pillanatra fényt bocsát ki... egészen egyszerűen felvillan!

– Én erről még hallani sem hallottam... – motyogta Dave.

– Ó, az egyáltalán nem baj, kedves Dave. Fontos az, hogy a Természet tudja a dolgát és kutatótársaim ezen momentumban is rajtakapták ez irányú tevékenységén. Ez ugyanis a sejtek cinkháztartásával magyarázható. Sokkal érdekesebb azonban az energetikai megközelítése. Egy olyan mértékű elektromos potenciálkülönbség jön létre, amely ezt a felvillanást eredményezi. Ettől kezdődően kap „engedélyt” a sejt az osztódásra, a szaporodásra és épülhet fel egy újabb „szkafander”...

Ezzel párhuzamosan kutattuk az emberi agy működésének sajátosságait is. Gondolhatják, hogy erről is tarthatnánk most egy több napos szemináriumot... higgyék el, szóval tudnám Önöket tartani, de most a folyamat a lényeg, amelyen egyre tovább és egyre magasabbra jutottunk ismereteink tekintetében.

Képzeljék csak el, olyan irányokba is kellett kutatást végeznünk – hogy a téves gondolatokat elvethessük és csakis a működő és bizonyítható rendszerek maradjanak fenn –, hogy „Vajon az agyunk képessége-e az öntudat vagy az öntudatunk használja az agyunkat, mint eszközt?!?” Higgyék el, nem kis munkán vagyunk túl. Sikerült felismernünk olyan jelenségeket, amelyeket a mai modern világunkban talán úgy tudnék legközelebb megfogalmazni, hogy agyunk bizonyíthatóan olyan világegyetemből letöltött „applikáció”-ja a Térnek, amit készen és tökéletes működőképességgel kapunk meg. Ám nem mindenki képes azt az előzőekben említett cél érdekében használni! Még odáig sem jut el, hogy képes lenne felismerni, hogy milyen fantasztikus eszközt birtokol! Természetesnek veszik és vannak, akik egy életen át sem teszik fel a kérdést, hogy mi is valóban ennek az „eszközömnek”, amit kaptam a lényege?!!

Úgy voltunk vele, hogy ha megértjük, hogy hogyan és legfőképpen honnan áramlik az élet nevű szituációs játékban érzékszerveink felé az információ, akkor nagyot léphetünk előre. Kutatásaink ezen szakaszában sokat segített Stonier „Információ elmélete”.

Az emberi érzékszervek ingerfelvevő képességeit már kitűnően ismeri a tudomány... makro-szinteken. Nagyon sokat tudunk már az emberi agy működéséről is, de még nem eleget.

Ezért nagyon fontos felismerésünk volt az, amikor beláttuk, hogy az emberi test sejtjeinek működéséhez *elektromágneses térre van szükség*. A sejtek elektromágneses tereinek fenntartásához pedig szabad elektronok és protonok szükségesek...

– Professzor úr, Önök lementek egészen az atomi és szubatomi szintekig... ahhoz, hogy az emberi test működését megérthessék! – mondta Cala. – Micsoda történelmi gondolat! Legalább akkora,

mint a reneszánsz. Hiszen ezidáig élettani, anatómiai... kémiai, molekuláris „gyógyszerészeti” szinteken magyaráztunk mindent az emberi testtel kapcsolatosan...

Az egészséget és a betegségeket is...

Azaz itt fent, ezeken a makro-szinteken. Ha sejtésem nem csal, Önök lementek az atomi, sőt, talán a szubatomi szintekig, hogy jobban megérthessék a „szkafander” működését... remélve, hogy működésének mélyebb, azaz atomfizikai szintjén történő megértésével választ kaphatnak, hogy a „jó tanulók” miként léphetnek majd tovább... De hiszen ez fantasztikusan eredeti gondolat és tiszta logikára vall!

– Még mélyebbre hatoltunk, kedves Cala. – Tudja, a lejtőn nincs megállás – mosolygott Mr. Turner. – Hiszen rövid időn belül a kvarkok, majd a kvantum-mezők világában találtuk magunkat, a kvantum-mechanika összes rejtélyével és furcsaságával körülvéve. Olyan dolgok váltak nagyon rövid időn belül teljesen érthetővé számunkra, amelyekről a mai kor embereinek elképzelései sincsenek. Talán jobb is... ezt csak csendben merem megjegyezni, mert nem mindenki ért egyet ezzel a véleményemmel. Az emberek ugyanis ezekről az ismereteinkről semmit nem tudnak, ezekből semmit sem látnak. Maguktól szinte soha nem találnak eredendően új, nem kevés kreativitást igénylő utakat. Mindig is rá kellett vezetni őket, majd be kellett tanítani számukra az új információkat. Intellektuálisan a tömegek ugyanis abszolút éretlenek, de a többség tanítható! És ez a fontos!

Hétköznapi algoritmusok töltik ki életüket. A többségük képes lenne 200 darabos szókinccsel leélni az életét. Olykor pedig egy-egy „kabint” irányító kormány kezében lévő média által rájuk zúdított sztereotípiá-halmaz között vergődnek. Ennél sokkal többre hivatott szellemük, jellemük. Az is igaz, hogy az emberek befolyásolhatósága nagy mértékben függ az intelligenciájuktól. Minél kevésbé intelligens valaki, annál inkább befolyásolható.

Amikor megértettük a sejtmembránok polarizáltsági szintjén a potenciálkülönbségből adódó lehetőségeket, ebből vált számunkra világossá a mikro-szinten történő jel-átadás mechanizmusa...

Nevezetesen, hogy az ember környezetéből származó ingerek – amelyeket érzékszerveink fognak föl – által közölt információrtalom miként íródik át elektromos jellé a sejtek membránpotenciáljainak segítségével.

Az emberi sejtek közötti információátadásban ugyancsak fontos szerepe van a potenciálváltozásnak, mint információs jelnek. Ugyanis a környezetünkben származó ingerek hatására a membránpotenciál megváltozik és így ingerületi folyamat alakul ki.

– Máris szalad az áram idegrostjainkban – suttogta Dave.

– Ilyenkor a sejtek között található – vagy például központi idegrendszerünk sejtjeinek nyúlványait körül vevő – szigetelő réteg kialakításában a lipid, zsír kettős rétegei elektromos szempontból az intra- és az extracelluláris teret elválasztó szigetelőként viselkednek... Annak érdekében, hogy a sok ezer vezeték közül mindegyikben külön-külön irányítottan folyhasson az áram.

Azaz idegsejt nyúlványaink zizeghetnek ingerületi állapotukban egymástól teljesen leszigetelve. Az emberi szervezet bizonyos lipid-fázisai, zsírrétegei ugyanakkor töltéseket is szeparálnak, vagyis ilyen esetekben kondenzátorként, kapacitív elemként is képesek viselkedni.

Az emberi agy vizsgálata során a fizika tudományának szempontjából a legszembetűnőbb, hogy elektromos rendszerek hálózata figyelhető meg benne... természetesen a rendkívül alacsony, bioáram szintjein. Mindennek megvan az elektronikus lenyomata agyunkban. Pontosan kimérhető, hogy mely piramissejtjeink vesznek részt az anyanyelv elsajátításában, mely agyterületek aktivizálódnak a tanult nyelvek alkalmazásakor, megint más csoportok kerülnek ingerületi állapotba a matematikai gondolkodásban és így tovább.

Hiszen az agy bizonyos vizsgálatait során is elektronikus eszközöket használnak, így például az EEG-t, az elektroenkefalográfot,

csakúgy, mint a szív izomzatának vizsgálatakor az EKG-t, az elektrokardiográfit. Azaz ezen esetekben testünk, szervezetünk alkotóelemeinek elektromos működését próbálják detektálni.

Agyunkban minden elektromos lenyomatként rögzül. Egy név, egy betű fogalmi megragadásakor láthatóak azok az idegsejt csoportok, amelyek ingerületi állapotba kerülnek. Az agyunk tehát rendelkezik egy, a fizika tudományában nagyon jól ismert és determinálható tulajdonsággal, az elektromossággal, ezáltal egyedi elektromágneses lenyomattal.

Agyunk elektromágneses lenyomata mindenkinél más, személyre szabottan egyedi.

A saját tanulmányai, saját élettapasztalatai által eltárolt adatokat tartalmazza elektronikus formában.

Ezen rendkívül finom elektromos áramlatok „lenyomatai” jól megfigyelhetők, azaz mindent, amit tudsz, központi idegrendszered egy sajátos *elektromágneses mátrixban* rögzítette és tárolta el, és ez az elektromágneses konfiguráció mindenkinél különböző, egyedi.

Fiatal kutatóink ennek nagyon megörültek, mert arra gondoltak, hogy ha elektromos mátrix, lenyomat rögzül az agyunkban, akkor az már a kvantummechanika szabályainak megfelelően, de még inkább a kvantum-elektrodinamika törvényszerűségeinek engedelmeskedik és ezáltal vizsgálható, kutatható, működtethető. Tehát tényleg lementünk a kvantummechanika szintjéig, azaz az elképesztően parányi részecskék – úgymint az elektron – szintjének tanulmányozásáig.

A fizika tudományához tartozó kvantum-elektrodinamikai megközelítéseink, itt már nem is az emberi test – úgy, mint a kar, láb, kéz – részeinek tanulmányozásával foglalkozott, hanem ezen emberi testrészeket felépítő legparányibb – atomi, szubatomi – részek fizikájával... magunk mögött hagyva a makro-világ formáit, ezáltal a klasszikus fizika szabályait is.

A megdöbbenésünk akkor volt csak igazán nagy, amikor megértettük, felfogtuk, hogy ezen kvantummechanikai szinteken nem

is elsősorban az emberi test sajátosságait, törvényszerűségeit vizsgáljuk, hanem már az adott ember személyiségét! Hiszen ahogyan az előzőekben említettem, itt már az elektromágneses világban találtuk magunkat... az emberi test által begyűjtött érzékelések tárházában, a kreatív reflex centrumainak világában. Ezen a ponton azon kaptuk rajta magunkat, hogy itt találkozik a fizika kvantum elektrodinamika fejezete a pszichológiával. Hiszen az agy egyedi elektromágneses lenyomata mindenkinél más. A „lenyomatban” pedig ott van a személyiség, és ez már a pszichológia tudományának területe.

Megértettük, hogy mi mindannyian egy elektromágneses – egyedi –konfiguráció vagyunk, agyunkban egyedi elektromágneses lenyomatainkkal.

– Tulajdonképpen ez az „egyedi elektromágneses mátrix” viteti magát a „szkafanderrel”...? – kérdezte Cathy.

– Igen! Ez vagyunk mi! Ez a mi mentális „énünk”! Ez a mi személyiségünk! Egy boncmester barátom egy alkalommal behívott a proszektúrára, és a boncasztalon lévő kioperált agyvelőre és a hozzá kapcsolódó gerincvelőre mutatott. Ebben van egy ember minden ismerete, tudása, emlékei és gondolatai... és ezek összessége. Ez a jelrendszer maga az ember személyisége – mondta nekem. Akkor még nem is fogtam fel ennek a gondolatnak a jelentőségét. Teljes mélységében... talán még ma sem értjük ezt. Ez az, amiben különbözünk bárki mástól. Innen, ebből az elektromágneses mátrixból – amely az agyunkban foglal helyet – indul ki minden kreativitásunk. Innen indulnak ki „szkafanderünk” valamely része felé a mozgásra, mozdulatokra utasító parancsok, és itt lakoznak emlékeink, terveink és egyéb ismereteink is.

Ismétlem és hangsúlyozom; Ez vagyunk mi! Itt raktározódtak el emlékeink és megtanult dolgaink. Itt és ezekből a „raktárakból” táplálkozva jönnek elő kreatív megoldásaink is – mondta Mr. Turner. – És ami még nagyon fontos felismerés volt, nagyon kicsi ezen elektromágneses konfigurációnk összömege!

– Egy pillanat, professzor úr! – hajolt előre az asztal fölött, az ezidáig kényelmesen foteljában hátra dőlt Dave. – Egész életünkben környezeti ingereket elemezzük és válaszolunk rájuk! Tulajdonképpen ez az „élettevékenységünk” lényege. Ezt értem. Erre való a „szkafanderünk”, hiszen ez a „szkafander” foglal helyet tudatunk és a külvilág között! Valószínű, hogy ezért is van a testünk ellátva rengeteg ingerfeltevő „készülékkel”... szinte csakis azokból „állunk” mi magunk, illetve ezen ingerfeltevő készülékeink működési feltételeit biztosító „berendezésekből”.

Ennyi lenne csupán az ember?

– Igen! Ha nem lenne egy minden ingert összegyűjtő, csoportosító, elemző készülékünk, az agyunk, azaz a központi „komputerünk”. Ez a „készülékünk” kicsit túlmutat a „gyűjtögetési” funkción... Dave! – válaszolt a professzor helyett Cala. – Életutunk pedig olyan, mint egy iskola... Ezt is hallhattuk az imént... Személyes értelmi és érzelmi „tartalmunkat” tekintve sokkal többel, sokkal magasabb szintű szellemi tartalommal távozunk... a „tanfolyam”, azaz életidőnk 60-80-90 évének elteltét követően, mint ahogyan érkezünk.

Ez kellett, hogy legyen az intellektuális, illetve érzelmi intelligenciánk kialakulásának folyamata.

– Ezt is megértettem – mondta Dave. – Sőt, még azt is tudom követni, hogy anyagi részecskékből, anyagi elemekből felépült testünk által összegyűjtött információkat miként tároljuk el agyunkban. Ezen összegyűjtött, azaz rendelkezésünkre álló adatbank segítségével, amikor új és számunkra váratlan helyzetbe kerülünk, miképpen alkotunk új hálózatokat, mátrixokat, „áramköröket” agyunk – lényegében – elektromos vezetékhálózatán keresztül... miként rögzülnek emlékképeink egy-egy adott helyzetről, azaz mennyire találjuk meg az adott kihívásokra a legkreatívabb választ... S mindez fejleszti személyiségünket, ami a tulajdonképeni cél!

Magasabb minőségű entitásként távozunk az ember-létnek nevezett folyamatból, mint amikor beléptünk ide, azaz megszülettünk.

Értem azt is, hogy világunk vagy digitális, vagy analóg és mértékegységeink, amelyeket e világban történő pontosabb eligazodáshoz kreáltunk vagy skalárisak, vagy vektoriálisak! Fantasztikusan érdekesnek tartom, hogy mi, azaz én a fizika tudományának szintjén egy elektromágneses mátrix, egy elektromágneses lenyomat vagyok, illetve egyenként azok vagyunk mindannyian. Ezen áramköreimet féltve őrzöm is a koponyámban, az agyam állományában, amely – mint tudjuk – nem áll másból, mint a központi idegsejtjeim által alkotott szinapszis rendszerekből. Még mélyebbre megyek, ezen szinapszisrendszereken belül van egy csomó „kapcsolási rajznak” felfogható áramkör, amelyek mindegyike egy-egy fogalmat jelent vagy egy képet vagy egy emléket és így tovább, és ezek nagyon jól detektálhatók.

Megértettem azt is, hogy itt már egy óriási minőségi ugrás következett be...

Hiszen anyagi életünk tapasztalatai ezen áramkörökben *már digitalizálásra* kerültek hasonlóképpen, mint számítógépeink áramköreiben. A világunk leképezése nyomtatott- és mikro-áramköreink segítségével szintén digitalizálásra kerülnek, hiszen mindent képesek vagyunk digitalizált állapotba áttranszformálni... egy kedves családi fotót, egy kellemes dalt vagy egy egész, izgalmas kalandfilmet, hogy később felismerhessük, elő tudjuk hívni, ha akarjuk.

Óriási minőségi lépésnek tartom, hogy agyunkban megtörténik ez a folyamat, amely némileg a komputervilág működésének analízált változata. Szóval annak mintájára egész életünk elfér az agyunkban található áramköreinkben... digitalizált formában.

Az én kérdésem arra vonatkozna, professzor úr, hogy miért kell ezt – az egész életünket felölelő emlékeinket, élményeinket, tapasztalatainkat – digitalizált állapotba hoznunk?

– Húú, ez remek volt, Dave – mondta Cathy. – Igazán remekül fogtad meg a lényegét.

– Elérkeztünk hát az utolsó lépcsőfokhoz, kedves Dave. Nem tudom, hogy mennyire tudatosan tette fel ezt a kérdést, de a végső megoldásra kérdezett rá.

– Dave óriási „koponya”... én tudom! – szólalt meg Mc Kingley mosolyogva. – Még annak is nagymestere, hogy ezt jól elrejtse... sok emberrel ellentétben, akik inkább többet szeretnének mutatni önmagukból, mint a valódi képességeik. Dave-nél ez pontosan fordítva működik...

– Szakmai ártalom, professzor úr! Védelmi reflex... – mondta Dave és Mc Kingley-re kacsintott.

– Tudom... tudom... – nevetett Mc Kingley professzor – megtanították Önt rá a műveleti területen eltöltött évei.

– No, de professzor úr... mondtam már Önnek még Iránban, hogy olyan, amit Ön említ nincs. Hiszen műveleti terület az egész világunk! S, az elmúlt napokban hallottak bennem ezt a felismerésemet csak megerősítik! – mosolygott huncutul a professzorra Dave. – Hiszen láthatja... – és rámutatott Turner professzora, majd ismét Mc Kingley felé kacsintott.

– És rengeteg „é r z é k e n y” információt tartalmaz! Jól mondom, kedves barátom? – kacsintott vissza Dave-re Mc Kingley.

– Remekül, és nagyon gyorsan tanul, professzor úr!

– Hogy miért kell digitalizált állapotba kerülnie egész életünknek, sőt, tovább megyek... ezáltal egész személyiségünknek is... – vette vissza a szót Turner professzor. – Hiszen az tagadhatatlan, hogy „ott” vagyunk mindannyian koponyánkban elrejtőzött elektromos... *bioáram-köreinkben*. Mindenünk ott van.

A „test-szkafandert” – egyszer eljön majd a nap és le kell vetnünk... Egészen egyszerűen itt marad... elégetik majd vagy eltemetik utódaink. Még az is lehet, hogy emlékezni fognak ránk 1-2 évig... vagy annál sokkal tovább, vagy még addig sem...!

De – Dave kérdezte – mivége ez a „lenyomat”?!!

Nos, ez a nap kérdése!

– Ön viszont remekül vezetett el minket idáig. Ez is nagy felkészültséget, remek előadói készséget követel, hogy ilyen tömören képes volt összefoglalni számunkra ezt a szerteágazó rendszert! – jegyezte meg Cathy.

– Köszönöm! Képzelnék csak el – hál’ Isten már ez is tudományos tárházunk része – szupravezetőként működő mikro-áramkör halmazt... Ezen nagyon alacsony hőmérsékleti szinten működő szupravezetőkben az elektromos áram ellenállás nélkül képes haladni...

– Majdhogynem az idők végezetéig... – sóhajtott nagyot Cala, kezében szorongatva teáscsészéjét.

– Úgy van! Ha egy ember digitalizált életét, amely az agyában meglévő áramkörökben található, digitalizált rendszerként képesek vagyunk le sz k e n n e l n i...

– És képesek vagyunk?!? – vágott közbe ismét Cala türelmetlenül.

– Igen! Mi igen... hála a 3D-s nyomtatók feltalálásának. Hiszen csak ezt kellett tovább fejlesztenünk! Kutatóink ma már egészen egyszerűen képesek lesz k e n n e l n i egy adott emberi agy tartalmát, azaz elektromosan digitalizált áramköreit...

– Uram, Isten! – csapta össze tenyerét Cala, mint egy kisgyerek. – Ez tényleg korszakváltás...

– Igen, az! Vagy még annál is több. Ekkor már tudtuk, hogy célegyenesben vagyunk – mondta csendesen Turner professzor és lesütötte szemeit.

– Cala-nak könnyű – mosolygott Cathy Cala felé –, hiszen asztrofizikus. Szerintem ő Turner professzor úr egy-egy elbeszéléséből nagyon messzire ható következtetések levonására, és azok gyors belátására is alkalmas ismeretekkel rendelkezik. Míg mi csak lassan, döcögve haladunk utána...

– De higgye el, Cathy remekül haladnak – mondta ismét felpillantva Turner professzor – Cala helyzeti előnyének ellenére. Valószínű, hogy ő most ezer dologra gondol... egyszerre.

– Igen, így van, kedves professzor úr! – mondta Cala a teáscsészét az asztalra téve. – Ugye a következő lépésük az volt, hogy a leszakadt, elektromosan digitalizált emberi öntudatot szupravezető vagy ahhoz hasonló rendszerben helyezték el...

– Igen! Megoldva ezáltal az időtlen tárolását.

– Miért kellett tárolniuk...? – képedt el Cathy.

– Nem „kellett”... – mondta Mr. Turner. – Csak időlegesen, nagyon rövid ideig, hogy szállítani tudjuk...

– Szállítani...?!? – emelte fel tekintetét Mc Kingley professzor is.

– Igen, kedves kolléga...

– Hova...?! – kezdtek záporozni a kérdések Turner professzor felé, de ő remekül állta a sarat.

– Ki ne mondja, professzor úr... – emelte fel hangját Cala, és arcát a tenyereibe temette, miközben az asztalon könyökölt.

Ekkor a háttérben ülő két úr közül James Nickols súgott valamit a társának.

Turner professzor nagyon nagyot sóhajtott és az ég felé emelte tekintetét... majd csendes hangon megszólalt.

– De... ki kell, hogy mondjam, kedves Cala... Hiszen ezért vagyunk itt.

– A gyorsítóba!? – előzte meg a professzort Cala.

– Úgy van!

– CERN...?

– Nem. A Fermi Lab-be... Tevatron! Chicago-ban végezzük kísérleteink ezen fázisát.

– Micsoda...!?!? – nézett Dave feszülten Turner professzorra.

– Igen, Dave. A Fermi Lab-be... a részecskegyorsítóba. Behegyezzük szépen és elindítjuk... Hiszen a leszakadt elektromos áramkör, amelyben ott vannak a felbecsülhetetlen digitalizált információk...

– De, hiszen az egy... az egy... ember élete... tudata, sőt öntudata... hovatovább a...

– Nem! Nem az élete... – motyogta Mc Kingley – hanem a... *a személyisége, azaz maga az ember...*! – és az utolsó szavaknál elcsuklott a hangja. – Hogy úgy mondjam, az ember *lén y e g e*. Amiért a világegyetemünk felépült és működik. A világegyetemünk „termése, gyümölcse”, az emberi öntudat... személyisége... A test csupán „szkafander”... elmúlik, mint ahogyan hallhattuk is. De az emberi agyban az életideje során kialakult „áramkörök” rendszerének összessége, azaz az elektromágneses mátrix vagy lenyomat... időtlenné tehető... főként, ha szupravezető rendszerekbe helyezzük át.

– Úgy van! – válaszolt Mr. Turner. – Bár, emberen még nem próbáltuk...

– „Megnyugtató”... – omlott magába Cala és visszadőlt foteljébe. Összekulcsolta két kezét, mintha imádkozna. Ujjait szájához értette és gondolkodott, majd megszólalt:

– Mivel végzik az ez irányú kísérleteket? Gondolom, emlősállatokkal...

– Igen! Először egerekkel próbálkoztunk és patkányokkal. És volt már két főemlősünk is...

– Majmok...?

– Igen. Mindkettő csimpánz...

– De hiszen ők már az emberi „szkafander” előtípusai... a belőlük történt evolúciós „fejlesztés” típusai vagyunk „mi”, emberek... még Steve Hawking szerint is – mondta izgatottan Dave.

– Eredmény? – kérdezte Cala határozott hangon.

– Mivel nagyon kicsike az agyi elektronkonfigurációjuk tömege... csupán azon elektronok tömegének összege, amelyek a digitalizációban részt vesznek... így képesek vagyunk felgyorsítani őket... Hangsúlyozom, hogy ez már csúcsra fejlesztett LHC technológia...

– Mekkora sebességtartománynál tartanak a kísérletek? – kérdezte ismét Cala.

– Sokáig nem tudtuk átlépni a 274 ezer kilométer/secundumot. Valamiféle akadályba ütköztünk, de egy zseniális technológiai

újítással ma már ezt is képesek vagyunk átlépni. A Tér gravitációs hullámai ezen az értéken „besűrűsödnek”, olyan mintha „ezen a sebességen” derékig vízben futnánk, de ezt sikerült megoldanunk, és ma már át tudunk lépni rajta...! – nézett Turner professzor mélyen és sokat sejtetően Cala szemébe. Azt próbálta meg kifürkészni Cala tekintetéből, hogy képes-e levonni ennek az eseménynek a következményeit...

Majd két kezével az asztalra támaszkodva folytatta.

Eközben Cala bal kezének ujjjaival lassan simogatni kezdte homlokát, elmélyülten gondolkodott.

– 274 ezernél eltűnik az elektronmátrix... az „itteni” tér-időnk színpadáról... a befagyott öntudat... a „tükrön” túlra távozik... Így nevezik kollégáim – találóan – ezt a kritikus sebességtartomány-pontot. – folytatta Turner professzor. – Innen, az itteni műszereinkkel csakis *gravitációs tértorzulást* detektálunk.

– Azaz ekkor lépi át a „szökési sebességet”... – suttogta Cala alig hallhatóan.

– Remek hasonlat! – folytatta Mr. Turner. – Ennek a tértorzulásnak az alakja; kicsinyke folt, gömb vagy cseppecskeforma a homogén gravitációs térben. Már nem látjuk részleteiben a mátrixot.

Innen, ebből a sebességtartományból még tovább gyorsítható... még tovább halad még magasabb sebességtartományok felé!

Cala tekintete a messzeségbe révedt és némán csóválta a fejét.

– A fénysebesség átlépésekor eltűnik műszereink hatósugarából. Innentől kezdődően már gravitációs anomália-pontként sem érzékelik műszereink... *Átlépett...!* Ahogy kollégáim szoktak fogalmazni... *abba a dimenzióba, amely az ősrobbanás pillanatától kezdődően a fénysebesség többszörösével halad...* Ezt a térrészt érzékeljük „sötét energiaként”, illetve „sötét anyagként”. Ez az a térrész, amely a Világegyetem inflációját, tágulását fenntartja... ezáltal negatív nyomást gyakorol Világegyetemünkre, anyagi világunkra... legyőzve a világűr teljes anyagi struktúrájában rejlő összes gravitációs vonzóerőt. Áthalad mindenben és mindenkin, tár-

gyakon és élőlényeken egyaránt... Egyetlen egy lelassult elemét vagyunk képesek csupán érzékelni... Azt is nagyon ritkán...

– A neutrínót... – suttogta Cala csak úgy maga elé.

– Igen! – helyeselt a professzor. – Tulajdonképpen mi vagyunk, mi létezőnk BENNE, abban a „c+sok-sok v”-vel haladó *téreneergiában!* Annak a nagysebességű térnek a lelassított „mezői” vagyunk! Az anyag éppen ezért fogható fel energiának! *Az egészről csak a proton-horizont látszik számunkra... közvetlenül!*

– Az atomok 99,999%-nyi „üres” tere miatt... hiszen azok valójában nem üresek, hanem ott halad a maga elképzelhetetlenül óriási sebességével – mondta Cala rendkívül halkán, csendesen.

– Csak magasabb szintű sebességeken létező világokhoz képest vagyunk lelassult térrész. Mi „így” haladunk, ezen az adott sebességtartományú térrészen – folytatta Mr. Turner – a táguló térben, a mi „kis” anyagi világunkkal! Anyaggá sűrűsödött energiagombócokból – atomjainkból – felépült világunk... „cammog” az ősrobbanás óta sokkal nagyobb sebességgel táguló térrészeken BELÜL! Mozgásirányunk azonos, de tágulási sebességeink között nagyságrendnyi különbségek vannak.

A tömegre szert tett anyag nem lépheti át az Einstein által megállapított határt... a fény sebességét... Csak abban az esetben, ha megszabadul a tömegétől!!! Vagy nagyon parányi tömeggel rendelkezik csupán, az átlagos értelemben vett anyagéhoz képest.

– Továbbra is azon töröm a fejem, professzor úr, hogy „ők” odaátról vajon képesek-e érzékelni bennünket, és ha igen, miképpen? – kérdezte Dave.

– Lényegre törő kérdés! Köszönöm! Nos, miképpen láthatnak bennünket...? Nem csak látnak... hanem legújabb eredményeink azt bizonyítják, hogy egyáltalán nem zárható ki, mi szerint ők „alkottak” bennünket... kapaszkodjanak meg... az ősrobbanással a teljes világegyetemünket! Jelenleg ezt kutatjuk. Hiszen úgy tűnik, hogy a „sötét anyagot” és a „sötét energiát” magába foglaló térrészek sokkal idősebbek világegyetemünk 14-15 milliárd éves koránál!

Dave tágra nyílt szemekkel csóválni kezdte a fejét. – Én percekkel ezelőtt azt hittem, hogy professzor úr nem tud már semmi újjal meglepni bennünket. Hiszen mindent elmondott... De úgy tűnik, tévedtem.

– Nézzük sorjában... Az érzékelés...?! Leon Lederman egyik csodálatosan megszerkesztett, lenyűgöző feltevéseket tartalmazó könyvében olvastam egyszer, s úgy tűnik be is bizonyosodott – no, nem pontosan úgy, de valamiféle nagyon hasonló módon, mint ahogyan az leírásra került. Ő írja egy helyen, hogy képzeljünk el egy tengerjáró hajót, amit mi nem látunk, viszont látjuk a víz felszínét, amelyen halad... Ez a „víz” hasonlatunkban az, amit jelenlegi ismereteink szintjén mi proton-horizontnak nevezünk, azaz világegyetemünk teljes anyagi alkotórészei... a szék lábától a csillagködökig. Furcsán hullámszik a környezetéhez képest, fodrozódik... spirál-örvényeket alkot, szinte az lenne az érzésünk, hogy valami „van ott”... ami mozgatja. És nagyon kíváncsivá tenne bennünket, hogy „mi lehet az”... Értik?!

„Ők” indirekt módon „láthatnak” bennünket... pontosabban egészen bizonyos, hogy észlelik a tér torzulását, azaz a gravitációs tér anomáliákat, amikor az ő nagy sebességgel haladó terük áthalad, vagy legalábbis megkerüli a nála lassabban haladó anyagi tér-horizont objektumait... akár egy embert, akár egy bolygót, akár egy atommagot. Feltételezéseink szerint a legelvontabb, legabsztraktabb feladat lehet számukra felfogni, megérteni a mi időfogalmunkat. Ez sok-sok ok miatt nem lehet egyszerű számukra. De szerintem megbirkóznak vele.

Turner professzor itt elhallgatott hatásszünetet tartva. Látta a négy ember heroikus erőfeszítéseit, amint ezekben a másodpercekben feldolgozzák ezt a hatalmas ismeretanyagot. Időt adott nekik, majd kisvártatva folytatta...

– Nos, a célját keresve ennek a rendszernek... arra a következtetésre jutottunk, amiről már néhány perce részleteiben beszéltünk is. „Iskola vagy óvoda” mindenképpen az egész rendszer ebbe az irányba mutat. Bizonyíték erre, hogy egy egészen más minőségű

emberi öntudat távozik halálakor az „iskolából”, mint amilyen minőségben ide „belépett”, születésekor.

Induljunk ki abból: ha megnézzük anyagi világunk emberi társadalmát, akkor alapjában véve három fő típusú életvitel dominál benne, azaz háromféle életút, életstílus... És csak nagyon kevesen képesek életük során hirtelen váltással óriási ugrást megtenni egyik életstílusból a másikba.

Ez ritkaságszámba megy.

Ez a három „szint”, úgy tűnik, alapvető determináltság alatt van. Hogy úgy mondjam; sorsszerű! Az emberek, a földi populáció egy része úgy éli életét, mint aki nyaralni, szórakozni, üdülni, fel-frissülni érkezett ide. Anyagi, pénzügyi háttere teljes mértékben biztosítja ezt a gondtalan életérzést számára. Láttak már kikötőt Miami-ban luxus magán-yachtok számára? Vagy Európa bármely kikötőjében tartózkodó luxus-yachtokat? Ezek mind-mind egy-egy ember tulajdonát képezik... 16-20 fős személyzettel... Ugye értik, hogy mire gondolok?!

Ebbe az élettípusba tartozó ember; ha akar tanul, ha akar dolgozik, ha nem akar, akkor egyikre sincs rászorulva, hiszen akkor is rendelkezésére áll egy vagy több millió dollárnyi vagyon... vagy akár ennek tízszerese... százszorosa.

Az emberek másik csoportja, pedig úgy éli itteni életét, olyan életstílusban, mintha ez számára valamiféle büntetés lenne. Sok-sok nélkülözés, a létért folytatott kemény harcok... nap nap után... kilátástalanság, olykor még a napi betevő falatért is hatalmas küzdelmet kell vívnia... Afrika szavannáin vagy India milliós nagyvárosainak utcáin. Sok-sok millióan vannak... szerte a világban Indokínától Afrikán át... Dél-Amerikáig.

És a harmadik, talán legnépesebb csoport az, amelyik az előző kettő közül egyikhez sem tartozik. Ők azok, akik tisztességes munkával, nem keveset dolgozva ugyan, de ismerjük el, hogy ezáltal emberi körülmények között élhetnek, természetesen családjaikkal együtt. Vannak közülük, akik máról-holnapra élnek, és léteznek közöttük olyanok, akik félre is tudnak tenni kisebb-nagyobb

összegeket. Ám ennek a pénzösszegnek a mennyisége egyáltalán nem veszélyezteti az előbbi, „yacht-tulajdonosok” pénzügyi dimenzióit illetve érdekeit.

Ők dolgoznak, tanulnak... keményen, de van jövedelmük is, ami nagyon fontos. Munkájuk és tanulmányik során szinte rá vannak kényszerülve, hogy sokat... nagyon sokat tanuljanak. De a mérleg nyelve náluk nagyjából egyensúlyban van. Nem billen ki se jobbra, se pedig balra, mint ahogyan azt az előző két életstílusnál megfigyelhettük.

Rövidebben; létezik tehát a „Föld-úrhajónkon” a luxus szanatórium-lakó, avagy ha úgy tetszik, számára nem egyéb a „Föld-úrhajó”, mint egy „luxus wellness központ”... neki az ég megadta világon mindene megvan. Ne higgyék, hogy kevesen vannak... óvatos becsléseink szerint is néhány százezren biztosan, de az sem kizárt, hogy 1-2 millióan részesülnek ebben a kegyben.

Léteznek a „büntetésben lévők”, akik sokszor még a megfelelő mennyiségű és minőségű tápanyaghoz sem jutnak hozzá, és olykor még esélyük sincs arra, hogy ebből a nyomor-szintből kitörhesse-nek... sok-sok millióan.

És a harmadik, legnépesebb csoport az „iskolások” csoportja. Akik ezen tanulmányi éveik alatt – 60-80 év – megpróbálják elérni azt az intellektuális, értelmi és érzelmi, erkölcsi szintet, amiről beszéltünk.

– Mire alapozzák ezt a feltevésüket...? – kérdezett vissza Dave.

– Nézzen szét a világban, fiatalember! – tárta szét kezeit és válaszolta a professzor. – Ez maga, a világunk! Remélem, ez annak ellenére, hogy már hozzászokott emberi tudata, azért eléggé feltűnő bizonyíték...! Ez a három fő csoport népesíti be jelenleg is emberi világunkat.

– Azért ezen csoportok számára igen meghatározó a rendelkezésükre álló pénz mennyisége is...!

– Éppen erről beszélek, Dave. A pénz egy nagy hatalmú eszköz, amellyel embercsoportokat lehet felemelni és „nyaralássá varázsolni” az egész életüket. És ugyanennek az eszköznek a hiánya

büntetéssé is teheti sok-sok millió ember életvitelét, akár egész életét.

Az életérzés nem mindegy, amelyet ezen eszköz megléte vagy hiánya okoz. Ennek az eszköznek a segítségével generálódnak azok a hatások, amelyek a „szkafanderünkön” át képesek hatni tudatunkra! Érti már, hogy milyen fontos a „szkafander”, és a pénz szerepe itt, földi világunkban. Ezért is van olyan szigorúan leszábályozva a felhasználási területe. És bizony vannak olyanok is, akik csak kemény munkával tudnak maguk és családjuk számára megfelelő életszínvonalat biztosítani. Vagy nem érezte még soha, hogy a többség, amely egy-egy ilyen „kasztba” született bele, csak nagyon nehezen vagy sehogyan sem képes változtatni ezen a „sorsszerű” determináltságán!?!

Természetesen egy-két kivétel mindig akad... de egyáltalán nem ez a jellemző. A többség ezen – pénz jelentette – „börtönéből” kitörni úgysem lesz képes soha. A többi pedig csak silány propaganda!

– Úgy érti, hogy ezen 0,4%-nyi térrészt „ők” hozták létre?!

– Talán! Nem tudom kizárni ezt a lehetőséget. Egy biztos, az ehhez szükséges – számunkra szinte felfoghatatlan – energiameennyiség számukra rendelkezésre áll! Nagyon nehéz ezt megérteni... és külön, csak erről 2-3 napot tudnánk beszélgetni, kulturáltan vitatkozni, mint ahogyan ezt tettük is kollégáimmal hetekig... Jelenlegi ismereteink birtokában kizárni sem tudjuk! Ez az igazság.

S biztosíthatom Önt, Dave, hogy rengeteg érdekes felvetést, okfejtést, logikai levezetést lehet hallani ilyenkor... tanult emberektől. Talán azért annyit mondhatok, hogy az ÉLET komplexitásával függ ez össze.

– Amiről már ezt megelőzően beszéltünk is!?

– Úgy van! Abból kell kiindulnunk, és ez a logikai rendszer úgy tűnik, hogy megállja a helyét, mely szerint az ÉLET nem azonos csupán a földi-létünkkel! Ennél sokkal több, komplexebb folyamat. Ahogyan földi életünk sem ér véget iskoláink befejeztével... Hiszen valamiért csak jártunk abba az iskolába!? Vagy nem...?

Úgy értem, hogy egy következő életfázisra készített fel bennünket! Ezt a logikát tovább folytatva, a földi életünk is egy következő fázisra készíthet elő bennünket... Miért is ne!?!

– A lepke és a hernyó... mint ahogyan minderről elég alaposan beszéltünk is már – gondolkodott el Cathy.

– Persze, ez ellen a feltételezés ellen lesznek majd, akik kézzel-lábbal hadakozni fognak – folytatta Turner professzor. – De mi már tudni fogjuk, hogy információhiányban szenvednek... durvábban fogalmazva tanulatlanok, finomabban fogalmazva olvasatlan emberekről lesz szó. Várjuk százszázalékosan cáfolni tudó, megdönthetetlen érveiket! Tudják, ha iszunk a tudás poharából, az első kortyok mindig az ateistáké... de a pohár alján ott mosolyog a „c+v”!! Ha értik, hogy mire gondolok!?

– Vagy egészen egyszerűen információhiányban szenvednek... – egészítette ki Dave.

– Vagy súlyosabb esetben valamely csoport-, esetleg pártelkötelezettségüknek szeretnének látványosan eleget tenni – fejezte be Turner professzor. – Persze ez már képmutatás, hamis illúzió... de lelkük mélyén érzik, hogy valami nem stimmel ezzel kapcsolatban. Ám ez az embertípus gyenge vagy lusta. Nem képes gondolataival tovább haladni... gondolatait, gondolkodását tovább fejleszteni.

– Ön vallásos ember, Mr. Turner? – kérdezte Dave.

– Nem! Nincs vallásom... a szó klasszikus értelmében. Viszont van HITEM...!

– Miben hisz Ön? – kérdezett vissza Dave.

– Például a munkámban... és a munkám eredményeként megszerzett ismereteimben, tudásomban! És abban, amit ezen ismereteim alapján el tudok képzelni! A kvantummechanika eddigi elképesztő eredményeiben... a kvantum-elektrodinamika eddigi eredményeiben, amelyek eddigi ismereteink alapján kialakult emberi ösztöneinkkel teljesen ellentétesek. De itt van az agyunk, s számomra úgy tűnik, hogy ez a szervünk már kezdi is beláttatni velünk azon dolgok, ismeretek hitelességét, amit a kvantumfizikai méréseink és számításaink messzemenőig alátámasztanak!

Niels Bohr, Feynman, Lederman, Tom Stonier, Hugh Everett, Paul Dirac, Schrödinger, Steve Weinberg, Planck, Werner Heisenberg, Chadwick, E. Rutherford, J. Thomson... matematikai számításokban és azok számtalanszor kipróbált eredményeiben! Higgye el, kedves barátom „van ott valami”... „odaát”... ezen emberek munkássága, amiben érdemes hinni. Ha arra gondol, hogy hajbókolok-e bigott módon falakra festett istenképek előtt, akkor határozottan nem a válaszom. Mégis gyakran gondolok – mély hittel – Istenre! Érti?!

Barátom, egy-egy kor istenei lassan-lassan eltűnnek... – folytatta Mr. Turner. – Eltűntek Egyiptom istenei abban az értelemben, amely szerint széles néptömegek imádták őket.

Ma már nem teszik!

Több ezer évvel ezelőtti fénykorukban ünnepnapok rendszerei vették őket körül... No, és a görög istenek... és a rómaiaké... Tudja, Dave, hogy most hol vannak ezek az istenek?

– Nem, uram!

– Londonba mentek mindannyian... ott állnak szépen sorban a British Múzeum remek termeiben. Múzeumi kiállítási darabok lettek jelen korunk diákjai, egyetemistái számára. Ez azért csak elgondolkodtató, vagy nem!? Az egyetemes emberi ismeret és tudás kincsei... tárgyi emlékekké váltak, miután elfogytak azok az emberek, akik hittek bennük! Pedig valamikor emberek ezrei mentek harcba az ő nevük miatt és ölték meg egymást... De az emberi tudás tovább fejlődött! Mégis, maga a készítés mindig ott maradt – az értelmileg egyre magasabb szintekre hágó emberi intelligencia mélyén – valamiféle, anyagi világunkon túli dimenzió elképzelésére vonatkozóan. Ha úgy tetszik, az „istenkép” is – az emberi tudással párhuzamban – fejlődik, és egyáltalán nem szűnik meg! Ez az az erő ugyanis, amely tovább sarkallja – bevallva vagy bevallatlanul – a számára még ismeretlen, misztikus dimenziók megismerése felé. Higgye el, barátom, hogy a tudomány is keresi Istent! Ugye milyen érdekes, hogy ez a motiváció maga, a jelenlegi tu-

dományos gondolkodásunk fő hajtó ereje... is!?! Ön történész is, ugye!?

– Igen! De nem az ő isteneik neveiért, hanem az akkori hatalom bitorlóinak az érdekeiért haltak meg történelmi időkről történelmi időkre! – válaszolt Dave.

– Ugyanúgy, mint mostanában...! A hatalom bitorló – ahogyan Ön fogalmaz – ültetik el az embertömegek fejében ezeket a babonákat, mítoszokat... hogy hatalmukat könnyebb legyen gyakorolniuk az emberek felett. Ők, ezen érdekcsoportok „főpapjai”, propagandistái találták ki ezeket a szimbólumokat. A pozitív szerepük mégis az volt, hogy fenntartottak egy – valamiféle – Isten-kultuszt. Tudja, minden vallásnak kell, hogy legyen egy sajátságos Teremtés-története! És tudja, egyben ez a legnagyobb érdeme is. Nevezetesen, hogy fenntartotta az emberek millióiban azt a kíváncsiságot, amelyre mindenki gondol élete során legalább egyszer... Mi végre vagyunk itt a Földön?! És majd hogyan tovább?!? S, hogy hol van Isten?!? Talán a „c+sok-sok v” dimenzióiban!

De tudja, barátom, az előbb általam felsorolt tudós-névsor... – egészen bizonyos vagyok benne, hogy még tovább lehetne folytatni ezen jeles gondolkodók, elméleti és kísérleti fizikusok névsorát, és matematikus társaikét is... Éppen az ő munkásságaiknak összegzése az, amely arra mutat, hogy igenis létezik „valami” ott, a szemmel látható világon túl... A fénysebesség határmezsgyéjén túl, mintha „mozogna” valami. A kvantummechanika egyértelműen ezt vetíti előre. S ezek közül már nagyon sok, szép eredmény bizonyítást is nyert! S tudja, van egy érzésem, amely nem hagy nyugodni... Tudja... olyan, mintha tudatosan „mozogna”! Nos, ez az ÉN hitem!

Pusztán azért, mert kevésbé olvasott vagy tanult emberek még nem hallottak ezekről a kvantummechanikai eredményekről, ráadásul nem is értik még... nos, ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy „ott” nincs is semmi. Legfeljebb az ő tudatukban nincs még semmi ezzel kapcsolatosan!

Az istentagadók semmivel sem jobbak és pláne nem okosabbak azoknál, akik hasonló bigottsággal próbálnak „keresztes háborúban” embereket ölni saját hitük vélt isteneiért...

Nyugodjanak meg, majd történelem lesz egyszer mindkét nézet. Olyan ez, mint amikor két futball csapat elvakult szurkolói a meccset követően vagy előtte egymásnak esnek az utcákon, illetve a pályákhoz közeli pub-okban és véres harc kerekedik közöttük!

Neeem, itt nem az ő meggyőződésükről van szó, már régen nem...! Ekkor az agresszív tulajdonságaik, a bennük – sajnos még mindig –élő gyűlölet az, amely utat talál a felszínre.

De higgye el, ha Ön járatosabb lenne a kvantumfizika részleteiben, már nem lenne olyan „bátor” istentagadó, aki semmiben sem különbözik a bármely hagyományos istenkép – már a tudományok által régen meghaladott – történetéhez való bigott ragaszkodóktól.

Hiszen az ateista is „hívő”, ő az istentelenségben hisz! Csak még nem tudja magáról.

– Ezek szerint folyamatos a British Múzeumba történő beköltözés...?!

– Úgy tűnik, igen! S ennek okait a vallástörténet nagyon szépen le is írja. Hiszen a vallásnak is van története, filozófiája... és ez egyben azt is jelenti, hogy fejlődik! A kőkorszak maroknyi kőből kifaragott termékenységi szobrocskájától nagy utat tett meg az emberi elme a londoni Szent Pál Székesegyház kupolájának zárókövéig... kedves Dave.

S, amikor a széles embertömegek felnőnek majd az előbb általam említett tudósok eredményeinek megértéséhez... akkor ismét változni fog a világ, s benne az emberek mentalitása, felfogása, értelmi képességeinek színvonala is! Általánossá válik az a tudás, amely most csak a tudósoké, elméleti fizikusainké. Nincs kizárva, hogy akkor majd új lakót kap a British Múzeum, de a „túlvilág” akkor is létezni fog! S tudósaink meggyőződése, hogy arrafelé a kvantum-rendszerek megértése által vezet majd az út.

– Azt hiszem, értem, mire gondol professzor úr! – mondta Cala.
– Az Istent tagadó „focicsapat”-drukkerek – nevezzük őket ateis-

táknak – valójában az egyház szervezetét, illetve annak tisztségviselőit utálják és gyűlölik. Itt csak csendesen szeretném megjegyezni, hogy ezen utóbbi, mindkét jellembeli tulajdonság már elmorogott, fejletlen személyiségre utal. Nem értik még, hogy ők valójában valamely egyházi szervezet felépítését és tagjait nem szívelelik... nagyon is érthető történelmi okokra hivatkozva. Egyházi adó... tized fizetése, dologtalanság... ingyenevélés... a gondolkodás képviselőinek eleven elégetése, manapság olyannyiszor felszínre kerülő pedofília bűncselekményei... Ebben teljesen igazuk van. Az egyházi szervezetekben is találhatók dologtalan, lusta, valójában hitükben egyáltalán el nem mélyült farizeusok. Hiszen emberből vannak ők is. Gyarló... csakúgy, mint bárki más lehetne. Azonban nagy hiba lenne ezekből az esetekből általánosítani! De kérdezem én, valójában mi köze ehhez Istennek?!? Ők nem Istent gyűlölik, hanem elsősorban valamelyik egyházat. És akkor még nem is beszéltünk a különböző egyházak egymás elleni harcáról, viszálykodásáról... természetesen a dominanciáért, a hatalomért. Ezeket a viszálykodásokat emberek, embercsoportok szítják és vívják meg egymás között.

Mi köze ehhez az emberi gyarlósághoz Istennek?!? Ezek az abszolút Isten ellenes „hívők” akkor fognak csak elgondolkodni, ha képesek lesznek majd arra, hogy Istent leválasszák az egyházzal gondolkodásuk során.

Sok embert ismerek, akik nem az egyházon keresztül jutottak el Istenig, hanem teljesen egyedül, személyiségfejlődésük által. Később lehet, hogy igénybe vették az egyház segítségét is... csupán örömből, egy közösséghez való tartozás érzéseként... úgy gondolták, hogy oda tartoznak. S ez jó dolog, higgye el!

Az ateisták Istent nem is értik. Nincs idejük vele foglalkozni, hiszen nagy energiákat vesz el tőlük valamely egyház elleni küzdelem. Én azt gondolom, hogy nem is é r t h e t i k meg Istent, ha nem értik a kvantumelméletet... sem a profánok, sem a hívők. Nem véletlen, hogy a kvantumfizikusok nagy többsége hisz! Hisz valamilyen, amiről egészen pontosan nem tudja, hogy mi! De tudja, hogy

„kell lenni ott valaminek” és éppen ez az, ami motiválja a további gondolkodásában... ahogyan ezt említettem is! Ilyen egyszerű!

Viszont csupán megnyugtatóképpen jegyezném meg, hogy én mindig kellő tisztelettel járom végig az emberi hiedelem-világ szoborba faragott vagy festményeken rögzített képviselőinek kiállítótermeit ott, a British Múzeumban... És soha nem teszek leki-csinyló vagy sértő kifejezéseket sem...! Ez sok szempontból méltatlan lenne.

– Olvastam egyszer valahol, hogy az ateista ember olyan, mint az a vak ember, aki egy abszolút sötét szobában keres egy fekete macskát. A teológus pedig az a személy, aki vak létére egy ugyanilyen lesötétített szobában szintén keres egy koromfekete macskát. Ám ő hiszi, hogy megtalálta. Az utóbbi már annyival több az előzőnél, hogy neki már van egy nagyon fontos tulajdonsága... van hite!

És ez hatalmas különbség! Nos, mindenki döntse el, hogy melyik a magasabb mentális minőség, melyik a fejlettebb személyiség... mielőtt még nagyon lenéznék egymást, akár az egyik akár a másik irányból. De már a kérdés ezenképpen történt feltétele sem egészen objektív! – mondta Dave.

– S miközben a válaszon töprengenek... addig a természettudós is bejön a szobába és becsavar egy villanyégőt! Mert kíváncsi! Érti Dave... egyszerűen azért, mert kíváncsi... éppen az előzőekben levezetett motivációja kapcsán. – Mondta Turner. – Csak ezért a csodálatos emberi tulajdonságért – a kíváncsiság a megismerés motorja – szeretne szétnézni a szobában, hogy megérthesse, mi van bent. Amennyiben nem lenne „ott, odaát” valami... akkor egy érdekes megállapítást tehetnénk; Mivel az atomfizikus is csak atomokból épül fel, és amikor a részecskegyorsítóknak megfigyeli a részecskéket, az atomok tulajdonságait, mozgását... ütközéseit... nos, akkor tulajdonképpen az atomok – akik éppen egy részecskefizikust építenek fel – figyelnek meg önmagukat, azaz a gyorsítóban száguldozó atomokat! Ez eléggé egyszerű és meglehetősen értelmetlen „gondolkodásra” vallana, ugye!?? Mi értelme lenne

ennek? Tudja, ezért nincs igazuk a bigott ateistáknak! Ilyen egyszerű!

De nagyon fontos, hogy nem nézhetjük le egyik előző – próbálkozó – embertársunkat sem!

A gond az – és ennek veszélye valójában fenn is állhat –, hogy ettől még az előző kettő vak marad! Viszont a természettudós képes lesz elmondani egzaktul, hogy mit lát... de sajnos nem biztos, hogy érti!

Itt tart most a világ, kedves Dave.

Tudja, a Világegyetem egy racionális és intelligens rendszer. Aki ezt tagadja, az tagadja önmaga értelmét is! Hiszen ő is a világegyetem része! Precíz és világos szabályokkal működtetett rendszer, amely furcsa játékot „játszik” velünk, emberekkel. Az intellektualitás képességét adja meg nekünk, embereknek! A gondolkodás és a racionalitás képességével ruház fel bennünket. Sőt, érzésekkel lát el és az ezen érzések halmazából kialakuló érzelmekkel! Furcsa – és reményeink szerint – nem ok nélkül való játék ez, Dave! És mi, részecskefizikusok és filozófusok szeretnénk volna megérteni ennek az intelligens rendszernek – a Világegyetemünknek – a működési szabályait. Érzésekkel bőségesen átitatott, érzelmekkel feldúsított, értelemmel megáldott SORSOT adott nekünk a Világegyetem, Dave. Tudja, egy világ létezik a fejünkben és egy a fejünkön „kívül”. A kettő szorosan hat egymásra, de mégis nagyban különbözik egymástól!

Egy csomó dolgot tudunk mi, kvantumfizikusok, de mindannyian érezzük, hogy nem értjük pontosan a jelenségeket. Nagyon hiányzik nekünk egy filozófia, amely nem csupán összefoglalná, hanem keretbe is helyezné az eddigi ismereteinket.

Ezek után nagyon remélem Dave, hogy Ön nem úgy gondolja, csupán azért volt az „ős-bumm”... a Világegyetem kialakulása, fejlődése, és benne minden Természeti törvény csupán azért jött létre, azért alakultak ki az atomi és szubatomi precíz folyamatok rendszerei, hogy Ön hetente egyszer vagy többször megihasson egy sört a barátaival kedvenc kocsmájukban... vagy, hogy Ön gol-

fozhasson egy jót kedvenc közép-angliai golfpályáján. Ez, ugye túl önző kép lenne!?!)

– Mintha ezt már hallottam volna a közelmúltban...

– Igen. És még fogja is. Túlságosan ego-centrikus lenne! Bár, ez sajnos mindig is jellemző volt az átlagemberek tömegeinek „gondolkodására”. Nem örültek, amikor egy-egy gondolkodó elme kibillentette őket a helytelen értelmezésektől hemzsegő, babonákkal telített komfortzónájukból! Milyen rosszul élték meg, amikor kipottyantak a geocentrikus világképükből! Az akkori hatalom, a vatikáni egyház – szó szerint – tűzzel-vassal próbálta meg irtani saját, gondolkodni képes embertársait! Az akkori kor hatalmi pozícióban lévő „hatalmas gondolkodói” égették meg Giordano Brunot is a máglyán, és ítélték házi őrizetre Galileo Galileit, aki aztán lakása sötétjében szépen lassan meg is vakult! Pusztán azért, mert nem áttalolták azt mondani, hogy a Nap van a középpontban és nem a Föld! Egyszerűen kényelmetlen volt a kor hatalmasságai számára! El kellett kezdeni gondolkodni a már korszerűtlen ismeretek hirdetése helyett. Neeem! Nem mindig a hatalmi pozíciókban lévőknek van igaza.

Gondolja Dave, hogy azért volt ez a nagy hű-hó a Világegyetemünkben... a szubatomi fizika precíz összefüggései csak azért hatnak a Világegyetemben, hogy egy-egy emberi lény ihasson esténként egy korty jófajta whiskyt... Ugyan már! Ez csupán egy sokadrendű járulékos lehetősége „itt létünknek”, életidőnknek. Egyszerűen próbáljuk kényelmesebbé tenni. De van „ott” valami, ami miatt itt vagyunk... cél, ok, okozat... e nélkül teljességgel értelmetlen lenne. Márpedig a Világegyetem nem értelem nélküli rendszer! Ebben azt gondolom, megegyezhetünk!

– Értem és köszönöm professzor úr magyarázatát. De tudja, professzor úr, amiről a részecske-fizikusok és főként az elméleti fizikusok beszélnek, azt már az átlagos tudásszinttel felvértezett emberek nem is értik. Részecske-fizikusaink ismeretei a világgal kapcsolatban már olyannyira elszakadtak az átlagemberek tudásszintjétől, hogy azok már szinte örültségnek tartják éppen úgy,

mint Giordano Bruno vagy Galilei gondolatait a maguk korában. Szükségük lesz két-háromszáz évre, mire általánosságban elterjedve képesek lesznek megérteni. Csak remélni tudjuk, hogy addig az átlagnál jóval magasabb ismeretekkel, tudással rendelkezők nem fognak visszaélni tudás adta hatalmukkal!

Ám továbbra is igen érdekesnek tartom, hogy az egy-egy emberre jellemző agyi elektron-mátrix tömege annyira lecsökkenthető volt, hogy olyan hatalmas sebességekre fel tudták gyorsítani. Lehet ennek lényegéről tudni valamit? – kérdezte Dave.

– Nézze, egy nagyon egyszerű példán, de inkább kérdésen keresztül megkísérlem megvilágítani az Ön számára... Mondjon nekem, legyen szíves, információhordozó eszközöket a komputerek világából! – fordult a professzor Dave felé.

– Nos, CD-, DVD-lemezek... különböző kapacitású mobil winchesterek, és természetesen a pendrive-ok széles köre...

– Remek! Kedves Dave, meg tudná mondani számomra, hogy ha leteszek ide, Ön elé az asztalra két teljesen azonos kapacitású és típusú pendrive-ot, akkor melyik a nehezebb a kettő közül... amelyiken van adat, vagy az, amelyiken nincs adat?!?

– Ez részemről most nem fair, mert én kiképzésem miatt pontosan tudom a választ...

– Én nem tudom, de nagyon szeretném tudni... – élénkült fel Cathy. – Feltételezem, amelyiken van adat, az nehezebb... de ez csak tipp!

– Tíz emberből kilenc erre tippelne, de az igazság pontosan elmentés ezzel – mondta mosolyogva Mr. Turner. – A digitalizáció lényege ugyanis az egyes és a nullák meghatározott sorrendje.

Az üres pendrive lesz a nehezebb, és amelyik adatokat tartalmaz, az a könnyebb! Az adatokat tartalmazó pendrive-on egyesek és nullák is vannak.

Mivel az egyesek mindig a töltés nélküli értékek... így amikor adatokat másolunk egy pendrive-ra, az eszköz könnyebbé válik, mint üres állapotban lévő, adatokat nem tartalmazó társa. Az elekt-

romos töltéshez, ugyanis elektronokra van szükség, és ezek a töltések rendelkeznek tömeggel.

Egy elektron töltésének tömege:

0,0000000000000000000000000091 gramm, illetve $9,1 \times 10^{-28}$... a könnyebb kezelhetőség érdekében.

– Értem! – mosolygott Dave.

– Én még nem... – mondta tágra nyílt szemekkel Cathy.

– Nos, kedves Cathy, amint hallhatta, az elektronnak van tömege, még ha iszonyúan kicsi is. Ha digitalizálok valamit, akkor a digitalizációs jelek ritmusából adódóan egy csomó helyen meg kell, hogy jelenjenek az egyesek, azaz ezeken a helyeken nincs töltött elektron! Így tömeg sincs...

– Elképesztő! Most már értem... Az adott emberi egyed digitalizált agyi-elektron mátrixa annál könnyebb, minél több adatot tartalmaz...

– Ami természetesen nagyban segítette a gyorsítási energiánk mennyiségének csökkentését – mondta a professzor.

– Még a természet összefüggései is segítették Önöket... – mondta Cathy.

– Igen. Ebből tudtuk, hogy jó nyomon járunk...

– Én akkor sem értem, kedves professzor úr, hogy miképpen lehetséges bármiféle intelligens létforma... tömeg nélkül? – makacskodott Cathy. – Szeretném ezt tisztábban érteni, mint ahogyan most vagyok képes ezt felfogni. Tudom, nehéz kihívás mondjuk egy reneszánszkorbeli embernek részecskegyorsítóról beszélni...

– Én azért megkísérlem – kacagott fel Turner professzor. – Vajon az intelligenciának önmagának, az intelligens és logikus összefüggésszereknek, mint például a matematikai törvények – Ön szerint létezik-e tömege?? Ezek a logikai, matematikai törvények tagadhatatlanul léteznek és nem is kevés létezik belőlük...

Az ember már jónéhányat felismert... ismeri a pí-t, Thalész és Pithagorasz tételét... ki tudja számolni a kör területét, sőt, a gömb térfogatát is... Ismeri a szögfüggvényeket... tehát ezek LÉTEZNEK

– mármint ezek az ismeretek... a természetben ható, létező törvények!

Mindez az intellektualitás létezik! Létezik a Holdon, a Földön, a Világegyetem bármely pontján. Helytől függetlenül a végtelen tér bármely pontján. A szögfüggvények, a gömb térfogatszámítási képlete, a 2×2 eredménye... a Pithagorasz-tétel... mind egy intellektuális rendszer részei!

– Ráadásul az embertől függetlenül léteznek... – mondta halkán Cala.

– Tértől és időtől független létezők! Kérdésem, hogy vajon ezeknek az intellektualitásoknak van-e tömegük?

Természetesen ez a kérdésem költői, mert a válasz; NINCS!

Ám mégis léteznek!!! Mégpedig igen magas az intellektuális tartalmuk.

Tehát vannak olyan intelligens „létezők”, amelyeknek nincs tömegük!!! Érti már, Cathy? Így az emberi tudatnak sincs tömege, ugyanis az emberi tudat mindezen tömeg nélküli ismeret tárháza is egyben.

– Ajjaj...! Bajban vagy, Cathy! – nevetett Dave, aki szemmel láthatóan kezdte élvezni Turner professzor előadását.

– Senki nem tagadhatja, hogy léteznek ezek az összefüggések! És az is hamis következtetés, hogy ezek kizárólag az ember tudatához köthetők. Hiszen a kör területének vagy a gömb térfogatának kiszámolása az emberiség által ismert teljes Világegyetem bármely pontján ugyanúgy kell, hogy történjen, mint a Földön történik éppen a jelen pillanatban, valahol egy párizsi középiskolában.

Az emberi tudat csupán *felismerte* ezeket az összefüggéseket... valószínű, hogy még túl keveset – a Világegyetemben létező összefüggések összességéből... de haladunk vele –, bár ezekre is nagyon büszkék vagyunk... Pedig ezek a matematikai összefüggések már akkor is léteztek a Világegyetemben, amikor az ember még nem is ismerte fel őket! Az csupán egy dolog, hogy az ember „megjelenik” és felismeri... Az ő megjelenése előtt is létezett már például a víz molekulán belüli hidrogén atomok standard kapcso-

lódási szögének a mértéke, száma az oxigén molekulához viszonyítva. Vagy a fény az ember megjelenése előtt is ugyanazzal a standard 300 ezer km/sec-mal szelte a világegyetem terét... nem többel és nem kevesebbel! Az ember csupán felismerte ezt az értéket és megértette, azaz képes értelmezni.

Az egész anyagi világunkat, sőt anyagi világunk rendszereit ugyanazok az atomok építették fel az ember megjelenése előtt, mint manapság. Ugyanazon természeti törvények munkáltak a világegyetemben az ember megjelenése előtt, mint manapság... Ma már az emberi tudat létrehozta a kvantumelméletet... aztán bebizonyosodott, hogy ez egyáltalán nem csupán „elmélet”, hanem nagyon is VALÓSÁG! Sőt, megismert egy csomó összefüggést, amelyet el is nevezett kvantum-mechanikának... Aztán ezt az egész, atomokból álló statikus rendszert megfigyelte mozgásában is... és el is nevezte azonnal kvantum-elektrodinamikának...! Manapság tart ott, hogy kezdi felismerni, hogy a kvantum-mechanikában rejlő rendszereket, sőt, a kvantum-elektrodinamikában működő és ható mozgás-algoritmusokat képes megfogalmazni egy furcsa és sajátságos nyelvezeten, nevezetesen a matematika nyelvén! Tehát nem az ember „hozza létre” ezeket a precíz természeti törvényeket, ő csupán felismeri, megérti, majd alkalmazza is. Ezek „valahol” már léteztek az ember megjelenése előtti időkben is! Szóval, hogy még tisztábban fogalmazzak; Éppen ez a folyamat bizonyítja világegyetemünk intelligencia tartalmát. S, ez az intelligencia tartalom úgy válik fokozatosan információvá, amiként az ember képes ezt felismerni!

Törvényszerűségeket ismer fel ezeken a területeken is... újabban! Le is jegyzi mindezt ezen a fantasztikusan egyetemes nyelvezeten... a matematika nyelvén! Ha jeleid vannak, és tudsz is bánni velük, akkor máris beszélgethetsz Istennel... – jegyezte meg egy alkalommal az egyik elemző matematikus kollégánk. Valószínű, hogy ő maga nem is volt vele teljesen tisztában, hogy mennyire igaza volt. Hiszen az *anyagtalán értelem*, logika, azaz az intelligencia nyelvezete nem egyéb, mint a matematika kódrendszere.

Persze ezek az összefüggések, amelyeket most a matematika nyelvezetének segítségével igyekszik megfogalmazni az ember, már akkor is léteztek, hatottak egymásra, amikor az ember még nem is volt jelen a Föld-bolygón, vagy amikor egy sötét és nyirkos barlangban megszülető ősember-csecsemő először felsírt és megpillantotta a sötét barlang kupoláján csüngő denevéreket... Thalész tétele már akkor „ott” volt a Világegyetemünkben és a természeti folyamatokban ki is fejtette a hatását.

A matematika tudománya által feltárt törvényszerűségek és összefüggések, vagy a kvantumfizika rendszereit meghatározó összefüggésrendszerek már akkor is hatottak és működtek a világegyetemünkben! Nem véletlen, hogy a kvantum fizikában is a matematika nyelvezete az, amelyen vezet bennünket egyre magasabbra a világegyetem! Ez a nyelvezet az, amelynek segítségével haladhatunk egyre magasabb szellemi, intellektuális szintek felé... ez az a nyelvezet, amelyen egyre inkább feltárulkozik számunkra a valóság!

Márpedig az abszolút tagadhatatlan, hogy ezek az összefüggések nagyon komoly intellektualitást hordoznak! Nagyon magas az intellektuális tartalmuk!

Ismét felteszem tehát a kérdést, mekkora tömeggel létezik az intellektualitás?

Természetesen ismét költői a kérdés! Ugyanis a válasz; semekkorával! Igen semekkorával! A lét ez és én van a hangsúly!

Innentől kezdve kerül zavarba a jelenlegi fejlettségi szintjén egzisztáló emberi elme. Hiszen tudja, hogy létezik „valami”, sőt „valamik”... A természeti törvények, összefüggések mélyén ható tudományos és precíz rendszerek, amelyeket már képes is megragadni tudatával, és le is tudja ezeket írni... hovatovább a kreatív gondolkodásában fel is használja azokat. Sőt, a matematika névvel el is látta azt a tudáshalmazt, azt a ténycsoportot, amelybe ezeket az összefüggéseket, felismeréseket belehelyezi.

Ezek szerint ezek a „valamik” ezek a természet, a létező világunk legmélyén ható összefüggésrendszerek igenis LÉTEZNEK, azaz LÉTEZŐ „valamik”... amelyeknek nincsen tömegük!

Az intellektualitás tehát nem csupán az emberi lény agyában létezik, hanem a természetben, magában is! AZ EMBERTŐL FÜGGETLENÜL!

– Azt hiszem, ez óriási felismerés...! – mondta csendesen elmerengve Mc Kingley. – Volt már ilyen a történelmünk során, amikor kezdtük elfogadni, megérteni, hogy a Föld nem lapos, hanem geoid alakú...

– A világegyetemünket alkotó bolygók pálya-méreteiben, az anyacsillagaikhoz való viszonyaikban... sőt, a kémia által remekül leírt, molekulákat alkotó atom kapcsolatokban, amelyek csak bizonyos szigorú szabályok meglétekor jöhetnek létre... az atomok kapcsolódási lehetőségeiben kifejeződnek ezek az INTELLEKTUÁLIS rendszerek! Az atomok magjait – amennyiben mélyebbre ásunk világegyetemünk mélyebb szerkezete felé – kvarkok alkotják, azaz töltések... egész töltésrendszerek, amelyek nem rendelkeznek tömeggel... Mégis léteznek... létező valóságok, létező entitások.

Tehát tömeggel egyáltalán nem rendelkező, ám mégis LÉTEZŐK!

Kell tehát lenni egy világnak, ahol nincs tömeg, de intellektualitás igenis VAN!

Az elektromágneses hullámok rendszerei nem rendelkeznek tömeggel, csak hatásaik vannak! Hatása pedig kizárólag létezőnek lehetséges! A „nem létező”... hatást sem lenne képes környezetére kifejteni! Megítélésem szerint sokkal többre jut az a gondolkodó elme – elméleti fizikus –, aki anyagi világunkat, proton-horizontunkat sokkal inkább a „sötét anyag”, s még inkább a „sötét energia” hatásaként fogja fel... Tudják!?? A láthatatlan hajónak csak az általa keltett hullámai látszanak, amiből aztán következtethetünk a „valami”, azaz a hajó létezésére!

Tehát a tömeggel nem létező rendszerek, matematikai leírások, összefüggések valamiféle olyan különleges világ felé lebbentik fel tudatunk számára a fátylat, amelyben a tömeg nem releváns és pláne nem domináns!

Mégis egy csomó intellektuális összefüggés található „ott”, benne... arrafelé...! Nincs még rá pontos fogalom...!

Tehát a költői kérdés továbbra is itt motoszkál; Mekkora az intelligencia, az intellektuális összefüggésrendszerek tömege? Mint azt megállapítottuk; SEMEKKORA! Létezik tehát egy LÉTEZŐ világ „dimenzió”, amelyben egyáltalán nem létezik a tömeg!

Az ember molekulák milliárdjaiból és az azokat felépítő atomok rendszeréből épül fel. Ha tetszik, az ember adott mennyiségű részecskéből áll! A részecskékről pedig éppen a kvantum-mechanika által létrehozott, sőt elfogadott bizonyítékok alapján tudjuk, hogy *részecske-függvényekként* felírhatók.

Tehát, ezek szerint az ember nem egyéb, mint egy „szumma-részecske-függvény”!

A részecskék pedig egyben *hullám* jelenséget is mutatnak. Emlekeznek még a „két rés kísérletre”? Itt léphet be gondolat kísérletünkbe; Hugh Everett függvény-matematikája is.

Ugyanis ez már matematika! Anyagtalan és tömeg nélküli, ám mégis létező entitás! Az ember pedig leírható „szumma-részecske-függvényként”? Mintegy ez a matematikai alapja a „szkafandernek”? Hiszen azt is meg kellett „tervezni”... vagy valamilyen módon kialakítani.

A matematika legigazibb és legintellektuálisabb, az emberi agy által ezidáig megismert LÉTEZŐ összefüggésrendszer! Benne a hazug dolgok igen gyorsan kiderülnek! Nem férnek bele az egyenletek, egyenlőségébe... és így egyszerűen kiesnek, eltűnnek, nem létezhetnek. A matematika olybá tűnik, mintha egy fantasztikusan jól működő kód lenne a Természet és az ember között. S az emberi agy az, amely képes a Természet időtlen összefüggéseit, a matematika nyelvezetén keresztül, *le k ó d o l n i* az ember számára!

S ez a matematika elnevezésű *kódrendszer* az, amelyet a fizika tudományának részét képező kvantum-mechanikában és -elektrodinamikában is alkalmazunk.

Tehát az ember = „szumma-részecske-függvény”!

Ezeket a részecskéket tulajdonképpen töltések építik fel – kvarkok, azaz töltés „pontok”.

Ezek bizony képesek hullámként is megjelenni a tér-időben... Hopp-hopp-hopp... az emberi testünket, azaz minket felépítő részecskék alkotóelemei, a kvarkok tulajdonképpen elektromos töltések, amelyek tömeggel már nem igazán rendelkeznek...!

– Emlékszik, kedves Cathy, hogy mi is az, amit gyorsítunk a részecske gyorsítóban fénysebességhez közeli sebesség tartományokra?

– Már... már nem is tudom... Szupravezetőkben tárolt elektromos bio-áramköröket, talán...! Ez az áramkör pedig elektronok áramlását, elmozdulását jelenti. Hű-ha! – sóhajtott nagyot Cathy. – Azt hiszem, most fogok elájulni...! Hiszen az elektron az anyagi világunkban képes korpuszukulaként, azaz részecskeként és *hullámként* is viselkedni! Tehát Önök a kísérleteikben valójában elektromágneses konfigurációt, elektromágneses mátrixot, hullámokat gyorsítottak fel... amelyek matematikailag egzaktul definiálhatók! A matematikai rendszer pedig tömeggel már nem rendelkezik... hullám... elektromágneses hullám... csupán rezgése a térnek. Jól definiálható, meghatározható rezgése a térnek!! Az ember tudata is... és személyisége is... ezáltal valójában időtlenné válhat, ha a hullám „létezési formát” választja... értelme számára! Persze gondolom, ezt ki kell érdemelni?!? De hisz... de hiszen ez az, amiről Ön beszélt is! Az értelmi és az erkölcsi intelligencia kialakulásának a HELYE... tulajdonképpen az életünk, a jelenlegi anyagi rendszerek között folyó élet-iskolánk az, ahol ezekre a képességekre szert tehetünk!

– Ne ájulj el, Cathy! – mosolygott Dave.

– De! Azt hiszem, hogy... most van itt az ideje! – és gyengéden megsimogatta domborodó hasát.

– Viszont a matematikai intellektualitásban rejlő egyetemes törvényekkel kiválóan leírhatók és jellemezhetők agyunk elektronlenyomatai, mátrixai. Ezek szerint az ember, így az embert „leíró” DNS-molekula, a DNS-ünket felépítő atomok, az ezen atomokat felépítő töltések... kvarkok... immáron tömeg nélküliek... ám egy fajta intellektualitással kitűnően kezelhetők... és ez az intellektualitás nem más, mint a matematika kódrendszere! – vette vissza a történet fonalát Mr. Turner. – Kiderülni látszik... az intellektualitással precízen leírható és jellemezhető kvark-mátrixból felépülnek atomi rendszerek, amelyek azután nagyon pontos szabályokat követve molekulákat és óriás-molekulákat alkotnak... Ezek rendszereiből felépül az ember, az emberi test... azaz mi saját magunk... hogy elkezdhessük „szkafanderünk” sajátos VR-rendszerének segítségével a véresen komoly élet nevű társasjátékunkat... A cél, a magasabb értelmi és érzelmi intelligencia elérése... Jól jegyezze meg, kedves Cathy: Az intellektualitásnak nincs tömege és mégis **LÉTEZIK!** Sőt, „élő” tulajdonsággal rendelkező rendszereket képes felépíteni, hovatovább megalkotni magát az embert is!

– De hiszen ez... ez akkor a Teremtés...? – hüledezett Cathy.

– Most ájulhatsz, Cathy! – mondta Dave. – Érted, ugye!? Most mondta el ugyanis a tudományos technikai alapját Turner professzor az időben való elmozdulásnak, és a nagyobb sebességű térrész felé történő átjutás lehetőségének. Mivel ez a kettő nem ugyanaz!

– Nem! Kérem, még ne ájuljon el... – mondta kiváló humorérzéssel Turner professzor. – Még valamit szeretnék elmondani...

– Még...??! Kegyelmezzem, kérem...! – kiáltott félig humorral, bár teljesen elsápadva Cathy.

– Az ember ugyanis „szumma-atomi-részecskerendszerekkel” leírható töltés-mátrixokból áll, épül fel. Ezeknek a kvarkparányoknak azonban már nincs jellemző tömegük, sokkal inkább töltéseik vannak... azaz **ATÉR** két – pozitív és negatív – minőségével jellemezhetők... Elektromosan pozitívak vagy éppen negatívak! Tehát **ATÉR** ezen két minőségéből épülünk fel mi, emberek valójában!

Ez a makro-szinteken megvalósuló emberi sejt működéseknek is az alapja... említettük az imént. Tudja, a sejtek membránpotenciáljai... emlékszik, ugye!? Ez a sejteinket körülvevő sejthártyák falainál létező töltéskülönbséget jelenti. Tulajdonképpen ez az alapja az olyan egészen egyszerű dolgainknak is, mint a; mozgásunk! Hiszen a sejthártyák két oldalán ható membránpotenciál különbség az, amely képes az ingerületet továbbítani... mondjuk az agyunkból az izomzataink felé... és vissza is... Ez már nem csupán testünk felépítésének alapszabálya, sokkal inkább működésének alapmechanizmusa!

– Csak tudja, az ember még ott tart valahol, a Galilei vagy Giordano Bruno előtti időkben... Akkor úgy vélték... ami ma már természetesen nevetséges, hogy a Föld lapos... Ráadásul a Világegyetem központjában helyezkedik el és minden körülötte kering!

Aztán a reneszánsz bölcsőjében már egyre többen megértették, hogy dehogy is lapos! És igencsak parányi pontjai vagyunk mi ezen a kis Föld nevű bolygón a Világegyetemenek... Szinte el is veszünk benne... nem is, vagy csak alig látszunk... parányi pontocskák vagyunk mi, így ám blokk, az emberi faj! Valahogy így kellene felismernünk azt is, hogy nem „mi” vagyunk a meghatározók, hanem sokkal inkább azok az örök, tömeggel nem rendelkező, ám mégis fantasztikus precízen, a matematika nyelvezetével leírható intellektuális összefüggések, amelyek „anyagtalanok” tehát tömeggel egyáltalán nem rendelkező elektromos töltés-mátrixok, és végső soron azok hullámfüggvényei!

– Menten elájulok... még egyszer! – mondta Cathy. – Hiszen ez a „hajó”, ami ezidáig értelmünk számára láthatatlan volt. Mi csupán az általa keltett „hullámokat” voltunk képesek érzékszerveinkkel érzékelni. A proton-horizontot. De most – érkezett az idő – és elménk segítségével a kvantumfizika képes rávezetni bennünket, hogy a matematika nyelvezetén keresztül sokkal nagyobb és elképeszthetőbb világokat is képesek legyünk megismerni, egészen egyszerűen megérteni, felfogni! Még ha jelenlegi emberi ösztöneinkkel ezek az új tapasztalataink ellenkeznek is!

Egyáltalán nem mi határozzuk meg őket, hanem sokkal inkább „ők”, a Természet törvényei, összefüggései determinálnak minket! Ők építenek fel bennünket... az „ő” világukban rejtőző összefüggés-rendszerek, matematikai és elektrodinamikai rendszerek nagyon precíz kapcsolódási hálóinak, hálózatainak rendszerei vagyunk „MI” mindannyian, emberek!

Fontos belátni, hogy nem mi határozzuk meg „azt” a világot, hanem „az” a világ determinálja a mi világunkat... egyáltalán a mi egyedi létezésünket azok az anyagtalan, intellektuális rendszerek teszik lehetővé! Ne feledjék; a mi világegyetemünk csupán 0,4%-a mindannak az energia-folyamnak, amelyben léteünk. 0,4%-a... csak a kellő komolyság kedvéért említem meg! Tudom, nem könnyű kibilleni az eddigi langy-meleg komfortzónánkból, de azok, akik valóban szeretnének többet tudni világunkról és megérteni önmaguk létezésének lényegét... nos, azok meg is fogják tudni tenni ezt a nem kicsi intellektuális lépést!

– Ha valami a fénysebesség többszörösével képes haladni, akkor az a mi „itteni” fogalmaink szerint anyagtalan kell, hogy legyen. Ám intellektualitása van, hiszen egy csomó Természeti törvény tárháza is egyben. Azt gondolom, professzor úr, hogy kopernikuszi fordulatra lesz szükség az emberek agyába, hogy ez az összefüggés olyan egyszerű és világos lehessen az átlagemberek számára is, mint a heliocentrikus világkép! Félek tőle, hogy ez is elfog tartani két-háromszáz évig... – mondta Dave.

– Sebaj, Dave! Szívesen megvárnám! Meg odaát... az Örökkévalóságban már lesz elég időnk kivárni. De az embereknek itt lent tanulniuk kell még nagyon sokat, ha oda befogadást szeretnének nyerni.

– Sokan el fognak veszni a tudásért vívott „csatájukban”... – válaszolta Dave. – Ők majd „elesnek”, mint az anyagi élet csataterén elveszett áldozatok. A Világegyetem mentségére szolgáljon, hogy csak és kizárólag maguknak köszönhetik majd... Szabad akaratuknak!

– De én hiszek benne, hogy meg fogják érteni... – mondta Turner professzor – egyszer a nagyobb tömegek is. És valójában ettől lesz majd más a világ. Az ő világuk, az utódainké!

Azonban van itt egy kis probléma, és James Nickols úr már alig várja, hogy elmondhassa Önöknek. Mielőtt azonban átadnám neki a szót, még szeretném azzal befejezni ezt a logikai bizonyítást, hogy a matematika, kvantummechanika és kvantum-elektrodinamika ablakain át kukucskálhatunk be, agyunk absztrakt, elvont gondolkodása, működése által nézhetünk „arrafelé”... a „c+sok-sok v” világa felé! Próbálják meg Önök is!

Apropó, az agyunk... neuronjaink, idegsejtjeink milliói és a közöttük létező sok milliárdnyi kapcsolat az, amely egy „kábelrendszer” alkot ebben a Világegyetem méreteihez képest igen csak parányi, csontos golyócskában, amit a mi saját koponyánknak nevezünk! De ez csak egy nagyon jól, precízen megtervezett kábelrendszer önmagában... semmivel sem több! Az igazi örökkévaló nem egyéb, mint ezen *kábelrendszerben jelen lévő elektronáramlási rendszer*... az agyunk EEG-je által is detektálható, bio-áram szintű ELEKTROMOSSÁG! Meg kell ígérniük, hogy ezt nem felejtik el!

Tudják, azonos alapelveken működik itt minden. A kutyában domináns a szagérzékelő „berendezés”. Az elektromos rájában az elektromágneses mezőben ható hullámok érzékelése. A denevéren domináns a légnyomásváltozást érzékelő hullámok érzékelése. A kígyók „hőkamera” szemeikkel érzékelik a hő-„sugarakat”, amit kiszemelt áldozatuk teste bocsát ki. A madarak pedig mágneses mezőkkel tájékozódnak.

Az emberi tudat – minden szóbeszéddel ellentétben – közvetlenül nem lát, nem hall... semmit. Agyunk ugyanis egy tökéletesen zárt „dobozban”, a koponyánkban üldögél sötétben és csendben. Minden, amit a környezetéből érzékelni képes nem egyéb, mint *elektro-kémiai jelrendszer*.

Az érzékszerveink gyűjtik be az ingereket és egy elektro-kémiai jelrendszer segítségével halad tovább az agyunkba. Ezáltal az

agyunkban lévő elektromágneses lenyomatunk – az „én” tudatunk – így képes érzékelni az őt körülvevő világból a jeleket. A sötét, jól leszígtetelt koponyánkban elrejtett – elektromágneses természetű – tudat-mátrixunk csakis az érzékszerveink által szorgosan hozzá szállított jelekből képes tudomást szerezni az őt körülvevő világról. Ezt ne feledjük! Így rengeteg jel-feldolgozás segítségével éli meg az ember az őt körülvevő világot – szubjektív – saját élményként. Tehát érzékszerveink rendszere teszi lehetővé, hogy érzékeld a „téged” körülvevő világ rendszereit... mintegy fejre szerelt VR-szemüvegen át a téged körülvevő világ szubsztrátumát... ez lesz a „Te” valóságod – your reality – ezt te szubjektíven fogod megélni! És következtetéseket tudsz majd levonni. Én sok sikert kívánok ehhez Önöknek. A kutyához, az elektromos rájához, a denevérhez viszonyítva – amelyek csupán egy-egy jel precíz érzékelésére alkalmasak, a többi őket érő inger már elhalványodik számukra az egy-egy kiemelt jeltípushoz képest – az ember nagyon sokféle információt képes felfogni, regisztrálni, érzékelni és feldolgozni egyszerre, ezért számít fejlettebb „konstrukciónak”, fejlettebb élőlénynek.

Azonban – sajnálatos módon – emberi világunk létértelmezési problémákkal küzd!

Pontosabban, még komolyabb kísérletet sem tett önmaga sokkal pontosabb definiálására illetve megértésére. Az előbb említett adatokat gyűjti... minden adott hozzá; szem, fül, nyelv, orr... illetve ezen környezetéről történő adatgyűjtése mellett mérnöki tudás kifejlesztésének képességével is rendelkezik, hiszen eljutott a szakócától az űrrakétáig. Persze ez csupán mérnöki tudás, amelyben a logikán kívül nem sok értelem lakozik. Szatellit eszközök százai keringenek anyabolygója körül orbitális pályákon. Ezek közül rengeteg alkalmas nukleáris töltetű fegyverek kilövésére. Nem... ezeket az eszközöket nem valamiféle valós vagy elképzelt ellenségre irányították! Á, dehogy... tudják kire? Saját magukra! No, itt érhető tetten filozófiai tudásuk alacsony szintje, amely a jelenlegi kvantum-események és eredmények tükrében nagyon hiányzik az

emberiségnek, hogy sokkal jobban eligazodhassanak a világ értelmezésében.

Adatgyűjtő és mérnöki – egyébként csodálatos – tevékenysége mellett az ember önmaga eredetéről, sőt, önmaga „elhelyezkedéséről” a tér-időben jóformán semmit nem tud.

Önmaga megértése, önértelmezése mintha nagyon gyerekcipőben járna! Csak lebeg a mélységek és végtelen magasságok között a tudata. A mélységek felé tekintő tudatával érti az atomok és az atomokat alkotó még parányibb részek, a kvarkok világának működését. Ha pedig „felfelé” tekint a tudatával, akkor egészen messzire képes már ellátni eszközszerkezetei segítségével... Saját csillagrendszerén túlra... ezer és ezer fényévi távolságba. De az ő tudata csak „lebeg” ezen két hatalmas entitás, magasság és mélység között... Gondolkoztak már azon, hogy nem lehet ez a pozíció sem véletlen?!?

Önértelmezésére vonatkozóan volt már néhány erőtlen próbálkozása, elsősorban teológiai, vallásfilozófiai jellegűek. Ám ezek ma már nem kielégítőek, amikor is a tudományok szállítják a rengeteg bravúros eredményt!

– Tehát összefoglalva; már megint valami anyagtalan... hatás, HULLÁM-rendszer... ráadásul elektromos...! Amelyben elektron-rendszerek mozdulnak el jobbra vagy balra... Ezáltal kerül ingerületi állapotba néhány millió idegsejt, azaz neuron-mátrixunk... Ezek azután valamilyen gondolati szintet jelentenek, amelyek utasítást adnak testünk valamely része felé, hogy éppen valamit cselekedjünk! Az idegrostjainkon végigfutó áram hatására izmaink összerándulnak. Igen ám, de ezen – neuronjaink, azaz központi, agyi idegsejtjeink kábelrendszereiben elmozduló – elektron-milliárdok is nem egyebek, mint parányi töltéssel rendelkező pontok, amelyeknek tömegük már igazán nem számottevő. Sőt! Hullámként is viselkedhetnek. Ezt az előbb megbeszéltük... Ám mozgásrendszereikben, és így az általuk alkotott mátrix mintázatokban nagyon is pontos logika, azaz intellektualitás érvényesül! Minden, az anyagi dimenzióban történő cselekvésünk agyunk utasításának

köszönhető. A külvilágból érkező ingerekre adott válasz-sztereotípiáink... és belőlünk, igazi benső énünkből származó, benső INTELEKTUALITÁSUNKBÓL fakadó, az idáig soha nem létezett, kreatív gondolataink, legbenső elektromos töltéseink mátrixaiból származnak... Akár érzelmi motivációkként is.

Az anyagtalanságból, amelyben azonban hatalmas az intellektualitás tartalma!

A „tolmács gép” az emberi test... a kód-nyelv; a matematika...

Az anyagnak mondott, anyagi rendszerek... így magunk is csupán végrehajtjuk a külső ingerek által kiváltott sztereotip algoritmikus mozgásokat, *vagy éppen a külső ingerektől teljesen független*, legbensőnkéből kiinduló, onnan fakadó, kreatív cselekedetekben megvalósuló késztetéseinket!

– Ne felejtjük el! Kaptunk még a „sulinkhoz” egy nagyon fontos „applikációt”; a szabad akaratunkat! – szólt közbe Mc Kingley.

– Az „anyagi világ”, így az emberi test is csupán végrehajt egy anyagtalanság, intellektuális rendszerből kiinduló késztetést! – folytatta Turner professzor, miközben odabólintott Mc Kingley megjegyzésére. – Neeem! Nem a Föld van a középpontban, kedves barátaim!

Az csupán egy színpad! És így nem is a „sztárnak kikiáltott” színészkedő vagy éppen átlag ripacsocska színész-ember a lényeg... hanem a benne munkáló késztetés, alkotó kreatív erő...! Hogy röpké földi élete során kialakulhasson benne az a valami, amit értelmi és érzelmi intelligenciának nevezünk. Hiszen amikor „belépett” ide, azaz megszületett, ezek a tulajdonságok még nem léteztek benne, vagy csak nagyon csírájában.

De nézzék csak meg a könnyes szemű, idős embereket, akik már azon is képesek sírni, ahogy az unokájuk felszáll a biciklire, mert bennük van már „valami”, ami a születésükkor még nem volt a lényegük... azonban idős korukra a személyiségük lényegévé vált.

– A tudatos és önzetlen; Szeretet! – mondta Mc Kingley.

– Tehát ez a tömeggel nem rendelkező, ám igen magas intellektuális tartalommal bíró erő az, amely létrehozza és működteti is (!) az emberi testet és ezáltal az embert magát...

Mint egy távirányításos „játékautót”!

Benső lényegünk magasabb szintre történő fejlődéséhez nélkülözhetetlen ez a „szimulációs játék”, ez a „VR szemüveg”, amelyben az eszköz szerepét a testünk tölti be. Amelyen keresztül ingerek formájában épül fel egy-egy új szituáció, amelyet bizony – helyesen – meg kell oldanunk. Ezen igyekezetünk közben csendben, némán felépül személyiségünk magasabb erkölcsi és szellemi szintje.

Tom Stonier hangsúlyozta először az „információ” fontosságát. Szerintünk az információ folyamatos átáramlása az emberi test rendszerén keresztül érelő hatást fejt ki az agyunkban lakozó tudatunkra, amely „iskolaéveink” alatt – 70-80 év – ezáltal kialakítja személyiségünket. S, hogy miért van szükség anyagi világunkra?! Nos, az anyagi rendszer – világegyetemünk – az, amely generálja azokat a hatásokat, amelyek révén felépülhet személyiségünk. Adva van a Föld-bolygó... valójában ez a „forgószínpad”, ahol zajlanak életünk eseményei. Mellesleg jegyezném csak meg, hogy igen találó elnevezés! Az emberi testünk akceptorként, „radarernyőként” nap, mint nap, egész életünk során felfogja az *érzések* halmozát. Az érzések tömege *érzelmeket* generál! Az érzelmek tombolását pedig az *értelmünk* tartja kordában. Az értelem csoportosít, kiválogatja a fontosakat, elkülöníti a kevésbé fontosaktól, „mappákat” készít, tárol és szintetizál. Elkülöníti egymástól a jót és a rosszat. Azaz bináris rendszerben kódolja a szerzett tapasztalatait. Értik!?

Érzékek – érzelem – értelem... és az információ áramlása működteti a folyamatot, a végén pedig bináris kódolásra kerül! A „forgószínpadon” folyamatosan tart az élet nevű; Dráma!

Nélkülözhetetlen az információ áramoltatásához! Esemény és cselekmények nélkül nincs információ! Az emberi test pedig információ akceptor és egyben információ generátor is – átalakítja az

élményeink által, meghozott döntéseinket bináris rendszerekké. Az élet DRÁMÁJA olykor ironizációval átszőtt, sőt komikus... de mégis csak DRÁMA! Így készül el a Mátrix az agyban, az elektromágneses lenyomat, „a kapcsolási rajz” – azaz a személyiségünk formálódik, alakul ebben a folyamatban. Mint a csecsemő az anyaméhben! Napról napra változik. Szerencsés esetben pedig fejlődik! Ez az elektromágneses lenyomat a matematika kódrendszere segítségével, már rezonanciaként is kezelhető. Ezáltal hullámfüggvényként értelmezhető is. Ez viszont már tömeggel egyáltalán nem rendelkező, jelentős információ tartalom! Mivel tömeggel nem rendelkezik, így tetszőlegesen mozgatható... magas sebességeken pedig időtlenné alakítható. Azaz örök, időtlen életre kelhet!

Felépülő magasabb szintű tudatunk tehát, anyagtalan mivolta miatt tömeggel valójában nem rendelkezik. Így korlátlanul képes lesz mozogni majd a tér-idő kontinuitásban.

– A pillangó... – sóhajtott fel Cala. – A hernyó csak egy életfázis, amelyben felkészül a pillangó létre...

– És mi a fokmérője? Úgy értem van-e objektív rendszer, „műszer”, amely képes mérni, hogy „itt lent”, a földi óvodában és iskolában már elértük-e azt a szintet, amelynek képessége bennünk van a kezdetektől fogva, de igazi kialakulásához végig kell járnunk ezt a 60-80 évet? Csak hát, mint az iskolában is szokott lenni, ez nem mindenkinél sikeres – kérdezte Cathy.

– Nagyon egyszerű! – mondta Turner professzor. – Amikor bárhol és bármikor szembesülsz az Igazsággal, vajon miképpen, hogyan reagálsz rá!? Ez a reakció megmutatja, hogy mennyire tiszták a gondolataid.

Ez a szembesítési módszer az igazi – objektív – mérési technikája a fenti két tulajdonság meglétének vagy éppen hiányának.

– Professzor úr! Lehet még egy kérdésem? – kérdezte Cala.

– Természetesen, csak hát... ne haragudjon, tudja, Mr. James Nickols már türelmetlenül vár.

– Mint tudja, asztrofizikus vagyok. Egyetemi tanulmányaim során megtanultam és az Ön előadása is megerősített benne, hogy matematikától „független” anyag nem létezik! Nagyon érdekelne és szeretném tudni, hogy a legkisebb elemi egységek, amelyeket most a fizika tudományában ismerünk, a kvarkok... parányi töltéspontok, amelyek felépítik az atom alkotórészeit, a protont, a neutron és így tovább... Nos, vajon ő közöttük és az „odaáti”, abszolút anyagtalan világ között, ahol a tömeg már nem létezhet – hiszen létezésének lehetőségét letiltja az óriási sebesség... Tehát, az itteni ismert legkisebb, az anyagi szerkezet felépítésében részt vevő objektumok és a „tisztá energia”-világ vagy... – bocsásson meg zavarban vagyok a fogalmak használatával – a nagy sebességgel áramló térrész között mi az összekötő kapocs? Mi az a láncszem „odaát”, mely kapcsolódik az itteni, még észlelhető legkisebb „láncszemünkhöz”, a kvarkokhoz!??

– A fraktálok! – válaszolta a professzor. – *A fraktálok matematikai tereiben alakul ki a megformált energia. A megformált energia, pedig maga az anyag!* A szubatomi fizikánk mögött a mélyben ott van a *matematika fraktál-tere*, amelyekben alakot, formát képes ölteni az energia! A fraktálok szinte végtelen formagazdagsága biztosítja azt, hogy a feladatnak vagy a funkciónak legmegfelelőbb forma épülhessen fel az energiából. Úgy, mint R. Buckminster 60 szénatomos gömbhéja... vagy gondoljon Emoto úr jégkristályaira... Nem mindegy, hogy Mozart-ot hallgatunk, vagy éppen szitkozódunk a megfagyyni készülő víz felett... a kialakult kristályok formáiban ez mind tükröződni fog.

Tudja, fantasztikus volt értelmünkkel megérteni, miként „emelkedik ki” a matematika törvényeinek anyagtalanságából a fizika tudománya. Pontosabban a fizika által felépített forma.

– Nem lehetséges, hogy az valójában még matematika (?), csak testet öltött formája van!? – kérdezte még halkán Cala.

– Nem zárható ki ez sem!

– Értem! Köszönöm! Zseniálisan egyszerű.

– Nézze, Cala! Én értettem az Ön kérdését. Hiszen Ön asztrofizikusként sokkal mélyebb alapismeretek birtokában van. Mégis annak érdekében, hogy minél több ember számára, minél szélesebb körben érthetővé váljon ez a nagyon fontos új ismeretrendszer, azt kell világosan látni, hogy az általunk felfogott és értelmezett Világegyetem KÉT alapvető „szinttel” rendelkezik. Az első szint az, amelyikben már néhány száz éve kitűnően eligazodunk. Ez a klasszikus fizika által – Newton, Galilei és még nagyon sok zseniálisan gondolkodó fizikus által – már remekül leírt világ. Ezt már a jobb középiskolák fizikaóráin tanítják is. Ez a – méreteit tekintve – velünk „azonos” méretű anyagi világ tárgyainak, természeti képződményeinek mozgását remekül leíró, klasszikus fizika világa. A mozgásokat, a ferde hajítást, a fénytant, az erőhatásokat, a termodinamika törvényeit remekül leíró és azokat kezelni képes összefüggésrendszerek a klasszikus fizika világába tartoznak, amelyeket már nagyon jól ismerünk. Létezik azonban egy „másik világ” a fizika tudományán belül, amelyet csupán száz éve kezdtünk el kutatni. Így is hatalmas eredményeket értünk el, és óriási léptekkel haladunk a megismerése tekintetében. Ez nem más, mint a parányok, az atomok, sőt, az atomokat alkotó szubatomi részecskék, a kvarkok világa. Ebben a világban azonban majdhogynem semmi nem igaz, amit a klasszikus fizikában megismertünk! Ez egy teljességgel másik világ! Ez a kvantumfizika világa! Fontossága viszont felbecsülhetetlen az emberi megértés fejlődése tekintetében. Ugyanis a kvantumfizika világának és a klasszikus fizika világának nagyon fontos összefüggése, hogy a kvantumfizikában létező és ott mozgó részecskék, energiák, rezgések és hullámok világából épül fel az általunk, az ember által közvetlen módon is észlelhető klasszikus fizika világa... és nem fordítva!

Most ott tartunk, hogy a klasszikus fizikában immáron jól eligazodunk... bár ehhez is háromszáz évre volt szükségünk! A kvantumfizika világát pedig csak most kezdjük feltárni. És olyan világba kerültünk, ahol az ember már közvetlen módon nem képes az eseményeket észlelni, értelmezni és megérteni! Itt már emberi

ösztöneink nem működnek! Itt már nélkülözhetetlenül szükségünk van agyunk absztraháló képességére. Tudnunk kell elvonatkoztatni. Ez sokszor a matematika lényege is. Ezt a képességünket azonban az emberek túlnyomó többsége csupán most kezdi használni. És olyan megdöbbenő felismeréseket tesz a kvantumfizika egy-egy elemének megértésekor, amelyek meglepik... talán még el is rémisztik. Pedig nem kellene! Léteztek, akik nem voltak képesek ezen abszolút új ismereteinket feldolgozni. A kvantumvilág megismerésében lassan, de biztosan haladunk előre. Szinte úgy érezzük magunkat, mint Alice Csodaországban. Elképesztő ismeretekre teszünk szert. A filozófia pedig – sajnos – lemaradva cammog egyelőre utánunk. Nincs ezen új ismereteinknek – egyelőre – korrekt filozófiai összefoglalása, amely megerősíthetne bennünket, elméleti fizikusokat abban, hogy valóban jó és helyes úton haladunk. Engedjen meg végezetül egy példát, talán ez által még világosabban érthetővé válnak kvantum-világunk csodái. Ma már teljességgel világos számunkra, hogy a tér hatalmas energiával rendelkezik, hiszen minden, ami anyag, és az is, ami nem rendelkezik korpuszkulával csupán rezgés, rezonancia vagy hullám... nos, az mind a térben helyezkedik el. Tehát a tér hatalmas energiamennyiség birtokosa. A Tér energiája az általunk – jelenlegi emberi értelmünk színvonala által – anyagnak nevezett világunk, anyagból felépülő horizontunk KVANTUM jelleggel létezik. Tehát, a tér energiája kvantum jelleggel jelenik meg az anyagban! S, ez a kvantum jelleggel megjelenő energia teszi lehetővé az „anyagi szintű” létezést is, így az általunk ismert, általánosságban vett életet is. Ha leszűkítjük ezt a helyzetet az emberre, még tovább menve az egyes emberre, akkor megfigyelhetjük, hogy létezik benne egy szerv, amelyet szívnek nevezünk. Lényegében a mellkas nevű részében, savós hárttyák között „lebeg” ez az izmos szerv. A mi tudósaink – akik a kvantumfizika oldaláról közelítenek meg minden létezőt – képzelje el, ők „thoroidális fraktál frekvencia rezonatornak” nevezik az emberi szívet. Ezt az elnevezést korunk átlagemberei természetesen nem ismerhetik, pedig nagyon közel áll a

valóságához. Legalábbis sokkal jobban kifejezi funkcióját az értelem számára, mint a „szív” szó. Bármilyen szép is. Ez a szerv az, amely ritmikusan; K V A N T U M O K B A N áraszt szét energiát egy sejtek – molekulák – atomok által felépített rendszerben, az emberi testben. Teszi ezt azért, hogy a ritmikus, kvantumokban történő összehúzódsait, rezgéseit, rezonanciáját egy folyadéknak adja át. Ez pedig nem más, mint a vér! Ebben a folyadékközegben hullámként terjed tovább az energia, és így ez a folyadék – nyirok és vér – képes tápanyag molekulákat szállítani a „szkafandert” alkotó sejtekhez. Ez az az energia, amittől „él” ez a rendszer, azaz az emberi test. Ugye milyen érdekes?! Pedig csak egy kissé váltottunk aspektust a jelenség megmagyarázásához. A szívünk ritmikus összehúzódsása és elernyedése révén állandóan energiahullámokat generál a testben, amelyek energiáját egy folyadék közeg, a vér közvetíti.

– Milyen érdekes, hiszen a Biblia is utal arra, hogy „szívetekben találjátok meg Istent” – szolt közbe Cathy.

– Hát persze! „Ő” az, amely éltet bennünket és működteti az emberi testet... – mondta Cala.

– Értem már! – kiáltott fel Dave is. – A „c+v” energiamező... az emberi test esetében is kvantum jelleggel közli az energiát, tehát az anyagi rendszerek által felépített világgal.

– A 0,4%-kal...! – fejezte be Mc Kingley. – Nézz a szívedbe, és meglátod mi az, ami létrehozott és működtet. Tehát világunk két szinten, két struktúrában létezik; az egyik a klasszikus fizika által már leírt, az ember által ezidáig jól megértett – anyagi objektumok világa. A másik pedig a kvantum rendszerek világa. Nagyon fontos korreláció, kapcsolat feszül köztük azért, hogy a kvantumok világa építi fel a klasszikus értelemben vett anyagi világunkat, a világegyetem anyagi horizontját.

– Még csak egyetlen megjegyzés! – vette vissza a szót Turner professzor. – Az új ismeretek, mint ahogyan említettem, nem mindenki számára voltak feldolgozhatók. Sajnálatos módon, ha valakik nem kellő mentális felkészültséggel próbálnak meg eligazodni

a kvantumvilágban, akkor fennállhat a veszélye a mentális sokknak! Ezért nagyon óvatosnak kell lennünk a kevésbé felkészült emberek aspektusából.

– Mire gondol, professzor úr? – kérdezte Cathy.

– Ludwig Boltzmann-ra, kedves Cathy. Ő 1906-ban önként távozott az élők sorából. A szintén osztrák Karl Popper azt feltételezte, hogy Boltzmann kétségbeesett cselekedete mögött valamiféle mélyebb oknak kellett léteznie. Albert Einstein nem sokkal ezt megelőzően publikálta a térről és időről szóló speciális relativitáselméletét, és a kvantum-elmélet is látótérbe került már ekkorra. Boltzmann nagyon komoly erőfeszítéseket tett a termodinamika második főtételének matematikai levezetésére – a saját elképzeléseinek megfelelően. Ebben a tételben ugyanis az idő hiányáról van szó. Boltzmann egyik 1896-ban közzétett cikkében leszögezi, hogy „nem létezik az időnek a világegyetemben olyan irányú megkülönböztetése, hogy előre meg hátra. Ez csak azon világokban áll fenn, ahol élőlények léteznek.”

– Ejha...! – mondta Dave.

– Ráadásul Paul Ehrenfest, aki folytatta Ludwig Boltzmann munkáját, 27 év múlva, 1933-ban szintén önkézzével vetett véget életének! Mindketten a termodinamika második főtételének statisztikai-mechanika szempontjából történő vizsgálatát tekintették fő tevékenységüknek. Ekkoriban vezette be a fizikus Clausius az entrópia fogalmát és állapította meg, hogy világunk entrópiája a maximum felé törekszik.

– Entrópia jelentése nem egyéb, mint bonyolultsági fok... – szólt közbe Dave.

– Igen, de Boltzmann számára sokkal mélyebb értelemben volt döntő ez a kérdés. Ugyanis Clausius bevezette az „időnyilat”... S ez az „időnyíl” a fizika valamennyi törvénye közül csak a termodinamika második főtételére vonatkozik! Az összes többi törvény – a mechanikáé vagy az elektrodinamikáé – NEM változik, ha az idő megfordul! Érti már...?! Mondhatjuk, hogy az idő múlására vonatkozóan invariánsok! Ez alól csak a termodinamika második

főtétele a kivétel. Ezáltal meghatározza az irányt, amelyben a természeti folyamatok visszatérés nélkül – azaz megfordíthatatlanul, irreverzibilisen – bontakozhatnak ki.

– Nem nagyon értem, professzor úr! – mondta Cathy kétségbeesetten.

– Egyszerűbben szólva... – folytatta Turner professzor. – Az atomok mozgásai az idő irányára vonatkozóan invariánsak! Ez azt jelenti, ha filmre vennénk egyetlen atomot és lejátszanánk a filmet, senki nem lenne képes megmondani, hogy a filmfelvételünk előre vagy visszafelé forog! Amit egyetlen atom művel, az reverzibilis, azaz az idő irányára vonatkozóan teljességgel invariáns. Közömbös neki az idő iránya. Ami viszont sok atommal történik – bármilyen „szerkezet” is legyen az, akár egy emberi test, hiszen azt is atomok építik fel – nos, a sok atomból felépülő rendszer irreverzibilis, azaz időben megfordíthatatlan! Nagy dilemma ez nekünk, elméleti fizikusoknak, hogy nem rendelkezünk még egy összefoglaló, és ezáltal iránymutató filozófiai rendszerrel. Miképpen értsük azt, hogy a makroszkopikus jelenségek, rendszerek visszafordíthatatlanok, ha pedig az őket felépítő alapjaikat nézzük, a parányok világát, azok meg épp ellenkezőleg viselkednek... Tudniillik visszafordíthatók, azaz az „időnyílrá” invariánsak. Egyáltalán az atomokból felépülő objektumok mely szintjén lép be az „időnyíl”?! Anyagi világunk, a Föld-bolygó és a rajta lévő élővilág anyagi rendszere, mind-mind érzékeny az idő „múlására”, ám az őket felépítő energetikai rendszerek teljesen invariánsak az „időre”! Az „idő” ott keletkezhet, amikor a szuperpozíciónált részecskék veszik a bátorságot és elkezdenek felépíteni valamit... mondjuk egy embert. Az, amit felépítenek, lineáris időbe lép át, míg az „őt” felépítő energetikai alapszisztemek képesek visszajutni egy szuperpozícióba, amely az idővel szemben már invariáns!

– Hú, a mindenit...! – sóhajtott nagyot Dave. – Ez sokkal több, mint elgondolkodtató...

– Mindazonáltal el kell, hogy mondjam Önöknek, hogy Boltzmann és Ehrenfest egy kissé elkapkodták a döntésüket... Hi-

szen ma már két remek kutató, Hugh Everett és John Stewart Bell nagyon szép matematikai levezetésekkel képes volt tágítani ebben a témakörben az emberi szemléletünket. Előttük azonban még E. Majoranának, a nagyon tehetséges olasz fizikusnak el kellett tűnnie, amikor komoly eredményekre jutott a szubatomi fizika jelenségének témáiban. Annyit súghatok Önöknek, hogy ő volt az, aki képes volt matematikai korrelációt alkotni a fermionok és a bozonok közt.

De erről most egyáltalán nem tisztem beszélni... Hiszen Mr. Nickols már türelmetlenül vár. Hölgyeim és Uraim! Tisztelettel köszönöm a figyelmüket! A téma jellegére való tekintettel napokig tudnánk erről még beszélgetni. Remélem sikerült egy kissé segítenem Önöknek bepillantani a világegyetem működésének „fátyla” mögé. Most azonban át kell adom a szót James Nickols úrnak.

Turner professzor csendben leült. A kis társaságnak ideje sem volt megtapsolni, mert Mr. Nickols szinte azonnal felpattant és beszélni kezdett.

– Tisztelettel köszöntöm Önöket! Mint Turner professzor volt kedves és bekonferált engem, nos, James Nickolsnak hívnak, az NSA vezető-elemzője vagyok, és ebben a pozíciómban itt legjobb tudásom szerint a kormányt képviselem.

Valóban nem sok időnk van. Önök értelmes, bölcs és nagy tudású emberek. Ez a kis – és rendkívül értékes – társaság nem véletlenül verbuválódott össze. Egy kisebb koreográfia szerint működött a folyamat... Dave-et elküldtük Mc Kingley professzor úr Iránból történő kiszabadítására. Mc Kingley professzor úr, Ön olyan értékes információkkal rendelkezik a világűr számukra elérhető részének, a „Föld-űrhajónak” a vízháztartásával kapcsolatban – annak alakulásáról, változásáról –, amelyek számunkra felbecsülhetetlenek. Feladatunk az volt, hogy minél előbb juttassuk Önt vissza ide, az Egyesült Államokba.

Ehhez kiválóan képzett ügynökünket használtuk fel Dave Scotty személyében, aki profi módon teljesítette is a feladatát.

– Igen! Ezt már egy alkalommal összefoglalták számunkra az elmúlt napok során. – mondta Mc Kingley.

– Mindenképpen szeretnénk volna, ha Ön – kedves professzor úr – ismét kapcsolatba léphetne régi, kedves egyetemi társával, Cala Afitah-hal. Cala-ról tudtuk, hogy a jelenleg még aktív asztrofizikusok egyike, aki nyitott minden újra, és nem ijedt meg a kvantumfizika közemberek számára bizony még mindig rejtelmesen hangzó, hihetetlen „csodáitól” sem. Az ő matematikai kreativitása és logikája mindenképpen lenyűgöző. Tudtuk, hogy Dave nagyon ragaszkodik kedveséhez Cathy-hez, ezért megszerveztük, hogy Cathy már itt legyen New Jersey-ben az egyetemen, amikor Önök megérkeznek.

Az úgy valóban sürgős. Ezért olyan szállítóeszközre volt szükségünk, amely a világ bármely országának légterén háborítatlanul átrepülhet és gyors is. Így esett a választásunk az Angol Királyi magánrepülőgépre. Lord Cassady pedig a Brit Felsőház lordjaként kiváló személy volt ahhoz, hogy Önöket biztonságban eljuttathassa Princetonba.

Ott végighallgatták Mr. Lloyd, kiváló tudósunk ismertetőjét a valóságról... főként a társadalomfilozófiai összefüggések katasztrofális helyzetéről...

Bevallom, kicsit aggódtunk Önökért, tudtuk, hogy kemény dolgok ismertetése esetleg megviselheti Önöket, ezért – a régi módszerünket használva – két pszichológus doktor kolléga figyelte Önöket a félig átlátszó tükörfal mögül... azonnali beavatkozásra készen. Hál’ Istennek erre nem kellett, hogy sor kerüljön... Ez elsősorban Önöknek, az Önök intelligenciájának köszönhető. Bebizonyosodott, hogy Önök tudós emberek, akik bármilyen furcsa dolgokról szereznek is tudomást, komoly önmérsékletet képesek tanúsítani. Higgyék el, nem mindenki lenne erre képes...

Nem véletlenül esett Önökre a választásunk. A megrázó társadalmi... társadalomfilozófiai valóság meghallgatását és megértését követően nagyon fontos, hogy megértették ennek ma már világosan látható következményeit. Becsléseink szerint, időszámításunk

szerint 1000-ben még csak kb. 310 millióan élhettek a Földön. 1900-ban 1,6 milliárdan, 1950-ben 2,5 milliárdan, 2000-ben 6,5 milliárdan, 2015-ben pedig már 7,3 milliárd ember népesítette be Földünket. A prognózisaink szerint 2050-re – ezzel az ütemmel haladva – elérjük a 10 milliárdos létszámot. Társadalmunk átszervezésével talán még ezt a tömeget is el bírná tartani a bolygónk... Viszont valahonnan az idő... a jövőnk mélyéről olyan invázió lesz várható, amely elpusztíthatja ezen időszakmens életét... Hírszerzői elemzőink szerint ez már egyáltalán nem zárható ki...

Kutatóink szerint – noha a világ országainak felében még elegendő gyermek születik –, ahogy egyre több nemzet válik gazdaságilag fejlettebbé, úgy egyre több helyen lesz alacsonyabb a születések száma. Az egyre magasabb gazdasági fejlettségi színvonal, egyre magasabb intellektusú szakmunkásokat, embereket igényel. Magasabb műveltségű és intelligenciájú emberek pedig tudatosan nem akarnak már sok gyermeket vállalni... egyébként teljesen helyesen döntenek így. Erről napokig lehetne beszélni. Sokan azt mondják, hogy ezt az alacsony szaporodási szintet, amely a fejlett országokban tapasztalható, az elmaradott országok természeti népeinek szaporodási aránya kompenzálja.

Ez egészen egyszerűen nem igaz, hiszen az egészségügyi ellátás hiánya, a higiéniai viszonyok alacsony színvonala és a számos helyi háború következtében igen magas a halálozási arányuk is. Világszerte drasztikusan csökkent a termékenységi ráta, az 1950 és 2017 közötti időszakban a világ országainak csaknem felében már nem született elég gyermek a népesség méretének fenntartásához.

1950-ben a nők átlagosan 4,7 gyereket szültek az életük során. 2017-re a termékenységi ráta csaknem megfeleződött, 2,4 gyermekre csökkent világszinten. Amikor egy ország átlagos termékenységi rátája 2,1 alá csökken, a népesség idővel zsugorodni kezd.

Mindeközben a Föld lakosainak száma 2050-ig el fogja érni a 10 milliárdot! Ugye Önök is érzik az ellentmondást...? Itt valami

egyáltalán nem stimmel és valamiféle nagyon „trükkös” dolog történik...

Értik, hölgyeim és uraim, hogy miért kellett utánanéznünk ennek az ellentmondásnak... És számunkra is megdöbbenést okozott annak idején mindaz, amit Önöknek ismertetett Lloyd professzor Princeton-ban.

A folyamat megállíthatatlan... Jönnek és jönnek...! A folyamatra sajnos nincs befolyásunk a dolog jellegéből adódóan. A népesség megállíthatatlanul nő, miközben a bolygó ökológiai rendszerei összeomlóban vannak. Nem lehet az embereknek sokáig azt hazudni, hogy „éghajlatváltozás... és ökológiai átrendeződés” zajlik csupán.

A termékenységi ráta csökkenése ellenére irtózatossággal nő a Föld lakosainak száma. „Ott”, a jövőben... valamikor nagyon elrontottak valamit! Az a baj, hogy csak feltételezéseink vannak erre vonatkozóan. Az igazság az, hogy meglehetősen védtelennek is érezzük magunkat.

A tény, hogy a „jövő” menekül visszafelé... nagy valószínűséggel az életkörülményeik nagymértékű romlásának köszönhető. A kvantumfizika és még inkább a kvantum-elektrodinamika módszereinek nagyarányú fejlődése lehetővé tette számukra az időben történő elmozdulás lehetőségét. A robbanásszerű népességnövekedés pedig túl hirtelen szakadt világunkra. Egyre gyorsabban közeledik a kezelhetetlen szint felé.

Jelenleg az emberi civilizáció 32,5 milliárd tonna szén-dioxidot bocsát a légkörünkbe évente! Ennek pedig a következményeit néhány éve félreérthetetlenül érzékeljük.

Éveken belül teljesen kiszáradhat az Eufrátesz folyó. Értik...?! Az Eufrátesz... Virágzó ókori birodalmak helyén ma már szinte mindenütt terméketlen sivatagok találhatók. Az Aral-tó kiszáradását sem eltitkolni kellene fejünket a homokba dugva, hanem tenni ellene!

Az Eufrátesz kiszáradásának oka elsősorban az iraki, török és szíriai összehangolás nélküli vízpolitikában, és a folyó évtizedes

elhanyagolásában rejlik. Szakértők szerint akkora a baj, hogy néhány éven belül a folyó vízhozama a mai felére fog csökkenni. A következményei pedig; a csökkenő vízszint, a folyamatos aszály elüldözi a helyi halászbembereket és gazdálkodókat. Ezek a jobbra alacsonyán képzett tömegek aztán a környékbeli városokba vándorolnak, hogy megélhetést találjanak, amit a munkaerőpiac nem lesz képes kezelni.

A fő gond, hogy a gyors felmelegedés több olyan fajt készületlenül fog érni, amelyek millió évekig tartó folyamat eredményeként fejlődtek ki.

A nyugat-afrikai Ghána és Elefántcsontpart a csokoládé alapjául szolgáló kakaóbab több, mint 50 százalékát adja a világnak. A két országban jelenleg a növényt a számára optimális, tengerszinthez képest 100-250 méter közötti magasságban termesztik. A felmelegedés hatására az ideális magasság azonban felkúszhat 450-500 méterig is.

Am azok a területek jelenleg vadrezervátumok.

A két ország komoly választás elé kerülhet: vagy jelentősen csökkenti az egyik legfontosabb exportcikk termelését vagy rendkívüli károkat okoz saját és a bolygó természeti kincseiben, amelyek következményei beláthatatlanok.

A pólusoknál is nagy a baj. Ráadásul sokkal gyorsabban olvadnak a Himalája gleccserei, mint azt a kutatók eddig sejtették. Az 1975-ben mért jég mennyiségének ugyanis ma már csupán 72 százaléka látható, ami aggodalommal tölti el tudósainkat. A himalájai jégolvadás ugyan nem sokat emel a tengerszinten – mivel eltörpül a grönlandi és az antarktiszi olvadás mellett – de a térségben élő embermilliók jelenlegi és jövőbeni vízellátását veszélyeztetheti.

A Columbiái Egyetem Föld Obszervatóriumának gleccserkutatója kollégáival megtalálta a válaszokat. A tudósok ugyanis elképesztő adatokra bukkantak az amerikai kéműholdak sokáig titkosított 3D-s felvételein. A BBC információi szerint az 1970-es és 1980-as években zajlott egy titkos, Hexagon nevű amerikai projekt, melynek keretében húsz műholdat állítottak pályára a Föld

körül, amelyek titokban felvételeket készítettek bolygónkról. Többek közt azt rögzítették, miként változnak a Himalája gleccserei. „Az olvadó jég mennyisége ijesztő, ám ami ennél is félelmetesebb, az az olvadás gyorsaságának a megkétszereződése” – közölte a felvétel láttán Josh Maurer, a Columbiai Egyetem Föld Observatóriumának gleccserkutatója.

Rendkívül aggasztó felfedezést tettek kutatóink az Antarktiszon is. A Föld egyik legnagyobb gleccsere, a Florida-méretű Thwaites alatt fedeztek fel egy irgalmatlanul hatalmas lyukat: az üreg, amit a NASA bolygókutatói fedeztek fel, tíz kilométer hosszú, négy kilométer széles és 350 méter magas. Az elmúlt három évben keletkezhetett, a beszivárgó sós tengervíz olvaszthatta ki. A kutatók számításai szerint 14 milliárd tonnányi jég olvadt el itt nagy titokban, a felszín alatt.

Mindeközben: India fővárosában, Delhiben 2025-re várhatóan teljesen elfogy az ivóvíz. A talajvízért 1977-ben még csak 6 méter mélyre kellett leásni, 1983-ban 10-20 méteres mélységben lehetett vizet találni, voltak már azonban olyan pontjai a városnak, ahol 35 méteres mélységig kellett lefúrni a vízért. Nem nehéz kitalálni, hogy a 15 millió lakos nagy része el fog vándorolni oda, ahol van víz. Igen ám! De „ott” már élnek... más népek.

A Zambézi folyón a Dél-afrikai Köztársaság, Botswana, Namíbia és Angola osztozik, illetve – bár csak osztozna – de marakodik, háborúzik. Aki teheti, megpróbálja megszállni a forrásvidékek területeit, s megpróbálja azt katonai erővel biztosítani. Ostoba dolog, hiszen akiknek nem jut elegendő víz, majd azok is katonai erővel próbálják megszerezni. Az összecsapások során pedig maga az éltető ivóvíz fog „sérülni”, szennyeződni, esetleg a gondos szabályozásához megépített gátak, duzzasztók is áldozatul eshetnek a fegyveres konfliktusoknak. Emiatt 700-800 millió ember édesvíz ellátása válhat megoldhatatlanná. De a Himalája gleccsereinek vízhozam csökkenése miatt a Bengázi-öbölben és a Pakisztán-India határon is hasonló konfliktusok várhatóak.

Szaúdi-Arab és Jemen közötti háború... ékes bizonyítéka a tér elfoglalási kényszerének, hiszen csak jönnek a jövőből és csak jönnek... Etiópia, Szudán lakossága növekvő mértékben fogyasztja az ivóvizet. Elképzelhető, hogy Szudán és Etiópia annyira elhasználja a folyót, hogy Egyiptomnak már nem jut elég víz... földrajzi elhelyezkedéseik következtében. 1991-ben Egyiptom bejelentette, hogy kész katonai beavatkozás árán is megvédeni jogát a Nílus vizére.

Ázsiában is feszültség gócok kialakulását jelzik ügynökségeink. 2007 tavaszán Kína egyes északi területein Kanszu, Hopej, Honan és Liaoning tartományok a globális felmelegedés következtében ivóvízhiánnyal küzdöttek.

Az ivóvíz hiánya ötmillió kínait, 11 millió hektárnyi termőterületet és 4,8 millió jószágot érintett. Közel 200 kisebb mesterséges víztározó száradt ki. Kína nem tudja és nem is kívánja csökkenteni az üvegházhatású gázok kibocsátását. A Sárga-folyó volt, hogy háromnegyed évre kiapadt. India és Kína határterületén lévő Brahmaputra folyó elterelése is feszültséget okoz az indiaiaknak. Kína nagy ütemben erősödik. Belső területei szárazak, ezért figyeli féltékenyen Tibet önállósági törekvéseit, hiszen Tibetben van az édesvíz készlet jelentős hányada. Illetve a Fülöp-szigetek felé szeretne terjeszkedni a Dél-Kínai tengeren. A Fülöp-szigeteken a trópusi esők és pára miatt még van elegendő édesvíz. Viszont a „fékek és ellensúlyok rendszerét” lehet majd alkalmazni ellene, ha túl agresszívvá válna... és ez nem egyéb, mint az amúgy is szomjazni kezdő India! Létszámában képes felvenni a versenyt Kínával. A Távol-Kelettel nem is ez az igazi probléma – hiszen ez kezelhető – hanem az óriási mértékű szennyezés. Van ott néhány folyó, amely az óceánjainkban található műanyag hulladék 90%-át szállítja – a Jangce, az Indus, a Sárga-folyó, a Gangesz, a Mekong. Ezen műanyagok lebomlási ideje rendkívül hosszú és vissza nem fordítható káros hatást gyakorol élő vizeinkre és bennük az élővilágra.

Ha Európát nézzük, nos, itt sem feszültségmentes a helyzet; Törökország gátakkal próbál vízhez jutni, így Szíria és Irak nem jut

elég ivóvízhez. Szíria és Irak attól szenved, hogy Törökország gátat épített a Tigrisre és az Eufráteszre. A Délkelet-Anatólia projekt keretén belül Törökország három gátat hozott létre, többek között a 48,7 milliárd köbméter kapacitású Atatürk-gátat. További két gátat építettek 2010-ig. A tisztán szír Kabur folyó vizét is a törökök vezetik el. A projekt kilenc tartományra terjed ki: ez tulajdonképpen a Tigris és az Eufrátesz folyók medencéjét és Felső-Mezopotámiát jelenti. A terület 75.358 km²-en fekszik, ami Törökország területének 9,7%-a. Az ország körülbelül 8,5 millió hektárnyi öntözhető területének 20%-a található ebben a régióban, melyet a „civilizációk bölcsőjének” is neveznek. Kis összefoglalóban – a teljesség igénye nélkül – innen szerettem volna elindulni.

És bolygónk lakosainak száma csak nő és nő...

– Miközben a termékenységi ráta csökken...!?? – mondta elgondolkodva Mc Kingley professzor.

– Amíg 1950-ben átlagosan 19 ember élt egy négyzetkilométeren belül, addig pont 100 évvel később 67 ember osztozik majd ugyanekkora területen – az ENSZ szakembereinek felmérése szerint. Természetesen egyenlőtlen eloszlásban. – Folytatta Nickols. – A holland IRC Nemzetközi Víz és Egészségügyi Központ tanulmánya szerint 2050-re az összes arab ország teljes ivóvízhiánnyal fog küzdeni... Egy másik jelentés szerint még rosszabb a helyzet: az emberiség 75 százaléka olyan területen él majd, ahol gondot okoz a vízhiány.

Nos, nem áll szándékomban további részletekkel fárasztani Önöket, hiszen ezekből az adatokból is, amelyeket kiragadtam a globálpolitikai szakértőink elemzéseiből érezhető, hogy nagy a baj! Olyan következmények elemzésére már nincs is időm itt és most kitérni, mint a felhasználható víz mennyiségének csökkenése... vajon milyen hatással is lesz az alapvető élelmiszerek termelésére vonatkozóan!??

A víz ügyének a rendezésében az egyik legfőbb nehézség abban rejlik, hogy az országoknak olyan együttműködést kellene folytat-

niuk, olyan intézményeket kellene kiépíteniük, amelyek csökken-
tenék a nemzeti szuverenitást. Hiszen külön-külön, nemzeti szin-
ten ezeket a globális kihívásokat nem lehet majd megnyugtatóan
megoldani.

– Pedig a megfelelő tisztaságú víz – bármely történelmi korban
is éljünk – minden esetben civilizációs háttérként, civilizációs
alapként jelent meg. Megfelelő mennyiségű és tisztaságú víz nél-
kül semmiféle emberi civilizáció nem volt és nem lesz képes kifej-
lődni és fennmaradni – mondta halkan ismét Mc Kingley profesz-
szor. – Sajnos megjósolhatatlan azoknak a nemzeteknek a viselke-
dése, amelyek nem rendelkeznek elegendő forrással ahhoz, hogy
napi ivóvíz szükségletüket kielégítsék.

– Ráadásul ez csupán az ivóvíz készlet problémaköre. – folytat-
ta Nickols ügynök. – Az emberek nem hülyék. Ezidáig is hatalmas
erőfeszítésbe került a dolgok valódi állásának eltitkolása előlük. Ez
nem folytatható a végtelenségig. Még akkor sem, ha a médiák
nagy részét a kezünkben tartjuk.

– Volt régen egy 9 évadot megért sorozat a Tv-ben. Az FBI kü-
lönleges és paranormális jelenségekkel foglalkozó több századik
részében – már megmosolyogtuk a kissé komikus, cigarettás em-
ber ezredszer elhangzó érvelését – „Mulder, az emberek még nin-
csenek felkészülve az igazságra. Ha a világ tudná, amit mi tudunk,
pánik törne ki, és a társadalom összeomlana”... – mondta elgon-
dolkodva Dave. – Akkor még azt gondoltuk, hogy ez csupán fil-
men fordulhat elő kitalált történetként. Most pedig mindössze két
nap leforgása alatt megismerkedtünk egy...

– Mint mondtam – vágott Dave szavába Nickols ügynök. Látha-
tóan sietett mondanivalójával. – A víz problémaköre nem az egyet-
len. Sok mindenről tájékoztathatnám még ezzel kapcsolatosan
Önöket... a permafroszt alól felszabaduló metángáz rohamosan
növekvő mennyiségéről, amely szintén a felmelegedő, felső talaj-
rétegekből jut a légkörbe hatalmas mennyiségben... a szibériai me-
zőkről és a kanadai területekről is... Nagyságrendekkel meggyor-
sítva a légkör – nem csupán a magas szén-dioxid tartalmából eredő

– felmelegedésének folyamatát... azt a bizonyos üvegházhatást. A metán 28-szor agresszívabb e tekintetben, mint a szén-dioxid.

Az Antarktiszról levált Manhattan méretű jéghegyek – műholdakról megfigyelt – oladásain keresztül még sok egyébről is ejthetnék szót. Egyet azonban mégis kiemelnék, csak hogy teljes mértékben érezzék a helyzet komolyságát.

A Föld-bolygó sarki jégsapkáinak elolvadása fel fog borítani egy nagyon kényes statikai egyensúlyt a Föld mozgását illetően!

A tömegeloszlás nagymértékben módosulni fog. Az elolvadó, több milliárd tonnányi jég, amely ezidáig balanszként létezett a pólusokon és azok közelében, most felolvadva elvándorol a tengeráramlatok segítségével a földfelszín egyéb, távolabbi területei felé, ezáltal felborítva egy ezidáig kiegyensúlyozottnak tűnő, kényes kinetikai egyensúlyt. A tömegeloszlás megváltozása megváltoztatja majd a bolygó mozgását is! Elsősorban a dőlésszögére kell gondolnunk.

Ehhez még hozzá kell adnunk a földkéregből kiszivattyúzott több milliárd tonnányi folyékony ásványt, a kőolajat! Elemzőink számításait alapul véve, a klasszikus T-modell autó prototípusának legyártása óta az átlagember számára felfoghatatlan mennyiségben égettük el bolygónk saját anyagát; a kőolajat! A kőolaj is ásvány, folyékony ásvány, ahogyan ezt már hallhatták is remek tudósaink előadásában!

A Föld kéregállományának nagy részét alkotja, mintegy *hőszigetelő* anyaga. Nagy fajhője teszi lehetővé ezen tulajdonságát. Mi azonban egyre fokozódó mennyiségben szivattyúzzuk ki a bolygó kérgéből pusztán azért, hogy autózgassunk vagy elégetése révén, a lehető legbarbárabb módon elektromos energiához jussunk.

Elemzőink számításai elképesztően megdöbbenetettek bennünket... Ugyanis 20 milliárd liter kőolajat éget el az emberi civilizáció *naponta* azon bolygó anyagából, amin él!

Ez az elmúlt száz év során hozzávetőleg több, mint 730 milliárd köbmétert jelent. 730 milliárd köbmétert... egy olyan anyagból, aminek a fajsúlya egészen számottevő. Értik!??

Elégetjük magunk alól a bolygónk kéregállományának az anyagát. Ezt megelőzően, hosszú évtizedeken át, az olajkorszakunkat megelőző évszázadban, már több millió tonna szenet is kibányásztunk a földkéregből és szintén elégettük... az iparosodás korszakában. És akkor még nem említettem az évente elégetésre kerülő több millió tonna földgázt... És képzeljék csak el, ha millió köbméter számra égetek el valamit, akkor nem nehéz belátni, hogy annak helyén, azon a térfogaton, ahol a kőolaj, a földgáz és a kőszén ezidáig nyugodott a Föld kérgében, ott vajon most mi van?!? Ne tűprengjenek! Semmi! Értik, semmi nincs ott!

Mert, hogy mi is lenne?!? Kezd porózussá válni bolygónk kérge... szivacsossá, üregessé! Láttak már olyan örült lényt, amely elégeti maga alatt a saját bolygóját?!? Jól sikerült eltitkolni ezidáig az emberek elől, hogy az igazi felmelegedés oka – amely következtében Manhattan méretű jéghegyek olvadnak bele az óceánokba évente – nem csupán a légkörbe jutó szén-dioxid és annak „katalizátora”... már ami az üvegházhatású gázok légkörbe jutását eredményezi... hanem a metán is, mint ahogyan említettem. Ráadásul, nem ők az igazi felmelegítők, hanem a Földünk – olvadt vas, nikkel és króm tartalmú – magjában uralkodó több ezer Celsius fokos hőtől hővédő pajzsként védő... – és így a kéreg felszínén, azaz bolygónk felszínén az életet lehetővé tevő – a kéregben egyenletesen elterülő kőolaj kiszivattyúzása! Magának a kőolajnak volt a szerepe a *hővédő pajzs* funkció ellátása. Jön uraim rendesen a meleg... lentről a kéreg felől és fentről a légkörből is, az oda jutott üvegházhatású gázok következtében! Kettős csapda...! Ugye tudnak követni!?

– A mindenit... jól befűtöttünk maguknak... – mondta Dave.

– Örülök, hogy képes megőrizni a humorát ebben a kritikus helyzetben is...

– Elnézést uram, inkább szarkasztikusnak szántam a megjegyzésemet.

– Az igazi probléma most már az, hogy már réges-régen nem ott van a bolygó kinetikáját befolyásoló *statikai egyensúlyi központja*, mint ahol évmilliókon keresztül, ezidáig volt.

– Következménye...? – kérdezte szűkszavú határozottsággal Mc Kingley professzor.

– Civilizációs összeomlás! Már érezzük előjeleit. Helyezkedések folynak az édesvíz készletek forrásvidékei felé... Globálpolitikai mozgásokat figyelve, örült helyezkedés folyik. Sajnos valami kiszivároghatott tőlünk is... mármint információ...

– Ostobák! Harcolni fognak érte ahelyett, hogy együttműkönének... – mondta Mc Kingley.

– Ha a folyamatot nem állítjuk le azonnal, akkor néhány évtized alatt megsülünk...

– Hmm... miképpen lehet az, hogy mi itt néhány évtized múlva „megsülünk”, miközben folyamatosan érkeznek még a távoli jövőből ide „menekülők”... utódaink... Nem érez ebben ellentmondást, Nickols ügynök?! – kérdezte Cathy.

– Cathy! Ezáltal a szabályozatlan, óriási létszámú beáramlással elpusztítanak minket, magukat és a jövőt is... ha egy picit is megérintette Önt a kvantumfizika, akkor ezt értenie kell!

– Hidd el, Cathy – mondta Cala – most az ügynöknek igaza van! Sajnos...

– Köszönöm! – bólintott Nickols ügynök Cala felé.

– Nincs valamilyen „eszközünk”, találmányunk, amellyel kiválthatnánk ezt a szénhidrogén égetési örületet?! Energianyeresi alternatív lehetőség? – kérdezte kitartóan Cathy.

– Szélerőművek, napelem-telepek...?!? – improvizált Dave is.

– Látja, mennyire haladnak vele?! – kérdezett vissza Nickols ügynök gúnyosan. – Képzeld el, ha egyik napról a másikra leállítatnánk velük a kőolajkitermelést!? Összeomlana ennek következtében a világpiénz... a kőolaj-alapú dollár! Civilizáció...?!? Pedig az új felfedezések, eszközök már jelen vannak... csak jól elzárva a közemberek előtt!

– Lopjuk el...?! És tegyük nyilvánossá... – mondta fellelkedve Cathy.

– Nem jó, kicsim! – simította végig Cathy kézfejét Dave. – Akkor lenne aztán csak az igazi összeomlás! Képzeld el, az olajbevételeiből hihetetlen magas életszínvonalon élő államokat! A pénz náluk van, a pénz pedig fegyver! Ha arra költik! A fegyverrel meg megfélemlíthetők olyan emberek milliói, akiknek nem volt pénzük fegyverzetre. Egyszerűen nem érdekük semmiféle új eszköz bevezetése, amelyből nem származhat – munka nélkül – olyan óriási hasznuk, amihez már az elmúlt évtizedek során hozzászoktak. Inkább jégpályákat építenek saját maguknak a temérdek pénzből, az 50°C-os sivatagba. Ez nem megoldás... Igaza van Nickols-nak. Nem állíttathatjuk le a földgáz és a kőolaj kitermelését azokkal az országokkal sem, amelyeknek ez az egyetlen bevételi forrása... beláthatatlan következményei miatt!

– Iszonyatos ez a káosz. Akkor hát nincs kiút?! – nézett kérdően Cathy az ügynökre.

Nickols ügynök lehorgasztott fejjel, néhány másodpercen át csendben maradt. Kimerültnek látszott. Összeszorította ajkait és némán bólogatott... majd hirtelen mély levegőt vett.

– Ezen rövidke összefoglalót vagy... nem is tudom, talán bevezetőt követően... átadnám a szót Harry Donnald úrnak – és ezzel ő a háttérbe vonulva visszaült a helyére.

A kicsinyke helyiséget néma csend töltötte ki.

Az ősz hajú, úgy ötvenes férfi lassan felállt foteljéből. Kimért léptekkel odasétált az asztalhoz, ahol előbb James Nickols ügynök állt.

– Nem húzom az időt! Mindent tudnak, amit ilyen rövid idő alatt az Önök tudtára hozhattunk. Igen! Én a „Híd” képviselője vagyok itt és most jelen.

Ne higgyék, hogy túl nehéz irányítani egy világot, egy bolygót, egy társadalmat. Csak túl van dimenzionálva és misztifikálva. Pedig semmi különleges nincs benne, csak a közemberek ismeretei nem teszik számukra lehetővé, hogy átlássák, hogy megértsék...

Nem mondom, ehhez az irányító törekvése is nagymértékben hozzájárult! Bizonyos mértékben minden társadalomban törekedünk arra, hogy a tudatlanság a tömegek nagy részére jellemző legyen. Nem azért, mert ők ostobák, hanem azért, hogy mi könnyebben irányíthassuk őket.

Nézzék a föníciaiakat! Föníciában kifejlesztettük az abc-t. Nélkülözhetetlen volt ahhoz, hogy nagyobb mennyiségű információt legyünk képesek tárolni. Tudják úgy, mint manapság a pendrive-okon. Az abc jelrendszerével nagy mennyiségű információ vált tárolhatóvá. De így tettünk Kínában és Indiában is. Értik?! Megtanítottuk őket olvasni és számolni. ABC-nélkül nincs információ-tárolás. Ugyanez a helyzet a számokkal. Ezek nélkül nincs elvont gondolkodás. Márpedig miképpen értethetünk meg majd az emberekkel nagyobb összefüggéseket, ha nem lesznek képesek az alapvető absztrakt gondolkodásra. Csak azt hiszik el, amit látnak. Csak arról beszélnének, amiket érzékszerveikkel megtudnának tapasztalni. De a világ nem csupán abból a vékony sávból áll, amelyet az emberi érzékszervek érzéklni képesek. Nem! Mi meg szerettük volna tanítani őket mindarra, ami a teljes világ!

Ez már nagymennyiségű információ áttekintését teszi szükségessé és az elvonatkoztatott gondolkodást is. Kész! A föníciaiak használják mindkettőt. Az abc-t is és a számokat is. Megtanítottuk nekik a kereskedést. Fönícia kereskedik is. Nem is akárhogyan... a teljes Mediterránusra kiterjedően. Ők és már jóval előttük Egyiptom és Babilónia is fejlett textiliparral rendelkezik, fejlett a hajóépítés és üveggyártás is! Ezen iparágak és a kereskedés óriási mértékű eredeti tőkefelhalmozást eredményez! Annyi aranyuk van, hogy az ezüstöt el kell értékteleníteniük! Ugye emlékeznek Lloyd professzor úr előadására!??

A tőke birodalmat épít Rómában. A tőke működtetéséhez pedig hozzá rendeli a jogrendet!

Ha belegondolnak, a világ ma is így épül fel, csak kiegészül a modernkori médiával!

Óriási tőke, azaz pénz halmozódik fel! A görög városállamok felaprózottsága és nagy területen történt elszórtsága miatt szükségnek tartottuk egy birodalom építését a könnyebb és egységesebb központi irányítás megvalósítása érdekében. Kellott hát egy birodalom... és ez Róma lett! Föníciát beolvasztottuk a kiépülőfélben lévő Római Birodalomba. Egy akkora birodalomban, mint Róma a tőkéhez – felhalmozódott, részben föníciai óriási vagyonokhoz – megalkottuk a jogot. Jog nélkül itt már elképzelhetetlen lett volna egyrészt a tőke mozgatása, másrészt birodalom központi irányítása. Addig a jog nem létezett. Sok tanulságot rejt Julius Caesar esete is. Ő i.e. 48-ban megszerezte a teljhatalmat Rómában, és diktátorrá kiáltotta ki magát. Ez a modern világban rosszul hangzik, de valójában mit is jelent, hogy diktátor? Julius Caesar azt hangoztatta, hogy azért tölt be ő minden hivatali pozíciót, mert csak így tudja akarát végrehajtani. A történelem talán úgy állítja be őt, mint valami hataloméhes embert, aki elnyomta az embereket, de valóban így volt-e? Nézzük meg az egyik legfontosabb cselekedetét! I.e. 48-ban visszavette a pénzváltóktól az érmekibocsátás ellenőrzését, és új pénzt veretett... azt a bizonyos Julius Caesar aureus-t. Az aureus aranyból készült érme volt, Róma egész története során az egyetlen.

Caesar az állam kezébe adta a pénzveretés monopóliumát. Vagyis az állam, és így a gazdaság nem került RÖGTÖN adósságba a pénzváltókkal szemben! A következmény az lett, hogy a római gazdaság – uralkodása idején – virágzott, az államadósság 1/4-e eltűnt. A nagy mennyiségű pénzkészlet kibocsátásával nagyszerű közszolgáltatásokat valósított meg. Olyan törvényeket hozott, amelyek sokkal inkább a kevésbé jómódúaknak kedvezett, még az adókat is csökkentette. A nép ezért szerette is – nem volt ellene lázadás, pedig ő diktátor volt, ami ugye a mai nyelven rossz dolog. Azonban tudjuk, hogy mi lett a sorsa... A későbbiekben látni fogjuk, hogy bármikor, amikor egy jelentősebb politikus fellépett a pénzváltók, későbbi bankárok befolyása ellen, akkor hasonló véget ért, mint Caesar.

Mi történt Rómával Caesar megölése után? Octavianus – fogadott fia – még fenn tudta tartani a római gazdaság virágzását, de az ő halála után a birodalom hanyatlani kezdett. Az adók növekedtek és a korrupció is... Az uzsora és a leértékelt pénzérme lett az uralkodó. Végül a római pénzkínálat 90%-kal csökkent. Ennek eredményeként a közemberek elvesztették földjeiket és otthonaikat. A pénzbőség hanyatlásával a tömegek bizalmukat veszítették a római kormányzatban és megtagadták annak támogatását. És tudjuk, hogy Róma hanyatlásával elkezdődik a „sötét” középkor.

Kérem, a történelem ismétli önmagát. Vagy most nem ez az igyekezet hajtja az európai birodalom kiépítésének igényét? Egységes közigazgatási központból – mint Brüsszel – egységes pénzügyi központból – mint Frankfurt – egységes jogrend alapján irányítani a „birodalom” területét!?

Ma azonban egy kissé más a helyzet, hiszen léteznek már jól kiépített másik birodalmak is... Kína, Egyesült Államok. Következő lépésben az emberi fejlődéshez ez fog következni: a 3-4 birodalom összeolvasztása egységes, az emberi faj egységét kifejező társadalmi rendszerré. Ja, hogy ez csupán álom! Bizony még az! De valamerre haladni kell. A szétaprózódott, 200 nemzetállam egységesen nem irányítható és állandó konfliktus forrása is. Nagymértékben akadályozza az egységes emberi társadalom továbbfejlődését. Törzsi – azaz nemzetállami – szintről már a globális kihívásokat nem lehet kezelni. A törzsekből is tudtunk nemzetállamokat csinálni. A nemzetállamokból is képesek leszünk regionális birodalmakat építeni. A globális kihívásokat csakis komplexebb, egységesebb válaszok megadásával lehet kezelni. Erre pedig csakis globalizált társadalom lesz képes.

Apró nemzetállamok egyenként, külön-külön nem lesznek képesek a globális gazdasági és természeti kihívások hatékony kezelésére. Ehhez kevés az ő erejük. Inkább veszekedni fognak majd egymással.

Az más kérdés, hogy irtózatos önfejűséggel, korlátoltsággal, önzéssel fogtak ehhez a birodalomépítési projekthez hozzá – akikre ez bízva volt.

A világ társadalmi a jelenlegi struktúrában nem lesznek képesek felvenni a harcot ezekkel a kihívásokkal. Globális kihívásokkal csakis globális társadalmi rendszerek lesznek képesek megbirkózni. Nézzék meg, Szibériában 3-4 millió hektárnyi erdő vált a tűz martalékává. A nemzetállam mit tett, hogy megvédje vagyonát?!? Semmit! Mert egyedül kevés volt... a globális kihívás ellen!

Vannak olyan érdekcsoportok, amelyek éppen azért jöttek létre, hogy globális társadalom építése felé orientálják az embereket... nyílt társadalmat hirdetve. Szerintük nemzeti szinteken megosztott országok nem lesznek képesek összehangolt választ adni ezekre a globális kihívásokra. A világ politikai vezetőinek nagy része azonban nem érti ezt meg, és ragaszkodnak a nemzeti szintű léthez...

Kérdés, hogy így képesek lesznek-e adekvát módon válaszolni a Természeti kihívásokra, vagy rövid időn belül maguk maradnak majd problémáikkal. További kérdés, hogy a határok nélküli, nyílt társadalom hívei nem világhatalomra törekednek-e... ezt a kihívást „kitalálva” vagy éppen felhasználva a totális világhatalom megszerzésére?! Ez már a bizalom kérdése vagy éppen annak a hiánya!

Mai modern társadalmaink alapja is a Római jog által szabályozott alaprendszer. A főníciai tőke, plusz a Római jog és a mai elektrotechnika által létrehozott médiahálózat – amely befolyásolja, sőt, az egyszerűbb emberek gondolatait meg is határozza –, ez a mai emberi civilizációnk alapja. Mi kell ennél több az emberi civilizáció irányításához!?

Szerintünk csakis a nyílt társadalom lesz képes jól kezelni az emberi faj létét fenyegető kihívásokat, a klímaváltozás következményeit és az atomfegyverek meglétének veszélyét. Ezek a nyitott társadalmak – egyébként ezt a kifejezést Karl Popper filozófus alkotta meg... nos, szerinte míg a nyitott társadalmak lehetőséget teremtenek az értelmes párbeszédre, sőt, egyenesen védik azt, addig a zárt társadalmak arra kényszerítik az embereket, hogy aláves-

sék magukat egy hatalomnak. Ezen folyik mai modern korunkban egy társadalom értelmezési vita. S, miben bízhatnak a tömegek, akik feje fölött zajlik a vita?! Nos, az igazságérzetük lehetne a mérleg nyelve. Hiszen ők döntenek el, hogy valójában melyik érdekcsoportnak adják majd kezébe a hatalmat és melyik csoport az, akiben nem fognak bízni... és esetleg olykor még az is megesik, hogy elzavarják őket. Kire bízzák majd a globális kihívások elleni védekezés levezénylését, hatástalanítását!? Az emberek nem teljesen hülyék. Előbb-utóbb rájönnek, hogy az egypártrendszer lényegét tekintve teljesen azonos a császársággal! Ezért az „egypárt” abszolút vezetője, hogy „szeretett népe” elől elrejttesse császári ruháját, óriási propagandát működtet, hogy bizonygathassa, hogy a rábízott „kabinban” akkora a demokrácia, hogy az annál nagyobb már nem is lehetne! Óriási gyorsasággal létrehoznak a tömegemberek számára „pártokat” a politikai „focipályán”. Elhitetik velük, hogy ez valós választási lehetőség! Pedig mindkét vagy -három párt egy kézben van! Azéban, aki létrehozta őket. Ezek mai korunkban nem egyebek, mint különféle „titkosszolgálatok” vagy pénzügyi érdekcsoportok hálózatai, ami majdnem ugyanaz!

Sőt, attól sem riadnak vissza, hogy a két „párt” csapat – amelyekkel a demokrácia látszatát igyekeznek fenntartani – „B-közép törzsszurkoló gárdáját” a tettelegességig egymásnak uszítsák, pusztán hatalmuk megőrzése érdekében. És súlykolják, hogy ez bizony a demokrácia, hiszen az emberek választhatnak, hogy melyik párt képviselje őket! Ugyan már, tudják mi között választhatnak az emberek?

Csupán aközött, hogy melyik érdekcsoportnak fizessenek adót!

Tehát, szerezd meg a jogalkotás irányítását és a pénznyomtatás jogát! No, jó egy kicsit tartsd a kezeden a „kultúrának” álcázott műfajokat is a médiákon keresztül... Igen! Azt hiszem, ez a három elég is lesz... Mihez? Mihez? A Föld-bolygó emberi társadalmának irányításához! A többi már csak szervezés kérdése.

Szervezésé...? – kérdezheti bárki joggal. A válaszom: Igen! Oszd „kabinokra” a bolygó felszínét... már csak azért, hogy ne

legyen olyan sok dolgod vele! Tudják, a „kabinok” az országok. Igen, az országok! Innentől kezdve már csak ki kell nevezned a „kabinfőnökeidet”... azaz a kormányokat, a „szobaparancsnokokat”.

Hasonlóképpen, mint Róma csinálta... Róma adta az aranykoronát és a kereszténységet, azaz az ideológiát. És ezzel a két – anyagi és ideológiai – eszközzel megteremtette „mellesleg”, hogy egy-egy területen ezáltal irányíthassa az adóbeszedés jogát is. Te vagy ott a király, hiszen tőlem kaptad a koronát, nosza, szedd be te az adót! Majd mi mondjuk neked, hogy ebből mennyit küldj be „nekünk” a „központba”! Hiszen kaptál koronát és ideológiát. Nosza, hozd az általad beszedett adó egy részét. A tizedet vagy a kilencedet... Abból mi itt a háttérben csendesen, elég jól elleszünk. Mai világunkban?!? Minden kormányban ott lesz a „kabinfőnök”, aki nem a „kabin” lakosait és nem is a „kabin” érdekeit képviseli, hanem téged és egyedül csakis téged szolgál majd! Hiszen te állsz mögötte. A te segítségeddel jutott oda, abba a pozícióba. Ő nem tudja, de ő csupán egy helytartó a kezdedben! Adóbeszedő... Hát persze... Csakis tőled függ! Ezt nem nehéz elérned... Tehát, minden kormányban ott van az „én” emberem! És azt teszi, amire „én” utasítom! No, persze... az adó egy nem kevés része meg hozzád fut be.

A jog valami olyasféle, mint az állatidomításhoz használt eszköz. A „jog” mondja meg, hogy mi az, amit jól csinálsz... és persze „juti-falatokat” biztosít hozzá... prémiumokat, nyugdíjat, kitüntetések, „elismeréseket”, csodaszép okleveleket. Ha elég primitíven tudod tartani az ország lakóit, akkor „hűtőmágnesekekkel” teli is aggregáthatsz az öltönyük zakóját vagy az egyenruháikat... Ha jól idomítottad őket, akkor még örülni is fognak neki... Tudod, mint az állatoknál. Ha jól megcsinálta, amit rábíztál, akkor jöhet a „juti-falatka”... egy kis hal, kockacukor... banán vagy „hűtőmágnese”... ilyesfélék! Ha nem azt teszi, amit mondasz neki, akkor meg jöhet a büntetés... „no job”! Marad neki a közmunka, éhezés, lecsúszás... ugye nem is olyan bonyolult ezt megszervezni!!? Hogyne! Csak látok itt egy nagyon nagy különbséget.

Az állatok idomításánál az ember a főszereplő! Az állatokat az ember idomítja be... bünteti vagy megjutalmazza... de az embereknél... nos, az embereknél ki az „idomár”?!

Nagyon valószínű, hogy az embereknél is az ember... maga! Illetve az emberek egy kicsinyke csoportja az, amely „idomítja” a többit. Jutalmazza őket vagy bünteti!

„Juti-falatok” vagy büntetés! Ha már nem képes ezzel a primitív eszközrendszerével rendet tartani a bolygón vagy annak egy bizonyos részén, akkor jön a kemény leszámolás... Kérdezhetitek, leszámolás?? – Hát persze! Ha már egyre többen érzik, sőt, értik ennek a rendszernek az igazságtalanságát, akkor egyre nehezebben lehet őket irányítani...

A jog rendszerével, a pénznyomtatás jogával és a „kultúrának” nevezett mocskot okádó médiák kézben tartásával sem sikerül olykor sakkban tartani a rábízott „ember-falkát”...

Ekkor az általa jó szorosan kézben tartott, öltönybe gyömöszölt politikuskákkal eljátszatja a „nagy baj” szerepét! Nagy baj van... harsogják majd időről-időre a médiák. Háború... meg akarnak támadni... el akarják venni tőlünk... nekünk az kell... nekünk az jár... vegyük el másiktól a területét, legalább nagyobb lesz a kabinunk... És megannyi gonosz, uszító, aljas, hazug szólamok következnek ilyenkor! Ezek segítségével és következetes alkalmazásával fokozzák a feszültséget, hogy eltereljék saját gátlataikról, a saját tehetetlenségükről a figyelmet. Nevezetesen, hogy ismét zsákutcába vezették a rájuk bízott emberek csoportját. Beletaszítják az emberek tömegeit a háború „intézményébe”. Ez az utolsó menekülési lehetőségük a népharag előtt!

Vagy ők, vagy a nép kerül feláldozásra. Nézzük csak meg az emberi történelmet. Háborúk mindenhol. Sehol egy hosszabb békeidő... legfeljebb néhány évtized.

A háborúk borzalmait követően pedig könnyű lesz a megszépített életben maradtakat irányítani. No, persze csakis úgy, hogy „mi”, a háttérben kávézgató nagyurak ismét a társadalom tetején maradjunk! Új pénzt nyomunk majd nekik... „új” törvényeket ho-

zunk majd nekik... szobrokat építünk a „hősöknek” és megkoszorúzzuk azokat időről-időre. Gondoskodunk a háborút követő „színvonalas”, azaz egészen pontosan az őket továbbra is hülyén-tartó kultúrájukról! Ennyi!

Az ember az embert pontosan olyan kegyetlenséggel idomítja, mint tette ezt az állattal...

Így megy ez 10 ezer éve... Nincs mit takargatnom Önök előtt. Jelenleg annak előkészítése folyik, ha elzárjuk az olajcsapokat – hogy megmenthessük bolygónkat a szénhidrogének égetése következtében a végleges pusztulástól – akkor ne legyenek képesek nukleáris fegyvereikhez nyúlni!!! Mármint azok, akiknek van...

Ezért folyik tűzzel-vassal azok ellen a „kabinok” ellen a harc, akik szintén szeretnének maguknak ilyen nukleáris „játékot”! Ezt mindig és minden áron meg kell akadályozni. Nagyban fokozná a kockázatot. Éppen elég azokat nyugalomra, békére inteni, akiknek már van.

Az emberi nem csapdába vezette magát! Halálos csapdába! Mohóságának köszönhetően! Breton Wood után Camp David-ben nem lett volna szabad az arany-fedezetet kivenni a dollár mögül! Bár ez már valóban korszerűtlen irányítási rendszer volt... minden „kabin” annyi készpénzt tarthatott, amennyi arany tartalékkal rendelkezett. Akinek valami oknál fogva nem volt, vagy csak nagyon kevés, annak a készpénz állománya sem lehetett sok, ezért szegény országnak számított. Ráadásul a kevés készpénzt is egyenlőtlenül osztotta el. A fejlődéshez, beruházásokhoz készpénz-állománya lett volna szüksége. De éppen ez nem volt elegendő neki. Így örökre szegény maradt. Emiatt az első pillantásra igazságosnak tűnő rendszer alapvetően igazságtalan volt.

Így az arany-tartalék helyett tettük be az olajat! Ennek az egyetlen rossz gazdaságpolitikai döntésnek köszönhetően elrepült a bolygónk hőszigetelése! Nincs többé a Természet által bölcsen beépített hőtükr. Elégettük! A meleg hatására pedig a sarki jég és a gleccsereink folynak lefelé, a világtengerek szintje emelkedik... Mivel pótoljuk a nagy fajhőjű hőszigetelő hópajzsunkat,

amely ezidáig képes volt és még évmilliókon át is képes lett volna megvédeni a bolygónk felszínén virágzó életet a bolygó olvadt vas-nikkel, rendkívül forró magjából sugárzó hőtől?! A volfrám a Föld magja felől éppen ezekben az években kezdett el felfelé indulni a csökkenő kéregnyomás kényes egyensúlyának megbomlása következtében.

Ha most drasztikusan beavatkozunk – és azt mondjuk, hogy vége, nincs több szénhidrogén égetés –, faji szinten túl fogja élni az ember, de meg fog változni... nagyon meg fog változni... minden!

Az a fogalom, hogy globális átrendeződés, ki sem fejezi a valódi változás mértékét. És egyáltalán nincs garancia arra, hogy ezen átrendeződési folyamat nem bicsaklik majd meg valahol, azaz irányítása kifolyik a kezünkéből. Egy rossz „mozdulat”... és kezdetük előlről, a kőkorszaktól! Értik ennek felelősségét?

És vidáman harsoghatjuk majd, hogy sebaj... de legalább élünk...

A jelenlegi társadalmi struktúra ugyanis a csapok elzárását követően eltűnik... a jelenlegi nemzet-országok hálózata már a múlté... csak idő kérdése, hogy melyik nap fog elkezdődni! Vagy vannak olyanok a kerekasztal körül akik, letargiás ostobaságukban elmerengve csak széttárják a kezeiket: hagyjuk hadd történjenek az események!

Ezek a „művész” és... vagy bigott lelkek tulajdonképpen ostobák! Mindent meg kell tenni, hogy az *emberi tudati irányítás* megmaradhasson a Földön... Hiszen ez bolygónk lényege! Az emberi tudat kialakulásának „hős” színtere! Meg kell mentenünk a „szülőszobát”, amelyben kialakulhatnak az emberi személyiségek... öntudatok... ezáltal jogot nyerve a tovább haladásukra... vagy éppen séggel elveszíthetnek mindent, és a semmibe oszlanak szét. Ez az, ami mozgatja Világegyetemünket.

Még ha a felismerhetetlenségig megváltozott formában is, de – a CIVILIZÁCIÓNAK tovább kell élnie...

A természetet megváltoztattuk, beavatkoztunk olyan mélységig, hogy most a természet visszavág olyan mértékű történésekkel,

hogy reagálnunk kell rá, hiszen létünkéről van szó! Az Édenkertet tettük olyan mértékig tönkre, hogy kezd élehetlenné válni. Márpedig innen nincs hová menni... nincs még egy ilyen „hely”, ahová átköltözhetünk, miután ezt a fészket teljesen leromboltuk!

Ahogy egy adott civilizáció gondolkodása eléri az adott kor szak szellemi szintjének korlátait... az emberek többnyire megijednek, és azt mondják, hogy a dolgok „rosszra fordultak... minden összeomlik”... és hasonlók!

Pedig csak a tudásszintjük kevés a felmerült természeti vagy éppen társadalmi problémák megoldásához, megválaszolásához.

Hétezer éve vezetjük a Föld-bolygó lakosságát. Legjobb tudásunknak megfelelően próbáltuk meg mindig fenntartani a rendet, a társadalom működőképességét, átmenteni a civilizációs vívmányokat időről-időre. Sokszor voltak nagyon nehéz időszakaink...

– „Nehéz időszakaik” voltak... tényleg!?? Na, ne mondja! – csattant fel Dave, és a golyóstollát a falhoz vágta. – Szeretné sajátlatni magát egy kicsit?! Vagy politikai blöffök halmazával akar megetetni bennünket, mint ahogy ezt tette hétezer év óta!

Esetleg egy kis dogma... média propaganda... mit szeretne!?? Minden gondolkodó ember tudta, hogy Önök léteznek... csak azt nem tudtuk, hogy hol!

Már értem... nagyon is jól értem! Mindig máshol... – állt fel ordítva Dave. És oda lépett Harry Donnald elé, egészen közel hajolt az arcához... Halkan, szinte csak sziszegve mondta. – Amíg mi évszázadokon keresztül dolgoztunk, olykor mint az állatok, rab-szolgaként, jobbágyként, gyári melósként, és számtalanszor a bő-rünket vittük a vásárra az önök által szervezett, piszkos, „kicsiny-ke” háborúcskáiban... addig azért „önöknek”... ott a „hídon” mindig sikerült valahogy a nagy jólétben tengetni az idejüket... ugye!?? Füstös kis kávézok és luxuséttermek hátsó szobáiban, exkluzív klubjaikban. Ha manapság elmegyek egy-egy kikötőbe, hát szép számmal látok magán yachtokat... Tudja... abból 100-120 millió dolláros fajtából! Bent, a kontinensek mélyén meg az ön-fenntartásukért, családjuk megélhetéséért dolgozó tömegek várják

napról-napra, hogy emelkedjen a „minimálbér” és sorsuk jobbra fordulhasson... – majd visszalépett a székéhez és leült.

– Dave! Nem biztos, hogy igazad van – mondta halk együttérzéssel Cathy. – Kérlek, hallgasd végig, mit szeretne mondani... – és odabújt Dave-hez. Fejét a vállára hajtotta...

– Megértem az indulatát! Megértem Önt, Scotty... de mégiscsak volt valamiféle rend a bolygón. Ha mindenkinek luxus-yachtja lenne, akkor ki végezné el a munkát?! Akár szellemi, akár fizikaiit?! Ezt el kell ismernie. Ha a civilizáció irányítását senki nem kísérelte volna meg, akkor mint a kőkorszaki törzsek, egymásnak estek volna az emberek a zsírosabb mamuthús-cafatokért! Három hónapon belül egymást falták volna fel... nyersen, mint a kannibálok!

Ezt akadályozta meg a „rendszer”... nevezzük emberi civilizációnak... Ha tetszik, ha nem a pénz tartja fönn. Az ember belement ebbe a nem túl bonyolult, bár a többség számára még ma sem érthető, pénz által fenntartott szabályozó rendszerbe. Biztosan lennének más alternatív megoldások is az emberi társadalmakon belüli rend fenntartására... Eddig csupán a pénzkiadás joga helyezett egyeseket – a középkorban a királyokat, főnemeseket – hatalmi pozíciókba... manapság érdekcsoportok által irányított – sőt létrehozott – kormányokkal végeztetik el mindezt a munkát.

Sőt, már ott tartunk, hogy egy filléres kis műanyag lapocskával – bankkártya a neve – felcsatlakozol egy gép által – amit ATM-nek nevezünk – egy, *a többség által teljességgel ellenőrizhetetlen*, nagy internetes hálóra, hálózatra, amit talán az összlakosság 0,1%-a lát át és irányít, hogy mást ne mondjak; üzemeltet...

Ma már fogalmad nincs arról, hogy vajon ki(k) a valódi üzemeltetői!? Tökéletes bújóhely... a világot valójában irányítók számára az ATM-ek mögé rejtőzni... Tulajdonképpen abszolút ismeretlen „valakik” látják minden lépésedet a rendszer által, miközben neked fogalmad sincs, hogy kik azok, akik a kártyád által szimbolizált bűvös számok segítségével meghatározzák, hogy te miképpen, milyen színvonalon, hogyan is élhetsz!!! Kiiktatják ezáltal a rend-

szer által a közvetlen lázadás esélyét, lehetőségét, ha a tömegek esetleg elégedetlenek lennének a sorsukkal vagy igazságtalannak tartanák azt. Neeem! Nincs már nagy francia forradalom... annak lehetősége elmúlt örökre! Törhetnek, zúzhatnak Párizsban hónapokig... és...??!

Már csak a valódi érdekcsoportok „bábuivá” silányodtak egyes nemzeti kormányok. Csak a tisztviselői maradtak, akiket a nép közvetlenül lát. Nekik tud nekirontani, ha végső elkeseredésében lázadni akar. A valódi érdekcsoport tagjait nem is látja, nem is tudja, hol vannak... ma már nem életbiztosítás kormánytagnak lenni. Csoda, hogy mielőbb szeretnék megszédni magukat az ebben a pozícióban lévők... bárhol a világon? Aztán meg hirtelen... nagyon gyorsan lelépni... Persze ők úgy mondják; csendben visszavonulni. A szervezett alvilág pedig éppen erre vár! Akkor pénzért már érdemes rámozdulniuk, amekkorát egy-egy politikus nómenklatúra elsikkasztott! Érti ugye, hogy mire gondolok... Nincs menekülés! Csak ők, az öltönyös „bábuk” ezzel nincsenek tisztában, amikor a közpénzekhez hozzányúlhatnak... Afrikában és egyéb primitív országokban... Hiszen ahol működik a jogrend, a fékek és ellensúlyok rendszere, ott ezt eleve képtelenség megtenni.

Az elosztási rendszerek... gyakorlatilag numerikus rendszerek, meztelen számok segítségével eldöntik, hogy a Föld-bolygó felszínének melyik részén élhetnek az emberek viszonylag jól, mely részén éljenek nyomorban... Szó nincs itt már valódi értékekről, manifesztálható tárgyakról, termékekről... Itt már teljesen *önkéntesen* határozzák meg, hogy kinek mekkora „szám” lehet a plasztikkártyája mögött... melyik nemzet, melyik állampolgárának mennyi lehet az átlagjövedelme! Ha sokat engednek meg, akkor megszerezhetsz mindent magadnak, amire szükséged van, sőt még olyan dolgokat is, amelyre nincs is szükséged... Míg akinek nincs elég szám a plasztik-kártyája „mögött”, az még jóformán enni sem tud eleget. Lázadni ez ellen a szofisztikált, jól, de nem tökéletesen kidolgozott rendszer ellen csakis egy másik, szintén virtuális rendszerrel tudsz... erre hozták volna létre a kripto-valutákat...

A nagy trükk ebben az egészben, hogy itt már nem csupán árut cserélsz pénzre és vissza, hanem pénzt cserélsz pénzre... Valakik ugyanis kitalálják az arányokat... valahol messze magas és még magasabb bank-székházaknak és hitelminősítő intézeteknek nevezett üveg-acél tornyokban, hogy tudniillik melyik pénz mennyi, hány darab másik pénzt ér! Kategóriákba fogják sorolni a „kabínodat”... aztán vagy jól jársz, vagy nem.

Melyikből kell többet adni egy másik pénzért és melyik pénzért lehet nagyon sok másik pénzt kapni... Venezuela fürdik az olajban és két kilogramm Bolívar nevű papírpénzt kell adni egyetlen amerikai dollárért... Lator állam! Nem tud beilleszkedni ebbe a rendszerbe, ezért bűnhődik...

Ez már olyan rendszer, amellyel ki lehet szivattyúzni országokból nagy mennyiségű pénzeket. Valójában nem egyebeket, mint „pénz-számokat”... és lerakni valahol, valamely nagy „szám-adat-bankokban”... Londonban, New Yorkban... Hongkongban, Frankfurtban... stb. Számok vannak! A „pénz” szót lassan elfelejtheted...

Más „fejletlen” országokban nem engednek kialakítani ilyen pénz-, azaz „számlerakó”, „szám-elraktározó” helyeket, ezért ott nincs pénzt szimbolizáló számhalmaz... tehát szegények maradnak. Akik meg kitalálták, hogy topográfiailag náluk legyen ez a számokat, azaz pénzt begyűjtő „szám-raktár – bankok” –, azok meg jól élhetnek!

Zsonglörködés, bűvészkedés a pénzkiadás, a pénznyomtatás jogával, illetve ma már a modern technika segítségével a számok birtoklásának lehetőségével... Becsapás az egész, mert ezzel a trükkel tartalak téged szegénységben, mert *te elhiszed* azt, hogy a számok által szimbolizált pénzek csakis nálam – azaz az én érdekcsoportomnál – lehetnek... pedig lehetnének nálad is! De buta vagy hozzá, hogy ezt megértsd, pláne hogy meg is szervezd! Persze a mostani üveg-acél tornyokban lakók sem örülnének ez irányú törekvésednek!

Hogy a számítógépes rendszerek mögött, amelyek a világpénzeket, sőt, a világ pénzeit tárolják, osztják és küldik egyik földrajzi helyről a másikra, tudjuk jól, hogy kik állnak, hogy kik vannak.

A számítástechnikusok, az üzemeltetők a rendszergazdák... de hát ők csak az üzemeltetők... akik a technikát, a rendszert, azaz a társadalmi rendszert szimbolizáló technikába rejtett szám-arányokat üzemeltetik, gondozzák, ápolják...

Az igazi kérdés az, hogy valójában ők kitől, kiktől milyen személyektől, azaz érdekcsoportoktól kapják a munkahelyeiket, azt hogy ők lehetnek egyáltalán a számokat rejtő eszközök gondozói! Nos, ezek a személyek, akik „üzemeltetik” a számítástechnikusok által a rendszert, a nagy-nagy rendszert, ők a világ valódi urai! A világ irányítása ezen számok felhasználásával zajlik... már jó régóta. Ez mai korunk nagyon rövid és lényegi vázlata.

– Látod, Dave! Végül is őszintén elmondta és feltárta – mondta Cathy.

– Sőt! A dolog kulcsa a „zérus összegű” társadalomirányítás! Ha gondolják, még erre is „megtanítom” Önöket... – folytatta Harry Donald. – Ugyanis a „Föld-jármű” parancsnoki hídja arra törekszik, hogy ennek a nagyon fontos eszköznek – a pénznek – ne legyen se plusz, se pedig mínusz szaldója... összmennyiségét tekintve a Föld-bolygón! Ez nagyon fontos szempont. Ezért van az, ha valamely fejlettebb részén a Földnek még tovább növekszik a fogyasztás és ezáltal az életszínvonal... akkor a Föld valamely más régiójában csökkenni fog! Amikor az egyik „kabinban” kiharcolják maguknak a magasabb életszínvonalat... ami persze magasabb jövedelmet igényel, akkor – figyeljék meg – valahol hirtelen ki fog törni egy helyi „háborúcska”... amit persze majd szegénység fog követni. Ja, kérem, a könyvelés komoly dolog, pláne világszinten...! Komolyabb, mint azt hinnék... Értik, ugye?!?

A pénz mennyiségének kontrollálatlan növekedése ugyanis irányító-eszköz szerepének hatékonyságát venné el!

Az irányítás lehetőségét gyengítené, azt rombolná le. Az pedig civilizációs összeomláshoz vezet... Irány a kőkorszak nyers mamuthúsért folyó öldöklő, küzdelmes világa!

Hiszen ha mindenkinek sok, sőt rengeteg van belőle, akkor már nincs rászorulva arra, hogy a „parancsnoki híd” adja neki... Ezáltal elveszíti szabályozó jellegét! Ezért nem engedhetjük, hogy túlságosan felszaporodjon... Irányíthatatlan, azaz irányítás nélküli Földbolygót pedig még elképzelni is szörnyű... lenne! Az emberek választhatnak: kőkorszak vagy belenyugszanak a jelenbe. Bár 1917-ben Szentpéterváron történt egy kísérlet ennek a rendszernek a megdöntésére... Később kiderült, hogy azt is Zürichből szervezték meg... azok, akik tízezer éve ülnek a „hídon”. Túl nagy „teher” lett volna Miklós cár vagyonát visszaszolgáltatni, amiből ő Észak-Velencéjét szerette volna felépíteni. Nem is élt 60-70 évnél tovább ez a „társadalmi kísérlet”... Ennyi volt a szerepe! Ha észrevették, manapság arrafelé is az oligarchák diktálnak! Bár ott még nincs lejátszva a „meccs”...

– Értem én, kedves Harry! – mondta most már sokkal higgadtan Dave. Majd némi iróniával szavaiban folytatta. – Vannak állatok az állatkertben és vannak emberek az ember-kertben... Eteetésük az előbbieknél TILOS! Az utóbbiaknak csakis szabályozott körülmények között lehetséges, ugye!? A szabályozás eszköze a PÉNZ! Ezzel az eszközzel nem csupán a táplálkozásodat tudják meghatározni, hanem az egész emberi életutadat is – tárta szét kezét, Dave és a többiek felé fordulva folytatta. – Ezért ez már sokkal nagyobb felelősség! Be tudják vele bizonyítani a tehetségesről, hogy ostoba és az ostobáról, hogy tehetséges... Politikai pártokat hoznak létre, amelyek által **idomítják** az emberek tömegeit. Lehet nekik drukkolni és lehet ellenük szitkozódni is. Ezáltal legalább egy ideig levezetődik a tömeg feszültsége. Ezen „pártok” tevékenysége által szabják meg, hogy mit szabad tenned és hogy mikor szabad tenned... mit szabad gondolnod és ebből mennyi az, amit el is mondatsz! Ezek a pártok, amelyeket a pénzt birtokló élcsoporthoz, érdekcsoportok hoznak létre saját maguk pozíciójának a meg-

őrzése érdekében, mondják meg számodra, hogy a társadalomban milyen helyet foglalhatsz el. Mi az, amit tenned kell és mi az, amit tilos megtenned! Ezek a pártok a pénz urainak kezében válnak a te „idomáraiddá”, kedves embertársam! Hiszen kormányokat alakítanak, törvényeket hoznak... és persze „irányítják a kabinod”... természetesen úgy, hogy az nekik legyen jó! Ha szépen azt csinálod, amit rád kényszerítettek, akkor majd kaphatsz „kockacukrot” vagy más jutalomfalatokat. De ezt soha sem sűrűn, csak nagyon ritkán, hogy tudd értékelni. Az emberek által alkotott és általuk társadalomnak nevezett csoportosulás a primitív horda egy kissé fejlettebb változata. Bár létezhetnek olyan társadalmak, amelyek nem érik el a horda fejlettségi szintjét sem. Strukturáltságuk *igazságtartalma* és működtetésük igen alacsony szinten van. A „társadalomnak” nevezett – valójában – hordán belül már egyes helyeken vannak vízvezetékek... amíg bizonyos időközönként le nem bombázzák azokat. Értem én azt is, higgye el, hogy miért teszik ezt... A pénz akkor ér valamit, ha mozog... tetszhalott állapotban értelmét veszíti ez az eszköz is. Csak akkor kel életre ismét, ha valaki „felcsiklandozza”! Nem régóta vannak légvezetékek, amelyek elektromos áram továbbítására alkalmasak ugyan, de ezért – képzelje csak el – fizetni kell, Tesla végakarata ellenére is! Ezzel az árammal bizonyos kisebb vagy nagyobb méretű eszközöket működtetnek, amelyeket az emberek igen gyakran gépeknek neveznek el. A munkájukért kapott pénzért vehetnek maguknak ilyen eszközöket. A többi pénzükön pedig áramot, hogy működjenek a csili-vili küttyüjeik, hiszen egyébként miért is vették volna meg őket!? Igen ám, de az áram árát én fogom megmondani nekik, miután küttyüjeik használatára idomítva, függővé tettem őket. Hasonló ez, mint a kábítószer. Rászoktatni őket, majd a működés kulcsa az áram... annak viszont én fogom meghatározni az árát.

Az emberszabású majmok eszközhasználatának pénz által szabályozott, némileg fejlettebb változata – mondta Dave. – Ezek az eszközök időleges használatra alkalmasak csupán. Így előre megtervezett módon kényszerítik rá az embert, hogy bizonyos időköz-

önként – újabb pénzüsszegekért – kicserélik majd azokat, még újabbakra... azt mondják nekik, hogy „korszerűbbekre”!

Jól kitervelt módon ezen eszközök használatára gondosan és alaposan – előre megfontolt szándékkal – rászoktatták őket. A divat-diktátorok és a reklámok bombázzák az agyukat rendesen... Így az ember azon eszközök használata nélkül nem tud a továbbiakban élni, amelyekre rászoktatták. Ha nem birtokolhatja azokat, akkor frusztrált érzései lesznek, rosszkedvű, szomorú, depresszióssá válik a hiányuktól... mert a szomszédnak van! Este pedig tovább bombázzák az agyát reklámokkal. Azaz csalják vissza tőle azt a sovány bért, amit a munkájáért kapott!

Értik?! Ki van ez találva.

Mivel az eszközök megszerzéséhez a pénz nélkülözhetetlen, ezért egymással hatalmas versenyt folytatnak a pénz – nevű köztes eszköz – birtoklásáért, hogy megszerzésével vágyaik eszközeit beszerezhessék, azaz birtokolhassák kedvenc kütyüjeiket. Ilyenek például: Tv, mobiltelefon, mosógép, autó... stb. Mindig és mindig újabb kütyükre szoktatják rá őket, ezért ádáz harcot folytatnak a pénz nevű eszköz birtoklásáért. Eközben észre sem veszik, hogy ezen függőségük miatt dolgoztathatók. Járt már állatkertben, ahol a majomketrecbe beadtak egy kis zsebtükröt? – fordult Donnald felé. – Innen már csupán egy lépés megtanítani, hogy csak akkor kapja meg a tükröt, ha hoz banánt a fáról... Érti, hogy mire gondolok!?

Sajnos ma már sokan – cinikus módon – ezt tartják „fejlődésnek”. S belőlük fokozatosan kihál az erkölcs, segítő szándék, szeretet... a nagy többség számára semmilyen jelentéssel nem bír már ez a fogalom-rendszer... Ezekért az „érzésekért” cserébe – ugyanis – semmilyen kütyüt nem kapnak, ezért számukra fokozatosan értéktelenné válnak, használhatatlanná ezek a fogalmak. Elveszítik túlzott anyagiasság szemléletük miatt a „csereérték” szerepét... Szomorú!

Ezen érzések tanulással lennének számukra elsajátíthatók, ám ilyen irányban tanulni csak nagyon kicsinyke hányaduk hajlandó.

Vagy nem érdekli őket, vagy nem marad idejük a pénzért folyó versenyben arra, hogy tanuljanak. Egyre inkább nem „trendi”!

Ezáltal a nagy többség nem tanítható! Becseréli értelmét és munkaerejét pénzre, amiért olyan kütyüket kaphat, amire gondosan rászoktatták.

Megfigyelhető azonban, hogy a pénzért folytatott versenyben automatikusan és rendkívüli gyorsasággal alakulnak ki bennük az előbbiekkal teljesen ellentétes viselkedési formáik. Nevezetesen: önzés, irigység, hazugság, a csalás képessége, mohóság, mértéktelenség...

A pozitív érzésekkel bíró és kisebbségben lévő egyedek emiatt nagyon szenvednek ebben az „emberi társadalomban”, amelyet Önök ilyenre „építettek”! – nézett Harry szemébe Dave. – Ez a jelenleg társadalomnak nevezett csoportosulás, a horda színvonalát nem nagyon haladja meg. Az emberi társadalomban is kialakul az alfa-hím szerep...! Legalábbis egyes egyedek azt gondolják magukról, hogy azok! Ezt szintén bizonyos tárgyak birtoklásával kísérelik meg kifejezni. Úgymint autó, ház, lakás, ruházat... Külsőségek!

Nem mindegy, hogy milyen típus, nem mindegy, hogy milyen divatcég terméke...! Ostobaság, ugye!? Ezek a tárgyak időlegesen képesek birtoklójukkal elhitetni, hogy ő éppen most „alfa-hím” szerepben pompázik egy adott közösségben, és ezáltal lenézi embertársait, sőt, megkísérel uralkodni fölöttük. Úgy gondolja – tévesen – hogy saját „pompája” feljogosítja minderre. „Sütkérezetek ragyogásomban!”, mint ahogyan ezt egy remek rajzfilm szövege pompásan ki is fejezi. Persze kis idő múlva ezek a tárgyak elveszítik különleges jelentéstartalmukat, és akkor birtoklásuk már inkább nevetségessé teszi birtokosukat.

Tudja, Harry, szerintem sokkal inkább a komédia és a paranoia kategóriába tartozik mindaz, ami jelenleg a világírányítás című szatírában folyik... Itt, ezen a sokkal jobb sorsra érdemes bolygón!

– Ez lehet, hogy nem egyéb, mint erős túlzás... – próbált szóhoz jutni Harry.

– Igen...!?? Erős túlzásnak tartja...?! – kérdezett vissza Dave gúnyosan. – Nos, kedves Harry... Ha tükörbe néz, vajon „valóban” lát-e?! Vagy csak egy arcot...? Érti-e, hogy ki is ön valójában? Honnan érkezett és merre tart...? Látja-e a könnycseppekben a molekulát... vagy az atomot, amely éppen agyában kvantál? Ki is ön valójában... és mi célból létezik? Mert ha mindezt nem érti, s még a kérdést sem képes értelmezni, s inkább remegve rohan el önmagáról szóló ártatlan kérdések elől, akkor ön már soha nem lesz több annál, amit álmosan este vagy reggel a tükörben lát... Csupán egy „szkafander”, amelynek nem sikerült életútja során – ha megválaszolni nem is, de legalább feltenni ezeket a kérdéseket önmagának. Addig azért nem jutott el. Tudja, vannak olyanok, akik akkor sem képesek egy országot, „kabint” sikeresen irányítani, ha álruhában vannak! Ugye érti, hogy mire gondolok!?? Tudnék ilyen „kabin” neveket felsorolni bőségesen. Tudja, vannak olyanok, akik minden áron hatalomra akarnak jutni, s miután megkaparintották, utána azonnal visszaélnék vele! Tisztában vagyok azzal is, hogy nagyon komoly társadalom-pszichológiai alapjai vannak az ilyen fajta irányítási technikának. S, ennek igazi virtuóz „karmesterei” találhatók meg azon a bizonyos „hídon”. Kitűnően alkalmazzák azt a kettősséget, amely az ember gyarlóságára épül. Hiszen minden „kabinlakónak” rosszabb kabinfőnökei vannak, mint amilyent valójában érdemelnének... együgyűségük ellenére is. Ez azért van így, mert a nép legprimitívebb, legtanulatlanabb része mindig bűnöző hajlamú karrieristákra szavaz. Minél tanulatlanabb valaki, annál könnyebben befolyásolható. Tudják ezt jól a hatalom megszerzésére törekvő mi „kis karrieristáink” is. A legképzetlenebb néptömegeket hazugságok révén mindig képesek a maguk oldalára állítani. Mi lett volna, ha a nép Barabást kiáltott volna és nem Jézus nevét...?! Mi lett volna, ha a nép nem Hitlert emeli magasba... és mi lett volna, ha a nép nem szavaz a Brexitre... Igen! Pontosan! Egészen más lett volna a világ. A „tömeg-ember” mindig rosszul dönt. Tudatlan és befolyásolt állapotban nem is lehet másképpen dönteni. Tudja ezt ön nagyon jól. A másik lélektani háttere a tö-

megek irányíthatóságának nem egyéb, mint az *emberi kényelem*! A restség! Nem véletlenül a főbűnök egyike... Az ember ugyanis – evolúciós szempontból – egy kényelemre szoktatott „állat”. A kényelmet pedig egy bizonyos eszköz megszerzése által tudja elérni. Igen! Kitalálta... ez az eszköz a *pénz*. Így hát nekilát a pénz *mindenáron történő megszerzésének*. Hiszen általa tud magának kényelmet vásárolni. Igaz!? S, amennyiben „idomárjaik” tudják ezt jól... így már nem lesz nehéz dolguk. Az állatvilágban nincs kényelem. De az ember kiemelkedett onnan, ugye!? A baj csak ott van, hogy ennek a „varázseszköznek” a megszerzési módszerei még az állatvilágban gyökereznek. Ravaszság, gyorsaság, kitartás és az erő alkalmazása bizony sokat segíthetnek ennek a „bűvös eszköznek” a megszerzésében. A pénz birtoklásáért ma már szinte mindenre képes. Az állatokat nem tudták rászoktatni a kényelemre, legalább is nem akkora mértékben, mint az embert. Így hát azokat felhasználják és tenyésztik. Az igazi gond az, hogy erre a társadalom-lélektani összefüggésre – már több ezer évvel ezelőtt – rájött egy nagyon okos kis csapat. Megértette, ha ő kezelheti a világ-pénzt, akkor ezáltal uralhatja az emberek tömegeit is! Az összes „kabint” vagy legalábbis nagy többségét. A pénz-nyomtatás jogán! S a civilizációnk, emberi társadalmunk történelmét végigkíséri – ha elismerjük, ha nem – a pénz-nyomtatás jogáért folytatott kíméletlen harc. Emberéleteket és egész nemzeteket sem kímélve. Úgy tűnik, hogy a pénz fogságában vergődik a bolygó-lakó ember. Ráadásul az össz-létszámunkhoz képest egy maroknyi csoport birtokolja. Ők azok, akik meghatározzák ennek az eszköznek az elosztási szabályait, viszonyait. Ezáltal pedig – kedves barátaim – nem kevesebbet tesznek, mint ők írják a történelmet! Emberi civilizációnk történelmét. Ez az, amiért az emberek tömegei nem értik, hogy miképpen működik a világ. Hogyan is értenék, ha mindezzel nincsenek tisztában!?! Miképpen lehet egy „kabint” hatékonyan vezetni a benne élők boldogulását szolgálva, ha mindezzel a folyammal valaki nincsen tisztában? – rogyott vissza székébe Dave.

– Hmm... talán nem is cél, hogy a „kabinvezetők” mindezzel tisztában legyenek... – mondta, szinte csak saját magának Mc Kingley professzor.

Harry Donnald nagyot és mélyet sóhajtott. Egy kicsit kivárt. A szeme sarkából Dave-re pillantott... Tudta, hogy most hagynia kell Dave-et, hogy kibeszélje magából a feszültséget, hiszen óriási mennyiségű, megdöbbentő információt kell feldolgoznia... majd lecsendesedve folytatta.

– Lloyd professzor tegnapi ismertetőjét követően, ma Turner professzor előadását hallgathatták végig. Önök négyen tudatos kiválasztásunk eredményeképpen vannak itt. A helyzet súlyosságát világosan értik. Önök bölcs, tanult emberek... Egy asztrofizikus, egy hidrogeológus, egy pszichológus doktor és egy biztonsági kiképzésen átesett profi történész tanár... Ismét mélyet sóhajtott, és nagyon halk hangon folytatta.

– Jogukban áll természetesen nemet mondani. Mi mégis szeretnénk megkérni Önöket...

– Vállalom...! – vágott Donnald szavába Cala halk, de nagyon határozott hangja. Mozdulatlanul ült, és mereven bámulta összekulcsolt kezeit, amelyeket az asztal üveglapján pihentetett. Fel sem pillantott. A többieket hirtelen érte ez a mondat. Megdöbbenve ültek.

– No, de mit... – kérdezte meglepődve Mc Kingley professzor. – Kedvesem, ne hamarkodjon el semmit, hiszen még...

Cala továbbra is csak összekulcsolt kezeit bámulta. Mintha nem is hallaná Mc Kingley szavait.

Harry Donnald némán figyelte Cala arcát, majd megértően bólintott. Ismét sóhajtott... tekintetét felemelte... néhány másodpercnyi kínos csend után behunyta szemeit és folytatta. – Köszönöm Önnek, Cala. Bevallom, nem reméltem, hogy Ön lesz az első, aki ilyen gyorsan meg fogja érteni...

– No, de hát mit!? – mondta hangját kissé felemelve Mc Kingley professzor. – Az Istenért, ne beszéljenek már rébuszokban!

Cala továbbra is saját kezeit bámulta, immáron látszott rajta, hogy sokkal nyugodtabb a tekintete. Mintha megszűnt volna számára a külvilág. Gondolatai nagyon messze járhattak.

– Arról van szó, professzor úr – folytatta Harry Donnald –, hogy meg szeretnénk Önöket kérni, hogy vállaljanak el egy... egy küldetést.

– Küldetést...!?! – mondta némi indulattal a hangjában a professzor. Látszott rajta, hogy még egyáltalán nem érti, hogy miről van szó. Mélyen előre dőlt az asztal fölé, és kezeit összekulcsolva várakozóan nézett Harry Donnaldra.

– Igen, professzor úr! Szeretnénk, ha elvállalnának egy feladatot. Mint ahogyan mondtam is, jogukban áll nemet mondani. De úgy látom, Cala már nem fog...

– Mégis... megtudhatnánk, hogy miről van szó!? – folytatta most már sokkal nyugodtabb hangon a professzor.

– Nem! Ugye ezt nem gondolja komolyan... „kedves” Harry Donnald?! – kérdezte most Dave Mc Kingley szavába vágva. És ő is mereven Donnald-ra szegezte tekintetét.

– Na, neee...! Itt mindenki megőrült?! Isten bizony, semmit nem értek. Nem beszélnének kissé világosabban?! – tárta szét kezeit Mc Kingley professzor.

– Nézze, professzor úr! Könyörült meg szemmel láthatóan Harry Donnald, a professzoron, és türelmes, halk hangon kezdte elmagyarázni.

– Önök megismerkedhettek Turner úr előadásában jelenlegi kutatási eredményeinkkel. Arra a részre gondoljon, ahol azt magyarázta el Önöknek, hogy miképpen lenne lehetséges a másik, nagy sebességű térrészbe átjutni. Az állatkísérletek ezidáig sikeresek voltak... Nézze, úgy gondoljuk, hogy ott, a fénysebességen túl... lakozik egyfajta „értelem”, amely bölcsebb... sokkal bölcsebb, mint mi vagyunk itt „lent”, az óvodában illetve iskolában. Ha figyelt, akkor pontosan tudja; Ők „nevelnek” minket. Segítséget remélünk Tőle vagy Tőlük...!

Ezek a bolygót érintő gondok már messze meghaladják a mi emberi erőnket, a mi ismereteinkből adódó lehetőségeket. Hallhatók! Minden oldalról megvizsgáltuk... A mi erőnk már kevés... Tudatlanok vagyunk még hozzá. Igen! Elrontottunk valamit... vagy nem is tudom... belenyúltunk valamibe, amibe nem kellett volna...!

Földi életünk a lélek bölcsődéje. Itt tud kialakulni az érzelem és az értelem intelligenciája! Minden egyes emberben más és más szinten. Az életünk az érzelem és az értelem kialakulásának lehetőségét biztosítja számunkra! Gondoljon bele, ha Ön nem élne, akkor ez a két nagyszerű, ám megfoghatatlan, anyagtalan entitás nem jöhetne létre.

Összemocskoltuk a „tantermünket”, tönkretettük a „légkondit”... és ennek irtózatoss következményei lesznek, hiszen látjuk, érezzük, tapasztaljuk, miként jönnek hozzánk vissza milliószámra az utódaink! A „felsőbb osztályokból”, hogy folytassam ezzel a hasonlattal... Már nem férünk el a saját tantermünkben! Ez a „rombolásunk” az egész „iskolát érintette”... És most a másik „osztálytermekből” is mindenki hozzánk szeretne vissza jönni! Mert nálunk még van virág, zöld fű és kék az ég... Mélyeket szippanthatunk a friss levegőből, már nekünk sem adatik ez meg mindenhol! Zsúfolttá válik a „mi termünk”... pedig még jönnének... Érti? Igen jól képzett hírszerző szerveink ezt észlelték, és higgye el nekem, hogy őszintén megdöbbenve álltak a jelenség előtt. Hiszen hazudnék, ha azt mondanám, hogy értik, értjük ezt a jelenséget. Az utódaink menekülnek vissza... valahonnan a jövőből, mihozzánk.

És mi nem tudjuk kezelni ezt a helyzetet. Nagyon súlyos következményei lettek a túlnépesedésnek és főleg annak, hogy átgondolatlanul kezdtük el használni a bolygónkat.

Igenis... kicsik vagyunk, értetlenek... nagyon sokan közülünk. De tanulni szeretnénk. Megbántuk mindazt, amit örült módon tettünk az „osztálytermünkkel”... Érti!??

– Azt hiszem, most már sokkal tisztábban értem, mint néhány perccel ezt megelőzően – bólogatott sűrű, apró fejmozdulatokkal a professzor is. – Értem... azt hiszem, nagyon jól értem. És most

szeretnének a csintalan hét és fél milliárdos létszámú osztályból küldöttséget szervezni a „tanáriba”, hogy tanácsot és segítséget kérjenek az osztályterem rendbetételéhez, újjá tételéhez, „kifestéséhez”, no és persze a légkondi megjavításához... Hát persze, hogy értem. És szeretnék, ha szólánk az „igazgató néninek... bácsinak” hogy már nem férünk a még élhető tantermünkben!! Segítséget szeretnénk kérni... valakiktől, akiről nem is tudjuk, hogy léteznek-e!

– De jó okunk van feltételezni, hogy léteznek... létezik... – mondta Mr. Donnald, majd folytatta. – Négy nagyon fontos dologban szeretnénk segítséget kapni; a túlnépesedés óriási méreteket kezd ölteni, egy „körmönfont” ok... a nem megfelelően felhasznált találmány miatt... a felmelegedést a túlnépesedett lakosság túlfogyasztása okozza... Ez a felmelegedés kritikus állapotba fogja hozni – rövid időn belül – az egészséges ivóvíz-ellátási rendszereinket! És a negyedik... ezen érdekeink érvényesítéséhez sajnos egyes országok számára rendelkezésre állnak atomfegyverek... Ez még sokkal nehezebbé teszi bármilyen konfliktus megoldását... Ezen végzetes eszközrendszerek meggondolatlan cselekedetre ösztönözhetnek egyes végsőig kétségbe esett nemzeteket.

– És erre szemeltek ki bennünket, négyönket... – mondta a professzor belenyugvóan, és ő is csendesen, maga elé révedve elgondolkodott. Néhány másodperc múlva, hirtelen Cala-ra nézett, aki még mindig rezzenéstelen arccal ült, összekulcsolt kezeivel az asztalon. A professzor óvatos, finom mozdulattal Cala összekulcsolt kezeire tette a saját kezét és halkán megszólalt.

– De hiszen te... te tudtad ezt... Te előbb megértetted, mint én... szégyellem... és... és vállalod?!? – csóválta hitetlenkedve a fejét Mc Kingley professzor.

– Mi mást tehetnék, John? Gondolj csak bele! Egyáltalán nem véletlen, hogy MI négyen vagyunk itt! Úgy értem, hogy valami miatt ránk esett a választás. Talán – ha jól belegondolok – nem is „itt” dőlt ez el... igazán!?? Gondolj csak a retrokauzalitásra... vagy a dekoherenciára... tudod, amikor a kvantum állapotú részecske

„kinyomtatja” önmagát... Így lép interakcióba a makro-világ klasz-szikus fizikája által fenntartott és mozgatott tárgyakkal... Ha képes vagy tovább gondolni... az is lehet, hogy már várnak „odaát”.

Segítenünk kell! Fel se merül bennem, hogy másképpen dönt-sek.

A professzor némán, megértően bólogatott.

– Még csak annyit szeretnék elmondani Önöknek, mielőtt döntésüket meghozzák, hogy történelmünk, az emberi történelem néha maga a legnagyobb hazárdjátékos! Olykor mindent kockára tesz! Az a ma még kérdőjeles lap... néhány röpké éven belül mindenki számára láthatóvá válik. Lesznek, akik „besokallnak”, lesznek, akik kevésnek bizonyulnak ahhoz, hogy nyerjenek, és higgyék el, lesznek nyertesek is...

Ám ez a történelem nevű „fickó” mindannyiukat hátra fogja hagyni... a győztest, a veszteseket, a közömbösöket... egyaránt. S megy, siet... halad tovább és már a következő napon osztja is a történelem új lapjait! Csak remélni tudjuk, hogy az a bizonyos számunkra megmaradt egyetlen esély... egyetlen lap... nem lesz „cinkes”!

Csend volt a kis teremben. Végtelen nagy csend...

– A technikájáról megtudhatunk valamit? – kérdezte Dave halk hangon, szinte révült tekintettel.

– Hogyne! Nagyon egyszerű. Turner úr a lényegét már elmondta – válaszolt Harry, és kissé megváltozott, határozottabb hangon folytatta. – Szeretném megkérni James Nickols urat, hogy hagyjon most magunkra néhány percre... kérem!

James felállt foteljéből, és halk léptekkel elhagyta a szobát.

– Ennyire bizalmas? – kérdezte Dave.

– Nézze, James remek szakember, de vannak azok a szintek, amelyeken jobb óvatosnak lenni...

– Tudom! – mosolyodott el Dave. – Vannak olyan helyzetek, amelyekben már magunkban sem bízhatunk... ezt jól megtanították nekem Bethesdában! És ilyenkor már csak azokban bízhatunk... – gondolkodott el Dave. – Nos, csak... csak azokban bízhatunk,

akikhez, vagy akihez Ön, Önök most küldeni szeretnék a mi kis csapatunkat...

– Így igaz, Dave – mondta Harry. – A technika nem egyéb, mint ott van az az ajtó – nyomott meg egy gombot, a kezében ezidáig szinte észrevétlenül tartott kis eszközön, és kinyílt egy ajtó a kis terem hátsó falánál – amelyen ha úgy döntenek, elindulnak egy nemes feladattal felvértezve. És van egy másik ajtó – mutatott arra az ajtóra, amelyen James az imént kilépett, amelyen Önök ide bejöttek... és amennyiben úgy döntenek, hogy nem vállalják, akkor szabadon távozhatnak. Vissza abba a világba, amelyről már mindent tudnak...

– Abban az esetben, ha nem vállaljuk? – kérdezte Dave.

– Igen!

– Mondja, nem félnek, hogy valakinek, sajtónak, médiának elmeséljük mindazt, amit itt két nap alatt hallottunk? – Nézett Dave, Mr. Donald arcába.

– Ugyan! Ki hinné mindezt el Önöknek?! A média egyébként is a mienk! Senki nem venné Önöket komolyan! És egyébként is, mire mennének vele? Min segítene az? Ebben a helyzetben... nem lenne bölcs megoldás.

– Azt hiszem, igaza van, Harry – mondta megnyugodva Dave.

– Nos... – nyomott meg egy, az asztal élébe beépített kis gombocskát Harry... Egy vetítő projektor ereszkedett le a mennyezetről, és egy klaviatúra virtuális képe jelent meg Harry előtt az üveglappal letakart asztalon. Az érintógombokat kezdte el nyomogatni ujjaival. Kisvártatva egy film kezdett peregni a szemben lévő falon, az imént kinyílt ajtó mellett.

– A filmen, amint látják – mondta Harry – az a berendezés látható, illetve az a helyiség, amelyben a „szkenner” került elhelyezésre. Mi csak így nevezzük... egyszerűen szkennernek.

– De hisz ez olyan, mint egy MR gép a kórházakban – mondta Cathy.

– Igen! Nagyon hasonló. Csak kissé más a funkciója. Bár az alap működési elve talán nem is olyan sokban tér el... Ez a gép

képes leszkenne az adott személy központi idegrendszerének, az emberi agyat alkotó több millió neuronnak, az összes szinapszishoz az elektromos „kapcsolási rajzát”. Ha pszichológus lennék, akkor azt mondanám, hogy ebben a „kapcsolási rajzban” található az adott ember „személyisége”.

Ha filozófus lennék, akkor pedig mélyebben fogalmaznék, és azt mondanám, hogy az adott *személy tudatát* szkenneli le a gép.

A mai korban használt és általam most itt metaforaként kifejezett számítógépes szkenneléstől egy lényeges tulajdonságban azonban eltér. Ez a berendezés nem lemásolja, hanem „megragadja”, mintegy kiemeli ezt a mindennél bonyolultabb „elektromos kapcsolási rajzot” a koponyából anélkül, hogy a test, a „szkafander” bárminemű sérülést szenvedne. Lényegében úgy kell elképzelniük, hogy mágneses erőterek segítségével történik mindez a folyamat! És rendkívül óvatosan egy szupravezető környezetbe helyezi, amelyben csak és kizárólag erőterek között lesz mozgatható. Semmi mechanikai érintkezés... tehát nem a legendás 1,1 fokkal elcsúsztatott grafén rács, hanem *erőtér*...

– Azaz innentől kezdve már többé nem érintkezhet az „anyagi világgal” – mondta Cala.

– Lényegében igen! Hiszen amilyen gyorsan lehetséges, áthelyezi a gyorsítóba... amelyben megkezdődik a sebesség növelése. A gyorsítás szintén kifinomult, finomhangolású elektromágneses erőterek között... történik. A többit már tudják.

– Az egér és a csimpánz... – mondta Dave.

A falon még látszottak a képek, amint egy helyiséget mutatott be, amelynek közepén ott volt a „szkenner” gép. Már senki se figyelt oda. A négy ember magába merülve gondolkodott. Révült tekinteteik valahol messze, leírhatatlanul messzire jártak. Talán egy egész könyvsorozatot lehetett volna írni mindarról, amit most ők négyen végig gondoltak és ezekben a pillanatokban átéltek. Talán az életük bizonyos momentumai jelentek meg előttük, talán szeretteik arca, talán az elképzelt jövő titokzatos „világa”... Talán a felgyorsult térrész, ahová küldeni szeretnék őket...

Harry Donald hangja törte meg ezt az időtlen csendet. Talán egy, vagy... talán tíz perc telhetett így el. Mindenesetre a film már nem látszott a falon. És a kivetítő projektor sem lógott már be a mennyezetről.

– Nos, itt van ez a műanyag doboz – mutatott az asztal közepére. – Van rajta egy keskeny nyílás. Önöknél ott vannak a tollak, és itt van néhány kicsinyke papírlap. Tisztelettel szeretném megkérni Önöket, hogy ha vállalják ezt a küldetést, ezt a feladatot, akkor írják rá a cédulára a keresztnévüket vagy teljes nevüket – ez lényegében mindegy. Aki Önök közül nem szeretne részt venni ebben a küldetésben, és nem vállalja, kérem az is dobja be a papírdarabot a dobozba, de ne írja rá a nevét. Ne írjon rá semmit. Csak úgy üresen...

Ezt mi így tartjuk korrektnek. Ha bedobták a dobozba a cédulát nyugodtan kisétálhatnak a folyosóra. Nagyon szép itt szemben a rózsakert. De ha kérhetem, ne menjenek messzire. Én 20 perc múlva visszajövök. Köszönöm! – és ezzel kiment a kis helyiségből.

– Most már az „ÚR” kezében vagyunk – mondta O’Brien, és mereven nézte az üvegfalat, amelyen túl a négy ember mozdulatlanul ült. – Üljön le, Harry, szép munka volt! Hála az „ÚR”-nek, túl vagyunk rajta. Minden tervszerűen történt. Ennél többet mi már nem tehetünk. Hogy látja, Harry? – fordult az idős úriember az időközben a mellette lévő fotelba lehuppanó Harry-hez. Harry is a szobában lévőket figyelte és közben halkan... suttogva mondta. – El fogják vállalni!

– Biztos ebben?

– Nem mindenkiben vagyok bizonyos, de ez maradjon az én titkom.

– Dave...?

– Á, dehogy! Ő temperamentumos, az kétségtelen, de nem hülye! Nagyon értelmes és – higgye el O’Brien – igaza is van! Gondolja csak el... Kapott egy feladatot, hogy hozza ki Iránból a professzort. Ennek remekül eleget is tett. És két napja hurcoljuk őket a

világban. Most pedig olyan információmennyiséget kaptak... az információ minőségéről nem is beszélve...

– Nem minden ember lenne képes arra, hogy egyáltalán feldolgozza. Nekik meg ráadásul dönteniük is kell.

– Igen! Megdöbbenően új dolgokról... átlagember lehetséges, hogy feldolgozni sem lenne képes. Nekik pedig korrektül fel kell dolgozniuk, hogy dönteni tudjanak. Nem, miatta nem aggódom. Lenyugszik, megérti... és dönteni fog.

– Mc Kingley?

– Ugyan! Mc Kingley zseniális tudós... nagyon jó ember! Ő menni fog Cala után.

– Akkor csak Cathy... maradt!??

– Pontosan! Egyszerűen megjósolhatatlan, hogy miként fog dönteni. Pszichológus doktor... El sem tudom képzelni, mi minden járhat a fejében. A döntő momentum pedig a szíve alatt van... ott hordja... Ő ennek figyelembe vételével fog dönteni!

– Kétségtelenül bizarr helyzet. De, nézze csak... – mutatott O'Brien az üvegfalon túli szoba felé. Cala írt a papírra és bedobta... majd kísértelt a folyosóra. Odalépett az udvar felé néző üvegfal elé – a biztonsági kamerákon át lehetett követni – két kezét farmernadrágjának a zsebébe dugta. Csak állt és nézte a kertet... a rózsákat.

– Biztos voltam benne. Ő nagyon okos... Ráadásul kvantumtechnológia... Kedvenc témája... Ha valaki érti, akkor ő igen...

– Mc Kingley... nézze, ő is! – mutatott O'Brien a professzorra.

– Bedobta... és Cala után ment, ki a folyosóra. Ugye mondtam!

– Két emberünk már van... legalábbis nagyon remélem.

– Nézze csak! Dave megfogta Cathy kezét.

– De nem beszélnek!

– Nézik egymást...

– Istenem! Nem lehet könnyű...

– Dave is ír! Bedobja... és... és odalép az ajtóhoz, megáll...

– Visszanézett Cathy-re... hosszasan.

– És ő is kiment a folyosóra.

- Már csak Cathy maradt... egyedül. Mozdulatlanul ül.
- Ha nem vállalná... akkor féltő, hogy borul az egész terv.
- Akkor új forgatókönyv kell.
- Csak minden nap számít... hiszen tudja, Pakisztánból és Indiából heves összecsapásokról jött hír... nagyon gyorsan fogy a víz.
- A forrásvidékek...?
- Plusz a járványok...
- Értem. Mi újság a Fermi Lab-ben, Chicago-ban?
- Nem értik még a kvantum „ritmust”. Azt már tudják, hogy valójában ez csupán egy virtuális játéka a részecskéknak... mármint velünk... Egyel magasabb dimenzióban modellezték le a kvantum-jelenlétet... és kiderült, hogy csak számunkra, mintegy virtuálisan jelenik meg kvantumokban a részecskék spin-„világa”! Valójában folyamatos... nagyon is folyamatos a jelenlétük... azok bizony „ott” vannak és állandóan.
- Tehát mégiscsak... forognak a tengelyük körül! Csak mi vagyunk egyel alacsonyabb dimenzióban ahhoz, hogy valójában lássuk őket, hogy „hová” forognak „ki”, mielőtt ismét láthatnánk őket. Így csak virtuális volt ezidáig a „kvantum” észlelésük lehetősége... valójában nagyon is folyamatos a jelenlétük! Az a bizonyos plusz egy dimenzió!
- Igen! Úgy kell elképzelnie Harry, mintha egy cérnára ragasztana egy papírból kivágott, szabályos, kör alakú mértani idomot. A cérna középső részére. Most fogja meg a cérnát mindkét végén, és pörgetse meg a papírkört, azaz sodorja ujjai között a cérnát úgy, hogy a ráragasztott papírkör forogni kezdjen. Most, ha lassan csinálja, akkor tisztán látszik, hogy eltűnik az Ön szeme elől, amikor az „élével” fordul Ön felé. Ekkor hisszük mi azt, hogy „eltűnt”... amikor tovább fordul, akkor kezdjük látni teljes kör alakjában...
- Ezt éltük mi meg ezidáig kvantumként!
- Így igaz.
- Ez biztos?
- Igen! Kísérleti fizikusok levezették... Így valójában a matematikusainknak lett könnyebb dolga. Hiszen ez nem egyéb, mint egy

hullám-„generátor”... hullámként pedig sokkal könnyebb bánni vele. Igaz, hogy sokkal érzékenyebb, finomabb műszerek kellenek, de rezonancia... hullám... függvény...!

- Szegény Schrödinger...
- Mégis csak halott a macskája...
- Vagy éppen az ellenkezője! Örökéletű...! Dimenzió kérdése...
- Erről van szó! Fénysebességen a $\text{Time}=0$... már Einstein óta!
- Nézze csak!

Cathy leborult az asztalra. Fejét a karján nyugtatta. Majd felállt, lassan odasétált a szoba hátsó ajtajához, ami még mindig nyitva volt. Megállt... benézett... majd visszalépett. Odament az asztalhoz...

- Na... most dől el...
- Mindannyiunk sorsa!
- Ír!! Harry... Cathy ír! Azaz nem üresen dobja be...
- És... és lassan gondosan összehajtja. Nyúl a doboz felé.
- Neem... – suttogta O’Brien. Visszavette. Simogatja a papírt...
- A hasára tette! Érti már, O’Brien...!??

Cathy behuntya a szemét.

– Öt hónapja történt a felvillanás... a petesejtben... az enzimek behatolásakor. Öt hónapja készül... készítik a „szkafandert”... valakinek! Odaátrol „itt”...!

– Valószínű, hogy csak a „szkafit” viszi vissza... Elképesztő! Vajon ő tudja-e? Megérti-e? Helyes következtetést tud-e levonni?! Ha beleegyeznek, van esélye, hogy találkozhat „azzal”, akinek készül! Ez az, amit a mai kor embereinek nagy része képtelen lenne felfogni... Neki pedig nem csupán felfognia kell, hanem feldolgozni is, hogy helyesen dönthessen.

Valószínű, az átlagemberek beleőrülnének... „Scully”... De sokan lennének, akik értik... ehhez érteniük kell, hogy a kvantumvilág szintjén minden másként történik, mint „itt”, az „ovi-suliban”...

- Ne felejtse, hogy büntető „intézet” is...

– Igen! Tudom, nagy a kockázat! Azért választottuk Cathy-t, mert reméltük, hogy helyesen fog dönteni!

– Istenem! Micsoda dráma...

– Az egész életünk az! Mindenkié... senki nem úszhatja meg. Csakis az élet drámája az, amelyben képes kialakulni, és fejlődni a lélek! Itt, az életünk során van csak esélyünk, hogy „megszülethesen”, kialakulhasson bennünk egy magasabb szintű személyiség. A luxus-jólétben eltöltött élet során semmi késztetés nincs számára a fejlődésre! Abban a jóléti helyzetben csakis önmaga fejlettségi szintje segíthet az egyén döntésében tudatos tovább fejlődéséhez.

– Sok minden múlik most Cathy-n.

– A görögöknél a drámák többnyire katarzissal végződtek... –
suttogta Harry.

O’Brien tenyerébe temette az arcát, úgy várt.

– Nézze... nézze, uram! – mondta Harry. – Most, most engedte el... Bedobta.

– Letérel... úgy tűnik, mintha imádkozna!?

– Cathy vallásos? Ez nem volt benne az anyagában...

– Úgy tudtuk, hogy nem az, uram! De úgy gondolom, hogy nála most jött el az ideje!

– Megtört a lelke!

– Csodálkozik, Mr. O’Brien?!

– Nem! Nem, dehogy... csak még sohasem láttam ilyet... Menjen, Harry... Minden perc számít!

Harry elindult. A folyosón álló személyeket udvariasan megkérte, hogy fáradjanak vissza a szobába. Cala még mindig az üvegfalnál állt. Hosszasan nézegette a kertben lévő rózsabokrokat. Rovarok repkedtek felettük. Halovány, réveteg mosoly volt az arcán. Ő is követte a többieket.

Helyet foglaltak. Harry feltépte a műanyag doboz alján lévő biztonsági zárat és lassan elkezdte kivenni a papírdarabkákat. Tenyerével gondosan kisimította őket az üveglapon.

– John Mc Kingley – olvasta hangosan. – Cala Afitah – rátette Mc Kingley lapjára és ezt is gondosan végigsimította kezével. – Dave Scotty – mondta és a többi lapra helyezte. Végül egy egészen

kicsire össze hajtogatott papírt vett elő. Lassan elkezdte kihajtogatni, míg végül megszólalt: – Cathy Mc Dermot.

– Hurrá – kiáltott fel O’Brien a teljesen hangszigetelt szobában, az üvegfalon túl. Talpra ugrott. Mögötte a fotelje felborult... Két kezét ökölbe szorítva feltartotta kezeit... Mint egy szép gólnál a lelátókon a drukkerek. – Megvan! – kiáltotta. – Az utolsó esélyünk... Legalább van még egy esélyünk! Kegyes az Ég hozzánk... – mondta immár lecsendesedve.

– Köszönöm Önöknek! Azok nevében is, akik soha nem is fognak hallani Önökről – mondta halk hangon Nickols. Talán a nevüket sem fogják hallani soha.

Még egyszer szeretném megköszönni döntésüket. Mivel küldetésük szigorúan bizalmas és érzékeny információtartalommal rendelkezik, ezért nem hívhatnak fel senkit. Nincs vesztegetni való időnk. Kérem, kövessenek!

Felálltak és lassan elindult a kis csoport Harry után... Dave hosszasan megölelte Cathy-t!

– Nehéz volt a döntés, Dave. De... – törölgette könnyeit az arcán Cathy.

– Pszt... Tudom... – és ujjait Cathy ajkaira tette. – Csodálatos vagy!

– Ugye sokat mesélünk majd „neki” ?! – kérdezte Cathy. – Magunkról... a Földről, a tengerekről, a madarokról, a felhőkről és az égről... A kis szobáról, amit neki alakítottunk ki. És hogy... hogy mennyire vártuk! – ennél a szónál Cathy zokogni kezdett.

– Természetesen, drágám! Hiszem, hogy lesz rá módunk...! Szerintem már vár bennünket! – simogatta meg Cathy haját Dave. – Tudom, hogy nagyon boldogok leszünk. Tudod, a gravitációs hullámoknál és az inflációs erőnél csak egy hatalmasabb erő létezik... a SZERETET ereje! S, ez... talán még a „sötét energiánál” is ősibb ERŐ... Remélem, hamarosan megtudhatjuk! – Dave átölelte Cathy vállát. Jó erősen magához szorította.

– *Érezni* foglak, bármerre is leszünk, Dave... – súgta Cathy alig hallhatóan és ők is – egyszerre lépve – áthaladtak annak a nyitott ajtónak a vonalán...

A szobában csak néhány egyszer használatos papír kávéspohár maradt az üveg borítású asztalon... hátra tolt székek és egy eldobott golyóstoll.

És az üres csend.

Washington D.C.

– Köszönöm, hogy idefáradt, Ester. Milyen volt az útja? – kérdezte Corey ügynök.

– Teljesen rendben volt. Udvariasak voltak velem a fiúk. Egy óra alatt ideért a gép a Seymour légibázisról.

– Remek... Nézze, nem akarom a szót szaporítani – mondta Corey ügynök – az édesapja miatt szeretnék Önnel beszélni.

– Gondoltam... – mondta Ester. – Remek ember volt! Talán sokan nem is tudják, hogy milyen remek!

– De vannak néhányan, akik igen! – mondta Corey. – Tudja, ahogy ígértem, rövid leszek. Édesapját valóban Iránból mentettük ki, de nem tűnt el – ahogyan az a hivatalos értesítőben szerepelt másfél éve. Akkor jártam is Önnél...

Egy különleges projekt tagjaként, egy azidáig soha nem látott kísérletben vett részt, három másik csodálatos társával együtt...

Ester jobb mutatóujjával ajkait simogatta szokása szerint, amikor nagyon koncentrálni próbált. Szemeivel a szoba egy semleges pontjára révedt, majd fürkészni kezdte Corey ügynök arcát. Érdekelte, hogy vajon miként lesz képes ez a nem kevésbé tanult ember elmondani számára a lényegét. Ester úgy vizsgálta Corey arcát, mintha éppen egy karaktertanulmányt készítené egy idegen személyről.

– Szóval, egy olyan projektben vettek részt ők négyen, amely merőben szokatlan. Viszont azóta nincs velük semmilyen kapcsolatunk...

– Milyen projekt volt ez, Corey ügynök?

– Nos, az igazat megvallva fogalmam sincs. Azaz a részleteket én sem ismerem. Nagyon érzékeny információ lehet. 21 éve dolgozom elemzőként a szolgálatnál, és majdnem minden információ – a munkánkkal kapcsolatosan, azaz egy-egy projektet illetően – rendelkezésünkre áll. De ebben az esetben, bevallom Önnek, én sem rendelkezem semmilyen konkrét információval. Viszont nagyon fontos lehet az ügy, ugyanis egyenesen az elnöki titkárságról kaptuk a parancsot, hogy keressük meg Önt... és egyetlen kérdést szeretnénk csak tisztázni.

– Értem! És mi lenne az?

– Nos, amint mondtam a kapcsolatunk immár 1,5 éve teljesen megszűnt édesapjával, és azon csoport tagjaival, akikkel ő részt vett a projektben. Ám feletteseim véleménye szerint, bizonyos mért adatok szerint – és ezek az adatok karakterisztikusan környezetvédelmi adatok... Nem is értem, miért kezeljük ezeket bizalmas információkként... Na, mindegy!

– Megosztana velem néhányat...?

– Igen! Természetesen ezek az adataink nem titkosak, csak bizalmasak, így az ügyben személyesen résztvevő személyekkel – így Önnel is megoszthatók – mondta Corey, és jobb kezével mélyen beletúrt a hajába... majd folytatta. – Nos, ezek – talán az a leghelyesebb, ha azt mondom, hogy időjárási adatok.

– Ugye viccel!? – mondta Ester. – Mióta foglalkozik az FBI az időjárással?

– Nem, nem viccelek. Bár nem áll szándékomban száraz szakmai adatokkal untatni Önt, de 1975. június 18-20. közti számai a Washington Post-nak másról sem szóltak, mint arról, hogy az USA és a Szovjetunió egy meg nem támadási szerződést írt alá az *időjárás- és földrengésfegyverek* használatáról! Érti... 1975-ben... Ami azt illeti, fogalmam sincs, hogy ma már hol tarthatnak az ez irányú

kísérletek... Mindenesetre az elmúlt években túl sok a nyugati parton az erdőtűz, és 4 millió hektár Szibériában is éppen a napokban égett le... Brazília dzsunglei égnék... és a hurrikánok immáron rendszeres vendégeink.

De inkább nézze... Itt a táblázataink szerint – mutatott az íróasztalon fekvő dossziéra – időjárási, vízrajzi adatok szerepelnek.

– Elárulna számomra esetleg részleteket is?

– Természetesen. A lényeg, hogy az elmúlt 1,5 éves nemzetközi megfigyelési adataink szerint sokat javult egyes országok átlaghőmérséklete. Úgy kell ezt érteni Ester, hogy ezen országokban már éveken át kritikusan magas volt a hőmérséklet. „Lázások voltak” mi csak így neveztük a szakzsargonban. Tudja, a globális felmelegedés... Kiszáradt földek, mezőgazdaság visszafejlődése, erdőtűzek... meg ilyenek. Nem tudom, mond-e ez Önnek bármit is?

– Nos, csak annyit, amennyit átlag állampolgárként amúgy is tudok a médiából... internetről, Tv-ből... – mondta Ester rezzenéstelen arccal.

– Értem! Édesapja hidrogeológus volt, ha jól tudom?

– Igen... Nagyon jó nevű kutatója volt a témának, több értékes publikációval.

– Itt – és belemutatott a dossziéba – az áll, hogy megemelkedett illetve sokkal egyenletesebbé vált néhány folyónk vízhozama az elmúlt 1,5 esztendőben. Ezek a folyók stratégiai fontosságúak, nem csupán katonapolitikai tekintetben, hanem népegészségügyi viszonylatban is. A Gangesz, a Nílus, az Eufrátesz a Jangce... és még jó néhány folyó esetében... amelyek ezt megelőzően már évtizedek óta kiegyensúlyozatlan vízhozamot produkáltak és nagy szélsőségeket. Volt, amikor hatalmas árvizekkel öntötték el környezetüket, és volt, amikor éveken keresztül olyan alacsony vízhozamuk volt, hogy az addig ott élő lakosság felkerekedett és megpróbált a világ más tájain emberibb életet keresni a maga számára, hiszen félt a kiszáradásuk.

– Édesapám nagyon ismerte ezeket a rendszereket. Éveken át kutatta őket.

– Nos, ezért is van most Ön itt, Ester. Szeretnénk ugyanis megkérdezni, hogy édesapja eltűnése óta észlelte-e Ön bármit is édesapjával kapcsolatban, illetve valamilyen módon érezte-e úgy, hogy édesapjával kapcsolatban van...? Nem akarom, hogy komolytalan-nak tűnjön a kérdésem, de feletteseim – higgye el – nagyon kíváncsiak lennének rá.

– Viccel velem, Corey ügynök? Mert ha igen, akkor nagyon ízléstelen... Én kaptam önöktől 1,5 éve egy hivatalos értesítést, amelyben tájékoztattak, hogy édesapám elhunyt illetve eltűnt... maguk sem tudták, hogy melyik... Most meg megkérdezi, hogy tartom-e a kapcsolatot egy elhunyt vagy eltűnt személlyel... Jól értettem?

– Hát, lényegében... igen! – vakarta meg a fejét Corey. – Ezt szeretném megkérdezni Öntől... – mondta nagyon feszélyezetten Corey. Hiszen ő is pontosan érezte ennek a kérdésnek a nem konvencionális voltát. – Jó... kicsit részletesebben... mielőtt még arra gondolna, hogy megbolondult az ügynökség... Arról van szó, hogy mivel nekünk mindenféle kapcsolatunk megszűnt a küldetésben, feladatban résztvevő négy személlyel, arra gondoltunk, hogy talán a családtagjaik, közeli rokonaik, barátaik észleltek valamit a közelmúltban, amely arra utalna, hogy szerettük, aki 1,5 éve eltűnt, mégis csak... szóval mégis csak... életben van... és valami módon megkísérelti a kapcsolatfelvételt...

Ugyanis ezen időjárási, éghajlati adatok azt mutatják, hogy nagy mértékben normalizálódik a helyzet... Illetve bizonyos kulcsparaméterei a globális felmelegedésnek megszűnőben vannak... és mintha ismét normális éghajlati elemeink kerülnének túlsúlyba csakúgy, mint régebben. A gleccserek bizonyos helyeken ismét hízni kezdtek... és nem tudjuk mire vélni ezt a hirtelen normalizálódó folyamatot. Érti... a nyár az nyár, a tél az tél... úgy, mint régen. No, meg a szűk 2 éves adatok szerint – érthetetlen módon – lelassult, illetve stagnál néhány olyan ország népesedési rátája, amelyről szakemberek 8-10 évvel ezt megelőzően azt mondták, hogy katasztrófába sodorják majd egy-egy földrajzi terület civi-

zációját... a túlnépesedésükkel. Élelmezési és ivóvíz ellátási problémákra készültünk már fel... nagyon súlyosakra, Ester. És ma már úgy tűnik – hála az Égnek...

Amikor ezt a szót kimondta Corey ügynök, Ester elmosolyodott...

– ma már teljesen normalizáltak látszanak ezen adataink. Legalábbis nagyon gyorsan közelednek a normál értékek felé! Már a legrosszabb szcenárióink voltak egy-egy geopolitikai helyzet kezelésére. De most megtorpanni látszanak azok a folyamatok, amelyek ezeket a súlyos helyzeteket kiváltották. A polar vortex irányváltozása megszűnőben, a volfrám óriási mértékben történő áramlása a kéreg felé lelassult, a folyóvizeink kiszáradása, hurrikán méretű viharok elszaporodása... Mára szinte már teljesen megszűntek.

– És tölem remélnék bármiféle választ ezekre a kérdéseikre? – kérdezte némi iróniával a szavaiban Ester.

– Elsősorban arra lennénk kíváncsiak, hogy észlelt-e Ön bármi furcsát arra vonatkozóan, hogy édesapja még él, kapcsolatfelvételre törekszik Önnel vagy már fel is vette a kapcsolatot esetlegesen...?

– A leghatározottabban azt tudom Önnek mondani, hogy NEM! Nem észleltem semmi ilyet.

– Nos, akkor úgy gondolom, hogy be is fejeztük, kedves Ester – mondta Corey ügynök. Nagyot sóhajtott, kinyújtózkodott székében, kezeit összefonta a feje mögött, majd hirtelen felpattant. – Ha megengedi, kikísérem Önt a főbejáratig. Vissza fogják vinni a légibázisra. Köszönöm a segítségét, Ester. És ne haragudjon, hogy zavartuk.

Ester – amikor az egy órás légi út után – a légibázison beült a kocsijába, gyorsan elindult. Az autóban hangosan énekelni kezdett... nevetett, nevetgélt... örömeiben kiabálni kezdett. Olyan kis dalokat, amelyeket édesapjával gyakran bohóckodva énekeltek kicsi korában, amikor ketten autóztak valamerre... Amikor hazaért, cipőjét messze lerúgta lábáról és rohant a notebook-jához. Kiro-

hant vele az erkélyre, ölébe vette. Maga mellé helyezte édesanyja könyvecskéjét, amit még reggel megtalált... és lázasan írni kezdett a gépén.

„Szia, Apa! Képzeld, ma reggel megtaláltam anya könyvecskéjét, amelyből a Braille írást tanította. Tudod, még régen, amikor Arizonában laktunk. Megértettem a logikáját a felhőpamacsoknak, mind egy-egy pontot jelent a Braille írásban... Még jó, hogy több éve jegyezgetem őket. Uram, Isten! Mennyi üzeneted lehet a számomra... Pont azon a részen próbáltam ki a működését – szerencsémre (?) – amelyikben „írtad”, hogy ma fog jönni értem az FBI gépe, és hogy ne mondjak egyetlen szót sem a felhőkódról... Igaz, hogy ezt még egy tavaly nyári – egészen pontosan július 17-i bejegyzésemből kódoltam át Braille írásjelekre... Szerencsénk volt, hogy nem egy nappal később találtam ezt meg. Retrokauzalitás...? Most elkezdem az elejéről... 1,5 évvel ez előttről átkódolni a feljegyzéseimet... Tudom, hogy mind te írtad őket. A felhőket használtad föl vagy használtatok föl, hogy a Braille pontrendszer kódjában üzenj a felhők által... Örömben több helyen is kipróbáltam a felhő-feljegyzéseim és a Braille kód korrelációját...

Működik! Működik, Apa!

Egy helyen azt olvastam, hogy fel kell keresnem Cathy édesanyját... egy másikon meg azt, hogy Cala unokájával beszéljek. Nem tudom, hogy kik ők, de ha lekódolom az elmúlt 1,5 évi felhő-feljegyzés anyagát, akkor már biztosan tudni fogom. A 15 hónappal ezelőtti egyik felhőkódot is átsiffróztam Braille-be... ott írtad, hogy ha én akarok kapcsolatba kerülni veled, akkor csak üljek a számítógépem elé... a legrégebbi számítógépem elé... Azt írtad, hogy azt használjam, amit tőled kaptam még egyetemista koromban. És minden üzenetem után írjam be, hogy

$Sp=I:e^2=137...$ Miért? Nem értem, de beírom most is... Remélem, amikorra átkódolom majd az egész füzetemet,

meg fogom érteni! Ja... és minden üzenetem elé írjam be: Majorana+Everett, ahol az $\frac{1}{2}mv^2=I$

O.K. Nem fogom elfelejteni! Ég veled, Apa! Holnap ugyanekkor, ugyanitt...”

1 hónappal később

„Átkódoltam a teljes üzenetrendszert, Apa! Sokszor levegőt sem kaptam... Hihetetlen az, amin keresztülmentetek ti, négyen. Sokszor napokba telt számomra egy-egy üzeneted értelmezése. Most már összefüggéseiben látom azt, amiről írtál nekem.

Hogy csinálod ezt... a felhőkkel?! Olyan mókás! Képzeld, senki nem látja, csak én... azokat a kis ritmikusan ismétlődő pamacsokat. Először megijedtem miatta. De már értem, hogy nem is az égen realizálódnak, hanem az én fejemben... kizárólag az én tudatomban! Elképesztő! Ezért nem látják mások.

Valóban nem szabad ezeket az ismereteket teljes mélységükben az átlagemberek tudomására hozni. Nem lennének képesek egyszerre feldolgozni. De még talán lassan sem... Két-háromszáz évre volt szükségük ahhoz, hogy általánosságban megértsék, hogy a Föld „gömbölyű”. És biztonsággal eligazodhassanak a klasszikus fizika összefüggésrendszerei között.

Mentálisan komolyan megsérülnének. Egyeseknek még térlátása sincs, nem hogy „idő-látása” lenne... ahogyan írtad is valamelyik üzenettedben. Pedig itt a fizikusok tér-idő kontinuumról beszélnek... még mindig.

Megértettem, hogy miért a halál *biológiai* összefüggéseit tanítjuk még mindig az általános és középiskolákban. S, hogy mennyire nagy szükség lenne már elkezdenünk a halál során bekövetkezett *fizikai-szubatomi-energetikai* változások okaira megtanítani őket... ahogyan ezt Ettore és később

Everett meg is értette. Sőt matematikailag le is vezették. Majd csak megtalálja valaki... De még erkölcsi szempontból nem érettek hozzá.

Már tudom, hogy szeretnünk kell őket... az embereket. S, hogy mennyire képesek ők viszonsszeretni?! Mindegyikőjük más és más intenzitással. Van köztük olyan, aki szeretni sem képes, van, aki kicsit viszonzni fogja a mi szeretetünket, mert már ő is képes rá! Lesz, aki sokkal többet fog visszasugározni ránk a saját szeretetéből.

Csodálatos volt megérteni, hogy hullám, vagy frekvencia, vagy esetleg mindkettő modulálásával tudjuk elválasztani egymástól az egyedi létformákat! Hiszen jó arra gondolni, hogy az ÉLET sose múlik el, csupán átalakul. Hiszen az Életet alkotó energia ÖRÖK! Mivel az energia nem veszhet el, csak átalakul!

Írtad, hogy miképpen „hozták” létre ezt a 0,4%-ot. Először semmit sem értettem belőle, nagyon elvontnak tűnt. Később már értettem, hogy ha a világunk „teremtett”, akkor működése energia alapú kell, hogy legyen! Ha nem teremtett, akkor is... Ezen jót nevettem!

Tehát legfontosabb eleme az energia. Fontos és meghatározó... Világunk működtetéséhez nélkülözhetetlen! Evidensnek tűnik, de még ma sem értik! Pedig semmi nem létezik, amely ne energiából épülne fel. Ma már tudom – hála neked – hogy ezt az energiát ATÉR biztosítja számunkra, kvantumok formájában. Így építi fel az anyagi rendszerek sokaságát... ezért van az, hogy az anyag csupán az energia egyik formája! IDŐLEGES! De az energia, amelyből felépül, az ÖRÖK. És éppen ez vonatkozik a mi egyéni életünkre is! Biztos vagyok benne, hogy amikor szélesebb rétegek is fel tudják majd ismerni ennek a gondolatnak a nagyszerűségét; alapjaiban változik majd meg a gondolkodásuk.

Tudom, hogy nem sokára meg fogjuk érteni, hogy valójában honnan származik ez az energia és megértjük majd moz-

gásának irányát is és valódi működési mechanizmusát. Nagyon jó volt megérteni, hogy mi az igazi oka jelenlegi problémáinknak.

Azt, hogy valójában miért is veszi át a Természet egy időre az irányítást az emberi civilizációtól!? Környezeti és klímaváltozási szükséghelyzet alakult ki, amit csak a Természet intelligenciája lesz képes meggyógyítani... Ezt olyan szépen üzented... „meggyógyítani”... nagyon tetszett!

Velőállományi konstelláltakból felépülő pszichopata társadalom szintjére csúsztak le bizonyos kiterjedt szegmensei a jelenlegi civilizációnak. Először nem is értettem. De később világossá vált, hogy a „kisegítő óvoda” vagy még inkább a „korrekciós iskola” szintjén tartanak még sokan... Nagyon sokan... Egy ideje figyelem őket a hétköznapijaim során én is, és nagyon jókat mulatok értelmi és érzelmi fejletlenségükön. Nagyon szeretnék ilyenkor segíteni nekik, de ismerem a szabályt... egyedül kell végigjárniuk a számukra kiszabott „tanmenetet”... Tényleg majdnem mindegyiknek van valami „stikije”...

Megértettem azt is, hogy majdhogynem hiába találnak ki különböző fogalmakat egy állítólagos társadalmi fejlődési szintre a „társadalomtudományok”; demokrácia, szocializmus, kapitalizmus, diktatúra...

A tartalmi lényege ugyanaz! Sajnos körbe járnak! Csak az eszközeik finomodnak... egyelőre. Mindig másik bohóc játssza el a „császár” szerepét!

A jelenkori társadalmi valóságot – minden önámítástól függetlenül – legkifejezőbben meghatározni a „szociopata feudalizmus” kifejezéssel lehet. Ez tükrözi jelenkorunk ősztársadalmi viselkedését a leghűbben vissza. Nagyon sok buta ember került hatalmi pozícióba, és ez meg is látszik világunkon!

Ugyanis a szociopata le akar győzni mindig mindenkit alacsony tudati szintje miatt. Félreértelmezi és versenynek tekint az egész életet... Látni belőlük sokat az országutakon.

Ha van a szomszédnak, akkor nekem is kell... „olyan, sőt jobb és nagyobb” – A nagy többség posványos gondolkodási szintjén, külsőségek között éli le az életét. A szociopata maga alá akarja gyűrtetni minél több embertársát, uralkodni akar rajtuk, képtelen saját hibáinak és tévedéseinek a beismerésére. Súlyos önértékelési zavarai vannak! Úgy tűnik, némelyeknél túl nagy kiterjedésű az „önértékelési vakfolt”!

Meg fogom kérni Corey ügynököt, hogy vigyen el Green Bank-be, Virginia államba.

Ahogy kérted...

Igen! A rádió teleszkóphoz... ahol az ősrobbanásakor keletkezett hidrogénatomokat figyelik meg... és több ezer négyzetkilométeren semmilyen vezeték nélküli eszköz nem használható! Üzented, hogy keressem „ott” a *sumér-folyóvizet*!

Négy napomba telt, mire rájöttem, hogy *Gina*-t kell keresnem. Beszéltem vele... Várnak!

Nagyon megdöbbenett a kérdésed, hogy a DNS-e a kód, vagy maga az ember!? A DNS-e az információ, vagy maga az ember?! Jó, hogy elmagyaráztad! Köszönöm! Igen! Az ember a „kód”, aki kódolva létezik az információban, a DNS-ben! Hogy az emberi testünk csak egy multifunkcionális „védő” ruha. S bizony, mennyire időleges... Ami örök; az az információ! Igen! Stonier jól gondolta. Anyagtalanul a DNS-ünkben kódolva. Digitalizálva. Mennyivel könnyebben mozgatható a tér-időn át...! Hihetetlen... hiszen így nincs tömege. Elképesztő, hogy ez a DNS-ben „landolt” információ bárhol képes felépíteni önmagát, ha a körülmények megfelelőek ehhez.

Hogy a Tér az EGY! És benne több idősík létezik. S, a térben létező idősíkokat a bennük áramló energia sebessége választja el egymástól.

Igen, Apa! Tudom már, hogy nem a jelenlegi kor az emberi civilizáció „aranykora”, és az emberek mindig ugyanazt a hibát követik el...; Életük során legalább egyszer meghal-

nak... – ez nagyon viccesen hangzott. – De legalább tanulnának belőle...!! – Ez már sokkal komolyabb értelemmel bír, de még nem ismerik.

Üzented, hogy figyeljek a „sportra”! A görögöknél a futás, a rómaiaknál a kocsik... trigák, a jelen korunkban a labdázás a főszerep... a tömegek számára.

Értem, hogy miért azt a részt olvastam el először... azon a napon, amikor az FBI megkeresett... egy hónappal ezelőtt. S, értem, hogy miért kértél meg most a végén... – amikor már teljes mértékben át tudom látni üzeneteid tartalmát – arra, hogy hívjam fel őket... és az *általad megjelölt részekről* számoljak be nekik.

Már le is választottam az egész üzenetrendszeredről. Külön pendrive-ra töltöttem úgy, ahogyan kértél. Holnap felhívom őket. Biztos vagyok benne, hogy gyorsan itt lesznek értem. Hagyni fogom, hogy ők fejtsék meg.

Maguktól kell felismerniük... igazad van! Azért megpróbálom eljátszani a „naiva” szerepét... Néha segíteni fogok nekik ott, azoknál a részeken, ahol kérted!

Cala unokája nagyon boldog. Remek kis leány. Érdeklődő. Sokat mesélek neki, úgy ahogy Cala kérte... és arról, amit kért.

Cathy édesanyja nagyon „menne” már... de az orvosok még „itt tartják”. De hiszen te mindezt látod előre, Apa! Onnan...! Számomra még mindig teljességgel hihetetlen. Bár már sokkal előbbre járok... az ismereteimben.

Megértettem, hogy Ettore Majorana miért kellett, hogy eltűnjön... és hogy Hugh Everett miért hitt a hallhatatlanságban... pusztán matematikai képletei alapján, még akkor is, ha... ezek az emberek itt, a sok-világ teóriájaként tartják számon. Bárcsak Boltzmann érthette volna mindezt...

Gondolom, rám is kellett vigyáznod.

Ismerlek!

Féltettél és nem akartál hirtelen leterhelni az információkkal. Köszönöm! Így is voltak álmatlan éjszakáim. Hetekig bajlódtem – matematikatanárként – a kvantummechanika rendszereivel.

Valóban nélkülözhetetlen lesz majd az emberek számára egy teljesen új filozófia, egyébként vagy összeomlanának, vagy megvadulnának, vagy semmit nem értenének. Egyik sem lenne jó... nekik!

Ma már tudom, hogy szépen vezetni fogjuk őket az ismereteik bővítése útján. Segítenünk kell... ígérem, jó tanár lesznek! Mindig szeretettel fordulok feléjük... ahogy kérted.

S, hogy miképpen alakulhatott volna a sorsunk, ha akkor a tömeg nem Jézust, hanem Barabást kiált!? S, mi lett volna, ha a Mindenható a kígyót űzi ki a Paradicsomból és nem Évát és pláne nem Ádámot!? Attól tartok, hogy csak nagyon sokára fogják megérteni!

Nagyon örülök, hogy ma már tudom, hogy ógörög nyelven mit jelent a Quantum...

Ég veled, Apa! Jó így, hogy kapcsolatban tudunk lenni. De azért mégis, nagyon hiányzol..."

Másnap

– Örülök, hogy felhívott, Ester. Ha nem haragszik, két – a témába sokkal jobban beavatott – szakértő kollégám érkezett Washingtonból – mutatott Corey ügynök az irodában üldögélő két, sötét öltönyös férfi felé. Szeretnének jelen lenni a beszélgetésünkkor.

– Értem.

– Nos, kíváncsian hallgatjuk. Mit hozott nekünk?

Ester egy pendrive-ot tett az asztalra.

– Ezt! És egy történetet – mondta. – A múltkori találkozásunkat követően hosszasan elgondolkodtatott az, amit Ön mondott. Néhány hétig töprengtem, amikor megtaláltam a füzetecskémet...

Ebbe írt jegyzeteimet digitalizáltam az Önök számára erre a pendrive-ra. Kérem, nézzék meg, olvassák el. S, hívjanak fel, ha ismét szükségük lenne rám. Most pedig nem szeretnék tovább itt maradni. Kérem, gondoskodjanak róla, hogy visszajuthassak az otthonomba! Köszönöm!

A három ügynök bólintott. Corey ügynök intézkedett ismét, csakúgy, mint egy hónappal ezelőtt. Ester-t helikopterrel vitték vissza a légibázisra. A két sötét öltönyös úr közül az idősebbnek látszó felvette a pendrive-ot. Megköszönte és elkészönt Ester-től.

Két hét múlva

Ester-t augusztus elsején hívta Sullivan ügynök. Kiderült, hogy ő volt az idősebb úriember, aki a pendrive-ot eltette két héttel korábban. Megbeszélték, hogy ismét találkoznak Washingtonban.

Amikor Ester belépett a Kongresszus Emlék-termébe, két úr csatlakozott még hozzá és Sullivan ügynökhöz.

Dr. Lloyd és Dr. Turner professzorok.

Őket is Sullivan ügynök hívta meg. Sem Ester, sem az urak nem tudták, hogy mi célból. Sullivan bemutatta egymásnak őket.

Az ügynök nagyon udvarias volt velük. Ő lépkedett elől. A kupola alatti fő csarnokon áthaladva egy kis oldalajtónál álltak meg.

– Kérem, mielőtt bemegyünk, hadd mondjam el Önöknek, hogy létesítettünk egy emlékhelyet... négy olyan remek embernek, akikről a mai napig nem tud semmit a világ, és nagyon valószínű, hogy nem is fog tudni soha... Ha csak egy sci-fi író nem emlékezik meg róluk, és nem rejti el őket majd valamelyik regényében.

De amit ők tettek értünk, az sokkal több, mint amit én szavakban képes lennék elmondani.

Önök hárman, előzetes időpont egyeztetéssel, ezt követően bármikor eljöhetnek majd ide, amikor csak akarnak... de csak és kizárólag Önök! Senkit nem hozhatnak magukkal.

Sem családtagot, sem kollégát, sem barátokat...

Ez a hely kizárólag az Önök számára létezik! Ugye megértetek? – kérdezte Sulivan ügynök.

Mindhárman némán bólintottak.

Sulivan kinyitotta a bezárt ajtót.

– Elnézésüket kérem, de előre jövök.

Belépett.

A teremben négy üvegszarkofágban feküdt négy ember. Két nő és két férfi. Mozdulatlanul.

– A földi „szkafandereik” – mondta alig hallhatóan Sulivan. És egy, a kis kápolnaszerű szobácska ajtajával szemben lévő falon látható hófehér márványtáblára mutatott.

A márványtáblán legalább három méteres magasságban lévő kicsinyke ablakon beszűrődő napfény sugarai játszottak. Rajta arany betűkkel bevésve ez állt:

Soha el nem múló tisztelettel!

Cala Hanan Afitah

Cathy Scotty

Dave Scotty

John Mc Kingley

Köszönettel és hálával;

Az

Emberiség

A két professzor a meghatódottságtól szótlannul állt.

Mr. Turner levette a kalapját és némán fejet hajtott.

Lloyd professzor csak állt... hosszú percekén át. Bámulta a szemben lévő márványtáblán játszadozó fénysugarakat, amíg egyszer csak idősödő szemeiből egy-egy hatalmas könnycsepp csordult ki, és végiggördült az arcán. Csak állt ott, és nem törölte le.

Válluk összeért. Az esőcseppek még kapaszkodtak Turner kabátján. – „Ha teljes szívvel kutattok utánam, megengedem majd, hogy megtaláljatok” – sóhajtott alig hallhatóan Mr. Lloyd, szinte

minden egyes szót külön is hangsúlyozva. S tekintetét továbbra sem vette le a fehér márványtábláról.

– Jeremiás 29,13... – suttogta csendesen, mintegy válaszként Turner professzor. Erre Mr. Lloyd meglepődött, és felhúzott szemöldökkel Turner arcába nézett, majd folytatta.

– „Az odafenn valókkal törődjeteK, nem a földiekkel”...

– Kolossébeliekhez 3,2... – suttogta ismét, csendesen Mr. Turner. És huncut szemeivel szúrósan visszánézett Lloyd szemei közé.

Lloyd professzor még 1 millimétert emelt szemöldökén, majd csendben annyit mondott; „...gyökeret vernek lenn, és gyümölcsöt hoznak fenn.”

– 2 Királyok 19,30 – válaszolta halkán Turner professzor.

– Nem említetted, hogy hívő ember vagy?! – mondta elcsodálkozva Lloyd professzor és visszaengedte szemöldökeit az eredeti magasságukra.

– Aki annyit foglalkozott kvantummechanikával, mint én... és elméleti fizikával... annak nem is lehet más választása, hiszen az már nem is fizika, sokkal inkább filozófia! És a kereszténység az egyik legcsodálatosabb magyarázattal szolgál ezekre az „új” kihívásainkra. Hogyne hinnék...! Nincs más választásom, szinte kötelező! Emlékszel Ester jegyzetfüzetére? – szegezte vissza a kérdést Mr. Lloyd felé.

– Igen, természetesen... Miért kérdezed?

– „Az Úr pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton...”

– Hihetetlen...! Ez nekem is eszembe jutott, amikor az ügynök megmutatta a füzeteket... Egyébként 2 Mózes 13,21! No, és Dániel 2,44...? „Támaszt majd a menny Istene egy királyságot, amely nem semmisül meg soha.” – mondta Lloyd mélyen elgondolkodva.

– A „c+sok v” világára gondolsz? A fénysebességen messze túlra, ugye? – kérdezte Turner.

– Mi másra, barátom!? Amióta 1905-ben Einstein egyszerre két lábbal berúgta azt a bizonyos „ajtót”, azóta ömlik be rajta a fény, az új ismeretek fénye! S, az elméleti fizikusok csak állnak ott tátva

maradt szájjal, és ha hunyorogva is, de bámulnak be a kiömlő fénybe. Ma már megpróbáljuk értelmezni, amit látunk, bár kellett egy kis idő, amíg hozzászokott a szemünk az „erős fényhez”. Olyan más „ott” minden! Kezd a tudatunk kiragadni a homogén fényből egy-egy alakzatot, egy-egy mintát... szabályt, természeti törvényt. Sőt, manapság már képesek vagyunk mátrixokká összekapcsolni egy-egy ezidáig láthatatlan „formát”.

– Gyorsítunk és ütköztetünk! Rendületlenül... A Fermi laborban és a CERN-ben. No, meg még Arizonában, abban a két, Pentagon által működtetett földalatti gyorsítóinkban...

– Egyre többet tudunk. Mi néhányan, a sok-sok milliárdnyi emberből. Valójában aggaszt, hogy mi lesz majd „velük”, a többiekkel... Mikorra érnek majd utol bennünket ismereteink tekintetében!?

– Két-háromszáz év... talán!?

– Rendben van! De akkor „mi” hol fogunk már tartani?!?

– Valószínű megmarad örök időkre ez a tudásbeli távolság! Köztük és közöttünk, kíváncsi gondolkodók között. De hisz’ tudod, ahogyan Egyiptomban is volt... és azóta is tart. A tűz „felfedezése”... A kerék... Galilei, a könyvnyomtatás, Newton... az a könyvkötő gyerek...

– Michael Faraday...

– Maxwel, Heisenberg, Fermi, Lederman... mindig csak egy kicsit... falatonként. Így is 250-300 év, amire megemésztik! Pedig lehetne sokkal gyorsabban is! Csak hát, az érdekcsoportjaik által szervezett hálózataik egymás ellen vívott, teljességgel értelmetlen küzdelme a hatalomért lelassítja őket. Rengeteg többre érdemes, hasznos energiát rabol el tőlük ez az értelmetlen és értelmezhetetlen hálózatok közti harcuk. Mindig az él jól, aki létrehozza őket... Alacsony tudással rendelkező hálózati csomópontokba helyezett emberek döntenek el egy-egy hálózaton kívüli tehetséges emberről, hogy vajon „értékes-e” számukra, a hatalomvágy, az önzés, a harácsolás és a másokon való uralkodás kényszere által mozgatott hálózataik számára. Nem nevetséges, hogy csupán kapcsolati tőkével rendelkező emberek – akiknek tudásszintje legfeljebb gyenge kö-

zepes – döntenek kimagaslóan kreatív, gondolkodó, tehetséges emberekről!?! Azok sorsáról, életéről, családjáról!? Egy jó esetben is közepszerű kvalitással rendelkező vatikáni „rendőr” dönti el, hogy Galilei mit tud...!?! Ugyan már!

Vagy ezek a közepszerű emberekből felépített hálózatok fojtják bele a szót egy-egy új gondolkodóba, mert nem értik vagy helytelenül értelmezik azt, amit ő gondol!? Vagy csupán, egyszerűen irigyek!

– Márpedig „ők” a hatalom... Néhány száz éve már...! „Szerencsés”, aki együtt iszik velük. Mindenképpen könnyebb az élete, gördülékenyebben haladhatnak a „dolgai”. A kapcsolati tőke még a pénznél is többet ér... legalábbis ebben a társadalmi korszakban.

– Nem iszom alkoholt!

– Akkor hogyan lehettél ismert tudós... kinevezett egyetemi tanár, elismert ember... itt, a mai társadalmunkban? Hiszen a tudás nem elég... Celebnek kell lenni, vagy hogy is mondják...?! Kell a telefon... hátulról, a homályból... tudod!?

– Nem tudom! Szerencsém lehetett. Talán...

A két férfi lassan megfordult és csendes léptekkel elindultak kifelé.

– Egyszer azt mondtad, hogy két világ létezik – mondta halkan Lloyd. – Egy a fejünkben és egy másik azon kívül.

– Igen, emlékszem.

– Te megpróbáltad már kicserélni őket?

– Igen! De nem sikerült... Féltem egy kicsit tőle, tudod... és úgy nem megy!

– Én azt mondom neked; ne sürgesd!

– Igen. Azóta már én is rájöttem. Fog az menni magától is... ha eljön majd az ideje.

– A haladás nem magától történik! Mondta egyszer Steven kollégám a Harvardon.

– Most már egészen bizonyos, hogy nem...! Csak tudod, néha úgy érzem, hogy az az egyre több ismeret, amit értelmünk képes felszínre hozni a kvantumok világából, az bizony még erősen el-

lentmond emberi ösztöneinknek. Egyelőre olyan furcsák és szokatlanok – válaszolta Turner.

– De igazak! Talán az lehet a gond, hogy nincs még hozzá megfelelő filozófiai összefoglalásunk. Sebaj, majd lesz! Talán még ott hintázik valamelyik óvoda udvarán... és az óvó nénivel játszik, azután felnő és elkezd majd gondolkodni... és egyszer csak lesz!

– Második felvilágosodás, második reneszánsz nélkül nem fog menni! Kérdés, hogy az emberek szembe mernek-e nézni vele! – érvelt tovább Turner.

– A tudás és az információ visszatartása; bűn lenne!

– Tudom. Azért jó lenne, ha az új birodalom felépítéséhez nem kellene „meghekkelni” az emberek tudatát... Bár tisztában vagyok azzal, hogy sokan csak nagyon lassan fogják megérteni!

– És lesznek, akik soha!

– Változtatásra, tovább fejlődésre nélkülözhetetlenül szükségünk van.

– Kemény teher lesz rajtuk! Alaposan próbára teszi majd felfogó képességüket... Mindig az embereknek kell dönteni és nem az isteneknek. Tőlük legfeljebb tanácsokat kérhetünk.

– Ne gyere ismét azzal a kérdéssel, hogy a világ megváltható-e vagy sem!? Hiszen ma már jól tudjuk, hogy egyben nem! De egyenként igen! Hiszem! És ha mérnöki tudásszintünk messze elől is jár érzelmi fejlettségi színvonalunkhoz képest, azért nem elhanyagolható az a két csodálatos találmány... amelyek lökésszerű impulzust adtak emberi – *érzelmi* fejlődésünknek... a történelem során.

– Tudom! A *könyvnyomtatás* és a *zongora*.

– Pontosan! De látod, ez a felismerés sem tudatosult még bennük. A zongora húrjainak rezgései érzelmeket képesek kelteni az emberi tudatban. Csakúgy, mint bármely egyéb igazi művészeti alkotás. Ez felettébb érdekes és elgondolkodtató!

– Azt gondolom, nagy előrelépés lenne, ha meg tudnánk érteni, hogy miért rezonanciákat – legfőképpen elektromágneses rezonanciát – vagyunk képesek érzékelni!??

És miért pont azon a bizonyos spektrumszélességen?!

Szemünkben a látóideg, a retina elektromágneses „radarként, lokátorként” működik, amely „radar” csak egy bizonyos elektromágneses frekvencia és hullámhossz sáv szélesség érzékelésére képes. Valami miatt arra „hangolták” be!

A frekvencia pedig lényegét tekintve nem egyéb, mint egy adott sebessége a kvantumok „felvillanásainak”.

Itt van – nincs itt, itt van – nincs itt, látszik – nem látszik...! Néha az az érzésem, mintha „valakik” összehangolták volna az emberi retina lokátorának érzékenységi spektrumát a minket körülvevő anyagi világot alkotó részecskék kvantum-sebességével!

– Schrödinger örülne, ha ezt most hallhatta volna! – mondta Turner.

– Nagyon érdekesnek tartom, hogy amikor az ember ül a moziban és nézi a filmkockák másodpercenkénti pergési sebességét, amelyek köztudottan a folyamatos mozgás illúzióját képesek keltetni számára...

Majd kijön a moziból és az őt körülvevő – valós anyagi – világ részecskéinek nagysebességű pulzálását látja, sokkal nagyobb sebességen, mint ahogyan a filmkockák peregetek... de a lényeg ugyanaz! Illúzió...!?

– *Állandóan létezőként* tudatosul benne! Pedig a kvantum, hol „ott” van, hol pedig nincs... az emberi tudat számára. Ezért is kvantum a neve. Pedig „mindig” ott van... a hordozója!

Tehát az anyagi rendszereinket alkotó energia jelenléte nem folyamatos, hanem kvantált... – erősítette meg Lloyd professzor elmékedését Turner.

– Az atomok kvantum-pulzálási sebessége olyan nagy, hogy folyamatosnak érzékeljük jelenlétüket! A dologban azt tartom feletébb izgalmasnak, hogy egy emberi lény, akit szintén atomok építenek fel – hiszen maga az ember a matematika nyelvén leírható „szumma részecske-függvényként” is – figyeli az őt körülvevő kvantum-világ éppen aktuális „vetítését”. Azaz az őt körülvevő környezetben található, atomokból felépült tárgyak, eszközök, növények, állatok kvantum-mátrixát...

– Pereg az „Életünk” című filmdráma... – mondta ismét Turner.

– Bár néha az az érzésem, hogy az ember tévesen azonosítja magát a „szkafanderével”. Hiszen a valódi megfigyelő, az nem is a teste maga! Hanem benne... a testben található tudata! A testet, a „szkafandert” csupán felhasználja megfigyeléseihez... Ugyanis a tudat NEM része az előbb levezetett, atomokból álló, kvantáló mátrixnak.

– Egy jól „behangolt”, finomhangolású kvantum-sebességgel rezonáló emberi szemideghártya veszi fel az emberi testet körülvevő, atomokból felépült világ rezonanciáit. Binárisá alakítja, és már továbbítja is a tudat felé!

A sebességtől... a klasszikus értelemben vett sebességtől és a kvantum-sebességtől is már csupán egy lépés; az Idő fogalma!

Az időnek pedig akkor lehetünk „urai”, ha uraljuk a sebes-séget...! Egészen pontosan azt a sebességet, amely nem lineáris, hanem skaláris!

– A kvantum-sebesség, az skaláris...

– Hmm...! Több, mint csak egyszerűen izgalmas dolog ez, kedves Turner professzor. Az ember, aki töpreng mindezen a világ-egyetem végtelenjében „lebegve” – a világunk méreteihez képest parányi „Föld-úrhajóján” – nem egyéb, mint egy DNS-molekulába zárt információtartalom, amely ha megfelelő körülmények közé kerül; képes felépíteni önmagát!

Ráadásul bőrkötésben...! – nevetett fel hangosan Mr. Lloyd saját eszme-futtatásának csattanós befejezésén.

– Ne feledd, Mc Kingley már mindezt tudja. És mi pontosan annyit fogunk megérteni ebből, amennyit ő majd jónak lát! Persze így is nagyon nyitottnak kell lennünk rá!

Azért... valahogy, tudod... dolgozik bennem egy nagyon mélyről táplálkozó erő.

– Nevezetesen?

– Lehet, hogy triviálisan hangzik, de nagyon szeretnék még tudatosan hasznára lenni a világegyetemnek!

– Ez még sikerülhet, barátom. Hiszen az idő a legnagyobb „rendező”.

– Az egyszer igaz! Oscar – díjat érdemelne már csupán azért, amit eddig „rendezett”... az „Emberiség Történelme” című darabban. Minden kategóriában Oscart érdemelne!

– Én a „legjobb-főszereplőnek” járó díjnak örülnék a legjobban.

– Önző vagy megint... bár, a te esetedben ezt Nobel-díjnak hívnák... – nevetett fel Mr. Turner.

– No, jó! Az sem lenne rossz, ha a „legjobb díszlettervező” kategóriát hozhatnám el!

– Az most ránk is férne a Tevatronban – mondta Turner professzor és megveregette Mr. Lloyd vállát.

A két férfi egyre nagyobb átéléssel beszélgetve, széles gesztikulációk közepette továbbhaladt.

Alakjukat lassan elnyelte a csendes, washingtoni, szemerkélő eső.

Ester még mindig a kupola tereméből nyíló kis – elkülönített – emlékhelyen állt.

Bal kezébe temette arcát, jobb kezében lévő kendőjével pedig szemeit törölgette, majd elcsukló hangon zokogni kezdett.

Odalépett édesapja üveg szarkofágjához. Sokáig állt ott, némán.

Sullivan ügynök hangjára ocsúdott csak fel.

– Segíthetek, Miss Mc Kingley?

– Nem! Nagyon kedves... Köszönöm... jól vagyok, és tudja... nagyon boldog... csak a meghatódottságtól... gyermekkori emlékeim... semmi egyéb...

Sullivan ügynök bólintott, csendesen hátrébb lépett az ajtó elé és némán, összekulcsolt kezekkel várt. A helyiségben már csak ők ketten maradtak.

V É G E

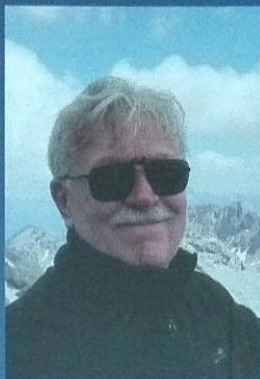
© All Rights Reserved

Irodalomjegyzék

(Egyszer egy barátom megkérdezte, hogy milyen könyveket olvastam el, azt megelőzően, hogy elkezdtem írni? Nos, mindet felsorolni már nem tudom, de az adekvát olvasmány élményeimet ide gyűjtöttem össze.)

Ernst Peter Fisher	Arisztotelész, Einstein és a többiek
Rockenbauer Antal	A kvantummechanikán innen és túl
John Gribbin	Schrödinger kiscicái és a valóság keresése
Tom Stonier	Információ és az univerzum belső szerkezete
Szendi Gábor	Isten az agyban
Brian Greene	A kozmosz szövedéke
Brian Jeff	
Cox Forshaw	A kvantum világegyetem
Leon Lederman	Az isteni a-tom
Dr. Erich Übelacker	A Nap
Richard P Feynman	Tréfál Feynman úr?
Bill Bryson	Majdnem minden rövid története
Gordon R. Taylor	Biológiai pokolgép
Steven Weinberg	Az első 3 perc
Stephen W. Hawking	Az idő rövid története
Marx György	Atommagközelben
Teller Ede	A fizika nagyszerű, mert egyszerű
A. Einstein	Hogyan látom a világot?
V.J. Ridnyik	Kvantummechanika mindenkinek
Balogh Béla	A végső valóság
Michio Kaku	A jövő fizikája
László Ervin	Kozmikus kapcsolatok

Susan A. Greenfield	Utazás az agy körül
Paul Davies	Isten gondolatai
Martin Heidegger	Az idő fogalma
Nigel Warburton	A filozófia világa
David C. Korten	Tőkés társaságok világuralma
Heribert Illig	Kitalált középkor
Samuel P. Huntington	A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása
Henry Kissinger	Világrend
Jostein Gaarder	Sofie világa
Hermann Weyl	Szimmetria
Hoimar v. Ditfurth	A világegyetem gyermekei
Hermann István	Kant teleológiája
A. Camus	Noteszlapok
Helmuth von Glasenapp	Az öt világvallás
Falus Róbert	Platón válogatott művei
Fiona Macdonald	Albert Einstein

Bolondos játékot játszunk velünk a világegyetem. Úgy tesz, mintha végtelen üresség venne körül bennünket.

A világűr!

Odakint már értelmét veszti a fent és a lent... a meddig és a mióta!? Csak lebegünk „valami” közepén. Akármerre tekintünk, a „mélybe”, az atomoknál is kisebb kvantumok világába vagy a „magasba”, a végtelen űrbe... ahol örökké forgó csillagködök építik fel a létezés színpadát. Üresség „fent”, üresség „lent”, mélyen, bennünk is, hiszen minket alkotó atomjaink térfogatának 99,99%-a „üres” tér!

Vagy mégsem „üres”?

Pedig nagyon is beszédes a pozíciónk! A parányok és a gigantikus távolságok között... középen! Ráttekintésünk van mindkét „írányra”!

De miért?!

Nem... nem a testünknek, hanem a tudatunknak! A tudatunk raktározza el mindkét irány objektumait...

Hogy miért teszi ezt a tudat?!

Talán ennek a könyvnek az elolvasását követően felsejlik majd egonkban valami olyasféle ismeret, amelyet nem spiritualitás, hanem a tudomány kódrendszerében olvasható realitás épít fel. Mégpedig végtelen pontossággal és tudatossággal. A könyv végig fenntart az olvasóban egy izgalmasan vibráló feszültséget. Közben napokat is eltöprenghetünk egy-egy bekezdésének tartalmán.

Egy bizonyos: Másképpen fogunk gondolkodni, mikor majd becsukjuk az utolsó lapot... Hogy miről?

Mindenről!